

Nữ Hoàng Của Băng - Kay_Hida

Contents

Nữ Hoàng Của Băng - Kay_Hida	2
1. Giới Thiệu Nhân Vật	3
2. Chương 1_ Trở Về	3
3. Chương 2_ Dụng Độ	4
4. Chương 3_ Gặp Lại	6
5. Chương 4_ Đi Học	13
6. Chương 5_ Đừng Nên Đùa Với Tử Thần	15
7. Chương 6_ Anh Đã Về	17
8. Chương 7_ Hậu Quả Của Kẻ Gây Sự	21
9. Chương 8_ Chuyện Đau Lòng	22
10. Chương 9_ Bị Âm Sát	25
11. Chương 10_ Thánh Đấu	26
12. Chương 11_ Trận Quyết Đấu	28
13. Chương 12_ Kẻ Có Tội	31
14. Chương 13_ Kế Hoạch	33
15. Chương 14_ Thư Gặp Mặt Của Kẻ Âm Sát	34
16. Chương 15_ Sao Lại.....	38
17. Chương 16_ Ra Đi	42
18. Chương 17_ Điều Bất Ngờ	47
19. Chương 18 Queen Tỷ Lộ Mặt	52
20. Chương 19_ Bị Thương	55
21. Chương 20_ Tò Tính	57
22. Chương 21_ Kẻ Thù Và Tình Dịch	59
23. Chương 22_ Bữa Tiệc Và Điều Bất Ngờ	61
24. Chương 23_ Hiểu Lầm	67
25. Chương 24_ Lời Tuyên Bố	69
26. Chương 25_ Nó Sắp Ra Đi	71
27. Chương 26_ Tạm Biệt	73
28. Ngoại Truyện 1	81
29. Ngoại Truyện 2	85
30. Giới Thiệu Nhân Vật Phần Ii	87
31. Chương 1_ Hiểu Lầm	89
32. Chương 2_ Tai Nạn	90
33. Chương 3_ Trở Về	92
34. Chương 4_ Mảnh Đất Thân Yêu	93
35. Chương 5_ vô Tình Gặp Lại	95
36. Chương 6_ Tôi Không Ngại Tiến Các Người Một Đoạn Đường	96
37. Chương 7_ đi Học	99
38. Chương 8_ Bạn Mới	101
39. Chương 9_ Nên Biết Điều Tỷ Đi, Bà Cô Già	102
40. Chương 10_ Trốn Học	105
41. Chương 11_ Em Mềm Chì, Chì Không Hề Đáng Sợ	108

42. Chương 12_	Cô Ấy Là Bi, Là Bi Của Mình	110
43. Chương 13_	Quay Trở Về Mỹ	112
44. Chương 14_	Bị Thương	115
45. Chương 15_	Làm Rõ Mọi Chuyện	119
46. Chương 16_	Đau Lòng	120
47. Chương 17_	Kẻ Giả Mạo	122
48. Chương 18_	Giả Mạo 2	124
49. Chương 19_	Sống Cùng Khu	126
50. Chương 20_	tai Nạn	128
51. Chương 21_	24 Tiếng	129
52. Chương 22_	Couple Đầu Tiên	131
53. Chương 23_	Sống - Chết, Ranh Giới Mỏng Manh	132
54. Chương 24_	Chuẩn Bị Cho Màn Kịch Hay	135
55. Chương 25_	Kịch Hay	136
56. Chương 26_	Thất Bại Thảm Hại Trước Khi Ra Trận	139
57. Chương 27_	Tổ Tình	141
58. Chương 28_	Chấm Dứt	146
59. Chương 29_	Chuyển Nhà	150
60. Chương 30_	Âm Mưu Thâm Độc	155
61. Chương 31_	Sao Anh Lại Làm Vậy	156
62. Chương 32_	Kế Hoạch Không Thành	159
63. Chương 33_	Ghen	161
64. Chương 34_	Killers Trở Lại	164
65. Chương 35_	Cá Đã Cắn Câu	166
66. Chương 36_	Hợp Tác	167
67. Chương 37_	Nơi Ẩn Định	169
68. Chương 38_	Buông Bỏ Mặt Nạ	171
69. Chương 39_	Chấm Hết	173
70. Chương 40_	Tha Cho Mai Đi Con Gái	174
71. Chương 41_	Happy Ending	176
72. Ngoại Truyện 1		180
73. Ngoại Truyện 2		181

Nữ Hoàng Của Băng - Kay_Hida

Giới thiệu

-NGUYỄN HÀN BĂNG BĂNG (nó): Kelly, 17t con gái rượu của công ty BM. Công ty lớn nhất thế

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-hoang-cua-bang-kay-hida>

1. Giới Thiệu Nhân Vật

- NGUYỄN HÀN BĂNG BĂNG (nó): Kelly, 17t con gái rượu của công ty BM. Công ty lớn nhất thế giới. Năm 13t, nó đã nắm trong tay 6 bằng đại học loại xuất sắc. Vì không muốn dựa hơi ba mẹ nên 15t nó đã thành lập một công ty cho riêng mình-công ty TM. Chỉ trong vòng 2 năm nó đã đưa công ty lên đứng vị trí thứ 2 trên thế giới chỉ sau công ty ba nó. Tuy nhiên, hiếm có người biết được vị chủ tịch của công ty TM là ai, đến cả báo chí cũng phải bó tay. Nó là bang chủ của Angle, là người đứng đầu của A&D và một thân phân khác nữa mà ai cũng phải kính trọng (đọc rồi sẽ biết). Nó biết và học được nhiều loại võ, gần như là tất cả. Xinh đẹp, cá tính, nhưng lạnh lùng và ít nói. IQ cao ngất ngưỡng 200/200
 - TRƯƠNG NGỌC UYỂN LINH: Anna 17t, bạn nó, con gái của công ty jelly đứng thứ 4 thế giới. Biết võ thuộc hàng cao thủ nhưng cô này chủ yếu sử dụng cái đầu. Tốt nghiệp 4 trường đại học loại xuất sắc. Phó bang chủ của Angle. Xinh đẹp, vui vẻ, hòa đồng, hồn nhiên. IQ:195/200
 - TRẦN LÊ BẢO AN: Sandy, 17t bạn nó. Con gái công ty lớn thứ 5 thế giới. biết võ thuộc hàng cao thủ. Phó bang chủ thứ 2 của Angle. Xinh đẹp, dễ thương lại mang vẻ nhí nhảnh chứ không như nó. IQ: 190/200
 - DƯƠNG HÀN ANH PHONG (hắn): Ken, 17t con trai công ty Anh Vũ lớn thứ 3 thế giới. Đẹp trai, manly, thông minh, học giỏi, lạnh lùng vì một lí do nào đó. Biết nhiều loại võ. Bình thường thì cũng coi là ngang ngửa với nó. Bang chủ bang Devil. IQ: 200/200
 - NGUYỄN HÀN THIÊN MINH : Ryan, anh nó và là bạn hắn, 18t. Đẹp trai, lạnh lùng (vì một lí do đặc biệt), học cùng lớp với hắn. Anh này có bằng Đại học rồi mà vẫn phải đi học vì ba mẹ ép (dự tiền quá thì đưa đây tg sài giùm cho). Lúc trước là một người hiền lành, luôn luôn vui vẻ, lại không thích đánh nhau, nhưng cũng có vài trường hợp phải dùng đến sức mạnh. Nhưng từ khi nó và người quan trọng của anh ra đi thì anh cũng thay đổi. Những đêm mất ngủ anh đều đến bar. Và tại đó anh đã quen hắn, kan, kin. Rồi dần trở thành phó bang chủ của devil. Lúc nào cũng sử dụng đến nắm đấm. Dù lớn hơn 1t nhưng Anh xin học cùng lớp với hắn cho có bạn. Biết rất nhiều loại võ. IQ: 200/200
 - TRỊNH GIA BẢO: Kan, 17t, là bạn hắn. Đẹp trai, thay bồ như thay áo. Biết võ. Bang phó bang devil. Con trai công ty đứng thứ 6. IQ:195/200
 - LÊ ANH VŨ : Kin, 17t bạn hắn. Đẹp trai, dễ gần cũng như những tên bạn của hắn. Biết võ. Bang phó bang devil. Con trai công ty đứng thứ 7 thế giới. IQ: 190/200
- Còn các nhân vật phụ và phản diện vào truyện sẽ giới thiệu.

2. Chương 1__ Trở Về

Một buổi sáng đẹp trời ở Anh, ánh nắng mặt trời bắt đầu tinh nghịch đuổi bắt nhau qua từng kẽ lá, chiếu rọi vào từng khung cửa sổ của một ngôi biệt thự lớn. Trong căn biệt thự đó có 3 nàng công chúa xinh đẹp như thiên thần đang ngồi ở ghế sofa. Một người với vẻ đẹp lạnh lùng, trên tay cầm một tờ báo đọc một cách say sưa. Một cô nàng đang nhâm nhi tách trà một cách ngon lành. Cô nàng còn lại thì đang chăm chú với những món ăn mình mới làm ra. Đang nhâm nhi tách trà, anna lên tiếng:

- Này, kelly cậu định ở đây đến bao giờ hả? Cũng 2 năm rồi mà. Chúng ta cũng mau quay về thôi!
- Đúng đấy, tớ nhớ ba mẹ lắm. Tớ nhớ cả quê hương Việt Nam của chúng ta nữa-Sandy hòa theo, mặt buồn rười rượi. Nó nghe vậy liền bỏ tờ báo xuống nhìn hai đứa bạn thân, mặt đứa nào đứa nấy đều hiện rõ hai chữ “nhớ nhà”. Nó ngồi ngẫm nghĩ hồi lâu rồi cũng cất giọng lạnh tanh của mình mà hỏi:
- Các cậu muốn về à?
- Tất nhiên-Cả 2 đồng thanh
- Được rồi, vậy mau lên xếp đồ đi, mai chúng ta sẽ bay về -Nó nói rồi đi thẳng lên phòng bỏ lại hai cô bạn đang ngơ ngác lại đó

- Này sao nó đồng ý nhanh vậy nhỉ? Sandy ngờ ngác hỏi anna. Anna chỉ nhún vai tỏ vẻ không biết gì rồi bỏ lên phòng.

Ngày hôm sau, có 3 cô gái đứng chờ trong sân bay Anh khiến mọi người ai cũng ngược nhìn. Nó vận trên mình chiếc áo phông rộng màu trắng kết hợp với chiếc quần jean được mài rách ở đùi trông rất bụi nhưng cũng không kém phần cá tính. Cô mang một đôi giày hiệu nike màu trắng, hai tay mang đầy lắc, cổ đeo một dây chuyền hình thập giá, tai trái đeo bông tai hình tam giác có đính kim cương ở giữa, tai phải đeo một bông tai dài đến nửa cổ. Tóc xõa ngang lưng có tết một bên. anna cũng không kém cạnh. cô mặc một chiếc váy voan hồng dài chấm gối. Bên trên có một dây buộc lưng. Tay phải đeo một chiếc lắc bằng vàng, tay trái đeo một xách da hàng hiệu. Cổ ánh lên bởi một sợi dây chuyền hình bông tuyết bên trên có đính kim cương. Mái tóc búi cao để lộ cái cổ cao trắng bóc. Cuối cùng là Sandy, hôm nay cô mặc một chiếc váy nhưng không phải là váy liền. Một chiếc váy dài trên gối một tí kết hợp với chiếc áo nửa lưng lệch vai, bên trong là chiếc áo ba lỗ màu trắng làm cô toát lên vẻ cá tính. Ngăn cách giữa áo và váy là một dây buộc lưng màu đỏ. Mái tóc buộc cao sang một bên với nhiều đường đánh tết làm lộ cái cổ trắng ngần thanh thoát của cô. Ba cô nàng đi vào trong với nhiều ánh mắt ngưỡng mộ và ghen tị. Nhưng chẳng ai dám nói gì vì nhìn thấy khuôn mặt lạnh tanh của cô nàng ở giữa (là nó).

3. Chương 2__ Đụng Độ

Sau nhiều tiếng đồng hồ ngồi trên máy bay, 3 nàng cuối cùng cũng đã đặt chân xuống sân bay Tân Sơn Nhất. Mọi người ai ai cũng phải ngược nhìn bọn nó. Xầm xì, xầm xì...Tất cả mọi người trong sân bay đều dồn lại một chỗ, mà không nói đúng hơn là tất cả những người thuộc phái nữ đều xúm lại đó. Hiện tượng này đã làm máu tò mò của anna và sandy dâng lên, còn nó thì chẳng có biểu hiện gì, khuôn mặt vẫn lạnh tanh.

- Có chuyện gì vậy nhỉ? Sandy lên tiếng hỏi.

- Làm gì mà bọn họ bu đông thế, vào xem nào!_Anna hòa theo và chưa kịp để sandy nói gì, cô nàng đã lôi sọc Sandy vào trong bỏ lại nó với cái lắc đầu ngán ngẩm vì hai con bạn.

- Woa, đẹp trai quá!...Anh ơi nhìn em này!...Làm bạn trai em đi anh...Cho em xin số điện thoại đi anh..._đó là những tiếng hò hét của các bạn nữ quanh đây. Sandy và Anna cố chạy vào trong để xem và đến khi xem được thì mặt 2 nàng bỗng xịu xuống. Sandy hờ hững nói:

- Ôi! Tưởng đâu có ụnh nhau, chạy vào xem...Ai ngờ chỉ toàn lũ khỉ.

- Haizz! Thất vọng quá!_ Ann thở dài lắc đầu. Thì ra 2 nàng này tưởng có đánh nhau nên mới kéo vào xem. Thiệt là bó tay cho hai cô nàng này mà. Anna và sandy lại phải cố lách qua đám người lần nữa để ra ngoài. Hai nhỏ vẫn vô tư nên không biết tất cả ánh mắt của mọi người đều hướng về mình.

- Cô bảo ai là khỉ? một giọng nói bá đạo vang lên, hai nhỏ đang chen ra thì nghe nói thế đành dừng động tác, ngược mặt lên nhìn chàng trai đang đứng trước mình. Trước mặt 2 nhỏ là 1 tên thanh niên cao chừng 1m80, mái tóc màu đen óng ả, khuôn mặt thì rất là baby. Sandy nhìn thấy hắn thì lắc đầu. Cậu ta thấy biểu hiện đó của Sandy nên thắc mắc hỏi:

- Sao lại nhìn tôi rồi lắc đầu?

- Tôi lắc đầu thay cho các cô, các bác ở đây!_Sandy nhìn tất cả mọi người rồi lại thở dài và buông đúng một câu sốc óc_Toàn một lũ hám trai.

Sau câu nói đó tất cả các cô, các bác ở đây đều trừng mắt nhìn nhỏ

- Hahaha _tên đó đột nhiên cười lớn làm 2 nhỏ nhà ta giật mình_cô cũng giống họ thôi, cô nàng dễ thương à! Tôi biết tôi đẹp trai rồi không cần cô phải nhìn đến nỗi chảy cả nước dãi như vậy đâu!

- Ê này, cậu có nhìn thấy con khỉ nào đang tự khen mình không? Xấu mà không chịu soi gương. Chắc là đến việc đó cũng không biết làm đầu nhĩ? Tội ghê_Sandy quay sang Anna nói một hơi dài. Đúng là nhỏ đang nói chuyện với Anna nhưng thực chất thì đang nói móc tên kia.
- Cô bảo ai là khỉ hả? Đừng nghĩ được tôi khen dễ thương thì làm càn nhé!_Tên kia trừng mắt nhìn Sandy hét lên.
- Phong long trùng ai thì trùng. Bộ anh có tật giật mình à?_Sandy tỏ vẻ hết sức ngây thơ đắp lại.
- Cô..Cô..._Anh ta cứng họng không biết nói làm sao. Đây là lần đầu tiên anh bị con gái chơi một vỏ nặng như thế này. Không bó tay sao được.
- Thôi! đừng nói chuyện với lũ khỉ nữa. Đi thôi!_Anna đứng một bên thấy Sandy cứ dây dưa với tên này hoài nên buộc lòng phải xen vào cắt ngang cuộc nói chuyện hết sức tình tứ của hai người. Nhưng ai ngờ, Anna vừa dứt lời thì tiếng một tên con trai lại vang lên, tên đó bước ra với bộ mặt hết sức handsome
- Cô xem lại mình đi nhá!
- Tôi làm sao? Tôi đẹp lắm hả? _Anna đắp chất tiện thể tự sướng.
- Ọe, ọe_ Vừa nghe anna nói xong 2 tên liền làm một màn nôn mửa không ngừng. Nhìn thấy cảnh đó, khoe môi Anna khê cong lên.
- 2 Anh là đàn ông hay đàn bà mà bị thai nghén thể hay 2 anh thuộc thể thứ 3? _Anna vừa nói vừa xoa cằm tỏ vẻ thắc mắc. Còn Sandy lúc này thì đang ôm bụng cười lăn lóc dưới sàn.
- Cô...cô..._ Tên vừa bước ra tức đến nỗi không nói nên lời
- Cô làm sao con? Cô đây nè!_ Anna vừa nói vừa tiện thể lên mặt
- Cô già quá đấy cô ơi! _Lại tiếng một tên con trai nữa vang lên, Anna và Sandy quay sang hướng tiến nói vừa phát ra! Từ trong đám đông, một tên con trai nữa bước ra. Hắn có mái tóc nâu hạt dẻ, để kiểu Hàn Quốc trông rất đẹp. Các cô gái đều hò hét khi anh ta xuất hiện. Nhưng vẻ đẹp trời cho đó của hắn vẫn chưa đủ để làm siêu lòng ba nàng nhà ta, nhất là nó. Vì bọn nó đã bị miễn nhiễm với trai đẹp rồi. Nó đứng ngoài quan sát hai cô bạn này giờ thấy không ổn nên buộc phải bước đến. Thấy khuôn mặt lạnh tanh của nó, ai cũng phải tránh đường. 2 cô bạn đang cãi nhau say sưa với ba tên kia nên không biết nó đang đứng bên cạnh. Lắc đầu nhìn hai cô bạn. Nó khê đập lên vai 2 nhỏ đồng thời cất giọng lạnh tanh như băng ngàn năm nói:
- Đủ rồi! đi thôi_Nghe nó nói mọi người bắt giắc rùng mình. 2 cô bạn ngơ ngác nhìn nó. Vì quá hiểu tính của nó nên hai nhỏ cũng không nói gì mà bước theo sau. Trong khi đó 3 chàng trai thì đang đờ người vì lời nói của nó. Sau 30s cũng hoàn hồn. Nhìn thấy bọn nó quay đi, một anh chàng vội nắm lấy tay nó, lên tiếng quát nó:
- Cô gây sự với bọn tôi rồi định bỏ đi à?
- Bỏ tay ra!_ Âm hưởng giọng vẫn không thay đổi. Chàng trai ngơ ngác nhìn nó. Từ trước đến giờ, đây là lần đầu tiên có người không đổ trước mặt anh. Anh biết người con gái đang đứng trước mặt mình đây khó có thể chạm tới được nên dù không muốn cũng phải buông tay ra. Ba cô nàng bước đi bỏ lại bao ánh nhìn ngơ ngác không chỉ vì vẻ đẹp của 3 nàng mà còn vì thái độ, sự lạnh lùng mà nó dành cho 3 chàng hotboy không ai khác chính là bọn hắn, Ken, Kan, Kin
- Sau khi rời khỏi sân bay, bọn nó không về nhà mà lại đến một căn biệt thự ngoài ngoại ô. Căn biệt thự này là do nó nhờ quần gia mua trước khi về nước. Nó bước xuống xe nhìn toàn bộ căn biệt thự rồi quay qua nói với hai con bạn.
- Tổ sẽ ở đây, nếu các cậu thích thì cứ ở còn không thì các cậu có thể về nhà sống_Nói rồi nó tiến thẳng vào trong, hai cô bạn cũng đi theo. Vào bên trong, Sandy đưa mắt nhìn tất cả mọi thứ rồi mở giọng trầm trồ:
- Woa, đẹp quá! tổ sẽ ở đây!
- Còn cậu? Nó quay sang nhìn Anna

- Tớ cũng vậy. Mà kelly nè, cậu không về thăm nhà, thăm ba mẹ cậu sao? Anna nhìn nó với ánh mắt buồn rầu xen lo lắng, cảm thông và nhiều thứ khác.

- Không, tớ không thể quay về đó, nơi đó chứa quá nhiều kỉ niệm với người ấy!_Kelly trả lời với khuôn mặt lạnh tanh.

- Ủm, tớ hiểu mà. Thôi tớ lên phòng đây!_Anna nói rồi bỏ lên phòng_Cậu chưa quên được sao?_Anna nghĩ thầm.

Sau khi chọn phòng, vệ sinh cá nhân xong. 3 nàng bước xuống nhà. Nhìn thấy hai nhỏ bạn, nó lên tiếng, bây giờ nó không còn lạnh lùng nữa nhưng chưa hẳn là hết mãi mãi.

- 2 cậu về nhà đi, tớ đến bar star trước. Sau khi thăm bố mẹ xong hãy đến đó tìm tớ_nó nói rồi bỏ đi. hai nhỏ bạn chỉ biết lắc đầu nhìn bóng hình nhỏ bé của nó đang khuất dần sau cánh cửa. Nó ra gara lấy một con mui trần rồi phóng đến star. Trên đường đi mọi người ai cũng phải tránh đường nếu không muốn đi gặp ông bà sớm.

4. Chương 3_ Gặp Lại

Chỉ 10' sau nó đã có mặt trước cửa bar, nó bước xuống xe trước những con mắt ngưỡng mộ, ghen tị và thèm thuồng của mọi người xung quanh. Đối với nó thì chuyện này bình thường quá rồi nên nó cũng chẳng bận tâm đến. Nó tiến thẳng đến cánh cửa. Và một âm thanh vang lên “Rầm” nhanh như chớp nó đã tặng cho cánh cửa một cú đá khá mạnh. Tất cả mọi người ở ngoài hay trong phòng đều phải đưa mắt nhìn về phía cánh cửa. Tất cả đều không khỏi bàng hoàng khi nhìn thấy nó. Họ không ngờ rằng lại có đứa con gái dám làm náo động nơi đây, lại dám động vào địa bàn của A&D. Từ khi nó bước vào đã có 3 ánh mắt luôn hướng về nó. Đó chính là ken, kan, kin. Bọn hần nhìn nó rồi lại lắc đầu.

- Con nhỏ đó liều thật. Cô ta gây nhầm chỗ rồi._Ken nhìn nó rồi quay sang hai thên bạn mà nói

- Nếu cô ta lại đây xin lỗi chuyện lúc chiều thì may ra tớ sẽ giúp_Ken cũng tiếp lời, ánh mắt hần vẫn dõi theo nó.

- Mà sao cô ta đến một mình mấy nhĩ? hai nhỏ kia đâu? Kin nhìn quanh mà vẫn không thấy 2 cô bạn của nó đâu thì lên tiếng thắc mắc.

- Các cậu tập trung coi kịch hay kia. Để xem cô ta có lại đây cầu xin không?_Ken nhắc nhở hai thằng bạn rồi hướng ánh mắt về phía nó. Một nụ cười gian hiện trên đôi môi hần. Kin và Kan lúc này cũng tiếp tục xem phim miễn phí. Còn về phía nó, vừa bước vào nó đã nhìn thấy bọn hần vì bọn hần ngồi chỗ dễ nhìn quá mà. Nó cũng chẳng biểu hiện gì, tiến thẳng về quầy rượu. Đi được 2 bước thì có một toán người chạy đến đứng chắn trước mặt nó. Tên đầu đàn nhìn nó rồi lớn tiếng quát:

- Mà y là con nào mà láo thế hả? Dám gây rối ở cả địa bàn của

- Gọi Bin ra đây!_ Nó nhìn thẳng vào tên đó cất giọng lạnh lùng. Tên kia trừng mắt nhìn nó

- Dám gọi thẳng tên quản lí như thế à? Mà y là ai mà đòi gặp quản lí hả? Bộ quản lí muốn gặp thì gặp à?

- Gọi nó ra đây! Nó mất kiên nhẫn hét lên. Lúc này nhạc trong bar đã được tắt. Nhờ vậy mà tên quản lí có thể nghe thấy tiếng hét của nó.

- Có chuyện gì vậy?_Cuối cùng thì tên quản lí đó cũng phải lộ diện.

- Em có vẻ thanh thoi quá nhĩ?_ Nó nhìn Bin cười gian. Tên quản lí nhìn thấy nó thì ngơ ngàng. Sau một hồi hóa đá, Bin chạy ào tới ôm lấy nó.

- Chị à, chị về bao giờ thế?

- Mới xuống máy bay hồi chiều, chị về liền chạy đến thăm cưng nè. Sao rồi? Mọi chuyện vẫn tốt chứ?_Nó và Bin kéo lại quây rượu nói chuyện rôm rả.Nó thì cứ hỏi về chuyện trong bang suốt 2 năm qua. Sau sự kiện đó, mọi việc trong bar vẫn được tiếp tục. Tuy nhiên mọi người vẫn không khỏi bàng hoàng khi thấy tên quản lí bay đến ôm nó. Và bọn hắn cũng thế. Hắn nhìn cảnh đó thì vừa bất ngờ vừa có một chút gì đó buồn buồn. Vì từ khi gặp nó, hắn đã có chút gì đó để ý đến nó. Nhưng cái cảm giác đó cũng không chiếm hữu nổi lòng hắn lâu, hắn lại quay về nói chuyện với hai thằng bạn thân của mình.

* Giới thiệu nhân vật mới nhé:

NGUYỄN HÀN ANH QUÂN : Bin 17t em họ nó. Đẹp trai, lạnh lùng chỉ vui vẻ khi ở bên nó và gia đình. Yêu thương nó như chị ruột. Anh này có cái răng khểnh cực dễ thương. Biết võ, thuộc hàng cao thủ. IQ: 185/200

Sau một hồi tán gẫu với nó, Bin giờ mới phát hiện ra không thấy 2 nhỏ kia đâu liền hỏi:

- Chị à, 2 tí kia đâu rồi !

- Bọn nó về nhà rồi, tí nữa sẽ đến_Nó cười cười nhìn Bin sau đó nâng ly whisky lên nhấp nháp. Bin nghe nó nói vậy thì biến sắc, đứng bật dậy

- Chị à, chị ở đây tí nhé! em đi rồi sẽ quay lại_Bin nói xong thì bỏ chạy, trông cậu nhóc hốt hoảng lắm. Nó ngồi đó nhìn Bin cười khẩy. 15' sau Bin quay lại.

- Quay lại rồi hả nhóc? Đi căn dặn bọn đàn em sao?_ Nó nhìn Bin cười cười rồi cất giọng mỉa mai hỏi

- Vâng, phải nhắc nhở bọn chúng chứ không may đụng vào 2 tí ấy là tiêu. Chị còn kiếm chế được chứ hai tí ấy thì không bao giờ._Bin lắc đầu ngán ngấm vì mấy bà chị yêu quái của mình.

- Chắc em chuẩn bị kĩ càng hết rồi nhỉ? Vậy chắc cánh cửa kia cũng không sao đâu ha? Nó vừa nói vừa chỉ tay ra phía cánh cửa.

- Asss, quên mất. Bin đứng bật dậy định chạy ra chỗ cánh cửa nhưng muộn rồi.

“Rầm”. Âm thanh quen thuộc đó lại vang lên. Cánh cửa như sắp bay ra khỏi tường vậy. Lần này không ai dám bước ra ngăn cản 2 tí này mà thay vào đó là một hàng dài người đang kính cẩn chào 2 nhỏ khiến tất cả mọi người phải sững sờ.

- Kính chào 2 tí

- Oh lâu quá rồi mới gặp lại nhì! Thôi mọi người đi làm việc đi._2 nhỏ cười cười xua tay rồi tiến lại chỗ nó.

- Này con nhỏ kia, mày xơi được mấy chai rồi vậy. Sandy liếc nhìn mấy vỏ chai rượu trên bàn rồi lên tiếng mang chút bực dọc hỏi.

- hì, Không nhiều đâu_Nó cười trừ với Sandy

- Hai tí uống gì?_Bin im lặng nãy giờ mới lên tiếng. Sandy và Anna trông thấy Bin liền nhào đến ôm

- Nhớ nhóc quá đi. Nhóc có khỏe không? Anna bỏ Bin ra và hỏi.

- Woa, cũng có người nhớ mình nè. Vậy các chị có mua quà cho em không?_Bin nhìn bọn nó với con mắt cún con.

- Hì, quên rồi!_Cả 3 đồng thanh

- Vậy mà bảo nhớ em!_ Bin xịu mặt xuống.

- Xin lỗi mà, mai chị dẫn nhóc đi chơi nha!_Sandy nắm lấy tay Bin lay lay.

- Không, em chỉ cần 3 tí đùa với em một ván thôi là được. Em nhớ tốc độ của 3 người lắm._Bin ngược mặt lên nhìn bọn nó và rất trông chờ câu trả lời.

- ui, tưởng chuyện gì chuyện đó thì dễ thôi!_Sandy hất cằm ra vẻ ta đây_Chị sẽ cho nhóc thua thảm bại luôn

- Chưa biết đâu nha! Còn hai tí__Bin nói với Sandy rồi quay qua nó với Anna, vẫn sử dụng ánh mắt cún con để thu phục hai nàng này
- Ok, lâu rồi chị cũng không đùa rồi__Anna nhìn thấy ánh mắt cún con của Bin cũng phải phì cười
- Chị hai, chị cũng đùa nha!__Và mục tiêu cuối cùng của thằng nhóc chính là nó, nhưng có vẻ đôi mắt cún con của thằng nhóc không có tác dụng với nó. Nó đã lắc đầu
- Chị có quà cho em rồi, ra ngoài đi.__Nói rồi nó đứng lên bước đi ra ngoài. 3 người kia cũng bước theo sau. Đi được vài bước thì lại có một toán đứng chặn trước mặt nó.
- Muốn gì đây__Nó cất giọng lạnh tanh làm bọn kia không rét cũng run, sau vài giây bàng hoàng bọn kia cũng trấn tĩnh lại.
- Anh muốn gặp quản lí và muốn em đi chơi với anh đêm nay__Tên kia cười cười nhìn nó.
- Tôi là chủ ở đây, có gì nói đi.__nó nói mà khuôn mặt không có tí biểu hiện gì.
- Em đừng đùa với anh nữa, gọi Bin ra đây đi. Tên đó vừa nói vừa bước đến ôm eo nó. Nhưng bàn tay đó chưa kịp động vào nó thì đã nghe tiếng “Rắc”. Bin đã xử đẹp tên đó. Tiếng tay gãy vang lên nghe dồn tan, làm lạnh tóc gáy những người có mặt ở đây. Cả bọn hân cũng thế
- Giỏi lắm Bin! Nhưng lần này thì để chị.__Nói rồi nó rút trong áo ra một cây súng lục. Mọi người ai cũng sững sờ nhìn nó. Một đứa con gái như nó mà đi đâu cũng có súng trong người.
- Tôi ấy người 1’ để rời khỏi đây, ai trẻ 1s sẽ đi gặp ông bà liền đây.__Giọng nói lạnh lùng của nó kết hợp với khuôn mặt không chút biểu cảm của nó làm mọi người ai cũng phát hoảng. Bọn kia nghe thế biết nó không đùa nên vội rút ngay.
- Chán! Toàn lũ nhát gan. Súng đồ chơi mà cũng sợ.__lời nó nói ra khiến mọi người ai cũng bật gọng, rồi sau đó một tràng cười nổi lên.
- Haizz, không có gì vui cả, chị về luôn đây! Tặng em cây súng đó Bin.__Nó quăng cây súng cho Bin rồi bỏ đi
- Chị à, đừng nói với em đây là món quà chị định tặng em nha!__Bin vừa đi, vừa nhìn cây súng, vừa nói với nó.
- ừ__Nó buông đúng một chữ làm thằng nhỏ sốc óc.
- Á, chị à, chị keo kiệt thế sao?__Bin chỉ biết nhăn mặt nhìn nó. Nó nhìn thấy biểu hiện của Bin, thì rất muốn cười nhưng phải cố nhịn, nếu không mất hết vẻ lạnh lùng thì sao. Sau đó, 4 người kéo ra ngoài. Trong khi đó, có 3 con mắt luôn hướng về phía bọn nó. Ở ngoài cửa, Bin đang nằng nặc đòi nó món quà khác
- Chị à, đổi món quà khác đi mà
- Được thôi, nếu em làm cho chị chuyện này
- Gì vậy ạ?__Bin tò mò hỏi
- Nghe bảo anh 2 đi thực tập với trường rồi à?__Nó hỏi Bin nhưng Giọng nó đã có phần ầm áp hơn trước
- Vâng.
- Em đừng báo gì với anh 2 chuyện chị đã về nha, cứ để anh ấy đi, nghe bảo tuần sau anh 2 mới về hả?
- Vâng.
- Vậy mai em đưa ba mẹ chị đến địa chỉ này giúp chị nha!__Nó móc trong túi ra một tờ giấy rồi đưa cho Bin.
- OK, quà của em đâu.__Bin gật đầu rồi lại dùng ánh mắt cún con nhìn nó.
- Đó.__Nó chỉ tay về phía một chiếc lamborghini mới toanh trong gara. Bin nhìn thấy chiếc xe liền chạy lại sầm soi moi chỗ.
- Đẹp lắm, chị à.__thằng nhóc tíu tít khen
- Em thích chứ?

- Vâng. Cảm ơn chị
- Không có gì đâu. Thôi bọn chị về đây._Nói rồi nó bỏ đi
- Bye chị nha!_Nhóc Bin nói vọng tới. Nó không nói gì chỉ cười cười rồi bỏ đi.

Sáng hôm sau, ánh nắng len lỏi qua từng kẽ lá và rơi vào mặt nó khiến nó tỉnh giấc. Nó nhanh chóng bước xuống giường và làm vệ sinh cá nhân. 15' sau nó đã có mặt dưới phòng khách. Nó vận trên người một áo cánh hơi kết hợp với quần bỏ ôm sát người để lộ những đường cong của cơ thể. Thói quen buổi sáng của nó là đọc báo. Vì vậy khi bước xuống nhà nó đã đi thẳng ra ngoài cổng lấy tờ báo rồi trở vào trong. nó ngồi xuống sofa rồi lật từng trang báo để đọc. Còn 2 cô nàng kia thì vẫn đang say sưa ngủ. Bỗng “King kong” Âm thanh chuông cửa nhà nó vang lên. Nó đứng dậy, nở một nụ cười nhẹ rồi bước về phía cánh cửa. “Cạch” Cánh cửa mở ra. Đứng trước mặt nó là hai vợ chồng cũng đã ở độ tuổi trung niên, đã có những vết tích của thời gian ở trên mặt 2 người. Phía sau là Bin. Cậu nhóc nhìn nó và nở một nụ cười thật tươi. Hai vợ chồng kia thấy nó thì lập tức nhào đến ôm nó

- Kelly à, con về rồi. Mama nhớ con lắm_Vâng đây chính là pama nó. Hai người vừa biết tin nó về liền lập tức bay đến đây. Nó cũng ôm lấy pama mình
- Con cũng nhớ mọi người lắm! Chúng ta hãy vào nhà rồi nói chuyện._4 người vào ghế sofa. Pama nó ngồi đối diện với nó. Còn Bin thì ngồi bên cạnh nó. Mama nó nhìn nó mà nước mắt cứ rơi
- Sao con về mà không đến tìm bọn ta?
- Hai người cũng biết con không thể về đó mà, cũng chính vì không thể đối diện với sự thật đó nên con mới bỏ đi mà._khuôn mặt nó thoáng buồn khi nhắc về chuyện đó
- 2 năm rồi, con vẫn chưa quên chuyện đó sao?_papa nó thở dài nhìn nó
- Đâu dễ gì quên được ạ_Mặt nó xịu xuống.
- pama hiểu mà. Vậy giờ còn sẽ sống ở đây hay quay về Anh_papa nó hỏi
- Con sẽ ở đây. Con phải tìm ra kẻ đã hại người đó_Nó trả lời pama nó, trong mắt nó thoáng một tia giận dữ và chết chóc._Con sẽ đi học lại, con sẽ học cùng trường với anh. Con có lí do nên mọi người đừng hỏi.
- Ủ, pama cũng muốn thế! Con nên nghỉ ngơi đi.
- vâng. Anna..._Nó chưa nói hết câu thì Sandy đã nhảy vào
- Cô chú đến chơi ă? Sao cậu không gọi tớ dậy hả?_Sandy chào pama nó rồi quay sang trách móc nó. Nhìn cô nàng Sandy mà pama nó phì cười
- Cháu vẫn như xưa không thay đổi gì nhỉ?
- Hi, để cô chú chê cười rồi!_ Sandy ngượng đỏ mặt, cô nàng ngồi xuống bên cạnh nó. Anna từ trên đi xuống thấy pama nó cũng tíu tít chạy lại
- Chào cô chú ạ! Hai người đến bao giờ thế ạ?
- Mới thôi cháu à!_ pama nó cười hiền
- Nè, hai con nhỏ kia tập trung đây! Ngày mai chúng ta sẽ đi học lại_ Nó điềm tĩnh nói
- Sao chứ?_hai nhỏ hét lên
- Biết thế nào cũng phản ứng vậy mà_Nó lắc đầu thở dài
- Cậu đang nói gì vậy? đi học là sao?_Sandy sốt sắng hỏi.
- Chúng ta ở nhà cũng chẳng làm gì mà. Đi học cho vui!
- kaka_Hai con nhỏ cười gian khiến ọi người ai cũng phải rùng mình. Nó biết được ý của 2 con bạn nên bắt thóp ngay
- Hai tụi bây đừng có bày trò gì đấy, không thì biết tay tao

- Sao chứ? Thế thì chán chết hai nhỏ nghe nó nói thì mặt ỉu xù
 - An phận đi, còn giờ thì đi shopping thôi! Bin đưa ba mẹ chị về rồi đến siêu thị Gem-siêu thị nhà Sandy nhé_Nó nói với 2 nhỏ bạn rồi quay sang Bin nhờ vả.
 - Vâng ạ!_Bin nói rồi đi ra xe
 - Vậy pama về nha! Lúc khác pama sẽ đến thăm con._mama nó ôm lấy nó, nước mắt lại rơi.
 - pama đi cẩn thận ạ!
- Sau khi pama nó rời khỏi, bọn nó cũng thu xếp để đến Gem. Sau khi đợi Bin đến, bọn nó kéo vào trong.
- Bọn bây cứ mua thỏa thích đi nhé! Không cần phải trả tiền đâu...!_ Sandy đi lên tiếng. Nghe vậy Anna liền trêu nhỏ
 - Mày hào phóng nhỉ? Mày không sợ siêu thị mày phải đóng cửa vì bọn tao à?
 - Hi, tao chưa nói hết mà. Bọn bây không cần trả tiền đâu, chỉ cần để thẻ tín dụng lại là được_Sandy cười tinh nghịch nhìn bọn nó. Còn bọn nó chỉ biết tặc lưỡi không dám cãi lại.
 - Thôi được rồi đấy, chúng ta mau đi mua sắm nào._Bin lên tiếng cắt ngang cuộc nói chuyện của bọn nó. Bọn nó không để ý thôi chứ có hàng ngàn ánh mắt đang sầm soi nhìn bọn nó. Bin bây giờ thấy rất bức bối vậy mà các bà chị yêu quái của mình thì chẳng để tâm gì.
 - Oh vậy Bin, em dắt 2 nhỏ này đi đi, chị qua kia uống nước._ Nó vừa nói, vừa chỉ tay vào Anna và Sandy. Và chẳng đợi ai trả lời nó đã bước đi. Sau khi nó rời khỏi, Sandy cũng tách nhóm.
 - Thôi, 2 người đi mua sắm vui về nha, mình đi kiếm gì bỏ bụng đã, sáng giờ chưa ăn gì mà_Sau khi Sandy bỏ đi, Bin và Anna cũng bắt đầu chiến dịch mua sắm.
- Ở phía nó, sau khi bước vào căn tin, nó liền gọi một li trà gừng. Ly trà được người nhân viên đem ra trông rất hấp dẫn, sau khi thưởng thức món nước yêu thích của mình, nó liền lôi laptop từ trong ba lô ra để giải quyết công việc, 10 đầu ngón tay xinh xắn đang lướt nhẹ nhàng trên bàn phím một cách điêu luyện. Từ xa có một chàng trai đi tới đứng trước mặt nó, chàng trai đó lên tiếng hỏi nó:
- Tôi ngồi đây được chứ?_Nó không thềm ngược mặt lên, chỉ buông đúng một chữ “Được”.
- Thật là kiêu lờ quá mức mà. Anh chàng đó chỉ biết lắc đầu nhìn nó. Sau 30’ làm việc với máy tính, nó cảm thấy anh chàng trước mặt mình vẫn không có dấu hiệu sẽ đứng lên lại còn nhìn nó chằm chằm. Nó bức mình gấp laptop lại và cho vào ba lô. Sau đó nó ngược mặt lên nhìn chàng trai đang ở trước mặt mình. Mặt nó thoáng qua chút bất ngờ vì người ngồi trước mặt nó không ai khác chính là hần. Hôm nay hần cùng 2 thằng bạn vào đây dạo chơi, nói chính xác thì giúp kan chọn quà sinh nhật cho chị gái. Khi đi ngang qua căn tin trông thấy nó nên hần mới ghé lại.Hần thấy nó nhìn mình thì bỗng giật mình, hần trở nên bối rối như đứa trẻ vừa mắc lỗi bị phát hiện. Hần nhìn nó nở một nụ cười thật tươi.
- Đẹp nụ cười đó đi, toàn giả tạo!_Giọng nói lạnh lùng của nó cất lên làm hần có chút buồn. Bây giờ thì hần không còn cảm thấy rung mình khi gặp nó nữa. Chỉ là hần muốn vui vẻ trước mặt nó thôi. Vậy mà nó bảo nụ cười của hần là giả tạo.
 - Sao tôi lại gặp anh nữa, anh theo dõi tôi à!_Nó nhìn hần vẻ nghi ngờ
 - Không chỉ là tình cờ thôi!_Câu hỏi của nó đã kéo hần về thực tại, hần nhanh chóng trả lời nó.
 - Tình cờ đến 3 lần luôn sao? Khó tin quá!Dù sao cũng chẳng liên quan đến tôi! Tôi đi đây!_Nói rồi nó đứng lên bỏ đi.
 - Khoan đã, cô có thể cho tôi biết tên được không?_Hần vội níu tay nó lại trước khi nó đi
 - Lí do?
 - Chúng ta đã gặp nhau 3 lần rồi! Lần đầu có thể xem là tình cờ nhưng 2 lần sau có thể xem là duyên số. Vậy biết tên có gì là không được.

- Tôi là Nguyễn Hàn Băng Băng, cứ gọi là Kelly. Được chưa?_Nói rồi nó bỏ đi để lại anh chàng với nhiều thắc mắc. Sau một lúc ngẩn ngơ, hần vội nói vọng theo.

- Tôi là Dương Hàn Anh Phong, gọi tôi là Ken nhé!_Nó đã nghe thấy nhưng không nói gì cũng chẳng quay lại, chỉ mỉm cười nhẹ rồi tiếp tục bước đi

- Cô ấy không nghe thấy sao?_ Hần thần thờ suy nghĩ trong lòng có chút buồn. Thật tội nghiệp cho hần mà. Một Dương Hàn Anh Phong cao cao tại thượng luôn ngẩng cao đầu trước mặt người khác giờ lại bị 1 đứa con gái cho bơ đẹp

- Kelly...Sao cô lại lạnh lùng đến thế? Lạnh hơn cả băng. Băng Băng?_Hần vẫn ngồi đó, say sưa với những suy nghĩ của mình.

Trong khi đó tại quầy quần áo,

- Sao chị mua nhiều thứ vậy_Bin tay xách hàng chục túi lớn túi nhỏ, cồng kềnh, vừa đi vừa thở dốc vì phải đuổi theo cô nàng Anna nhà ta. Còn Anna thì vẫn say mê đi lựa đồ mà không mấy may đến chàng Bin đang cực khổ phía sau. Cô dạo một vòng rồi dừng chân trước một chiếc váy màu hồng, phía trên dây buộc lưng có gắn một cái nơ to trông rất dễ thương. Cô nàng đang định cầm lấy chiếc váy thì có một ai đó đã lấy trước. Ngước mặt lên nhìn người dám lấy chiếc váy của mình thì bỗng cô tá hỏa:

- Cái tên khỉ kia trả đây! Tôi thấy trước mà_Anna phồng mang trợn má nhìn tên trước mặt.

- Cô bảo ai là khỉ hả? _Kan lên tiếng. Thì ra là Kan

- Anh đấy, chứ còn ai vào đây nữa!_Anna đốp chát

- Thôi thôi cho tôi xin, Kan xách giùm tôi đi_Bin nhảy vào can, tiện thể cậu nhóc chuyển một nửa số đồ trên tay mình qua cho Kan

- Em quen tên khỉ này hả Bin?_Anna ngơ ngác nhìn Bin

- Vâng Kan, Kín và Ken thường tới quán bar của mình mà!

- À, thì ra là vậy._Anna nói cho qua rồi tiếp tục cuộc hành trình mua sắm của mình. Kan không nói gì chỉ nhàn nhạt rồi lủi thủi theo sau

Còn về phía Sandy, sau khi chạy đi thì đến quầy ăn. Vừa đến nơi, nhỏ nghe thấy tiếng ồn ào nên chạy lại xem. Cả bọn nhân viên thấy nhỏ thì cúi chào.

- Có chuyện gì thế?_Sandy lên tiếng hỏi

- Thưa tiểu thư, đầu bếp bị bỏng nên không thể nấu ăn được mà giờ lại không có ai nấu nướng, khách đang đợi ngoài kia ạ!_Bọn nhân viên báo cáo rõ ràng với Sandy. Cô nàng nghe vậy thì xoắn tay áo lên

- Được rồi, tôi sẽ nấu

- Nhưng tiểu thư à..._Không để bọn nhân viên nói hết câu nhỏ đã xen vào

- Không nhưng nhị gì hết_Nói rồi Sandy bắt tay vào nấu nướng. Tài nấu ăn của nhỏ thì khỏi chê rồi. Đầu bếp giỏi nhất thế giới mà còn phải tấm tắc khen nữa là. Nhờ nhỏ mà khách cứ ra vào tấp nập. Sandy tập trung nấu ăn mà không hay biết ngoài kia có ánh mắt luôn hướng về phía nhỏ, Kín đã thường thức không biết bao nhiêu món do nhỏ làm ra. Đến trưa bọn nó không thấy Sandy đâu, liền chạy đi tìm (có cả kan). Ken thì không thấy Kan và Kín đâu nên cũng đi tìm. Khi đến nhà ăn bọn nó giáp mặt Ken. Cả bọn trông thấy Kín đang say sưa ăn thì thở dài. Ken, Kan và Bin thì kéo lại chỗ Kín, còn nó và Anna thì kéo vào nhà bếp để gặp Sandy. Khách hôm nay đông đến nỗi không có chỗ đứng. Chén đĩa xếp thành núi. Bọn nhân viên dọn rửa không kịp. Phần thì ngoài kia 4 chàng trai đang thu hút thêm nhiều khách, số đông là nữ càng làm cho nhà hàng thêm đông đúc. Sandy bấy giờ mồ hôi nhễ nhại. Nhìn thấy Sandy, Anna cất tiếng reu reu chọc

- Như thế này thì đông đồ mình mua đâu có xi nhê gì, phải không Sandy? Vậy tớ khỏi trả phí cũng được nha!

- Hai cậu còn đứng đó mà giỡn hả? Giúp tớ một tay đi._Sandy hét lên_Mấy người nhân viên kia rửa chén không kịp kìa, giúp tớ đem đồ ăn ra cho khách đi.
- Được rồi, để tớ ra gọi Bin vào giúp._Nó quay lưng bước ra ngoài , tiến về phía bọn hần.
- Chúng ta về được chưa? Em mệt rồi_Bin thấy nó đi ra thì không nhẽo
- Có chuyện cho nhóc làm rồi, mau vào đây!_Nó nói rồi nắm tay Bin lôi đi, không để thằng nhóc ú ớ điều gì. Nó kéo Bin vào trong bếp
- Chuyện nhóc cần làm dễ lắm, chỉ cần đem đồ ăn ra cho khách thôi._Anna nhìn Bin cười cười. Bin thì nhìn bọn nó rồi lại nhìn ra số khách bên ngoài, tức thì khuôn mặt thằng nhóc biến sắc ngay lập tức. Tội nghiệp thằng nhóc ghê!
- Phục vụ cho cả một đám đông này sao?_Bin tròn mắt nhìn bọn nó. Bọn nó không nói gì chỉ gật đầu. Bin lại miễn cưỡng nhìn bọn nó. Nhìn biểu hiện của Bin, Anna phì cười, còn nó thì vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng cổ hũu
- Đùa với nhóc thôi! Bọn chị sẽ giúp mà....haha...Làm gì mà mặt nhóc thấy kinh vậy?_Anna cười sắc súa hỏi Bin
- Phù, may quá! Tưởng làm một mình nữa chứ_Bin thở phào nhẹ nhõm
- Thôi, bắt tay vào làm việc nào._Nó xen vào cắt ngang cuộc nói chuyện của Anna và Bin. Nó buộc tóc cao lên, xoắn tay áo lên một cách gọn gàng và đẹp mắt. Rồi bọn nó bắt đầu chiến dịch phục vụ khách hàng. Bọn hần thấy bọn nó chạy bàn mà bất ngờ. Những nụ cười gương xuất hiện trên môi của Anna và Bin khiến ai cũng phải ngất ngây trong đó có Kan. Riêng nó thì không biểu thị tí cảm xúc gì nhưng cũng không quá lạnh lùng trước mặt khách. Hần cứ đưa mắt dõi theo nó, lảng lảng ngắm nhìn nó từ xa. Từ khi bọn nó phục vụ thì lượng khách càng tăng lên. Bọn nó làm việc không ngớt, mồ hôi nhễ nhại. Từng giọt mồ hôi thấm đượm vào vai mỗi đứa. Đến 5h chiều, vẫn không có dấu hiệu ngớt khách mà bọn nó thì đã mệt nhừ. Còn bọn hần thì ngồi cười hả hê. Tuy vậy nhưng trong lòng vẫn có phần thương xót cho bọn nó. Bỗng từ xa có 2 người một nam một nữ tiến về phía bọn nó. Thấy bọn nó đứng nghỉ tại nhà bếp hai người lên tiếng
- Woa, tội mấy đứa em của tôi chưa kìa.
- A, anh Way, chị Windy_Bọn nó nhìn thấy hai người thì nhào đến ôm.
- A, 2, anh đến rồi. Đầu bếp mới đâu ạ? Em mệt quá rồi!_Sandy bỏ Way ra mà hỏi. Way xoa đầu cô em bé nhỏ của mình
- Em mới về mà làm khổ cho em rồi! 2 xin lỗi. Đầu bếp mới đang chuẩn bị, em có thể nghỉ rồi
- Không có gì! Vậy em đi rửa tay đây._Sandy quay lưng đi
- Chờ bọn tớ với!_Anna nắm tay Sandy lại, tiện thể thấy cho Windy cái tạp dề. Nó thì đưa tạp dề cho Way.
- Hai người làm tốt nhé!_Nó cười gian với Way. Rồi nắm tay hai nhỏ bạn vào nhà vệ sinh để lại hai con người đang ngỡ ngàng không hiểu gì cả. Từ đầu đến cuối, có 3 con mắt luôn theo dõi bọn nó đã chứng kiến toàn bộ câu chuyện (chỉ là thấy chứ không nghe được nha vì ở quá xa mà), trong lòng nhói lên một cảm giác khó hiểu, vậy mà 3 anh vẫn không biết đó là gì.
- Ôi, đói bụng quá! Từ sáng giờ chưa có gì nhét bụng hết!_Bọn nó từ nhà vệ sinh đi ra và tiến tới bàn bọn hần. Anna ngồi gục xuống bàn than vãn
- Ừm, em cũng chưa ăn gì hết!_Bin cũng hòa theo
- 2 ơi!_Sandy nói vọng vào bên trong. Từ trong nhà bếp Way bước ra.
- Gì vậy bé cưng_Way xoa đầu Sandy
- Cho em ăn, đói quá rồi! Bọn em nhịn ừ sáng đến giờ rồi!_Sandy nhõng nhẽo với Way
- Đúng rồi, trả công đây! Không được tiền thì cũng được bữa ăn chứ_3 người kia cũng hòa theo
- Anh không cho ăn thì sao?_Way cười gian nhìn bọn nó

- Em về méc pama, 2 Way không cho bọn em ăn. Pama sẽ đóng băng tài khoản của 2__Anna nhìn Way bằng ánh mắt rất chi là tình tứ
- Thôi cho anh xin, đợi tí nha!__Nói rồi Way bước vào nhà bếp. 5' sau, anh và Windy bước ra đem theo những món ăn hết sức ngon đối với bọn nó. Nhìn từ sáng đến giờ mà. Giờ cho ăn rau muống luộc cũng khen ngon à! Windy vừa đặt đồ ăn xuống bàn thì giáp mặt Kan.
- Ô em sao lại ở đây?
- Chị?__Kan ngạc nhiên hỏi lại
- Hai người quen biết nhau à?__Sandy thắc mắc lên tiếng
- Nó là em trai chị.
- Sao? Con khỉ này ...là ...là em chị Windy xinh đẹp à?__Anna há hốc mồm nói không thành lời
- Bộ không được sao con đười ươi kia.__ Kan vội bắt bẻ Anna
- Tôi thà làm đười ươi nguyên vẹn còn hơn làm khỉ đầu chó như ai kia, khỉ không ra khỉ mà chó cũng không ra chó. Thật là đáng thương mà__Anna lắc đầu làm ra vẻ tội nghiệp thay cho Kan. Cuối câu còn chêm thêm một câu nhận xét làm cho đầu Kan thêm bốc khói.
- Cô nói ai là khỉ đầu chó hả? Kan hét lên
- Phong long trùng ai thì trùng.__ Anna lại làm ra vẻ ngây thơ vô (số) tội. Kan biết không thể nào cãi lại Anna nên chuyển đề tài
- Chị à, sao chị quen biết mấy người này?
- Không phải quen biết mà là quen thân. Sandy là em của Way.__Câu nói đó lại làm cho bọn hấn thêm ngạc nhiên. Theo suy nghĩ của bọn hấn thì cô nhóc lạnh chanh nhí nhảnh như Sandy sao có thể là em của Way
- Thật là bất ngờ mà!__Kin bàng hoàng hồi lâu giờ mới lên tiếng
- Sao hả? Không được sao?__Sandy hùng hổ nhìn Kin
- Cô sao...Kin chưa kịp nói hết câu thì bị nó cắt ngang.
- Từ giờ đến trước khi tôi về mà còn nghe một lời cãi nhau nào nữa thì tôi cho tất cả nhập viện đấy!__Giọng nói lạnh lùng của nó cất lên khiến Kin và Sandy sắp cãi nhau cũng phải im lặng. Và cả buổi tối đó cả bọn nói chuyện rôm rả mà không xuất hiện một lời cãi nhau nào. Có vẻ khoảng cách giữa bọn nó và bọn hấn đã được kéo gần lại. Tối hôm đó, sau khi về nhà bọn nó đã lăn ra ngủ vì hôm nay là ngày mệt mỏi với bọn nó. Chuối ngày sau này sẽ có chuyện gì xảy ra với những nhân vật của chúng ta, các bạn hãy đón đọc ở những chương tiếp theo nhé!
- * Giới thiệu nhân vật:
- TRẦN LÊ ANH TÚ : Way, 18t anh trai Sandy, đẹp trai, ga lăng, con trai trưởng của gia tộc họ Trần, rất yêu quý cô em gái và hai cô em nuôi (nó và Anna). Biết nhiều loại võ. IQ:190/200
- TRỊNH MỸ HOÀI THƯƠNG: Windy, 18t, chị Kan, dễ thương, cá tính. Biết võ nhưng chủ yếu để phòng vệ. IQ:190/200

5. Chương 4 __ Đi Học

Lại một ngày mới đã đến, hiện giờ nó vẫn đang say giấc nồng trên chiếc giường thân yêu của mình. Đúng 6h30, chiếc đồng hồ báo thức reo inh ỏi. Nó nửa mê nửa tỉnh đưa tay sờ soạn tìm cái đồng hồ. Khi xác định đúng mục tiêu, nó liền quăng cái đồng hồ vào tường và bây giờ nó đã có tên trong danh sách những thành

viên vào sọt rác. Nó lồm cồm ngồi dậy, bước xuống giường và đi vào nhà vệ sinh. Sau 10' sửa soạn, nó bước ra với cái áo sơ mi màu trắng được đóng thùng trong chiếc quần Jean màu đen. Tóc thì được cột cao nhờ một dây chun màu đỏ-màu ưa thích của nó. Nó bước xuống nhà và tiến về phía bàn ăn. Vừa ngồi vào bàn thì nó nghe thấy tiếng của Bin ngoài cửa vọng vào

- Chị à, đi học thôi!_Bin vừa nói vừa chạy xồng xộc vào nhà.

- Từ nào, chị còn chưa ăn sáng.

- Trời ơi, ăn sáng gì nữa. Chỉ còn 15' nữa trường đóng cửa rồi. Em biết chị là chủ của ngôi trường đó nhưng chúng ta cũng phải tuân thủ nội quy chứ!_Bin nghe nó nói vậy thì hét lên

- Biết rồi! Vậy chúng ta tới trường ăn cũng được. Bây giờ chỉ cần chờ 2 nhỏ kia xuống rồi đi._Nó vội bịt lỗ tai lại, hạ giọng với Bin. (Sao chị này bữa nay hiền vậy nhỉ)

- Đây, tụi tao đã có mặt._Sandy từ trên cầu thang đi xuống, nghe nó nhắc đến mình thì vội lên tiếng

- Tụi bây làm gì mà lâu thế!_Nó nhăn mặt nhìn 2 nhỏ bạn

- Ôi ôi xin lỗi. Thôi chúng ta mau đi học thôi kéo trễ_Anna vội xen vào cắt đứt cuộc tra khảo của nó

Vậy là 4 con người vội kéo ra ngoài gara, lấy 2 chiếc moto và phóng đi. Nó đi với Bin còn Anna đi với Sandy. Lúc này tại sân trường Sun, có hàng chục đứa con gái đang đứng tụ tập trước cổng trường. Trên tay thì cầm những băng rôn, hay băng lớn đề những chữ: Prince của Sun, em yêu anh. Và các prince của những cô gái này không ai khác chính là ken, kan, kin và ryan. Ông trời thật không phụ lòng người khác, chỉ một lát sau, có một chiếc BMW đồ xịch trước cổng trường. Từ chiếc xe đó, bọn hấn bước ra. Các cô gái lập tức vây lấy bọn hấn. Miệng thì không ngừng hò hét:

- Ken à, làm bạn trai em đi.

- Em yêu anh, kan

- Kin là số 1, em yêu anh.

Thật là mất hết phẩm giá của con gái mà. Bọn hấn mặc kệ những lời hò hét của bọn con gái, lạnh lùng bước vào trong. Vừa đến bậc tam cấp, bọn hấn nghe thấy tiếng xe nên ngoái đầu lại. Trước mắt bọn hấn là hai chiếc moto đang chạy như điên và đồ xịch trong gara trường. Một chàng trai bước xuống xe và tháo nón bảo hiểm ra. Bọn con gái lại trở mất lần nữa. Bởi vì chàng trai đó rất đẹp. (Haizz toàn lũ mê trai). Bọn hấn nhìn thấy Bin thì không khỏi ngạc nhiên. Càng ngạc nhiên hơn nữa khi bọn nó bỏ nón bảo hiểm xuống. Bọn con trai thì trở mất nhìn bọn nó. Sau đó thì hò hét không kém gì bọn con gái. Nhìn thấy nó bước xuống từ xe của Bin, bọn con gái thì tức giận, kẻ thì ganh tị, kẻ thì nói xấu nó. Còn hấn thì có chút nhói lòng vì điều này. Bọn nó bước vào trường trước những con mắt thể hiện nhiều thái độ khác nhau của mọi người. Bọn nó không lên phòng hiệu trưởng mà tiến về phía căn tin.

- Chúng ta sẽ học lớp nào vậy?_Sandy vừa đánh chén vừa hỏi nó

- 10A1, chúng ta học cùng lớp với anh Ryan_Anna nhăm nháp li sữa rồi trả lời Sandy

- Cậu giải quyết hết chưa?_Nó thản nhiên nhìn hai người bạn và thằng em của mình ăn ngon lành thì khẽ cười rồi quay qua hỏi Anna

- Xong rồi, hồ sơ lí lịch giả đã gửi đến hiệu trưởng rồi. Tổ cũng dặn ông ta rồi.

- Cậu làm tốt lắm!_Nói xong nó nhăm hờ mắt và suy nghĩ vu vơ. Sau khi đánh chén no nê bọn nó kéo lên lớp. Đến nơi nó trông thấy một bà cô khoảng 30t đang đứng trước cửa có vẻ như chờ bọn nó. Trông thấy bọn nó bà giáo bước đến

- Các em là học sinh mới phải không?

- Vâng ạ!_Sandy lên tiếng trả lời câu hỏi của bà cô. Bà giáo mỉm cười với bọn nó rồi bước vào lớp.

- Lớp chúng ta hôm nay có 4 bạn mới._Bà cô cất giọng oanh vàng của mình nói nhưng có vẻ chẳng ai thèm nghe, cả lớp vẫn ai làm việc nấy. Bà ta nổi giận đập mạnh cây thước xuống bàn. Tức thì cả lớp im phăng phắc. Bà giáo khẽ mỉm cười rồi hướng mắt ra phía cửa.

- Các em vào đi.

Bọn nó nghe tiếng bà cô gọi thì bước vào. Bọn nó bước vào trước sự ngỡ ngàng của cả lớp. Con gái thì hò hét vì Bin. Còn con trai thì ngả lên ngả xuống vì bọn nó.

- Các em tự giới thiệu đi._Bà giáo đập nhẹ cây thước xuống bàn rồi quay qua bọn nó nói

- Tôi là Trương Ngọc Uyển Linh, cứ gọi tôi là Anna_Annu giới thiệu vắn vỏi khuôn mặt thản nhiên đó, không quá vui vẻ cũng không quá xa cách. Sau lời giới thiệu của Anna, bọn con trai trong lớp bắt đầu hú ré. Nhưng tất cả lại trở về im lặng sau tiếng đập bàn của bà cô.

- Tôi là Trần Lê Bảo An, gọi tôi là Sandy được rồi_Sandy tiếp tục màn giới thiệu._Còn đây là Nguyễn Hàn Bằng Bằng, cứ gọi là Kelly._Sandy quay sang nó giới thiệu và trước khi kết thúc còn kèm theo một nụ cười chết người.

- Tôi là Nguyễn Hàn Anh Quân cứ gọi tôi là Bin. Bin cũng không khá gì so với nó. Bây giờ khuôn mặt hai chị em nó như hai tảng băng không hơn không kém, làm cho bất cứ ai nhìn vào cũng phải run sợ. Còn ở dưới lớp lúc này có 3 con người đang gục đầu ngủ, khi nghe đến màn giới thiệu của bọn nó thì đồng loạt ngẩng đầu lên và hướng ánh mắt lên bảng. Bọn hần rất bất ngờ khi thấy bọn nó. Bọn hần biết bọn nó là học sinh mới nhưng ai ngờ lại học cùng lớp thế này.

- Được rồi. Các em về chỗ của mình đi. Sandy ngồi với Kin, Anna với Kan, Kelly với Ken còn Bin ngồi với Ryan, cái bàn kế bên bàn của ken và kelly đấy!_Bà giáo lên tiếng kéo bọn hần về thực tại. Bọn nó nhìn bà cô gật đầu rồi bước về chỗ. Tuy không thích cách sắp xếp của bà cô nhưng bọn nó cũng không muốn lời thôi. Anna, Sandy và Bin đã ngồi vào chỗ. Nó cũng đã đến bàn của mình nhưng Nó không vào chỗ mà lại đứng sững lại đó và hướng mắt nhìn vào chỗ còn trống kế bên Bin. Hần thấy nó như thế thì rất tò mò, rất muốn biết nó đang nhìn gì. Hần nhìn theo ánh mắt nó và phát hiện ra thứ nó đang nhìn. - Chẳng lẽ cô ta thích Bin, muốn ngồi cạnh cậu ta._Đó là suy nghĩ của hần. Sau câu hỏi của mình, lòng hần có chút đau nhưng có lẽ hần không nhận ra. Còn Bin trông thấy biểu hiện của nó thì đưa tay nắm lấy tay nó

- Sẽ sớm thôi chị à._Bin cất giọng an ủi nó. Nó nhìn Bin gật đầu rồi quay sang hần. Lúc này hần đã nhích vào trong để nhường chỗ ở ngoài cho nó.

- Tôi muốn ngồi trong, anh nhường được chứ?_Nó nói với hần vắn vỏi chất giọng đó nhưng có phần dịu hơn lúc mới gặp.

- Được thôi!_Hần mỉm cười với nó rồi dịch người ra phía ngoài. Nó lách qua hần bước vào trong. Vừa ngồi xuống nó lại đưa mắt qua phía Bin rồi thở dài. - Sao 2 lâu về thế? Chỉ một tuần thôi mà! Sao thời gian trôi chậm thế không biết? Em nhớ 2 lắm!_Sau một hồi suy nghĩ nó liền lôi laptop ra và bắt đầu gõ. Mọi cử chỉ của nó đã được hần thấu vào tận tâm. - Cô ấy thích Bin đến vậy sao? Vậy sao không xin cô ngồi cùng với tên đó, sao lại đồng ý ngồi với mình? Đúng rồi lúc sáng là Bin chở cô ta đến trường mà, trông cử chỉ của 2 người còn rất tình tứ nữa mà! Sao mình lại buồn thế nhỉ?_Đó là những suy nghĩ hiện ra trong đầu hần.

Hai tiết đầu là tiết văn của thầy tình tứ. Cả lớp phải căn mắt, mở rộng tai để nhét những chữ mà ông thầy giảng giải vào đầu. Thật là cực hình mà. Sau 2 tiết văn là giờ giải lao 30' sau đó lại tiếp tục 3 tiết học cuối. Đến 11h bọn nó ra về. Bữa học đầu tiên của nó cũng chẳng có gì đặc biệt nên tác giả sẽ đi nhanh. Bọn nó sau khi rời trường thì về thẳng nhà, ăn no nê rồi phóng lên phòng ngủ trưa.

6. Chương 5_ ĐỪNG NÊN ĐUA VỚI TỬ THẦN

Sau khi đánh một giấc ngon lành đến chiều, bọn nó liền kéo đến bar. Vừa đến nơi bọn nó đã đụng mặt bọn hần. (Sao mấy người này cứ gặp nhau hỏi vậy nhỉ?)

- Chào nha! Lại gặp nhau rồi!_Kin nhìn thấy bọn nó thì đưa tay vẫy chào còn hần và kan thì nhoe nhoe miệng cười. Nó không thèm để ý đến lời chào của Kin liền đi thẳng vào trong. Còn Sandy và Anna thì thấy tội nghiệp Kin quá nên hai cô nàng đáp lại bằng cái gật đầu rồi cũng theo nó tiến vào trong, bọn hần cũng

thể. Tác phong mở cửa lần này của nó cũng chẳng khác gì lần trước. Cánh cửa đã nhận được một cú đá của nó và văng ra. Sau màn mở cửa đầy bạo lực của nó là một màn chào hỏi của đám người trong bar. Tất cả mọi người thì đã rất quen thuộc với mấy màn này rồi nên mọi người vẫn ai làm việc nấy. Bọn nó thẳng tiến về phía một bàn nằm trong góc tường vì ở đây ít người để ý nhất. Bin tươi cười chạy đến ôm lấy nó

- Em tưởng chị không đến chứ! _Bin vừa ôm nó vừa tíu tít hỏi

- Sao lại không? Mà em bỏ chị ra được không? _Nó xoa đầu nhóc Bin và hỏi. Mọi hành động, cử chỉ của nó và nhóc Bin đã được hấp thu vào tâm mắt. Tim hần đau lắm. Hần cảm nhận được. Nhưng hần làm được gì? Hần chỉ biết sống với tình yêu đơn phương này thôi!

Sau câu nói của nó. Nhóc Bin vội bỏ nó ra, cười xòa.

- Sorry chị! Các chị uống gì để em kêu?

- Cho chị một volka _Anna lên tiếng đầu tiên

- Chị một cocktail _người ngỏ lời tiếp theo là Sandy

- Cho chị một rượu vang nhẹ thôi! _Nó suy nghĩ lúc lâu rồi lên tiếng

- Hả? _Bin, Anna và Sandy ngơ ngác nhìn nó. Cũng đúng thôi một người xưa nay nổi tiếng uống rượu nặng như nó nay lại uống thứ rượu nhẹ như rượu vang ai mà chẳng bất ngờ.

- Con nhỏ này, hôm nay mày bị sao vậy? _Sandy vừa nói vừa sờ trán nó _Đầu có nóng đâu.

- Sao hôm nay chị hiền thế? _Bin cũng ngơ ngác nhìn nó

- Gì vậy? Cô ta uống rượu nhẹ thì có sao đâu, mấy người sao lại có biểu hiện đó? _Ken nhìn thấy biểu hiện khác thường của bọn Anna nên lên tiếng hỏi

- Con nhỏ này là con ma rượu đấy! Từ trước giờ rượu nó uống toàn là rượu mạnh không thôi! _Anna từ tốn giải thích cho bọn hần hiểu. Nghe xong bọn hần trở mắt nhìn nó. Còn bao nhiêu điều bất ngờ nữa mà bọn hần chưa biết. - Cô ấy là một người thú vị và bí ẩn. Đó là những suy nghĩ đang hiện ra trong đầu hần.

- Thôi nào, chỉ là rượu thôi mà! Đừng nhìn tôi như người ngoài hành tinh thế! _Nó mặt nhăn mày nhó nói với cả bọn

- Chắc chị chuẩn bị đi tu hahah. _Bin cười lớn để lộ cái răng khểnh cực dễ thương khiến các cô gái có mặt trong bar phải ngây người. “Cốp” và phần thưởng cho cái cười đó là một cú đánh như trời giáng vào đầu thằng nhóc, làm thằng nhóc la oai oái

- Mau đi làm việc của em đi. _Nó lại trở về với khuôn mặt lạnh lùng hằng ngày

- Dạ. _Bin cúi đầu rồi quay qua phía bọn hần. _Các cậu uống gì?

- Cho bọn tôi 3 ly X.O được rồi. _Kan thay mặt 2 thằng bạn trả lời

- Mọi người đợi tí nhé! _Nhóc Bin nói xong ôm đầu bước vào trong. Quả thật cú đánh của nó rất đau. Thằng nhóc rất muốn la lên nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt vô cảm của nó thì lại im bật. Trong khi Bin đi lấy thức uống thì bọn hần và bọn nó đang nói chuyện rất vui vẻ, ngoại trừ nó thì vẫn luôn làm mặt lạnh. Chuyện mà bọn nó và bọn hần đang nói chỉ đơn giản là giới thiệu. (Lạ kì nha gặp nhau 3, 4 lần rồi mà chưa giới thiệu hã trời?)

- Tôi là Lê Anh Vũ cứ gọi tôi là Kin. Còn đây là Dương Hàn Anh Phong, gọi cậu ta là Ken được rồi. Còn người cuối cùng này là Trịnh Gia Bảo, hay còn gọi là Kan. _Kin thay mặt 2 thằng bạn giới thiệu

- À ừm. Tôi là Trần Lê Bảo An cứ gọi là Sandy, đây là Trương Ngọc Uyển Linh, Anna, còn người cuối cùng là Kelly, Nguyễn Hàn Băng Băng. _Sandy lên tiếng kèm với một nụ cười tỏa nắng. Anna thì không có biểu hiện gì còn nó thì khép hờ đôi mắt lại và suy nghĩ chuyện gì đó hay là đang chờ đợi cái gì đó. Khi bọn Anna và bọn hần đang nói chuyện vui vẻ thì có ba tên con trai tiến tới đứng bên bọn nó. Chuyện là lúc đang nói chuyện với bọn hần thì thấy ba tên này đang tiến về phía bàn mình nên nó mới có những biểu hiện đó. Một tên trong số đó nhìn nó lên tiếng.

- Cô em xinh đẹp đi chơi với bọn anh không?

Nó nhìn thấy biểu hiện nham nhở của tên đó thì nhếch môi khinh bỉ

- Các anh có hối hận không?_Âm hưởng lạnh lùng của nó vang lên

- Không đâu! Bọn anh còn vui là đằng khác_Lại một tên khác bước lên và định vòng tay qua eo Sandy thì “Rầm” Một âm thanh phát ra, tất cả mọi người đều hướng mắt về phía bọn nó. Cái tên con trai gạ gẫm Sandy đã bị cô nàng cho đo ván. Bọn hấn vẫn không ngừng tròn mắt nhìn bọn nó. Còn tên lên tiếng đầu tiên kia thì đang sôi máu, giờ hấn giống như một con bò điên vậy.

- Cái con nhỏ này mày chán sống rồi à?_Rồi lại thêm một đám nữa kéo đến trước mặt bọn nó và bọn hấn.

- Mày định làm loạn à? Nhưng tao không có hứng rồi. Mày nên nhớ đây là đâu._Nó ngược mặt lên nhìn tên trước mặt. Đôi mắt tím biếc của nó rọi thẳng vào mắt hấn. Trong đôi mắt nó mang một sự lạnh lùng, chết chóc. Nó làm cho bất cứ ai nhìn vào cũng phải run sợ.

- Bọn bây làm gì thế hả?_tiếng của Bin từ sau vang lên.

- Không...không có gì đâu!_Tên đó thấy Bin thì vội rút. Nhưng vừa đi được 2 bước thì bị nó gọi lại

- Sao lại đi dễ dàng như vậy? Trước khi bọn bây đến đây chộc ghẹo thì có nghĩ đến hậu quả chưa?_Nó nhếch môi khinh bỉ nhìn bọn người đó_Các người có thể đi nhưng 3 tên này thì ở lại_Nó chỉ tay vào 3 tên con trai lúc nãy. Bọn người kia nghe vậy liền rút còn 3 tên đó thì khúm núm cầu xin nó

- Bọn tôi biết lỗi rồi. Xin cô thứ lỗi!

- Nếu làm sai điều gì, chỉ cần một lời xin lỗi là xong thì cần chi đến pháp luật. Dem 3 tên này ra đánh gãy 2 tay để nhớ mãi về chuyện này._Nó nhắm mắt lại và cất giọng lạnh lùng. 3 tên đó thật đại dột khi đụng vào bọn nó. Còn bọn hấn thì đang rất ngơ ngác trước hành động của nó và trước màn cho đo ván tuyệt vời của Sandy.

- Mất vui rồi, về thôi!_Nó đứng lên bước đi và nói vọng lại với hai con bạn

- Lần sau lại đến nha chị!_Bin chạy theo nó

- Không, bao giờ em xử hết mấy chuyện tương tự thế này thì chị sẽ đến._Nó vẫn với khuôn mặt lạnh lùng bước ra cửa. Mọi người lại một lần nữa khiếp sợ trước vẻ lạnh lùng và uy quyền của nó. Còn bọn hấn thì vẫn như những bức tượng đá, không có chút biểu hiện gì. Sau khi bọn nó bỏ đi thì bọn hấn cũng đứng lên đi về.

Sau khi về nhà, Anna và Sandy liền leo lên giường đi ngủ. Còn nó thì vẫn ngồi đó nhâm nhi những li rượu. Đó là thói quen trước khi đi ngủ của nó. Đêm nào nó cũng phải uống ít nhất 3 chai rượu loại nặng và mười liều thuốc ngủ thì mới có thể chợp mắt được.

_____ Không biết đã có chuyện gì xảy ra với nó. Liệu nó có vượt qua không và có những khó khăn gì đang đợi bọn nó phía trước. Mời các bạn đón đọc ở những chương tiếp theo._____

7. Chương 6__ Anh Đã Về

Sáng hôm sau, bọn nó lại phải lê bước đến trường. Bây giờ trước cổng trường Sun không chỉ có FC của bọn hấn mà còn có cả FC của bọn nó nữa. Khi bọn nó vừa ló dạng trước cổng trường thì đã nghe thấy tiếng hò hét của đám con trai, sau đó bọn nó bị Fan vây lấy. Đẹp cũng là cái tội. Sau khi thoát khỏi đám fan cuồng, bọn nó lại lê bước lên lớp.

- Ôi đi học là một cực hình_Bin bắt đầu than vãn

- Cố lên nhóc. sẽ có chuyện cho nhóc làm đấy._Nó vỗ vai Bin động viên

- Chuyện gì vậy chị?_Bin nghe có chuyện làm liên hôn hử. Cũng đúng thôi những chuyện nó bảo Bin làm toàn những chuyện khủng không mà. Trong đó có cả chuyện đi học này nữa nè.
- Đến lúc thích hợp chị sẽ nói, còn giờ vào lớp thôi._Nó nói rồi đẩy cửa lớp bước vào, vừa đặt chân vào lớp thì nó khựng lại. Ai đang ngồi đó. Nó không tin vào mắt mình nữa. Bọn Anna thấy biểu hiện nó như thế thì đẩy nó sang một bên để vào xem. Cả bọn cũng rất bất ngờ. Sau vài giây bàng hoàng, 3 người chạy ngay đến bên người đó, ôm chặt lấy anh. Người con trai đó bị ôm thì rất bất ngờ. Còn bọn hắn đến bây giờ mới nhận ra sự có mặt của bọn nó. Kan và Kin thấy Anna và Sandy ôm lấy người con trai kia thì có tí gì đó nổi giận. Còn hắn thì liếc mắt nhìn ra phía cửa. Lúc này, nó đã đứng chết trân ở đó.
- 2 Ryan à, bọn em về rồi!_Anna và Sandy đồng thanh
- Lâu nay, anh không đến bar, em nhớ anh quá! Anh đi thực tập về có mua quà cho em không?_Bin cười nham nhở nhìn Ryan (tên này thích đòi quà người khác ghê ta)
- Bấy giờ Ryan vẫn còn bàng hoàng xen ngạc nhiên khi gặp lại Anna và Sandy.
- Anna, Sandy 2 nhóc về bao giờ thế?_Ryan đẩy 2 cô em gái ra.
- Được vài ngày rồi!_Sandy tươi cười trả lời Ryan
- Vậy còn Kelly? Kelly có về cùng các em không?_Ryan cuống quýt hỏi Anna và Sandy.
- Em đây _Nó lên tiếng, giọng nó ảm áp vô cùng kèm theo đó là bao nỗi nhớ nhung, yêu mến.
- Ke...Kelly! _Ryan đứng bật dậy, định chạy đến ôm nó nhưng muộn rồi. Nó đã nhanh chân chạy đến bên anh và nhào vào lòng anh. Hắn từ nãy giờ vẫn luôn theo dõi nó. Lòng hắn nhói lên. - Tóm lại người cô ấy yêu là ai?_Suy nghĩ đó thoáng qua trong hắn.
- “Anh” à, em về rồi! Em nhớ anh lắm! _Nó ở trong lòng Ryan nghẹn ngào nói.
- Nhớ anh sao? Nhớ anh sao còn bỏ đi hả? Sao lại đi mà không nói một lời nào? Một người chưa đủ sao đến em cũng như vậy thì anh biết làm thế nào? Anh ghét em lắm. _Ryan vẫn ôm nó trong lòng mà hét lên
- Anh đừng ghét em mà. Em xin lỗi! Anh đừng ghét em nha! _Nó đẩy Ryan ra và dùng ánh mắt cún con nhìn Ryan.
- Sao anh có thể ghét em được chứ?_Ryan xoa đầu nó. _Mà 2 năm qua em sống ra sao? Em giờ sống ở đâu? Anh biết em không chịu về nhà đâu? Em gặp lại bố mẹ chưa?..._Nó nhìn thấy sự lo lắng của Ryan thì phì cười. Một nụ cười xưa nay chưa từng có. Nụ cười đó đã làm cho hắn phải ngáy ra vài giây.
- Anh làm gì mà quỳnh lên thế? Chúng ta đi ăn rồi nói chuyện nha! Nhìn anh xanh xao quá!_Nó nói rồi kéo Ryan chạy đi. Bọn hắn và Bọn Anna cũng đi theo. Cả lớp thì ai cũng mắt chữ A miệng chữ o nhìn bọn nó đang chạy đi. Hắn bây giờ như một người không hồn, thần thờ suy nghĩ về nó.
- Lần đầu tiên cô ấy cười một cách nhẹ nhàng như thế! Quan hệ giữa cô ấy và Ryan là như thế nào? Giữa cô ấy và Bin nữa. Còn bao nhiêu điều mình không biết về cô ấy._Hắn cứ suy nghĩ vẩn vơ như vậy mà không biết mình đến căn tin từ bao giờ.
- Mọi người ở đây nha! Tôi đi mua đồ ăn_Ryan nói với mọi người rồi bước đi. Nó vẫn dõi theo bước chân Ryan đến khi anh khuất dần trong đám đông.
- Làm sao anh mới có thể quay về. Tất cả là tại em, em xin lỗi._Nó nhìn về hướng đi của Ryan, ánh mắt đượm buồn.
- Đừng buồn nữa mà, anh ấy sẽ trở lại thôi. Tất cả phụ thuộc vào cậu đấy!_Anna vỗ vai an ủi nó.
- Ừ.
- Nay này, các người quen Ryan hả?_Kin tò mò lên tiếng
- Bọn tôi quen nhau từ nhỏ cơ! Mà 2 Ryan lớn hơn anh một tuổi đấy sao vô lễ thế hả?_Sandy nhăn mặt nói với Kin
- Ờo, đã là bạn bè thì cần gì câu nệ tuổi tác._Kin xua tay bác bỏ ý kiến của Sandy

- Thôi mày, 2 Ryan không có ý kiến gì thì mày lên tiếng làm chi?_Anna chen vào giữa cuộc nói chuyện của Sandy và Kin
 - Do tên này trước mà_Sandy phồng má giận dữ trông rất dễ thương
 - Thôi bây 2 quay lại rồi kìa._Nó lên tiếng nhắc nhở 2 con bạn rồi quay sang phía Ryan
 - Sao mày đổi cách xưng hô nhanh thế con nhỏ kia!_Sandy và Anna đồng thanh
 - Đó chỉ là món quà gặp mặt cho 2 thôi! Tao đã hứa sẽ gọi 2 là anh nếu quay lại mà! Nhưng giờ tao không muốn gọi nữa. Gọi như thế thấy 2 già sao ấy!_Nó nhìn Ryan cười cười. “Cốp” Ryan cộc đầu nó.
 - Việc gì vậy hả? Không muốn gọi thì nói đi. Ngày xưa bảo em gọi gãy cả lưỡi mà em có gọi lần nào đâu. Lúc nào cũng Ryan còn không thì gọi 2 cộc lốc. Thiệt bó tay cho em luôn._Ryan lắc đầu ngán ngẩm cho cô em gái của mình
 - Hi, Gọi 2 cho thân mà!_Nó xoa xoa chỗ bị Ryan cộc lúc nãy. Vừa lém lỉnh chọc Ryan
 - Nè chị, Chị gặp anh 2 rồi liền bỏ em hả?_Bin giận dữ nhìn nó.
 - Hi, quên sorry nhóc!_Nó xoa đầu Bin
 - Mấy người có quan hệ gì vậy? Chẳng lẽ 4 đứa này là em mày hả Ryan?_Kan thắc mắc lên tiếng
 - Ủ, 2 nhóc này là em nuôi tao_Ryan vừa nói vừa chỉ tay vào Anna và Sandy._Thần nhóc Bin này là em họ tao, còn đây là đứa em gái yêu quái của tao_Ryan vừa nói vừa xoa đầu Kelly. Hắn nghe đến đây thì bưng tỉnh. Hai người trước giờ hắn tưởng là người nó yêu lại là anh trai, em trai của nó. Hắn bây giờ đã rất vui, vui vì hắn còn cơ hội.
 - 2 à, 2... “Cốp”_Nó chưa nói hết câu thì lại bị Ryan cộc đầu
 - Em không gọi anh được sao?_Ryan nhăn mặt nhìn nó
 - Đã bảo không thích mà, gọi như thế anh không thấy già sao?_Nó vừa ôm đầu vừa nhăn mặt nói
 - Em có gọi không hả?_Ryan giơ tay lên cao dọa đánh nó
 - 2 định làm gì em thế hả? Em giận em bỏ đi nữa cho xem!_Nó càng ôm chặt đầu hơn vì sợ Ryan cộc nữa
 - Em mà bỏ đi nữa thì xem như anh không có đứa em nào như em_Ryan quay phắt mặt đi chỗ khác tỏ vẻ giận dữ
 - Được rồi, em xin lỗi mà. Kelly biết lỗi rồi. Tiểu Băng biết lỗi rồi, anh Minh tha lỗi cho tiểu Băng đi._Nó không nhẽo lay tay Ryan. Hành động đó của nó làm mọi người phì cười. Sao bây giờ nó lại trẻ con thế không biết.
 - Dễ thương thật_Hắn cười cười nhìn nó mà suy nghĩ vu vơ
- Trở lại với 2 nhân vật của chúng ta nhé!
- Em phải hứa từ nay về sau không được lấy việc bỏ đi dọa anh nữa. Được không?_Ryan nhướn mày nhìn nó
 - Ok_Nó liền gật đầu đồng ý
 - Và phải gọi anh là anh nghe chưa?
 - Vâng, anh 2._Nó cúi đầu tỏ vẻ hối lỗi nhưng trong lòng thì như muốn xé xác anh nó thành trăm mảnh vậy
 - Thôi anh 2 à, tha lỗi cho chị 2 đi. Anh thương chị 2 nhất mà_Bin nhảy vào xin xỏ cho nó
 - Đúng rồi đó 2 Ryan_Aнна và Sandy cũng hòa theo.
 - Cả 2 nhóc cũng phải gọi là anh nghe chưa_Ryan quay qua Anna và Sandy lên giọng
 - Anh đúng là muốn già thật mà!_Anna và Sandy đồng thanh
 - Hử? Nói gì đó hả?_Ryan nhướn mày nhìn 2 nhỏ

- Không có gì ạ!_Hai nhỏ lắc đầu lia lịa
 - Vậy có gọi không ?
 - Không! Nếu anh bỏ gọi bọn em là nhóc thì bọn em mới gọi anh là anh_Sandy lên tiếng
 - Đúng rồi! Bọn em lớn rồi mà anh cứ gọi là nhóc hoài_Anna cũng hùa theo
 - Vậy em cũng lớn rồi sao bọn chị vẫn gọi em là nhóc đấy thôi!_Bin liền lên tiếng phản bác
 - Do em không có ý kiến thôi!_Sandy liền lên tiếng
 - Lại sắp có chuyện rồi!_Nó bỗng nhiên buông một câu chẳng ăn khớp gì với chuyện đang nói làm cả bọn phải ngớ người. Rồi từ đâu có 4 con nhỏ tiến tới bá cổ ôm lấy bọn hần.
 - Bỏ ra coi_Kin bực bội lên tiếng. Ba chàng kia cũng chẳng khác gì. Sau một hồi xô đẩy bốn con nhỏ kia vẫn bám dai như đũa. Bốn chàng bắt lực nhìn bọn nó cầu cứu
 - Bỏ tay mấy người ra!_Giọng lạnh lùng của nó vang lên. Cả 4 con ngơ ngác nhìn nó. Sau một lúc sững người, 4 nhỏ lập tức bám chặt bọn hần hơn. Con nhỏ bám tay hần lên tiếng
 - Bọn bây lấy quyền gì mà cấm bọn tao vây quanh mấy anh ấy?
 - vì họ là bạn trai của bọn tôi._Lời nó vừa nói ra khiến cả bọn sững người, có cả hần.
 - Anh Ken, anh có bạn gái rồi sao?_Nhỏ đó quay qua Ken ỏng ẹo. Ba nhỏ kia cũng thế.
 - Cô không nghe cô ấy nói à?_Ken xô con nhỏ đó ra
 - Mà khoan đã, ở đây có 4 người (không tính Bin) vậy ai mới là bạn trai của các cô?_Con nhỏ bám Kan lên tiếng
 - 3 người này!_Nó đưa tay chỉ vào Ken, Kan, Kin
 - Oh, vậy anh Ryan chưa có bạn gái à? Vậy tôi thì được đúng không?_Con nhỏ bám Ryan lên tiếng. Mặt tỏ vẻ vui mừng. Bấy giờ ba con nhỏ kia đã bị bọn hần đẩy ra vì có lí do chính đáng. Bạn gái của bọn hần đang ở đây. Giờ chỉ còn mình Ryan là cực khổ
 - Bỏ bàn tay dơ bẩn của cô ra!_Âm hưởng lạnh lùng của nó lại vang lên. Vậy mà con nhỏ đó vẫn cứng đầu bám lấy Ryan không tha
 - Bỏ tay ra khỏi người anh Ryan_Nó và Anna đồng thanh hét lên. Con nhỏ đó giật mình và trừng mắt nhìn nó và Anna
 - Tôi không bỏ đó các cô làm gì được tôi._Nhỏ đó vênh mặt lên thách thức bọn nó.
- “chát” Anna vùng tay tát nhỏ một cái như trời giáng.
- Tao cảnh cáo mày tránh xa anh Ryan ra, tao còn thấy mày bám theo anh ấy một lần nữa thì sẽ không yên thân đâu, có thể mày sẽ không được gặp lại ba mẹ mày nữa đâu mà sẽ đi thẳng đến gặp ông bà đấy_Khuôn mặt Anna bắt đầu biến chuyển từ hờn nhiên sang lạnh tanh như nó. Anna chỉ thẳng vào mặt nhỏ đó mà nói
 - Ryan có vị hôn phu rồi. Mày đừng mơ tưởng. Trong tim anh ấy chỉ có mình chị ấy thôi._Sandy im lặng này giờ mới lên tiếng.
 - Biến hết._Nó cất giọng không thể nào lạnh lùng hơn nữa làm bọn kia cong chân chạy. Nhưng 3 nhỏ đó đâu dễ gì bỏ qua như thế. Mọi chuyện còn tiếp diễn.
- Mời các bạn đón đọc chương tiếp theo.

8. Chương 7__ Hậu Quả Của Kẻ Gây Sự

* Giới thiệu nhân vật mới nhé!

- PHẠM THANH THANH : 17t, con gái công ty lớn nhất , chảnh chọe, đánh đá. Là hotgirl No1 trường Sun nhưng khi bọn nó vào thì rút hạng rồi. Con nhỏ này thích Ryan

- PHẠM TRANG TRANG : 17t em gái song sinh với Thanh, tính tình cũng như nhỏ chị. Con nhỏ này thích hấn

- HỒ NHẢ MY : 17t con gái công ty lớn thứ 2 . Cũng không khác gì 2 nhỏ bạn. Nhỏ này thích Kan

- ĐINH GIA NGỌC : 17t Con gái công ty lớn thứ 3 , thích Kin

Sau khi 4 nhỏ đó rời khỏi, cả bọn lại tiếp tục câu chuyện đang bỏ dở. Nhưng bọn nó đâu ngờ rằng bọn Thanh Thanh còn muốn kiếm chuyện. Bọn Thanh Thanh lại tiến về phía bọn nó. Lần này thì nó không thể thấy vì bọn này đi phía sau nó. Còn bọn hấn thì đã thấy nhưng cứ ngỡ 4 nhỏ đang tiến về cái bàn phía sau mình để dùng bữa sáng vì trên tay mỗi nhỏ là một ly nước và một khay thức ăn, vì thế Bọn hấn đã làm lơ cho qua! Nhưng bọn hấn đã nhầm. 4 con nhỏ đó tiến đến đứng phía sau bọn nó. Nhìn thấy thế, Kan gắng giọng:

- Lại muốn gì nữa đây?_Sau câu nói của Kan, bọn nó vội liếc nhìn ra sau. Nhưng chưa kịp nhận rõ là ai thì “bộp”, “ào”. Hai âm thanh đó phát ra làm cả bọn bất ngờ. Những khay đồ ăn và những ly nước đã đổ ập vào người bọn nó. Đúng là bọn người này không biết sợ là gì mà. Bọn nó vì quá bất ngờ nên không có cơ hội tránh né.

- Các cô có sao không?_Bọn hấn cuống quýt chạy đến bên bọn nó.

- Bọn đó tàn đời rồi_Bin và Ryan đồng thanh rồi lắc đầu nhìn bọn Thanh Thanh. Bọn hấn phải đơ ra vì thái độ rất ư là bình thường của Ryan và Bin. Bấy giờ bọn hấn mới nhìn kĩ vào bọn nó. Khuôn mặt nó bắt đầu xám xịt lại. Hai nhỏ bạn cũng chẳng khác hơn. Nó đứng bật dậy và tiến về phía con nhỏ Thanh Thanh-con nhỏ đã đổ nước vào người nó. Nó nhìn nhỏ như muốn ăn tươi nuốt sống vậy. Chết giọng lạnh lùng của nó vang lên

- Mà có biết là mày đang đùa giỡn với tử thần không?

Trước câu hỏi của nó nhỏ Thanh Thanh có phần run sợ nhưng rồi cũng chấn tĩnh và vênh mặt lên nhìn nó

- Mày làm gì được tao... “Bộp”_Nhỏ Thanh Thanh Vừa dứt lời thì một âm thanh phát ra. Nó đã ột cước vào bụng nhỏ làm nhỏ ngã sòng soài dưới đất. Chưa để nhỏ định thần lại nó đã đưa tay đến hạm cổ nhỏ Thanh và ghì cổ nhỏ xuống đất mà tát. Khi mặt nhỏ đã tía máu nó vẫn không dừng lại. Nhìn nhỏ Thanh, mọi người ai cũng thấy ghê sợ. Không ai dám đến cầu xin cho nhỏ. Cả bọn hấn cũng phải sững người trước những gì nó làm với nhỏ Thanh.

- Mày biết mày làm sai điều gì không?_Âm hưởng lạnh lùng đó lại vang lên. Nó nhìn nhỏ Thanh khẽ nhếch môi._Nếu mày đánh tao, mắng tao hay giết tao thì tao vẫn có thể tha ày nhưng mày đã sai lầm khi đụng đến mái tóc và khuôn mặt tao. Tao không bao giờ tha thứ cho kẻ nào dám đụng đến những thứ đó nếu như chưa có sự cho phép của tao._Nó đay nghiến nhìn nhỏ Thanh

- Em vẫn chưa quên sao Kelly?_Giọng nói ầm áp của Ryan vang lên. Nó ngược nhìn người anh yêu quý của mình, mắt đượm buồn.

- Em không thể quên. Dù có mất tất cả em cũng không thể để một ai đụng đến những thứ mà người đó yêu quý. Không bao giờ_Nó kiên quyết nhìn anh

- Em hãy quên đi! Nhớ chỉ làm em đau khổ thôi!_Ryan nắm lấy tay nó

- Anh quên được không?_Nó nhướn mày nhìn anh. Còn anh thì cúi mặt xuống. Nó thấy thái độ ấy của anh thì cười khổ_Bao giờ anh quên được người đó thì em sẽ tập quên. Còn bây giờ thì không. Tất cả mọi chuyện đều tại em, em không thể sống thoải mái được._Nói rồi nó quay qua Bin

- Bin đưa cho chị ly nước rồi vào bếp của căn tin lấy ít muối ăn ra đây. _Bin nghe vậy nhanh chóng làm theo. Sau khi Bin đưa muối cho nó, nó liền bỏ muối vào cốc nước rồi khuấy đều. Sau một lúc nó đã có một ly nước muối trong tay. Nó sẽ làm gì với ly nước muối này? “ào” Nó đã đổ ly nước lên mặt nhỏ Thanh. Quá đau và rát nên nhỏ Thanh la lên đau đớn. Ba nhỏ kia cũng chẳng khá hơn. Chắc con nào con nấy đều phải vào viện bó bột chứ chẳng chơi. Nhìn thấy cảnh tượng này, khóe môi của nó khẽ nhếch lên

- Tôi tuyên bố, từ nay bọn mày là kẻ thù của Kelly này. Bây giờ thì tới đây thôi. Tao sẽ còn chơi với bọn mày dài dài. _Nói rồi nó bỏ đi trước nhiều ánh mắt kinh hãi và ngạc nhiên. Bọn hắc cũng không khác gì

- 2 năm không gặp, em đã tàn nhẫn đến thế sao? _Ryan buông một câu rồi bước đi.

- Đã có chuyện gì xảy ra? Xung quanh mấy người này luôn có một nỗi buồn bao vây. _Hắn đắm chiêu suy nghĩ về bọn nó, nhất là nó

- Anh 2, em muốn về nhà. _Nó đi một khúc xa quay lại, lớn tiếng gọi Ryan

- Ủ, anh cũng chẳng có hứng học, chúng ta về thôi! _Rồi bọn nó và bọn hắc trốn học về nhà nó chơi. Trên đường về nhà nó cứ suy nghĩ vẩn vơ

Trong kí ức của nó, vào một ngày đẹp trời, ánh nắng trải rộng khắp cánh đồng bồ công anh. Nơi đây có một cô gái đang ngồi thổi sáo vu vơ, tóc bay trong gió. Rồi từ đâu lại có một cô gái nhỏ chạy đến. Một cô bé rất xinh. Cô bé chạy đến bên cô gái tút tút hỏi

- Chị đến đây sao không rủ em đi cùng? Chị thổi sáo hay ghê!

- Con bé này, sao chạy ra đây, không sợ anh em tìm à? _Cô gái mắng yêu cô bé

- Hì, anh khuyến khích em đi chơi với chị mà. _Cô bé tinh nghịch đùa giỡn với cô gái đó. _Mà chị này, tóc chị đẹp quá! _Cô bé vừa vuốt tóc cô gái đó vừa trầm trồ khen ngợi

- Kelly ngốc, mái tóc của em càng đẹp hơn đấy! vừa óng, vừa mượt nữa. _cô bé trong kí ức của nó chính là nó đấy ạ. Cô gái đó đưa tay xoa đầu nó

- Thật ă? _Nó ngược mặt nhìn vào đôi mắt xanh biếc của cô gái mà hỏi.

- Ủ, nó rất hợp với khuôn mặt xinh đẹp của em. Chị yêu quý nhất mái tóc và khuôn mặt của em mà. Vì vậy, em nhớ giữ gìn nó nhé! _Cô gái nhìn nó yêu thương, từ tốn nói

- Vâng ạ! _Nó gật đầu rồi lắng nghe cô gái thổi sáo.

Kết thúc hồi ức. Có lẽ đây là lí do vì sao nó lại nổi giận khi có người chạm đến tóc nó.

_____Người con gái đó là ai? Chúng ta sẽ được biết vào những chương tiếp theo! mọi người hãy đón đọc nhé!

9. Chương 8 _ Chuyện Đau Lòng

Những chiếc xe của bọn nó và bọn hắc chạy bon bon trên đường và dừng lại tại 1 căn biệt thự ngoài ngoại ô. Bọn hắc phải trở mắt nhìn căn biệt thự. Nó được thiết kế rất đẹp. Xung quanh được bao vây bởi dây tường cao chừng 3m. Tiến vào giữa sân là một đài phun nước với những cột nước cao. Từ đài phun nước này, nhìn nghiêng sang bên phải một góc 60 sẽ thấy một vườn hoa với đủ các loại hoa đang khoe sắc dưới bầu trời. Còn bên trái là một khuôn viên rộng chừng 50m2, dường như đây là nơi nghỉ mát thì phải, vì có một cái xích đu và một bộ bàn ghế được đặt ở giữa khuôn viên. Bọn hắc cứ đi theo bọn nó mà không khỏi mắt chữ A mồm chữ O. Cả bọn tiến vào trong nhà. Trước mắt bọn hắc là một kiến trúc xa hoa, không có từ nào có thể diễn tả được. (t/g không biết diễn tả sao nên thôi cho qua nha!)

Nó bước vào nhà, buông đúng một câu cho Ryan rồi tiến thẳng lên phòng

- Anh tự xử đi nha, anh 2!

- Bọn em đi xử lí cái chỗ đồ ăn trên người đây! Ghê quá! _Sandy tiếp lời nó.

- Quên mất nhĩ! Hèn chi nghe mùi gì đó khó chịu này giờ! _Kin lên tiếng trêu chọc Sandy

- Này, cái tên khỉ kia! Muốn gì đây hả? _Sandy quay mặt về phía Kin mà quát lên làm anh chàng phải giật bản mình
- Cô làm gì vậy hả? Hết cả hồn! Sao lại quát lên như thế? _Kin vội vàng vuốt ngực mình, rồi quay lại lớn tiếng với Sandy
- Thôi thôi, 2 người đừng cãi nhau nữa. Mày mau vô tắm đi. Kin nói sự thật mà, bọn mình hồi lắm _Anna vội nhảy vào can, chứ để 2 người này cãi chắc đến sáng cũng chưa xong
- Anh đợi đây! _Sandy dậm chân bỏ đi
- Cô làm gì được tôi, lêu! _Kin ở sau vịnh mặt, lè lưỡi trêu Sandy. Anna, Ryan, Bin và bọn hắn phải lắc đầu thay cho cái tính trẻ con của tên này. Rồi Anna cũng nổi gót Sandy mà lên phòng tắm rửa. 15' sau, bọn nó bước xuống nhà trước ánh mắt “thèm thuồng” của bọn hắn. Vì mới tắm xong nên bọn nó trông rất quyến rũ, những giọt nước trên tóc lăn xuống khuôn mặt sắc xảo như tượng tạc của bọn nó càng làm cho bọn nó thêm đẹp hơn, có nét hơn.
- Này làm gì nhìn bọn tôi ghê vậy? _Sandy lên tiếng đồng thời đưa tay quơ trước mặt bọn hắn. Tiếng nói và hành động của Sandy đã lôi 3 chàng nhà ta về thực tại.
- Không có gì! _bọn hắn đồng thanh
- Kelly này! _Ryan lên tiếng gọi nó khi nó vừa ngồi xuống bên cạnh mình
- Vâng. _Nó nghe Ryan gọi thì ngược mặt lên nhìn anh
- Anh qua đây ở với em được không?
- Anh sợ em bỏ đi nữa à? _Nó nhướn mày nhìn anh
- ukm
- Anh đừng lo, em không đi nữa đâu! _Nó ôm lấy Ryan mà thủ thủ. Ryan cũng vòng tay ôm lấy nó. Hắn nhìn thấy cảnh đó mà trong lòng có chút ganh tị với Ryan. Ryan có thể ôm nó bất cứ lúc nào, có thể an ủi nó mỗi khi nó buồn, có thể làm nó trở nên ấm áp và có tình người hơn. Và lí do quan trọng nhất khiến hắn ganh tị là vì Ryan là người duy nhất mà nó mở lòng. Nó đã tự tạo ình một vỏ bọc khá vững chắc nên khó có ai mà tiếp xúc với nó được.
- Anh không an tâm! _Ryan kiên quyết nhìn nó. Nhìn vào ánh mắt Ryan, nó biết mình không thể từ chối được nên phải gật đầu
- Mày nỡ bỏ tui tao đi sao thẳng kia. _Kan nhìn Ryan bằng ánh mắt cú con như muốn níu kéo anh ở lại
- Tao phải trông đứa em búng bình này của tao, nó mà bỏ đi nữa sẽ không biết bao giờ nó mới trở về _Ryan nói với kan rồi thở dài nhìn nó
- À hay bọn tao qua đây ở với mày được không? _bỗng nhiên kan nảy ra một ý kiến mà đối với bọn hắn thì rất hay. Ryan liếc mắt nhìn Kan đầy nghi vấn rồi lại quay sang nó đang trong vòng tay mình
- Được không?
- Sao cũng được. Ở đông cũng tốt , ngôi nhà này quá rộng với 4 đứa mà (có cả Bin nữa nha)
- Cảm ơn em/cô _Ryan và bọn hắn đồng thanh
- Sao anh không về nhà sống với pama? _Nó khá bất ngờ khi biết Ryan không sống với pama mình
- Cũng giống em thôi! Anh không thể sống khi cứ phải nhìn thấy hình ảnh cô ấy! _Ryan cụp mắt xuống, mặt buồn rười rượi
- Anh hãy quên chị đi! _Anna xen vào _Cả mày nữa Kelly
- Tao/Anh sẽ không bao giờ quên Chị/cô ấy đâu! _Nó và Ryan đồng thanh
- Thôi, 3 người đừng ca cái điệp khúc buồn đó nữa được không? _Bin im lặng này giờ đột nhiên lên tiếng phá tan không khí buồn thê thảm do bọn nó tạo nên

- Chị mà 3 người nhắc đến là ai vậy?_Bin đã cố xua tan cái không khí buồn não nề này vậy mà Kin chỉ vì không chịu nổi cái sự tò mò này mà đã lên tiếng hỏi làm bọn nó ai cũng phải xịu mặt xuống lần nữa.

- Em ra ngoài đây!_Nó đứng bật dậy và bước đi ra cửa.

- Chờ tao/anh với_Aнна và Ryan đồng thanh và đuổi theo nó. Bọn họ biết nó sẽ đi đâu nên đi theo. Bây giờ chỉ còn Sandy, Bin và bọn hần ở đó. Sandy đứng bật dậy lườm Kin, khuôn mặt đầy tức giận

- Anh không ngậm miệng lại được sao?_Nói rồi nhổ bước lên phòng bỏ lại bao cái nhìn ngơ ngác và một con người với trái tim đang rỉ máu vì lần đầu tiên bị Sandy mắng như thế. Và người đó chính là Kin đấy ạ. Dù là trước đây hai người có cãi nhau, có lớn tiếng với nhau nhưng chưa bao giờ Kin thấy Sandy nổi giận như thế

Sau một lúc im lặng vì mỗi người mãi theo đuổi những suy nghĩ khác nhau, hần lên tiếng phá vỡ cái không gian im lặng đến chết người này.

- Đã có chuyện gì thế, Bin?

- Cậu muốn biết thật sao?_Bin nhướn mày nhìn hần vẻ nghi hoặc

Hần không nói gì, chỉ gật đầu

- Được thôi! Nhưng các cậu đừng kể cho ai biết nha! Chị 2 không muốn có nhiều người biết về chuyện này_Bin thờ dãi nhìn bọn hần rồi bắt đầu kể lại câu chuyện đau lòng của bọn nó

- Cô gái trong câu chuyện của bọn tôi chính là chị gái của chị Anna, tên là Mike. Anh Ryan và chị Mike rất yêu nhau. Hai gia đình cũng đã có hôn ước từ trước. Vì từ nhỏ đến giờ chị 2 chỉ chơi thân với chị Mike, chị Anna và chị Sandy thôi nên chị 2 rất yêu quý 3 người bọn họ, nhất là chị Mike. Vì cứ nghĩ chị Mike sẽ trở thành chị dâu của mình nên chị 2 lúc nào cũng vây lấy chị Mike, chị 2 rất yêu quý chị ấy. 2 năm trước, vào một hôm chúng tôi đang trên đường đi bộ về nhà, trong lúc chị Mike băng qua đường thì có một chiếc xe lao tới. Bọn tôi hoảng lắm nhưng chúng tôi ở quá xa nên chẳng làm được gì. Nhưng rất may chị Mike đã né được. Chị 2 là người phản ứng nhanh nhất. Chị đã chạy ra dìu chị Mike vào trong. Mọi người vội xúm lại hỏi han chị Mike nên không ai để tâm đến chị 2 đang chạy ra chỗ lúc nãy để nhặt túi xách của chị Mike. Bỗng nhiên chiếc xe đó quay lại và cứ theo hướng chị 2 mà chạy thẳng, chị 2 vẫn không hề hay biết có chiếc xe đang hướng về phía mình và mọi người cũng thế! Lúc này chỉ có chị Mike là nhìn thấy chiếc xe và không suy nghĩ gì cả, chị Mike đã lao ra đẩy chị 2 sang một bên. Và người thể mạng không ai khác chính là..._Nói đến đây thì Bin nghẹn ngào, dùng một lúc lâu thẳng nhóc lại kể_Người thể mạng cho chị 2 chính là chị Mike. Chị Mike đã được đưa vào bệnh viện nhưng cuối cùng...vẫn không qua khỏi. Đối với chị 2 đây là một cú sốc lớn. Vì chị 2 nghĩ mình là người đã gây ra cái chết của chị Mike nên đã nhốt mình trong phòng 1 tháng trời. Sau đó, 3 chị ấy đã sang Anh du học. Chị 2 từ đó cũng thay đổi hẳn, lạnh lùng, ít nói và sống rất tàn nhẫn._Bin kể hết câu chuyện trong nước mắt. Còn bọn hần thì xót thương cho bọn nó. Bọn nó đã tạo dựng một vỏ bọc rất hoàn hảo. Bề ngoài nhìn vào thì thấy bọn nó rất mạnh mẽ nhưng thật sự thì rất yếu đuối, mỏng manh.

- Em đã sống như thế sao? Làm sao em mới trở về? Hãy nói cho tôi biết đi._Hần cứ ngồi thẫn thờ với những suy nghĩ về nó

Trong lúc đó tại một ngọn đồi cách đó không xa, có 3 con người đang đau khổ nhìn hình ảnh cô gái trên bia mộ. Một cô gái có nét đẹp rạng ngời. Đó là Mike

- Em về rồi!_Nó khề cất giọng, một giọng thật buồn. Nó không khóc, nước mắt nó không thể chảy nữa rồi

- Chị à, em xin lỗi vì đến bây giờ mới đến thăm chị, hix chị ơi!_Anna ngậm ngùi lên tiếng, giọng nói chứa đựng bao nhớ nhung của những ngày xa cách.

- Vợ à, em khỏe chứ. Anh nhớ em lắm_Ryan vừa nói vừa đưa tay sờ lên tấm hình_Em vẫn đẹp như ngày nào.

Sau câu nói của Ryan, tất cả chìm vào im lặng. Mỗi người lại quay về những kỉ niệm với Mike

- Chị à, hãy cho em một ngày để nhớ về chị, người chị yêu quý của em._Nó nghĩ thầm mà nước mắt rơi. Nhưng tất nhiên mọi người sẽ không bao giờ thấy được vì những giọt nước mắt đó nó đang chảy vào con

tim lạnh giá của nó.

Rồi mọi chuyện sẽ ra sao, nó có vượt qua nỗi đau này hay không, các bạn hãy đón đọc ở những chương tiếp theo nhé!

10. Chương 9__ Bị Ám Sát

Chương 9: Bị ám sát

Một ngày để nó nhớ về Mike cũng đã hết. Bóng chiều tà đã phủ xuống nền cỏ xanh rì. Ba người luyến tiếc rời Mike và bước xuống chân đồi. Nó lê những bước chân nặng trĩu đi xuống, đầu không ngừng ngoái lại nhìn cái mộ đang dần khuất. Xuống dưới chân đồi, 3 người lại ngược nhìn lên trên lần cuối.

- Tạm biệt chị Anna nói rồi quay bước đi. Cô nàng cố bước đi thật nhanh để nó và Ryan không nhìn thấy những giọt nước mắt đang lăn dài trên má.

- Anh sẽ lại đến thăm em nói rồi Ryan cũng nói gót Anna đi ra xe để lại một mình nó ở đấy. Nó lặng thầm với những suy nghĩ và một thứ lớn hơn nữa. Đó chính là hận thù

- Em sẽ trả thù cho chị. Em sẽ đến gặp chị khi mọi chuyện đã chấm dứt. Ngày đó không còn xa nữa đâu. Giờ em đành phải vẫy chào tạm biệt chị rồi. Chỉ là tạm biệt thôi nhé! Nó cứ như thế đến khi phát hiện ra có một vật gì đó đang bay về phía mình với vận tốc rất lớn. Nó vội lách mình để né vật đó nhưng không may vật đó đã sượt qua mặt nó để lại một dấu rạch dài nhưng không sâu lắm. Anna và Ryan thấy vậy thì hốt hoảng chạy lại.

- Em có sao không? Ryan sốt sáng hỏi nó

- Không sao đâu ạ Nó cười nói với Ryan để anh khỏi lo ình rồi quay lại nhìn cái vật vừa sượt qua mặt nó và cảm phập dưới đất

- Là phi tiêu sao? Anna cầm cái phi tiêu lên và sẫm soi có hình một bông hoa huệ nè!

Nó không nói gì, đứng dậy, đưa tay lên quệt đi những giọt máu ở trên mặt rồi tiến bước ra xe

- Lại theo tôi sang tận đây? Tóm lại các người là ai chứ? Ngồi trong xe nó cứ suy nghĩ về những người ám sát nó. Sau 5', bọn nó về tới nhà. Vừa nghe tiếng xe, Sandy, Bin và bọn hần vội chạy ào ra. Bọn nó đi từ sáng đến giờ mới về mà không báo một tiếng làm cả bọn lo sốt vó. Ryan vừa bước xuống xe đã lên tiếng gọi Bin

- Bin à, lấy hộp sơ cứu mau lên. Bin nghe vậy, chẳng nói gì vội chạy vào nhà lấy hộp sơ cứu theo như lời Ryan. Còn nó vừa bước xuống xe đã liếc xéo Ryan, nhăm mắt

- Anh đừng có làm lớn chuyện. Nói rồi nó bỏ vào trong. Khi đi ngang qua hần, nó liền bị hần kéo giật lại

- Cô bị sao thế này? Hần đưa tay nâng cằm nó lên để xem xét vết thương. Tất cả mọi người phải sững sờ vì hành động của hần. Nó chẳng nói gì, đưa tay kéo tay hần ra rồi lại bước đi.

- Nó vừa bị ám sát đấy. Anna ở sau lên tiếng trả lời thay nó

- Ám sát sao? Sandy và bọn hần đồng thanh

- Ừ, chúng ta mau vào trong thôi! Ryan thở dài rồi cũng đi vào. Còn hần lúc này thì lo lắng. Ai lại dám ám sát nó cơ chứ! Suy nghĩ lúc lâu, hần lắc đầu rồi cũng đi vào. Vừa mở cửa, cảnh tượng mà hần nhìn thấy là có 6 con người đang bao quanh nó, tay thì xoa thuốc, miệng thì hỏi han không ngừng. Còn nó thì ngồi đó, mặt nhẫn như khi ăn ớt. Hần thấy cảnh đó thì tức giận. Sao nó được nhiều người lo lắng thế? Vậy là không phải riêng hần quan tâm tới nó. Hần không cam lòng

- Nè làm gì mà mọi người cuống quýt lên vậy. Coi cái mặt của dười ơi kìa Hần hét lên làm mọi người giật mình rồi tất cả đồng loạt nhìn nó. Quả không sai, khuôn mặt nó bây giờ đang xám xịt lại. Mọi người thấy

vậy lập tức lùi ra xa. Nó vội hít lấy hít để. Do mọi người cứ vây quanh làm nó ngạt thở. Sau khi điều hòa được hơi thở, nó liền quay sang nhìn hân tỏ ý cảm ơn.

- Ai lại dám ám sát em?_Ryan nhìn nó hồi lâu rồi lên tiếng
- Em không biết, chuyện đó em không quan tâm._Nó nhắm mắt, mặt đầy vẻ mệt mỏi
- 1 năm trước mày cũng bị ám sát phải không?_Sandy im lặng này giờ mới lên tiếng. Nó nghe vậy liền mở mắt nhìn con bạn. Ánh mắt Sandy nhìn nó rất kiên quyết khiến nó không thể chối bỏ được mà phải gật đầu_Nhưng sao mày biết, tao không nói mà.
- Tao đã có lần nhìn thấy một vết thương như thế này trên cổ mày._Sandy vừa nói vừa chỉ tay lên vết thương đã được sơ cứu trên mặt nó._Nhưng lúc đó tao nghĩ do mày đụng trúng ở đâu thôi nhưng ai ngờ...
- Sao mày không nói cho bọn tao biết?_Anna nhìn nó đầy thương xót hỏi
- Nói thì được gì? chỉ làm bọn bây thêm lo thôi! 1 năm qua ngày nào tao chả gặp mấy chuyện này. Lúc thì suýt bị xe cán, lúc thì bị đánh bất ngờ, có lúc thì như ngày hôm nay. Tao không ngờ khi về đến Việt Nam, tao còn bị ám sát như thế này
- Em đã phải sống như thế sao? Anh sẽ điều tra cho ra bọn đó_Ryan cuộn tay lại thành nắm đấm, ngọn lửa trong anh đã dâng cao ngút trời, nó có thể thiêu cháy mọi thứ ngay lập tức.
- Không được gì đâu, em đã điều tra rồi._Nó nhếch khóe môi tạo thành một nụ cười chua xót_Chỉ còn cách dụ bọn đó lộ diện thôi! Nhưng giờ chưa phải lúc!_Nó đứng dậy và bỏ lên phòng. mọi người ai cũng ngược nhìn theo bóng dáng đau khổ của nó. Hân nhìn nó, lòng bỗng nhói đau, đau vì nó mà cũng đau vì hân, vì cái tình cảm không dám nói này của hân. Hân muốn bảo vệ nó, muốn ôm nó vào lòng, muốn an ủi nó, muốn nói yêu nó nhưng rồi lại sợ nó từ chối, sợ nó tránh mặt mình. Hân phải làm gì đây. Chẳng lẽ cứ nhìn nó từ xa như thế này. Tim hân đau, đau lắm, đau như nỗi đau của nó vậy. Hình bóng nó đã khắc sâu trong trái tim hân mất rồi.

11. Chương 10_ Thánh Đầu

Chương 10: thách đấu

Sau khi nó vào phòng, không gian lại rơi vào im lặng, không ai nói với nhau câu nào. Tất cả mọi người đang chìm đắm trong những suy nghĩ về nó. Sau một lúc ngẩn ngờ, Anna bỗng đứng bật dậy, thở dài rồi bước đi. Tay đưa vào trong túi áo để tìm chìa khóa xe. Chẳng là Anna muốn đi đâu đó cho thoải mái một tí. Đang trong lúc lục lọi tìm chìa khóa, tay nhỏ vô tình cứ vào một vật gì đó làm nhỏ thốt lên: “Á”. Mọi người nghe tiếng của Anna thì đồng loạt hướng mắt về phía nhỏ. Mọi người ai nấy đều xanh mặt khi thấy tay nhỏ đang rỉ máu. Kan thấy vậy liền chộp ngay hộp cứu thương trên bàn và chạy ngay đến bên nhỏ. Hành động của Kan khiến ai cũng phải bất ngờ kể cả Anna. Kan vội lấy băng gạc ra băng bó vết thương cho Anna miệng thì không ngừng hỏi:

- Sao tay lại chảy máu thế này?_Nhìn cử chỉ đáng yêu đó, trái tim Anna đã lỡ mất một nhịp.
- Nghe câu hỏi của Kan, Anna sực nhớ đến cái vật thể đã làm tay mình chảy máu. Sau khi Kan băng bó xong, Anna liền nhìn Kan cười tươi tỏ ý cảm ơn rồi lại đưa tay vào áo lấy cái thứ đã làm tay cô bị thương ra. Đó chính là cái phi tiêu được dùng để ám sát nó.
- Anh 2 à, hình bông hoa huệ này trông quen lắm, em đã gặp ở đâu rồi!_Anna đưa cái phi tiêu cho Ryan. Ryan vội cầm lấy cái phi tiêu và xem xét. Khi nhìn thấy bông hoa huệ, anh đã rất bất ngờ
 - Cái này..._Ryan lắp lửng. Anh như không tin vào mắt mình nữa. Lúc chiều, anh đã nghe Anna nói đến bông hoa huệ nhưng vì quá lo cho nó nên không để ý đến

- Sao vậy anh? Có chuyện gì sao?_Bin nhìn thấy biểu hiện của Ryan thì vội dứt lấy cái phi tiêu trên tay Ryan. Sau khi sẫm soi một lúc lâu, Bin lại lên tiếng_Có gì đâu ạ? Chỉ là một bông hoa thôi mà._Rồi Bin thấy cái phi tiêu qua cho Sandy. Sandy sau khi coi tới, coi lui cái phi tiêu cũng đưa ra kết luận giống Bin.
 - Anh đã từng thấy biểu tượng hoa huệ trên người Mike. Cô ấy xăm nó sau tai của mình. Trên cây sáo của cô ấy cũng có nữa. Vả lại Mike cũng rất thích hoa huệ tây._Ryan ôm lấy đầu như không tin vào những chuyện mình vừa thấy.
 - Không đâu, chắc trùng hợp thôi. Chị mất rồi mà_Anna nghe Ryan nói liền lên tiếng phản bác. Làm sao cô có thể tin chuyện này có liên quan đến chị mình được. Chị cô đã mất rồi mà.
 - Đúng vậy_Sandy cũng góp lời theo Anna
 - Các em nhìn kĩ đi, bông hoa huệ này đã được cách tân. Nhìn đi, cánh hoa này có hình dạng khác với những cánh hoa còn lại. Trước giờ chỉ có mình Mike nghĩ ra loại hoa này thôi! Nhìn vào thì tưởng là hoa huệ nhưng thật ra lại không phải._Ryan giải thích rõ ọi người biết
 - Em sẽ về Anh để xác nhận lại. Anh Jake đang giữ cây sáo của chị. Em sẽ tìm cho ra kẻ đó, không thể để chị bị oan ức như vậy_Anna nắm chặt tay lại. Khuôn mặt tràn ngập sát khí thấy rõ.
 - Ừ. Anh cũng muốn biết kẻ nào lại to gan như vậy, dám ám sát cả Kelly._Ryan ngã người ra ghế, mắt nhắm hờ lại
 - Chúng ta phải bảo vệ chị 2, không để chị ấy ra ngoài một mình nữa._Bin lại nghĩ về nó, mặt đầy sự lo lắng
 - Bin nói đúng đấy._Sandy cũng hòa theo
 - Được rồi chúng ta sẽ chia nhau ra để bảo vệ Kelly_Ryan ngồi thẳng dậy, mặt đầy vẻ kiên quyết
 - Quyết định vậy đi, còn giờ đi ăn nào. 6h30 rồi!_Sandy nói rồi đứng lên, đang định bước đi thì nghe tiếng hét của Bin
 - Á, chết.
 - Gì thế Bin?_Mọi người nghe thấy tiếng Bin thì quay lại và đồng thanh hỏi
 - Bang Dark Night thách đấu chúng ta, lúc 8h tại trường đua tử thần. Do mãi lo cho chị 2 nên em quên mất_Bin gãi đầu nhìn bọn nó
 - Từ chối đi, chị không có tâm trạng tham gia._Anna phe phẩy tay với Bin
 - Nhưng em đồng ý rồi_Bin vẫn thản nhiên nói chuyện với bọn Anna
 - Sao em lại đồng ý chứ?_Sandy nghe thế thì hét lên
 - Vì điều kiện có chút hấp dẫn nên em mới đồng ý. Các chị nghe nè!
 - Nói đi_Sandy hờ hững lên giọng, cô nàng chỉ chờ Bin nói xong rồi mắng Bin một trận vì tội không hỏi mà tự quyết định
 - Bọn nó bảo nếu chúng ta thắng thì chúng sẽ làm theo 3 điều mà chúng ta bảo. Còn nếu chúng thắng thì..._Bin nói đến đây thì ngừng. Bọn Anna nhìn thấy thái độ của Bin thì nhăn mặt
 - Nói nhanh lên coi!_Anna và Sandy đồng thanh
 - Chúng ta phải gia nhập vào Queen_nó từ trên lầu đi xuống trả lời thay cho Bin
 - Chị!_Bin bắt ngờ quay lại nhìn nó_Chị biết rồi sao?
- Nó nhìn Bin không nói gì chỉ gật đầu
- Sao lại gia nhập vào Queen?_Ryan, Anna và Sandy ngơ ngác nhìn nó
 - Chuyện thách đấu này là do Queen tỷ sắp đặt đấy._Nó ngồi xuống bên cạnh Ryan rồi nhìn bọn Anna mà nói. Khuôn mặt thản nhiên nhưng lời nói thì mang một hàn khí đến lạnh người. Bọn Anna biết nó đang giận vì nó càng giận bao nhiêu thì nó càng lạnh lùng bấy nhiêu

- Queen tỷ sao? Chẳng phải..._Sandy hốt hoảng nhìn nó
 - Mọi người tự hiểu đi._Chưa để Sandy nói hết câu nó đã nhảy vào
 - Mấy người nói gì vậy? Bọn tôi không hiểu gì cả?_Kin không chịu nổi sự tò mò liền lên tiếng hỏi
 - Đúng vậy. Còn cả Queen, đó chẳng phải là bang hùng mạnh nhất trong thế giới ngầm hay sao? Sao mọi người lại dây vào họ._Kan cũng góp lời theo Kin. Bây giờ chỉ còn hấn ngồi im lặng. Chẳng là, hấn đang tập trung theo dõi sự thay đổi sắc mặt của nó. Nhưng kết quả mà hấn thu được là con số 0. Khuôn mặt nó chẳng biểu hiện tí cảm xúc nào.
 - Mọi người thật ra là ai?_Sau kết quả thu nhất, hấn lại quay về với câu chuyện của bọn nó
 - Bọn mày đừng bắt ngờ nha! Bọn nó thật ra là bang chủ và phó bang chủ của Angle đấy!_Ryan nhếch môi nhìn bọn hấn. Còn bọn hấn thì bây giờ đã cứng người. Bọn hấn vừa nghe gì thế? Bang chủ, phó bang chủ của Angle sao? Thật khó tin mà
 - Còn nữa nhá! Bọn nó còn là người đứng đầu của A&D-bang nắm số lượng bar và vũ khí lớn nhất trên thế giới đấy!_Ryan tiếp tục kể lai lịch hoành tráng của bọn nó. Lần này bọn hấn đã lâm vào cảnh bị hóa đá rồi. Bin, Anna và Sandy nhìn thấy cảnh tượng của bọn hấn thì phá lên cười. Còn nó thì chẳng nói gì chỉ nhếch môi
 - Ôi, đường đường là bang chủ, bang phó của Devil mà lại thế này, mắt mặt quá_Ryan ngán ngẩm nhìn bọn hấn
 - Nè, nè_Sandy xua tay trước mặt bọn hấn nhưng không có tác dụng gì
 - Các cậu lại đây_Nó im lặng hồi lâu rồi khẽ nhếch môi tạo thành một nụ cười gian không thể tả. Nó gọi 2 con bạn lại bàn chuyện gì đó. 2' Sau bọn nó đã đứng kế bên bọn hấn. Nó đứng bên hấn, Sandy đứng bên Kin và Anna đứng sau Kan
 - 1...2...3._Nó bắt đầu đếm và đến tiếng thứ 3 thì một âm thanh lớn vang lên “Cốp”. 3 cái đầu của bọn hấn đã va vào nhau. Cái trò đó là do nó nghĩ ra. Sau cú đánh như trời giáng do bọn nó tạo ra, bọn hấn đã hôn về với xác. Người nào cũng ôm đầu than đau, quắc ánh mắt hình viên đạn về phía bọn nó. Kan là khổ nhất, vì ngồi ở giữa nên bị 2 cái đầu của hấn và Kin cụng vào, không những thế còn bị Anna cộc ột cái rõ đau. Ryan, Bin, Anna và Sandy ôm bụng cười nghẹt nghèo. Nó nhìn khuôn mặt đau đớn của bọn hấn cũng không thể nhịn nổi mà bật cười thành tiếng. Hấn đang than đau nghe thấy tiếng cười của nó liền dừng động tác lại và nhìn nó không chớp mắt. Lần đầu tiên nó cười thoải mái như vậy, không những thế nó còn cười rất đẹp nữa. Còn nó, khi nhận ra mình quá lỗ, nó vội lấy lại vẻ lạnh lùng hằng ngày lên tiếng
 - Vào ăn cơm thôi!
- Nó bước đi, mọi người cũng đi theo. Cả bọn đã dùng cơm rất vui vẻ. Sau khi bữa tối đã xong, mọi người ai lên phòng này để chuẩn bị cho trận quyết đấu-trận quyết đấu mà theo bọn nó là quan trọng.

12. Chương 11__ Trận Quyết Đấu

Sau khi chuẩn bị tươm tất, bọn nó và bọn hấn cùng bước ra xe để đi đến trường đua tử thần. Tất cả đều toát lên một vẻ huyền bí khó tả, một phần là nhờ cái mặt nạ che nửa khuôn mặt của bọn nó và bọn hấn. Bọn nó và bọn hấn cười trên những chiếc mô-tô đời mới nhất và phóng đi. 7 chiếc mô-tô phóng trên đường (Nó và Bin đi chung một chiếc) với tốc độ kinh hoàng khiến mọi người ai cũng phải tránh đường. Chỉ 15' sau, cả bọn đã có mặt ở trường đua tử thần. Bấy giờ bọn DN đã có mặt ở đó chờ bọn nó. Bọn nó vừa bước xuống xe thì cả bọn đàn em quỳ rạp xuống đất tung hô: Kính chào bang chủ, phó bang chủ. Tất cả mọi người đều bất ngờ. Đến bọn hấn, những người đã biết trước thân thế của bọn nó, cũng không khỏi bàng hoàng trước cảnh tượng này. Mọi người ai cũng muốn được xem dung mạo của 4 người này ra sao. Mãi nói chuyện với bọn đàn em mà bọn nó không phát hiện ra có rất nhiều cái đầu đang bốc khói của bọn DN. Bọn

chúng tức giận vì bọn nó chẳng thèm để ý gì đến bọn chúng. Tên thủ lĩnh DN không chịu được nữa nên cất giọng ngạo nghễ

- Đến trễ quá đấy!

- à, thì ra là DN. Vẫn chưa đến 8h mà! Việc gì gấp thế?_Bin quay người và tiến tới trước tên thủ lĩnh, miệng nở một nụ cười khinh bỉ. Bọn nó và bọn hắn cũng bước theo Bin

- Đừng lồi thôi nữa! Mau giải quyết đi._Nó lạnh lùng lên tiếng nhắc nhở Bin

- Vâng! Giờ chúng ta sẽ thi cái gì?_Bin gật đầu với nó rồi quay sang hỏi bọn DN

- Đua xe, các người hãy cử ra một người để đấu với bọn tôi._Thủ lĩnh DN lên tiếng. Bọn Anna nghe xong thì đồng loạt quay sang nhìn nó

- Mọi người tự quyết định đi, tôi không tham gia._Nó dựa người vào xe, lạnh lùng đáp trả ánh mắt của cả bọn

- Vậy để em, em muốn thử chiêu mới học được từ sư phụ_Bin hớn hở biểu quyết

- Được rồi, vậy em thi đi. Nhớ cẩn thận đó._Anna mỉm cười thật tươi như đang cổ vũ cho Bin

- Đừng có quy trách nhiệm cho chị đấy._Nó vẫn đứng dựa vào xe mà buông câu nói chẳng ăn nhập gì với câu chuyện khiến mọi người không khỏi thắc mắc

- Chị đừng lo, em sẽ làm được mà._Bin tiến lại chỗ nó cười tươi

- Ở đây không giống như ở nơi đó đâu!

- Chị đừng lo, em đã tập thử ở đây vài lần rồi!

- Vậy thì cố gắng nha. Nhưng chị nhắc lại chị không chịu trách nhiệm nếu xảy ra chuyện gì đâu nhé!_Nó vỗ vai Bin nói

- Vâng._Sau khi nói chuyện với nó xong, Bin liền chạy xe ra chỗ vị trí xuất phát, nơi mà tên thủ lĩnh DN đã đứng chờ Bin từ lâu. Nó vẫn đứng đó quan sát Bin. Hắn đang đứng cùng Ryan và mọi người, thấy nó đứng một mình nên tiến lại bắt chuyện

- Cô là bang chủ của Angle?

- Không được sao?_Nó rời mắt khỏi Bin, quay sang hắn chờ câu trả lời

- Tôi chưa thấy thực lực của cô. Chỉ nhìn thấy ở cô sự lạnh lùng cố hữu mà thôi. Nhưng đó chỉ là vỏ bọc do cô tạo ra_Hắn đã đáp trả sự mong chờ của nó. Nó sẽ nói gì tiếp theo đây. Quả thực nó đã tạo một lớp vỏ bọc rất hoàn hảo.

- Vỏ bọc? Không đâu, thực chất trái tim tôi đã đóng băng rồi._Nó lại hướng đôi mắt lạnh lùng về phía Bin, miệng không quên trả lời hắn

- Vậy tại sao cô lại cởi mở với Bin và Ryan. Nếu trái tim cô thật sự đã đóng băng thì cô đã trở thành một con người không còn tình cảm rồi. Lúc đó cô sẽ không đối xử phân biệt vậy đâu._Ánh mắt đau buồn của hắn vẫn hướng vào nó nhưng nó nào có biết.

- Đúng vậy, tôi xa cách mọi người vì ở cạnh tôi chẳng có ai được an toàn, vì vậy anh cũng nên tránh xa tôi ra._Nói rồi nó bước đi nhưng hắn đã nhanh tay kéo nó lại

- Cô muốn bảo vệ mọi người nên mới xa lánh họ. Cô không muốn lại có chuyện xảy ra như 2 năm trước?_Hắn xoay người nó lại phía mình mà hỏi. Nhưng đáp lại câu trả lời của hắn là sự im lặng của nó.

- Sao cô không nói gì? Tôi nói đúng rồi à?

- Anh đã biết?_Sau một hồi im lặng, nó cất giọng trầm buồn hỏi hắn

- Ừ. Dù gì cũng sống chung một nhà, lúc nào cũng phải đối mặt với cái sự lạnh lùng của cô, tôi bức không chịu nổi. Nếu không biết được nguyên nhân chắc tôi chết vì lạnh quá_Hắn nhún mắt nhìn nó. Trong câu nói của hắn có ý chọc ghẹo nó_Cô thử mở lòng mình đi

- Được rồi, khỉ. Anh làm không khí buồn rồi đấy._Nó nhìn hần hồi lâu rồi lên tiếng chọc hần. Chẳng để hần nói gì, nó đã tiến bước về phía mọi người đang chăm chú xem màn đua xe của Bin. Nói chuyện với hần, nó cảm thấy nhẹ lòng đi rất nhiều. Lần đầu tiên có người nói những ý nghĩ đó với nó ngoài Ryan và Bin. Trong lòng nó thấy ấm áp hơn, dù không nhiều nhưng đủ để biết nó đang dần thay đổi

- Cô nói ai là khỉ vậy hả? Cô giống 2 người bạn của cô từ bao giờ vậy hả?_Hần nghe nó nói thì có phần bất ngờ. Vì trước đây có bao giờ nó chọc ghẹo người khác. Sau khi bình tĩnh, hần vội hét lên

- Anh sẽ đưa em quay về._Những suy nghĩ đó thoáng qua trong đầu hần. Hần khẽ mỉm cười và đuổi theo nó.

Còn Bin, sau khi xuất phát được 10' thì đến khúc cua tử thần. Bin đang dẫn trước và tên thủ lĩnh DN cách Bin một khoảng không xa lắm, nếu có thời cơ thì hần có thể vượt mặt Bin. Và thời cơ mà tên đó chờ đợi chính là ở khúc cua tử thần này. Chỉ cần Bin giảm ga, tên đó sẽ bắt kịp Bin và lấy Bin làm bàn đạp để vượt qua khúc cua. Nhưng kế hoạch của hần đã phá sản. Bin không giảm ga mà vẫn giữ nguyên tốc độ khiến mọi người ai cũng phải sửng sốt và lo lắng (trừ nó)

- Trời Bin đang làm gì thế? Nếu nhóc không giảm ga sẽ lao thẳng xuống vực đấy!_Sandy nhìn cảnh đó vội vàng hét lên

- Mà làm gì mà cuống lên thế? Mạng nhóc còn lớn lắm._Nó ở sau vố vai an ủi Sandy

- Cô không lo cho Bin à?_Hần nhìn thấy nó vẫn nhớn nhơ như chuyện thường bèn lên tiếng hỏi

- Anh không nghe nhóc bảo đã tập ở đây rồi sao? Tôi tin Bin sẽ làm được._Nó hướng ánh mắt đầy tự tin vào Bin

- Cô biết Bin sẽ làm gì?

- Biết rõ là chẳng khác, hãy xem nó sẽ làm gì?_Sau câu nói của nó, hần lại hướng mắt về Bin

Khi đến khúc cua, Bin bỗng quay xe bẻ một góc 120, chiếc xe của Bin đã nằm trên con đường bên kia của khúc cua tử thần. Bin liền tăng ga và phóng về đích. Mọi người ai nấy đều phải bất ngờ về cách xử lý tình huống của Bin (trừ nó). Và kết quả đã rõ, đội nó đã thắng vòng 1.

- Woa, Bin ơi, nhóc giỏi quá._Anna nhào tới ôm Bin

- Em làm chị sợ quá!_Sandy bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm. Còn Bin chỉ nhìn mọi người cười tươi rồi đẩy mọi người ra rồi chạy đến bên nó

- Sư phụ, thấy em đua được không?_Bin hớn hờ hỏi nó. Hai từ “Sư phụ” mà Bin thốt ra lại làm mọi người một lần nữa phải bàng hoàng. (trừ Ryan, Anna, Sandy)

- Tốt. Nhưng sau này, nếu có tham gia thì hãy mua thuốc trợ tim ọi người đi nha. Sandy sắp rút tim ra ngoài vì em đấy._Nó xoa đầu Bin rồi chỉ tay về phía Sandy.

- Chỉ tại mày thôi. Ai bảo mày lại dạy Bin những thứ này chứ, nhóc đâu như mày đâu._Sandy mặt nhăn mày nhíu nhìn nó

- Oh hay, tao đâu có muốn tại nhóc cứ bám theo tao đòi học đấy chứ!_Nó giận dỗi nhìn Sandy rồi hướng mắt qua Bin. Cả bọn đều bất ngờ vì hành động rất ư dễ thương của nó_Sau này đừng có đòi học nữa đấy. Tự nhiên lại mang tội

- Sao em lại nghĩ ra mấy cách đua ngoạn mục như vậy chứ?_Ryan im hơi lặng tiếng từ đầu, giờ mới lên tiếng hỏi

- Ờ Anh, để xả stress nên em mới nghĩ ra mấy cách chạy xe thể này ấy mà_Nó nói rồi bước đi_Chúng ta quên một chuyện quan trọng rồi kìa

- Tiếp theo sẽ thi gì?_Nó đi đến chỗ bọn DN

- Đấu tay đôi, mỗi bên sẽ chọn ra 3 người để tham chiến, 2 trong 3 người thắng sẽ thắng._Tên thủ lĩnh vừa nói vừa lấy trong xe ra một cây gậy dài khoảng 1m, rồi lại có thêm 2 tên nữa, trên tay cũng cầm 2 cây gậy giống tên thủ lĩnh, bước đến đứng ngang hàng với tên đó.

- Bin, Anna, Sandy, 3 người lên đi_Nó quay mắt sang bọn Anna rồi ra hiệu ọi người lùi về sau. Trận đấu bắt đầu. Cả 2 bên xông vào nhau. Bọn nó lúc đầu chỉ né tránh những đường gây của bọn DN. Sau khi chơi chán, bọn nó mới tấn công, chỉ trong 3' bọn DN đã ngã sòng soài dưới đất. Mọi người ai cũng phải ngỡ ngàng vì bọn nó chỉ dùng những đòn nhẹ nhàng và bình thường mà có thể đánh gục 3 tên DN một cách dễ dàng.
- Bọn tôi đã thắng, nhưng tôi không cần các người làm gì cả. Hãy đưa cái này cho Queen tỷ._Nó đưa ra trước mặt tên DN một tờ giấy rồi bước đi
- Cậu đưa gì cho bọn DN thế?_Sandy vội chạy theo hỏi nó
- Về nhà tao nói cho._Và cứ thế cả bọn đi thẳng về nhà.

13. Chương 12 _ Kẻ Có Tội

Về đến nhà, nó bước thẳng đến ghế sofa. Nó thả người xuống ghế và chờ sự tra khảo của mọi người.

- Em hãy kể tất cả mọi chuyện đi. Em biết sự xuất hiện của Queen tỷ đó từ bao giờ?_Ryan là người lên tiếng đầu tiên. Anh nói rất khái quát để bọn hắn không hiểu tường tận câu chuyện
- Haizz. Em sẽ kể tất cả. Nhưng 4 người hãy hứa phải giữ bình tĩnh_Nó đưa mắt nhìn 4 con người đang ngồi đối diện mình. Khi nhận được cái gật đầu của họ, nó tiếp tục nói._Kan, anh hãy đứng bên Anna, giúp tôi giữ nó nếu nó mất bình tĩnh. Kin, anh coi Sandy giúp tôi, còn Ken, anh giữ Bin nha, thẳng nhóc hơi mạnh đấy_Nó phân công cho bọn hắn rồi đứng lên đi về phía Ryan. Nó ngồi xuống bên anh, nhìn anh bằng ánh mắt đau khổ
- Anh 2 à, anh là người phải bình tĩnh nhất. Anh 2 hứa với em đi_Giọng nói trầm buồn của nó cất lên
- Được rồi, anh hứa. Em hãy nói đi_Ryan gật đầu nhìn nó
- Em...em đã biết được danh tính của những kẻ đã hại chị rồi_Nói đến đây nó dừng lại và đưa ánh mắt thăm dò về phía 4 người. Khuôn mặt 4 người này dần biến đổi. Đầu tiên là ngạc nhiên sau đó thì xám xịt lại. Nó gắng giọng nói tiếp_Lần này em về đây là để trả thù cho chị
- Ai? Ai đã hại chị? Mày mau nói đi_Anna không còn đủ bình tĩnh để nghe nó nói nữa. Bấy lâu nay, nhỏ đã đi tìm bọn người đó nhưng cuối cùng vẫn là con số 0 tròn trịa. Còn nó, đã biết là ai mà còn giấu nhỏ. Nhỏ bực lắm. Nhỏ vùng dậy, hét lên. Kan vội ôm lấy Anna để nhỏ không làm điều gì dại dột.
- Bỏ tôi ra._Anna cố vùng vẫy trong vòng tay của Kan
- Tao đã nói mày phải bình tĩnh mà. Nếu mày không nghe lời tao, tao sẽ không nói nữa. Tao đã biết ai là kẻ đã hại chị từ 1 năm trước rồi. Lúc đó, tao cũng tức lắm nhưng mày có biết tao đã cố kìm nén nỗi đau và hận thù đó đến tận bây giờ không. Đến khi bọn người đó đã đứng trước mặt tao, tao cũng không làm gì được. Tao khó chịu lắm chứ. Ken nói đúng, không phải tao lạnh lùng, không phải tao vô tâm. Tất cả chỉ do tao tự tạo ra vỏ bọc mà thôi. Tao đã tạo vỏ bọc quá hoàn hảo để mọi người không thương hại tao, để không ai biết tao như thế nào, vui hay buồn. Như thế càng tốt phải không. Nhờ vậy mà 2 năm qua tao mới sống được, mới có thể tìm ra những kẻ đã gây ra cái chết của chị._Giọng nói trầm buồn của nó lại vang lên. Bao nhiêu nỗi lòng của nó, nó đã nói ra. Chính hắn đã giúp nó hiểu ra. Nước mắt nó đang chực trào ra nhưng lại bị nó nuốt vào trong._Không phải chỉ có riêng bọn mày muốn tìm và giết chết những kẻ đó đâu, cả tao cũng thế! Nhưng bọn mày có biết còn một người nữa vẫn chưa lộ diện. Bọn mày có biết đó là ai không?...Là Queen tỷ đấy!
- Queen...Queen tỷ sao?_Mọi người nghe nó nói thì vừa ngạc nhiên, vừa bàng hoàng
- Đúng vậy. Mọi chuyện liên quan đến cái chết của chị chỉ có Won và em biết. Anh Won đang thực hiện kế hoạch đưa nhỏ Queen tỷ vào tròng. Mọi người đừng bức cớ động rừng. Hãy chờ đợi!_Nó hướng ánh mắt động viên, an ủi vào từng người

- Còn ai nữa? Chị hãy nói đi? Và tại sao bọn chúng lại hại chị Mike?_Bin bấy giờ mới lên tiếng hỏi nó
- Còn 2 kẻ nữa. Là Phạm Thanh Thanh và Phạm Phương Mai
- Cái gì?_Đây không phải là tiếng hét của bọn nó mà là của Kan và Kin. Hai anh chàng liếc mắt qua hần. Thấy hần vẫn thản nhiên nghe câu chuyện của nó thì cả 2 thở phào nhẹ nhõm.
- Có chuyện gì à?_Nó hướng mắt về phía Kan và Kin
- À, không có gì!_Kan và Kin đồng thanh.
- Kelly, tại sao chúng lại hại chị?_Giờ đến lượt Sandy, cô nàng là người im lặng nhất từ đầu đến giờ
- Nó nghe Sandy hỏi thì ngưng một lúc lâu rồi kể_Mày còn nhớ, 2 năm trước, có lần chị Mike giả danh Queen tỷ đi dẹp một bang đang nổi loạn không?_Nó nhìn Sandy hỏi, ánh mắt thoáng buồn của nó đã được hần nhìn thấy. Lòng hần dấy lên nỗi đau kì lạ.
- Nhớ, lần đó là lần cuối cùng chị Mike tham chiến mà.
- Lần đó chị đã để lộ danh tính và bị 3 nhỏ đó nhìn thấy. 3 nhỏ đó đã tưởng nhầm chị là Queen tỷ nên đã bày mưu hại chị và một trong 3 nhỏ đó đã giả mạo thành Queen tỷ_Mí mắt nó cụp xuống, mặt chất chứa nhiều nỗi buồn
- Nói như vậy thì nhỏ đó chỉ là giả mạo. Vậy Queen tỷ thật đang ở đâu!_Hần đứng khoanh tay hỏi nó.
- Queen tỷ thật ở đâu không quan trọng. Đến lúc thích hợp Queen tỷ sẽ xuất hiện._Nó nhắm hờ mắt trả lời hần. Nó không dám nhìn hần, nó không muốn hần nhìn thấy sự hỗn độn trong mắt nó. Ryan ngồi bên cạnh bồng vòng tay ôm lấy nó. Lòng anh đau lắm, anh không ngờ người con gái anh yêu lại ra đi vì những nguyên do này. Rồi anh lại hướng ánh mắt đau khổ vào cô em gái đang trong lòng mình
- Em đã đau khổ nhiều lắm phải không?
- Anh 2 à,...Một phần nguyên nhân cái chết của chị cũng vì anh đấy!_Nó vòng tay ôm lấy Ryan rồi thủ thỉ. Còn Ryan thì ngạc nhiên. Anh không tin vào tai mình nữa. Cô em gái yêu quý của anh vừa bảo Mike chết là vì anh sao?
- Mà nói gì vậy sao lại là vì anh 2_Sandy thắc mắc nhìn nó
- 2 nhỏ Thanh Thanh và Phương Mai vì thích anh nên đã nhiều lần hại chị rồi. Do anh 2 không biết thôi!_Ryan nghe nó nói thế thì buông thông hai tay, nước mắt lưng tròng
- Do...do anh sao? Tại sao, tại sao chứ, tại sao người anh yêu lại vì anh mà chết chứ?_Những giọt nước mắt bắt đầu lăn dài trên khuôn mặt không chút vết của Ryan
- Anh 2 à, anh đừng khóc, em không muốn anh khóc. Anh hãy mạnh mẽ lên!_Nó ôm chặt lấy Ryan hơn. Miệng không ngừng bảo anh đừng khóc. Ryan nghe nó nói vậy, dù rất muốn khóc nhưng cũng cố kìm nén. Anh không muốn nhìn nó buồn vì anh. Rồi anh lại nghĩ về nó trong 2 năm qua, anh lại thấy đau và buồn hơn. Hôm nay là một ngày một mới đối với anh. Những tin Shock và quan trọng cứ đến dồn dập, làm anh không chịu nổi. Nhìn cô em gái bé bỏng đang trong lòng mình mà tim anh quặn đau
- Khi bọn anh biết sự thật này thì có em ở bên động viên, còn em, khi biết chuyện này thì có ai? Em đã đau khổ biết nhường nào! Anh 2 xin lỗi, anh 2 không giúp được gì cho em cả!
- Anh 2, anh đừng lo. Em vẫn còn người để bầu bạn mà. Won cũng đau khổ không kém gì chúng ta đâu! Anh ấy đã muốn bám vằm những kẻ này lâu rồi, nhưng cũng may anh ấy đã kìm chế được_Nó đẩy Ryan ra và cười khổ. Hần dõi theo nó mà lòng cũng đau theo. Trong lòng hần, một cơn ghen đang dâng lên. Won là ai, sao nó lại gọi bằng “anh ấy” nghe thân mật thế. Lúc nó đau nhất cũng là Won bên cạnh nó. Tên Won đó là ai? Những suy nghĩ đó chợt thoáng qua trong đầu hần
- Sao lúc đó mày không nói với bọn tao?_Câu hỏi của Anna đã lôi hần về thực tại
- Lúc đó nói với bọn mày thì được gì? Nhỡ bọn mày giống như lúc này thì ai mà ngăn nổi._Nó thở dài nhìn cả bọn

- Vậy sao giờ mày lại nói?_Anna lại tiếp tục thắc mắc
- Vì giờ tao cần bọn mày giúp, giúp tao vạch mặt nhỏ Queen tở. Tao và Won đã lên kế hoạch hết rồi, chỉ còn thực hiện thôi!_Nó cuộn tay lại thành nắm đấm. Trong mắt nó thoáng qua một tia chết chóc.
- Rốt cuộc kế hoạch của nó là như thế nào? Mọi người hãy đón xem ở chương 13 nhé!

14. Chương 13 _ Kế Hoạch

- Mày cần tụi tao giúp gì?_Anna khoanh tay trước ngực hỏi nó
- Giúp tao đóng một vở kịch, một vở kịch đầy máu_nói đến đây ánh mắt nó lóe lên tia chết chóc_Trước tiên, Bin, em hãy sang Anh tìm anh Won và giúp anh ấy thu hồi các khoản tài trợ cho Queen_Nó quay sang nói với Bin
- Để tao đi cho, tao phải về anh gặp Jake có tí chuyện._Anna lên tiếng nói với nó.
- Cũng được. Vé đây, ngày mai sẽ xuất phát_Nó lấy trong túi áo ra một vé máy bay đưa cho Anna
- Vậy còn bọn em, bọn em sẽ làm gì?_Bin hồ hởi hỏi nó. Có vẻ nhóc Bin rất hứng thú với việc này
- Em đừng lo, sẽ có chuyện cho em làm mà_Một nụ cười gian thoáng qua trên khuôn mặt nó. Nụ cười đó làm mọi người phải rợn tóc gáy._Vừa rồi tôi có nhờ bọn DN gửi một bức thư cho Queen. Mọi người có muốn biết tôi đã viết gì không?_Nó ngược mắt nhìn mọi người. 7 con người có mặt ở đây đồng loạt gật đầu nhìn nó.
- Nội dung của bức thư đó là: Người mà cô giết 2 năm trước không phải là Queen tở. Cô ta vẫn còn sống và đã quay về. 2 ngày nữa sẽ xảy ra trận sống còn giữa Queen tở và một bang khá mạnh tại xxx lúc 8h sáng. Tôi muốn xem biểu hiện của cô thế nào. Nếu Queen tở trở về, cô hãy khử nhóc ta. Nếu cô làm được, Angle sẽ đầu quân vào Queen và tôi sẽ không tiết lộ bất cứ điều gì về chuyện này_Nó nói rõ nguyên văn bức thư ọi người nghe_Bây giờ chúng ta sẽ thực hiện theo nội dung của bức thư. Ken, anh có thể cho tôi mượn người không?_Nó ngược mặt lên nhìn Ken đang đứng sau Bin mà hỏi
- Được thôi nhưng cô định làm gì?
- Anh 2, Ken, Kan, Kin sẽ dẫn đầu bang quyết đấu với Queen. Queen tở sẽ do bọn tôi đóng. Mặt nạ của Queen tở và hộ vệ tôi đã làm xong. Ngày hôm đó, chúng ta sẽ quyết đấu. Tôi sẽ giả chết để Queen tở tưởng nhầm Queen tở thật đã chết mà yên tâm lộ diện_Nó giải thích cặn kẽ ọi người biết
- Sao chúng ta phải làm vậy?_Ryan suy ngẫm hồi lâu rồi hỏi nó.
- Theo em biết thì, Queen tở sau khi hại chị đã sang Anh sinh sống. Cô ta sống ở Anh ít nhiều cũng nghe đến tin Queen tở thật đã từng xuất hiện ở Anh. Chính vì thế mà cô ta ít khi lộ diện. Thường thì cô ta chỉ sai bọn đàn em làm thôi. Chúng ta bày ra màn kịch này, cô ta sẽ tận mắt chứng kiến Queen tở đã chết và cô ta sẽ chẳng còn lo sợ gì nữa mà xuất đầu lộ diện. Và lại, việc Queen tở chết sẽ giúp anh Won có cơ để thu hồi các khoản tài trợ. Sau đó mọi việc còn lại sẽ do anh Won giải quyết_Nó nhìn Ryan nói
- Nghe được đấy! Kế này là do mày và anh Won bày ra à?_Sandy xoa cằm hỏi nó. Nó không nói gì chỉ gật đầu
- Kế hoạch lần này nhất định phải thành công._Ryan nắm chặt tay lại
- Được rồi, mọi người về phòng nghỉ đi, khuya rồi đó. Chị Anna, chị đi nghỉ sớm đi để mai còn khởi hành_Bin nói với mọi người rồi quay sang nói với Anna (mà cũng lạ nhỉ, Bin và bọn nó bằng tuổi mà, sao cứ gọi Anna và Sandy bằng chị vậy ta. Tg cũng không hiểu)
- Ừ_Cả bọn đồng thanh rồi ai lên phòng nghỉ.

15. Chương 14 _ Thư Gặp Mặt Của Kẻ Ám Sát

Chương 14: Thư gặp mặt của kẻ ám sát

Sáng hôm sau, bọn nó và bọn hấn kéo nhau ra sân bay để tiễn Anna

- Sau khi xong chuyện ở đây, tao sẽ sang đó với mày_Nó vỗ ai Anna nói
 - Ủ. Tao đi đây. Gặp lại mày sau_Anna cười tươi với nó rồi quay sang mọi người
 - Tất cả về đi, sắp trễ học rồi kìa
 - Vậy bọn tao về nha. Tao sẽ nhớ mày lắm!_Sandy chạy đến ôm Anna sụt sùi
 - Cô làm như Anna đi luôn không về nữa vậy._Kin đã bắt đầu xiên xỏ Sandy và trận hỗn chiến đã diễn ra. 5 người còn lại liền đưa ánh mắt cầu khẩn nhìn nó. Mong nó dừng cuộc chiến này lại chứ không cả bọn phải vào viện điều trị tai mắt thôi. Nhìn thấy ánh mắt đó của mọi người nó liền lắc đầu rồi cất giọng lạnh lùng
 - Hai người im ngay. Nếu còn cãi nhau nữa tôi sẽ cho cả hai đi hầu trà diêm vương ngay lập tức đấy!_Hai con người đang cãi nhau say sưa nghe thấy tiếng nó thì im bặt. Cả hai đều biết rất rõ tính nó. Nó đã nói là làm. Sau khi thấy được kết quả mà mình mong muốn, nó liền quay bước ra cửa. Cả bọn còn lại cũng đi theo. Trong đó, có một người cứ luyến tiếc không chịu rời. Anh ta cứ đứng nhìn Anna, đến khi cô nàng khuất sau cổng soát vé mới chịu quay bước đi. Chắc mọi người cũng biết là ai.
 - Sao mình lại không nói được lời nào nhỉ?_Kan lắc đầu thay cho chính bản thân mình.
- Bọn nó sau khi ra đến cửa sân bay thì lên 2 chiếc BMW và phóng đi. Cả bọn chạy thẳng đến trường. Và cảnh tượng lúc này cũng giống những ngày thường. Vừa bước xuống xe, 7 người đã bị Fan vây quanh. Và tất cả lại phải nhờ nó để thoát khỏi đám Fan cuồng đó. 7 người đi vào căn tin. Vừa bước đến cửa lại có hàng ngàn con mắt của mọi người chiếu vào bọn nó và bọn hấn. Nó khó chịu liền quay bước ra cửa
- Em không ăn cũng chẳng muốn học. Em lên phòng y tế đây. Anh 2 và mọi người cứ ăn đi_Nói rồi nó bỏ đi. 6 người còn lại chỉ biết nhìn nó rồi lắc đầu
 - Mọi người ăn gì?_Hấn hôm nay bỗng nhiên nảy lòng tốt, xung phong đi mua thức ăn ọi người. Kan, Kin và Ryan tròn mắt nhìn hấn. Họ không tin vào mắt và tai mình nữa. Một công tử xưa nay ghét chen lấn như hấn hôm nay lại muốn đi mua đồ ăn ọi người.
 - Này, bọn mày làm gì mà nhìn tao ghê vậy? Không ăn thì thôi_Hấn nhíu mày, cần nhân 3 thằng bạn
 - Ó, ăn ăn chứ._3 người lập tức lấy lại phong độ. Nhưng trong lòng vẫn không khỏi ngạc nhiên vì hấn.
 - Để coi ăn gì nhỉ?_Kin xoa cằm suy nghĩ
 - Ghi vào đây nè._Sandy đưa cho Kin một tờ giấy. Trong đó đã ghi không biết bao nhiêu thức ăn. Bọn hấn nhìn vào phải trố mắt. Giờ hấn mới thấy quyết định của hấn là sai lầm.
 - Một...một mình cô mà ăn nhiều thế này à? Không sợ mập à?_Kin lấp bắp hỏi Anna
 - Mập gì chứ. Thế này là còn ít đấy. Cũng may hôm nay không có Anna đấy, nếu không các anh phải lác mắt nữa._Sandy phe phẩy tay, ra vẻ chuyện thường. Còn có một người nghe nhắc đến Anna thì khuôn mặt thoáng qua nỗi buồn.
 - Mọi người ghi hết vào đây đi._Hấn chỉ tay vào tờ giấy trên tay Kin.
 - Được rồi_Ryan vội lấy tờ giấy, ghi ghi chép chép
 - Không lẽ ngày nào cô ta cũng ăn nhiều thế này?_Kin quay sang Bin hỏi. Kin không thèm để ý đến lời hấn nói.
 - Ừm. Vì mấy chị ấy phải vận động nhiều nên phải ăn nhiều để có năng lượng.

- Vậy sao? Nhưng tôi thấy Kelly ăn ít lắm mà. Hầu như không ăn luôn, chỉ uống sữa thôi!_Hắn nghe Bin nói thì lại nghĩ đến nó
- Chị 2 à? Chị ấy là người hoạt động ít nhất trong nhóm nên không cần nhiều năng lượng. Vả lại thân phận của chị ấy cũng không cho phép chị ấy ăn nhiều_Bin vừa ghi vừa nói với mọi người
- Thân phận gì vậy?_Bọn hắn ngạc nhiên nhìn Bin
- Chị ấy là...
- Nếu em muốn chết thì cứ nói_Chưa để Bin nói hết câu, Sandy đã nhảy vào đe dọa. Còn Bin thì vội bịt miệng mình. Nếu không có Sandy, xem nữa Bin đã nói tuốt tuốt rồi
- Sao không thể nói cho bọn tôi biết?_Kan im lặng từ đầu đến giờ mới lên tiếng. Vì mãi nghĩ tới Anna mà
- Rồi các cậu sẽ biết thôi. Xong rồi nè, cậu đi mua đi._Sandy đưa cho hắn tờ thực đơn. Hắn nhìn vào tờ giấy mà tái mặt.
- Nhiều thế này sao tôi đem về cho hết._Hắn nhăn mặt nhìn mọi người
- Mày tự tìm cách đi._Kin thờ ơ nói
- Bọn mày đi với tao._Hắn nói rồi lôi Kan và Kin đi
- Ê, mày chơi gì kì vậy? Sao không lôi Ryan mà lại lôi bọn tao?_Kin la oai oái. Mặt kệ Kin la hét thế nào, hắn vẫn lôi 2 thằng bạn đi vào quầy thức ăn. Đám học sinh ở đó thấy bọn hắn thì vội né đường. Bọn hắn cứ ung dung vào mua thức ăn. Sau khi mua đầy đủ thức ăn cho cả bọn, bọn hắn quay trở lại. Trên tay Kan và Kin là vô số thức ăn, còn hắn chỉ xách vồn vẹn có một suất thức ăn đã được gói ghém kĩ.
- Hai bọn mày đem đồ về đi, tao lên lớp trước đây._Hắn nói với hai thằng bạn rồi bỏ đi. Nói lên lớp vậy thôi chứ hắn đâu có làm như vậy. Hắn đảo bước đến phòng y tế tìm nó. Nhưng khi bước vào lại không thấy nó đâu cả
- Cô ấy đi đâu nhỉ? Lúc này bảo đến phòng y tế mà._Hắn vội chạy đi tìm nó. Ở lớp cũng không có, lên sân thượng cũng chẳng thấy nó đâu. Hắn bắt đầu thấy lo. Hắn đứng trên sân thượng nghĩ về những nơi mà nó có thể tới. Hắn đảo dác nhìn xung quanh tìm nó. Bây giờ cũng vào lớp rồi nên sân trường chẳng có ai. Hắn bắt lực thả bước xuống cầu thang. Giờ hắn cũng chán vào học tiết văn của thầy tình tứ. Hắn nhìn xuống suất thức ăn mà hắn mua cho nó. Hắn giờ chỉ biết đi đánh một giấc cho hết thời gian thôi. Còn số thức ăn này để tí nữa ăn cũng được. Hắn lại đảo bước ra hoa viên trường. Ở đây có một cái cây khá to, tán cây lại rất rậm. Leo lên cây ngủ thì không còn gì tuyệt bằng. Ở đây còn có một hồ nước lớn và một vườn hoa thơm ngát. Phong cảnh hữu tình thế này chỉ có mình hắn phát hiện ra vì nghe nói nơi này do người sáng lập trường thiết kế và cấm bất cứ ai vào đây. Vậy nên hắn có vào cũng chẳng ai biết. Hắn phóng qua hàng rào của hoa viên và đi về phía cái cây lớn nhất. Hắn đứng dưới gốc cây nhìn khắp nơi. Cảnh vật không có gì thay đổi. Cũng lâu rồi hắn không đến đây, 2 năm rồi, kể từ khi người con gái đó bỏ hắn mà đi thì hắn đã không vào đây nữa. Hắn thở dài thườn thượt. Hắn định leo lên cây ngủ thì phát hiện có người trên đó. Là nó. Hắn thấy vui trong lòng vì nó vẫn an toàn. Hắn nhẹ nhàng leo lên cây, ngồi trên nhánh cây gần nó nhất. Hắn chăm chú nhìn nó ngủ. Nó ngủ cứ như một thiên thần, không còn vẻ lạnh lùng của mọi ngày
- Giá như em cứ như vậy_Trong đầu hắn thoáng qua suy nghĩ đó nhưng rất khó để nó luôn như vậy. Hắn đã từng nói sẽ mang nó quay lại. Liệu hắn có làm được không? Hắn nhìn nó rồi lại thở dài
- Nhìn trộm người khác ngủ là bất lịch sự đấy!_Giọng nói của nó cất lên làm hắn giật mình
- Sao cô lại ở đây? Cô bảo đến phòng y tế mà_Hắn gãi đầu nhìn nó, nhìn mặt hắn lúc này phải nói là cực ngố.
- Trong đó toàn là mùi este, khó chịu lắm_Nó nhắm nghiền mắt lại
- Nhưng ở đây bị cấm vào mà
- Vậy sao anh vào được?_Nó liền bắt thóp hắn.

- Hi, vượt rào_Hắn cười trừ với nó_À cô ăn sáng đi này, tối qua cô ăn ít lắm mà_Hắn đưa suất thức ăn ra trước mặt nó
- Sao lại quan tâm tôi?_Nó mở mắt nhìn suất thức ăn rồi lại nhìn hắn. Không biết sao nó lại rất trông đợi vào câu trả lời của hắn
- Là... là vì sống chung một nhà mà, phải quan tâm nhau chứ!_Hắn áp ứng trả lời nó. Hắn không dám nói với nó là hắn thích nó nên mới quan tâm nó.
- Cảm ơn_Nó nở một nụ cười hiếm có với hắn. Trong lòng có một chút hụt hẫng khi nghe câu trả lời của hắn. Nó đang mong đợi điều gì? Nó không dám nghĩ đến nữa. Nó liền cầm cúi xơi thức ăn. Không phải nó không nhận ra sự thay đổi của mình, chỉ là nó không chịu thừa nhận. Đường như nó đã mở lòng với hắn hơn. Sự lạnh lùng ngăn cản nó và hắn đã biến mất. Hắn đang dần chạm vào trái tim nó. Hắn có mang nó quay về được không?
- Nó cứ cầm cúi ăn, nó không dám nhìn vào hắn. Còn hắn thì cứ chăm chú nhìn nó. Bỗng hắn nhận ra có một vật gì đó đang tiến về phía nó. Nó cũng cảm nhận được. Nhưng nó chưa kịp phản ứng gì thì thấy hắn đã nhào về phía mình. Hắn ôm lấy nó và cả hai ngã xuống đất. Đồ ăn văng tung tóe. Cái vật thể đó đã cắt trúng vào cánh tay hắn và cắm phập vào nhánh cây kế bên nhánh cây nó vừa ngồi. Nếu hắn không phản ứng kịp có lẽ nó đã mất mạng rồi. Nó ngã xuống nhưng không thấy đau. Nó mở mắt ra thì thấy hắn đang nằm dưới nó. Hắn đã bảo vệ nó. Trái tim nó đã bị lỗi một nhịp vì hắn rồi. Nó vội đứng bật dậy, quay mặt đi hướng khác để hắn không thấy khuôn mặt đang thay đổi của mình
- Cảm ơn_Nó không quay lại nhìn hắn. Nó cố giữ cho giọng nói bình thường mà cảm ơn hắn
- Không có gì, mà cái vật lúc này phóng tới là cái gì thế?_Nó nghe hắn nói thì mới nhớ về chuyện lúc này. Nó tiến về phía cái cây rồi đưa tay lấy cái phi tiêu cắm trên đó
- Lại là bọn chúng._Nó đánh mặt lại
- Phi tiêu hình hoa huệ_Hắn lại gần nhìn vật thể nó cắm trên tay và rất bất ngờ_Bọn chúng dám đến trường để ám sát cô sao?
- Thật ra bọn người đó là ai? Sao mình không thể tìm được thông tin về bọn chúng_Nó chìm vào suy nghĩ về bọn ám sát. Còn hắn thì đang sẫm soi vào cái phi tiêu. Bỗng hắn phát hiện ra một tờ giấy được gắn trong một khe nhỏ ở mặt dưới của phi tiêu
- Có thư nè._Hắn gọi nó làm nó thoát ra khỏi mớ suy nghĩ như bong bóng đó
- Viết gì trong đó vậy?
- Bọn chúng muốn gặp mặt. Ngày mai tại xxxx lúc 7h. Lúc đó sẽ tính hết nợ với nhau_Hắn mở bức thư và đọc lớn cho nó nghe.
- Nợ sao?_Nó trầm ngâm suy nghĩ
- Cô mắc nợ với ai à?
- Không, tôi sống rất sòng phẳng._Nó nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra ai lại muốn giết nó
- Thôi, đừng nghĩ nữa, càng nghĩ càng thêm đau đầu mà thôi. Ngày mai cô có đến đó không?
- Tất nhiên phải đến rồi, còn..._Nó nói đến đây thì phải dừng lại khi thấy tay hắn đang chảy máu
- Anh...Không thấy đau à?_Nó ngập ngừng hỏi hắn. Hắn lúc này mới sực nhớ lại vết thương trên tay mình
- Không! Chỉ một vết thương nhỏ thôi mà._Hắn lắc đầu nói với nó
- Đi theo tôi._Nó vội nắm tay lôi hắn đi. Còn hắn thì đang đờ vì hành động của nó
- Ngồi xuống đây._Đến phòng y tế, nó ấn hắn ngồi xuống giường rồi đi tìm thuốc sát trùng. Vì chưa vào đây lần nào nên nó không biết cách bố trí thuốc ra sao. Nó lục tung mọi thứ. Hắn ngồi nhìn nó đang cục cục tìm thuốc mà phì cười
- Thuốc sát trùng ở tầng 4, phía trong cùng đấy!_Hắn vừa cười vừa nói với nó.

- Vậy mà không nói sớm làm tôi phải đi tìm. Anh thật là..._Nó đưa tay lấy thuốc, miệng vẫn không quên cần nhằn hấn. Nó tiến về phía hấn và bắt tay vào sát trùng vết thương cho hấn. Nó làm rất nhẹ nhàng vì sợ hấn đau
- Có vẻ cô rất thành thạo trong công việc này_Hấn chăm chú nhìn nó
- Nó quá quen thuộc rồi
- Cô...hay bị thương lắm à?
- Ủi_Nó không nhìn hấn, môi nở một nụ cười khổ
- Vì những kẻ ám sát đó?_Hấn đưa cái phi tiêu lúc nãy lên xem. Còn nó thì không nói gì, tay vẫn băng bó cho hấn. Tuy nó không nói nhưng hấn cũng hiểu những nỗi đau mà nó đã trải qua. Nếu hôm nay hấn không phản ứng kịp có lẽ nó đã bị thương hoặc nặng hơn là mất mạng rồi
- Xong rồi_Nó đứng lên rồi đem thuốc để lại chỗ cũ. Hấn nhìn xuống vết thương mà nó đã băng bó. Hấn phải công nhận tay nghề của nó cao thật. Nó băng bó rất đẹp. Hấn kéo tay áo xuống và nhoẻn miệng cười với nó
- Cảm ơn
- Không có gì phải cảm ơn cả. Do tôi mà anh bị thương mà!_Nó quay bước ra cửa và tiến về lớp học của mình. Hấn cũng theo sau nó. Lúc này cũng đã hết giờ học, nó và hấn bước vào lớp trước nhiều ánh mắt của mọi người. Bọn con gái thì nhìn nó bằng con mắt ganh ghét và dành cho hấn ánh mắt thèm thuồng. Bọn con trai thì nhìn nó đến nỗi chảy nước dãi còn với hấn thì họ chẳng dám ho he. Còn bọn Bin, khi thấy nó và hấn bước vào thì dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn cả 2
- 2 đứa mày đi đâu giờ mới vào?_Kan cười gian nhìn hấn
- Đẹp mấy ánh mắt đó đi_Nó khó chịu nhìn những con người trước mặt. Dù tất cả mọi người có nhìn nó ra sao nó cũng chẳng để tâm nhưng những con người này mà nhìn nó bằng ánh mắt giống vậy thì coi chừng
- Có chuyện rồi_Hấn nhìn mọi người rồi thở dài
- Về_Nó buông đúng một chữ rồi bước đi. Cả bọn cũng vội thu dọn sách vở đi theo nó. Khi về đến nhà, nó liền ngồi phịch xuống ghế sofa. Ryan, Bin và Sandy ngồi đối diện nó. Còn bọn hấn thì ngồi kế bên nó.
- Có chuyện gì thế?_Ryan nhìn nó lên tiếng hỏi. Nó không nói gì chỉ quay mặt sang hấn. Hấn hiểu ý liền lấy trong túi áo ra cái phi tiêu và bức thư đưa cho Ryan. 5 người còn lại vừa nhìn thấy cái phi tiêu thì đã hiểu được một phần câu chuyện. Rồi 3 cái đầu lại chụm lại để đọc bức thư. Đọc xong, Bin đưa bức thư qua cho Kan và Kin
- Bọn chúng hẹn gặp mặt sao?_Ryan xoa nén thái dương hỏi nó. Nó không nói gì chỉ gật đầu
- Thời gian lại quá khít với thời gian mà chúng ta hẹn Queen. Làm sao đây?_Sandy xoa cằm hỏi nó
- Phải thay đổi kế hoạch_Nó trầm ngâm hồi lâu rồi lên tiếng
- Thay đổi thế nào?_Sandy sốt sắng hỏi nó
- Chúng ta sẽ quyết đấu với bọn người đó thay vì quyết đấu với bang của Ken
- Ý em là chúng ta sẽ đấu thật sao?_Ryan tròn mắt nhìn nó. Anh mong câu trả lời của nó là không. Nhưng nó đầu có theo ý anh. Nó đã gật đầu
- Nếu vậy...Nếu vậy chẳng phải em có thể sẽ mất mạng sao? Bọn chúng đã muốn giết em từ lâu rồi mà._Ryan tái mét mặt, lắp bắp nói với nó
- Em tự biết tính toán. Anh 2 đừng lo_Nó cười với anh như khẳng định nó sẽ không sao_Giờ chúng ta chỉ cần thông báo lại thời gian và địa điểm cho Queen, Bin em làm đi_Nó quay sang Bin và bảo. Bin nghe nó nói thì lập tức làm ngay. Còn bọn nó thì ai về phòng nấy để chuẩn bị cho trận chiến ngày mai.

End chương 14

16. Chương 15__ Sao Lại.....

Còn Anna mãi đến 2h chiều (Theo múi giờ ở Anh, tức 21h ở) mới tới nơi. Cô nàng vừa bước xuống máy bay đã trông thấy một top 5 người đang đứng chờ cô. Họ là những người thân cận của Won nên cô dễ nhận ra. Cô tiếng về phía bọn người đó và nở nụ cười thật tươi. Mọi người chào hỏi nhau rồi lên xe về công ty. Nhỏ bước vào công ty trước nhiều con mắt ngưỡng mộ và sầm soi. Nhỏ đeo một kính đen bản to nên chẳng ai thấy được mặt nhỏ. Nhỏ tiến đến thang máy rồi lên thẳng phòng tổng giám đốc. Nhỏ mở cửa bước vào. Trong phòng là một chàng trai đang cắm cúi làm việc, cắm cúi đến nỗi nhỏ bước vào mà cũng không hay biết.

- Haizz, anh làm gì mà tập trung thế không biết__Anna thở dài nãy nê. Chàng trai đó nghe thấy giọng nói quen quen thì ngược mặt lên. Nhìn thấy nhỏ, một nụ cười tươi nở trên môi anh.
- Em về rồi à?__Anh buông bút vội đứng dậy. Nhỏ liền nhào tới ôm lấy anh
- Nhớ anh quá đi__Nhỏ vùi đầu vào lòng anh mà nói.
- Mới có mấy tháng không gặp thôi mà. Làm gì phải nhớ anh đến thế?__Won cốc yêu Anna.
- Nhớ thật mà!__Anna nhăn mặt phụng phịu trông rất dễ thương__Anh à, em đói, anh dẫn em đi ăn nha__Anna nín tay Won lay lay
- Ủ, chúng ta đi thôi!__Won nắm tay Anna kéo đi. Hai người dắt nhau đi ăn, đi ngắm cảnh rồi lại quay về công ty tiếp tục công việc. Có rất nhiều thứ để làm. Đến 8h tối hôm đó, cả hai đã làm xong. Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần nhận được tin Queen tỷ đã chết thì lập tức cắt các khoản tài trợ cho Queen. Anna vươn vai đứng dậy, có vẻ nhỏ đã rất mệt
- Thôi em đến chỗ Jake đây.
- Anh tưởng em sẽ ở lại chỗ anh chứ?
- Anh cứ đùa, nhớ bị đánh ghen thì sao?__Mà chị Mina và Nina đâu rồi? Họ khỏe không?
- 2 người đó đi du lịch được 1 tháng rồi
- 2 người họ đi đâu thế? Sao anh không đi?__Won nghe Anna hỏi thì mặt ỉu xiu.
- Đi chu du thiên hạ. Lúc đầu Mina rủ anh đi nhưng anh bận công việc nên Mina đã rủ Nina đi thay anh. Nếu không phải Kelly bảo anh làm mấy việc này thì anh đâu phải xa vợ anh lâu như vậy
- Anh nhớ vợ lắm sao?__Anna cười gian nhìn Won
- Tất nhiên, 1 tháng không gặp rồi mà! Mà cô ấy đến chưa?
- Hử? Sao lại đến ?__Anna ngạc nhiên hỏi Won
- Nina bảo sẽ về ở với bọn em luôn nên Mina định đến đó thăm mọi người rồi mới về, tiện thể đưa Nina đến nơi luôn. Nhưng nhìn biểu hiện của em như vậy chắc chưa đến rồi. Vậy còn lâu mới được gặp lại cô ấy__Won mặt buồn rười rượi trông đến thảm thương
- hahaha, trông anh tức cười quá__Nhìn mặt Won, Anna ôm bụng cười nghệt nghễ
- Em còn dám cười anh sao?__Won mặt nhăn mày nhíu nhìn nhỏ__Em có thôi cười không thì bảo
- Em...em không...không cười nữa__Anna cố nín cười nên câu nói bị lập chập.
- Thôi em đi tìm anh Jake đây!__Anna đứng lên, vẫy tay tạm biệt Won rồi tiến ra cửa
- Ủ, em đi cẩn thận. À quên, em biết nơi ở mới của Jake chứ?
- hử? Anh ấy chuyển nhà sao?__Anna lại ngạc nhiên

- Không, từ khi bọn em đi, Jake và Lina chuyển ra sống riêng. Bọn nó cũng chẳng cho anh biết địa chỉ. Nếu anh không lên theo 2 đứa nó chắc không bao giờ biết_Won nói rồi lấy giấy bút ghi lại địa chỉ cho Anna
- Em đi đây._Anna nhận địa chỉ từ Won rồi quay bước ra cửa. Anna vẫn không hiểu tại sao Jake và Lina ra ở riêng mà không cho Won biết địa chỉ. Bọn nó cũng chẳng biết đến việc này. Anna cứ theo địa chỉ mà tìm đến. Cuối cùng nhỏ cũng đến nơi. Nhỏ bước vào và nhấn chuông. Cánh cửa lập tức mở ra. Một người giúp việc tươi cười chào nhỏ (Đoạn nói chuyện với người giúp việc là nói bằng tiếng anh nhé)
- Xin lỗi, cô đến tìm ai?
- Đây có phải là nhà của anh Jake không ạ?_Anna cũng cười đáp lại cô giúp việc
- Vâng, cô đến tìm thiếu gia
- Vâng. Anh Jake có nhà không ạ?
- Xin cô thứ lỗi. Thiếu gia nhà chúng tôi đi xa, không biết bao giờ mới trở về. Khi khác cô lại đến nhé!
- Vậy còn chị Lina?
- Tiểu thư cùng đi với thiếu gia rồi, thưa cô
- Hai người này đi đâu vậy ta? Mình đến không đúng lúc rồi_Anna thở dài_Tôi cần tìm anh Jake để xác nhận một vật. Cô có thể cho tôi vào tìm vật đó được không?
- Chuyện này...Cô là gì với thiếu gia?_Cô giúp việc e dè hỏi nhỏ
- Tôi là em họ của anh Jake.
- Em họ sao? Vậy cô là con gái của chủ tịch Trương?_Anna nghe cô giúp việc hỏi thì gật đầu
- Oh, vậy cô vào đi, ba mẹ cô và ông bà chủ cũng ở đây.
- Hơ, họ ở đây sao?_Anna sững người một hồi lâu_Sao họ lại ở đây? Họ sang Anh bao giờ? Sao họ biết địa chỉ của Jake_Những câu hỏi đó cứ hiện ra trong đầu Anna
- Để tôi đi báo ọi người biết_Cô giúp việc toan đi nhưng Anna đã gọi lại
- Không cần đâu, cô cứ đi làm việc của cô đi ạ. Tôi muốn cho họ một bất ngờ
- Vâng_Cô giúp việc cúi chào Anna rồi đi làm việc của mình. Anna nhẹ nhàng bước vào nhà. Nhưng khi chuẩn bị xuất hiện thì Anna vô tình nghe được câu chuyện giữa pama nhỏ với 2 bác của nhỏ. Câu chuyện này có liên quan đến nó. Nhỏ vội đứng nép vào tường và nghe lén câu chuyện của họ.
- Kelly vẫn chưa phát hiện ra chúng ta à?_Bác trai của Anna tức papa Jake lên tiếng hỏi
- Ủ, nó làm sao biết được. Nó đâu ngờ bạn bè nó lại phản bội nó giống như những chuyện nó đã làm với Mike_papa Anna giọng đầy tức giận lên tiếng
- Chỉ ngày mai thôi nó sẽ không còn nhìn thấy ánh sáng mặt trời nữa. Chúng ta đã nhiều lần ám sát nó vậy mà vẫn không thành. Vừa rồi Jake có gọi về, nó bảo việc ám sát lại thất bại, có một thằng nhóc nào đó đã cứu con bé đó_Mẹ Anna day nghiến nói. Anna đứng ngoài cửa, mặt thất thần, nhỏ không tin vào tai mình nữa. Túi xách trên tay nhỏ rơi xuống. Nghe âm thanh lạ, 4 người trong phòng vội quay ra xem. Trông thấy nhỏ, mặt họ tái mét.
- Anna, sao con lại ở đây?_Mama Anna vội chạy đến bên nhỏ đã bất động từ bao giờ
- Mọi người...mọi người vừa nói gì vậy? Suốt 1 năm qua, người ám sát Kelly là mọi người sao? Không nói chính xác là 4 người là những kẻ đứng phía sau còn...còn người trực tiếp ra tay là...là Jake và Lina phải không?_Anna vô thức hét lên. Đây là một cú shock quá lớn đối với nhỏ
- Con gái, con bình tĩnh đi. Nghe papa nói_papa Anna ôm lấy nhỏ dỗ dành. Nhưng nhỏ không nghe, nhỏ đẩy papa mình ra rồi đứng bật dậy_Mau nói đi, mọi chuyện là thế nào?_Anna không phải là Kelly, nhỏ không thể kìm chế giới như nó. Nhỏ đã mất bình tĩnh. Nhỏ không ngờ những người mà nhỏ yêu thương lại là những kẻ ám sát đứa bạn thân của mình

- Vụ tai nạn của chị con 2 năm trước...là do Kelly gây ra. Bọn ta lúc đầu cũng không tin nhưng cảnh sát đã xác nhận rồi. Cảnh sát đã bắt lực nên bọn ta phải tự ra tay thôi_Papa Anna nắm chặt tay lại
- Nếu con đã biết hết rồi thì đi theo mama, mama sẽ cho con gặp một người_Mama Anna dắt nhỏ lên lầu. Bà mở cửa một căn phòng tối. Trong căn phòng chỉ có một màn đêm bao phủ. Ai lại ở trong này chứ? Mama Anna bật đèn lên. Trong phòng xuất hiện một cô gái nhỏ nhắn, đang ngồi trên chiếc xe lăn bên bệ cửa sổ. Ánh mắt cô nhìn xa xăm. Cô gái có đôi mắt màu xanh ngọc bích đang quay đầu lại. Là Mike. Anna như không tin vào mắt mình nữa. Chị của nhỏ vẫn còn sống
- A...Anna_Cô gái cất giọng gọi Anna. Cái giọng trong trẻo đó càng làm nhỏ chắc chắn hơn đây là sự thật. Chị 2 của nhỏ vẫn còn sống.
- Chị...là chị thật sao?_Anna bước về phía Mike rồi nhào vào lòng cô
- Chị nhớ em lắm!
- Chị vẫn còn sống sao lại giấu em chứ! Chị ác lắm!_Anna ôm chặt Mike mà khóc. Mike cũng không khác gì. Mama của 2 người không kìm nổi nước mắt nên lặng lẽ đi xuống nhà. Hai chị em Anna cứ như thế nữa tiếng đồng hồ. Sau khi khóc mệt mỏi Anna mới chịu bỏ Mike ra
- Giờ chị mau nói cho em biết, sao lại nói dối. Nghe tin chị chết, mọi người đã buồn biết bao nhiêu. Chị có biết anh 2 và Kelly đã thay đổi ra sao không?_Anna giận dữ nhìn Mike
- Chị giờ tàn phế rồi_Mike liếc nhìn xuống đôi chân của mình. Anna giờ mới nhận ra chị mình đang ngồi trên xe lăn. Nước mắt nhỏ lại rơi. Nhỏ thương chị mình lắm
- Chân của chị...
- Không phải không thể chữa trị. Chỉ vì chị không muốn thôi. Khi biết tin Kelly muốn giết chị, chị đã mệt mỏi nên không muốn chữa trị nữa. Pama sợ chị sẽ bị Kelly hại lần nữa nên không cho chị ra ngoài và nói với tất cả mọi người rằng chị đã chết_Nước mắt Mike lại rơi, nỗi đau đó cô vẫn không quên
- Chị nói gì vậy chứ? Sao Kelly lại hại chị? Em cần một lời giải thích. Mau xuống nhà với em_Anna đứng lên và đẩy Mike đến lan can cầu thang.
- Chị ở đây đi._Vì không thể đỡ Mike xuống nên Anna để Mike ở đó
- Mọi người mau nói đi, sao mọi người lại bảo Kelly hại chị ra nông nỗi này?_Anna hét lên
- 2 năm trước pama đã tìm đến cảnh sát chỉ mong đòi lại công bằng cho chị con. Nhưng con có biết họ nói gì không? Họ nói: “đừng nên động vào Queen, vụ việc này nên chấm dứt tại đây thôi. Đừng động vào Queen tỷ và người của cô ấy. Queen tỷ đã gặp bọn tôi và đe dọa. Bọn tôi cũng muốn tốt cho các người thôi!”_Mama Anna khóc, kể lại mọi chuyện. Anna nghe thế thì đứng hình. Nhỏ không ngờ chỉ vì thế mà pama nhỏ đã nghĩ rằng nó là người đã hại chị 2 của nhỏ.
- hahaha_Bỗng dưng Anna cười lớn làm mọi người giật mình_Làm sao đây? Làm sao mới có thể bù đắp cho Kelly đây?_Nước mắt Anna tràn khóe mi. Những giọt nước mắt bắt đầu rơi trên khuôn mặt không chút tì vết của nhỏ
- Anna, sao con lại thế?_Mama Jake nhìn thấy nhỏ như thế không khỏi xót thương
- Mọi người có biết Queen tỷ đã bị giả mạo không?_Anna cúi gằm mặt xuống đất
- Sao?_Mọi người ai cũng sững sờ
- Người hại chị không phải Kelly mà là Queen tỷ giả, mọi người có biết không?_Anna không thể kìm chế được nữa. Nhỏ ghét pama mình, ghét tất cả những người có tham gia trong việc ám sát nó.
- hơ, chúng ta...chúng ta...Làm...làm sao đây?_ Mama Anna hoảng hốt ôm đầu. Một câu cũng không thể nói cho hoàn chỉnh
- Mọi người có biết 2 năm qua Kelly đã sống ra sao không? Sao mọi người không thử đến gặp nó 1 lần. 2 năm qua nó sống như người không hồn vậy, lạnh lùng hơn cả băng ngàn năm. Nó cứ nghĩ do nó mà chị chết, nó đã tự dần vật bản thân thể nào, mọi người có biết không? Kelly hồn nhiên của ngày xưa đã không còn

nữa rồi, giờ nó cứ như một con quỷ đội lốt người vậy, cứ lằm lằm lì lì. Đến bọn con cũng không dám đến gần thì bảo ai dám tiếp xúc với nó chứ...Còn nữa...Anh Ryan...Anh ryan, mọi người cứ đến gặp anh ấy đi, coi anh ấy sống dở chết dở ra sao? Tất cả đều vì cái chết của chị đấy! Mọi người coi hậu quả mà mọi người gây ra đi _Anna hét lên. Mike ở trên lầu nước mắt không ngừng rơi. 2 năm qua, cô đã trách nhăm nó. Dù biết kế hoạch của pama mình, cô cũng không ngăn cản. Cô có lỗi với nó.

- Mọi người có biết, 2 năm qua Kelly nó đã làm gì không? Nó đã điều tra những kẻ hại chị đấy. Nó đã điều tra ra rồi nhưng nó vẫn chưa thể làm gì bọn chúng được vì Queen tỷ giả vẫn chưa lộ diện. Vì thế nên nó chưa nói ọi người biết. Còn nữa, vừa rồi nó đã xử những kẻ dám động vào tóc và mặt nó, những thứ mà chị yêu quý và muốn nó bảo vệ. Nó đã không tha cho những kẻ đó. Nó yêu quý chị như thế sao mọi người...mọi người còn ám sát nó. Một năm qua, ngày nào nó cũng bị thương. Vậy mà con không biết. Mãi đến gần đây con mới phát hiện ra nhưng con không ngờ người ám sát nó lại là Jake và Lina, càng không ngờ người đứng sau chuyện này lại là những người mà con yêu quý nhất. Con làm sao mới có thể đối mặt với Kelly đây? Mọi người nói đi _Nước mắt Anna rơi càng ngày càng nhiều, nhỏ chỉ biết ôm mặt mà khóc. Nhỏ khóc thay cho con bạn khốn khổ của nhỏ. Còn những người lớn thì họ chẳng biết nói gì, họ đã sai thật rồi. 2 bà mẹ thì ngồi ôm nhau khóc. Papa Anna nước mắt cũng sắp tràn khóe mi. Papa Jake thì cúi gằm mặt, tỏ vẻ hối lỗi

- Chúng ta làm sao đối diện với vợ chồng chủ tịch Nguyễn đây _Papa Anna ôm đầu đau khổ

- Con...con phải đi gặp Kelly _Mike ở trên nói vọng xuống. Nghe Mike nói, mọi người đồng loạt ngược lên nhìn cô. Họ đều hốt hoảng khi thấy Mike đang bám lan can để đứng lên. Nhưng chưa kịp đứng thẳng dậy thì Mike đã ngã nhào xuống đất

- Chị à! _Anna hốt hoảng chạy lên đỡ Mike

- Chị phải đi tìm Kelly. Em hãy đưa chị đi tìm Kelly _Mike nắm tay Anna lay lay, nước mắt vẫn không ngừng rơi

- Không được đâu chị à, thời gian này chị không được đi ra ngoài. Kelly nó đang thực hiện kế hoạch vạch trần bộ mặt của nhỏ Queen tỷ. Chúng ta không thể làm hỏng kế hoạch của nó được. Chỉ ngày mai thôi, nhỏ Queen tỷ sẽ vào trông _Mike nghe Anna nói bỗng nhiên giật mình

- Ngày mai? Không xong rồi. Mau mau ngăn Jake lại _Mike hốt hoảng la lớn. 4 người ở dưới nghe được thì sực nhớ chuyện gì đang xảy ra. Họ liền gọi cho Jake và Lina nhưng không được, họ đã khóa máy

- Có chuyện gì thế? _Anna vẫn ngơ ngác nhìn mọi người

- 7h sáng mai, Jake sẽ gặp Kelly tại xxxx. Nó sẽ giết Kelly đấy

“Rầm” Lời nói của mama Anna như sét đánh ngang tai nhỏ. Nhỏ vội chạy lại chỗ túi xách, luống cuống tìm điện thoại. Nhỏ gọi cho nó nhưng không được. Nhỏ lại gọi cho Ryan nhưng cũng không được. Nhỏ gọi cho tất cả mọi người nhưng ai cũng thuê bao như nó. Anna bất lực ngồi bệch xuống đất. Nhỏ biết rất rõ, trước trận đấu 5 tiếng thì không ai có thể liên lạc được với bọn nó. Nhưng dù hi hữu nhỏ cũng muốn làm. Nhỏ ngược nhìn lên đồng hồ. Bây giờ đã 9h tối, vậy ở đã là 4h sáng. Chỉ còn 3 tiếng nữa thôi

- Mau...mau gọi chuyên cơ cho con _Anna lắp bắp nói với pama mình. Pama nhỏ lập tức làm theo. Chỉ 5' sau đã có 1 chiếc chuyên cơ cho Anna. Nhỏ lập tức leo lên máy bay rồi phóng đi mất vút. Liệu Anna có về kịp để ngăn cuộc chiến này không?

* Giới thiệu nhân vật:

- Trần Thiên Huy: Won, 18t, anh họ của Sandy, bạn của anh nó. Con trai của chủ tịch công ty lớn thứ 8 thế giới. Đẹp trai, ga lăng tổng giám đốc công ty TM (cty của nó). Có 4 bằng đại học trong tay. IQ: 197/200. Biết võ

- Trương ngọc Bảo Trinh: Mike, 18t, chị Anna, là người chị mà nó yêu quý. Mike đã được đính ước với Ryan. Biết võ nhưng chủ yếu vẫn sử dụng cái đầu. IQ:195/200

- Trương Nguyễn Khắc Thiên: Jake, 17t, anh họ của Anna, bạn của anh nó. Biết võ, thuộc hàng cao thủ. Con trai của chủ tịch công ty lớn thứ 9 thế giới. Đẹp trai, có 2 núm đồng tiền. IQ:190/200
- Nguyễn Ngọc Hàn Ni: Lina, 18t: Bạn gái của Jake. Con gái của chủ tịch công ty đứng thứ 11 thế giới. Là một cô gái xinh đẹp, hoạt bát. Rất giỏi võ. IQ: 190/200
- Nguyễn Ngọc Quỳnh Nga: Nina, 17t, em gái của Lina, bạn gái của Bin. Rất một người rất hồn nhiên và dễ gần. IQ: 185/200
- Nguyễn Hàn Thiên Xuân: Mina, 18t, chị của Bin, bạn gái của Won, con gái của chủ tịch công ty đứng thứ 10 thế giới. Tuy lớn tuổi hơn nó nhưng tính tình rất trẻ con, rất yêu quý Bin. Biết võ. IQ: 195/200

17. Chương 16__ Ra Đi

Cuối cùng giờ khắc quyết định cũng đã tới. Bọn nó hùng hổ kéo đến địa điểm đã hẹn. (Trong chap này có nhiều lúc gọi cả bọn là bọn nó luôn nha!). Địa điểm mà bọn ám sát hẹn gặp là một ngôi nhà hoang trong khu rừng gần bãi biển. Có lẽ đó là nơi thích hợp nhất để giải quyết tất cả. Đến nơi nó đã trông thấy nhỏ Queen tỷ và bọn thuộc hạ đang lấp ló tại một bụi cây khá xa ngôi nhà hoang. Vì trong bán kính 15m không còn chỗ nào kín đáo để nhỏ nấp nữa. Nhưng nhỏ cũng thật sáng suốt khi chọn bụi cây đó. Từ đây có thể ngắm thẳng đến cửa kính lớn của căn nhà mà quan sát mọi chuyện, nhưng nó chắc rằng nhỏ sẽ không nghe cũng như không hiểu được bất cứ chuyện gì đâu. Nó chẳng đánh động gì tới nhỏ, khề nhếch môi rồi tiến vào trong. Nó mở cửa bước vào nhưng chẳng thấy ai. Có vẻ bọn nó đã đến quá sớm hoặc do bọn người đó đến quá trễ.

Giới thiệu về trang phục của bọn nó tí nhé!

Nó mặc một bộ đồ gồm một chiếc áo phông và một chiếc quần dài đến ngang đùi làm tôn lên cặp chân trắng trẻo, mịn màng của nó. Cả áo và quần đều mang một màu đen huyền bí và bộ đồ đó bó sát lấy người nó làm lộ ra những đường cong chuẩn đến từng nm của nó. Khoác ngoài là một chiếc áo nửa lưng cũng màu đen. Đi kèm với bộ đồ là một đôi bot cao đến gối cũng đen nốt. Tóc lại, trông nó đen toàn tập. Nó đeo một mặt nạ màu đỏ, xung quanh có đánh kim cương lấp lánh. Ở chính giữa đôi chân mày của mặt nạ được khắc một hình bông tuyết rất tinh xảo. Sandy cũng mặc một bộ đồ giống nó nhưng bộ đồ của Sandy có màu trắng và mặt nạ cô nàng đeo cũng giống nó nhưng có màu vàng và không có hình bông tuyết ở giữa. Đường như hình bông tuyết đó mang ý nghĩa biểu thị cho thủ lĩnh của Queen-Queen tỷ. Bin, Ryan và bọn hần thì ăn mặc không có gì đặc biệt. 5 người mặc những bộ đồ rộng rãi để dễ đánh nhau. Bin đeo một mặt nạ màu đen có kiểu cách giống Sandy. Ryan đeo một mặt nạ màu trắng cũng giống vậy. Còn bọn hần thì đeo những mặt nạ mà bọn hần vẫn thường dùng khi giao đấu.

Tiếp tục câu chuyện nhé!

10' Sau có một đám đông khoảng 100 người kéo tới đứng trước bọn nó.

- Bọn mày không có khái niệm thời gian à?_Bin khó chịu lên tiếng
- Đối với bọn mày thì cần gì những thứ đó_Tên đi đầu lớn giọng nói. Mặt thì cứ nghênh nghênh lên, trông hách dịch không chịu nổi
- Thủ lĩnh bọn bây đâu?_Nó im lặng quan sát bọn người đó hồi lâu mới lên tiếng_Nếu đã tỏ vẻ khinh thường bọn tao như thế thì đừng hẹn gặp, hay tên đó muốn tặng bọn mày cho bọn tao để đùa giỡn nên chưa xuất hiện.

Âm vực lạnh lùng của nó vang lên làm bọn kia phải run sợ. Tên đứng đầu cố lấy lại bình tĩnh mà đối mặt với nó.

- Bọn tao có đến 100 người trong khi bọn mày chỉ có 20 người, chênh lệch quá lớn đấy. Không cần đại ca ra tay, bọn tao cũng dư sức hạ gục lũ bọn mày
- Vậy để xem bọn mày có đủ sức để cùng Sandy và Bin chơi đùa không?_Nó nhếch môi tạo một đường cong hoàn mỹ_Hãy cho tao thấy khí thế của bọn mày đến đâu
- Lên thôi anh em_Sau tiếng hô của tên cầm đầu, cả đám 100 người tiến lên. Nó nở nụ cười của quỷ rồi lùi dần về sau, nhường lại chiến trường cho Bin và Sandy
- Cô lại không đấu sao?_Hắn đứng bên nó hỏi
- Tôi đang chờ tên thủ lĩnh, hắn đang nấp ở đâu đấy và quan sát hành động chúng ta_Nó vẫn chăm chú theo dõi Bin và Sandy. Còn hắn nghe nó nói thì dáo dác nhìn xung quanh
- Đừng ngó ngang, ngó dọc như thế. Nếu để chúng ta phát hiện ra dễ dàng như thế thì hắn đâu còn là sát thủ ám sát tôi._Tuy nó vẫn hướng mắt về Bin và Sandy nhưng nó biết hắn đang làm gì.
- Woa, tôi đã nhiều lần chứng kiến nhóc đó đánh nhau rồi nhưng không ngờ cô ta lại giỏi như vậy._Kin trầm trồ khen ngợi Sandy. Mắt thì không khỏi dứ dứ nhìn nhóc.
- Giải quyết nhanh đi, đừng đùa nữa_Nó nói với Bin và Sandy. Câu nói của nó mang âm điệu như một câu lệnh, vừa sắc bén, vừa lạnh lùng.
- yes madam_Bin và Sandy cùng lên tiếng và nhào vào đánh. Cả 2 đánh rất hăng say và điêu luyện. Chỉ sau 5', 100 người đã được xử lý hết
- Quái vật_Bọn hắn phải mất chữ A miệng chữ O nhìn Bin và Sandy
- Chậm quá đấy!_Câu nói của nó đã làm cho bọn hắn đã Shock càng thêm Shock
- Cô nói đùa à? Bọn họ chỉ mất 8' mà đã xử lý cả 100 tên đấy_Kin hét toáng lên
- Đối với bọn nó chỉ cần 3' thôi. Sau này đừng đùa giỡn trong những trận đấu như thế này nữa._Nó nghiêm giọng nói với Sandy và Bin. Nhìn nó bây giờ thật ra đáng một thủ lĩnh. Còn bọn hắn thì đang hóa đá vì câu nói của nó. Làm sao 3' mà xử lý được 100 người cơ chứ?
- Thật khó mà tưởng tượng_Kan vừa lắc đầu vừa chắp chắp miệng nể phục bọn nó
- Các cô không phải là con người_Kin đưa ra câu phán quyết làm máu “điên” của Sandy lại nổi lên
- Bọn tôi không giống con người chỗ nào hả?_Sandy trăn trăn nhìn Kin
- Mọi thứ. Từ hình dáng đến tính cách. Nè nhá, đầu thì to, lưng thì ngắn, chân thì dài, mắt thì so le nặng. Xấu không còn chỗ để chê nữa. (tg đảm bảo mắt anh này có vấn đề). Người gì mập thù lù như con heo, lại ham ăn tục uống. Đầu thì lúc nào cũng như tổ quạ. Tính cách thì khỏi nói, vừa hung hăng lại bạo lực. Kiểu này “ống chề” cả đời_Kin vô tư trở một tràng dài mà không để ý có một con người mặt đang biến sắc, hỏa đã bốc lên ngàn ngạt (tg chắc chắn đời anh Kin sắp tàn rồi)
- Bốp...Bốp...Bốp_Anna xông vào đánh Kin tới tấp, miệng thì hét toáng lên
- Hôm nay, tôi không giết anh tôi không phải là con người
- Cái thằng này bị đánh là đúng mà, tính tình như trẻ con_Kan lắc đầu vì thằng bạn của mình
- Tao thấy nhiều lúc mày cũng vậy mà, trước mặt Anna đấy_Kan bị hắn nói trúng tim đen thì thẹn đỏ mặt
- Mày thích Anna?_Ryan bắt ngờ choàng tay lên vai Kan
- Ủ. Nhưng hình như Anna không để ý đến tao_Mặt Kan rũ xuống
- Tao thì nghĩ ngược lại đấy_Ryan cười cười với Kan. Anh cười rất đẹp nhưng lại ít cười. Giống nó. 2 anh em giống hệt nhau._Mày thử tỏ tình đi, có lẽ sẽ thành công đấy
- Sao mày biết được? Tao sợ cô ấy không đồng ý._Đầu óc Kan rối bời, anh không biết làm gì nữa.

- Nhất_Nó quay sang Kan và buông đúng một chữ. Tuy nó không thích nghe chuyện của người khác nhưng những lời nói đó lại cứ bay vào tai nó. Mà những chuyện đó lại liên quan đến con bạn mà nó yêu quý nhất nữa chứ

- Cô không hiểu tình cảnh của tôi thì đừng nói nha_Kan giận dữ hét toáng lên khi nghe nó nói. Nó đã động vào lòng tự tôn của anh, làm sao anh không giận dữ cho được chứ.

- Giúp tôi chăm sóc Anna_Dứt lời nó lại quay về với Kin và Sandy. Hai người này làm nó nhức óc này giờ

- Mày tỏ tình đi, chắc chắn sẽ thành công. Kelly đã giao Anna ày rồi thì OK_Ryan khẳng định chắc chắn với Kan

- Thật chứ?_Kan vẫn hoài nghi hỏi lại

- Mày tin Kelly và Ryan đi. Chúc mày may mắn nhé!_Hắn vỗ vai Kan và bước về phía nó

Ở chỗ nó thì

- Hai người dừng lại giùm đi, nhức tai nhức óc quá!_Bin chặn vào ngăn Sandy và Kin. Tuy rằng nhóc đã ngăn được Sandy đánh Kin nhưng vẫn không thể nào ngăn được cuộc cãi vã giữa hai người

- Bin, thả Sandy ra đi_Bin tiếp nhận lệnh của nó thì liền thả Sandy ra

- Bất cứ ai còn gây lộn xộn thì tôi sẽ không nể nang gì nữa đâu_Giọng lạnh lùng của nó vang lên làm cả bọn im thin thít

- Tốt, giờ lui về sau_Sandy và Kin nghe thấy lời nó thì chĩa cho nhau những tia lửa điện rồi bước về sau nó

- Thủ lĩnh của bọn mày đâu?_Vẫn là cái giọng làm mọi người rợn tóc gáy đỏ của nó.

“Vút” Một phi tiêu xé toạt không khí và phóng về phía nó. Với một cao thủ như nó thì rất dễ nhận ra. Nó lách người để tránh cái phi tiêu đó. Phi tiêu bay qua nó và cắm vào bức tường phía sau. Sau đó là sự xuất hiện của một người con trai và một người con gái bí ẩn. Khuôn mặt họ hoàn toàn bị che khuất bởi mặt nạ. Đi sau là một đám đông khoảng 200 người, trên tay ai cũng có vũ khí

Cuối cùng cũng xuất hiện rồi_Nó cười khẩy rồi tiến về phía cái phi tiêu cắm trên tường. Nó đưa tay lấy phi tiêu rồi quay qua bọn người trước mặt

- Có vẻ các người rất thích chơi trò phi tiêu này nhỉ?_Nó lật qua lật lại cái phi tiêu tỏ vẻ thích thú_Vậy tôi sẽ cùng chơi với các người_Dứt lời nó quăng cái phi tiêu trên tay về phía 2 người đeo mặt nạ. Chắc mọi người cũng biết 2 người đó là ai rồi. Vậy thì gọi tên cho dễ phân biệt nhé

- Tất cả lùi lại sau 3m và dồn sang một bên_Mọi người lập tức làm theo lời nó, cả bọn người của Jake cũng vậy

- Em cũng lui xuống đi. Ở đây để anh_Jake quay sang nói với Lina. Cô nàng gật đầu và lui xuống. Sau khi mọi thứ đã vào đấy, nó liền đưa tay vào túi áo và lấy ra 3 cái phi tiêu có hình dạng như một chiếc lá. Trong nháy mắt, một phi tiêu đã rời khỏi tay nó và bay về phía Jake. Tất nhiên anh cũng không để nó tấn công mình dễ dàng như vậy. Chỉ với một động tác nghiêng người, anh đã né được cái phi tiêu đó. Nó khẽ cười nghĩ thầm

- Người này quả thật không hề đơn giản. Mình sẽ đưa anh ta đi cùng cho có bạn_Sau suy nghĩ đó nó lại phóng một phi tiêu nữa. Phi tiêu này bay với một tốc độ khó lường. “Xoẹt”. Phi tiêu đã cắt qua cánh tay Jake, máu bắt đầu loàn ra chiếc áo trắng, dần dần đã thấm đỏ cả tay áo. “Vĩnh biệt”

“Rầm” Cánh cửa bị đá bay ra làm mọi người bất ngờ. Tất cả đồng loạt quay lại nhìn con người đang đứng nơi cánh cửa vừa bật ra. Đó là một cô gái đeo mặt nạ màu vàng có kiểu cách giống bọn nó

- Jake, Queen tởm dừng lại._cô gái đó hét lên

- Jake?_Bin, Ryan và nhất là nó phải sửng sốt khi nghe cô gái đó gọi tên chàng trai kia. Còn bọn hắn, sau khi nghe giọng nói thì đã biết cô gái đó là ai. Chính là Anna. Nhưng dường như không kịp nữa rồi. Phi tiêu cuối cùng đã rời khỏi tay nó và chỉ còn cách Jake 1m nữa thôi. Lina, Bin và Ryan giờ mới nhận thức được tất cả

- Không!_Anna la lên và lao về phía Jake

“Phịch” một thân người đã ngã xuống trước sự bàng hoàng của tất cả. Là nó. Hấn hoảng loạn chạy đến bên nó

- Kelly, kelly cô không sao chứ? Tôi sẽ đưa cô đến bệnh viện._Hấn vội vàng bế nó lên

- Khoan...Khoan đã_Nó khó nhọc nói với hấn

- Jake...Sao anh lại muốn giết em?_Nó hướng ánh mắt đau khổ sang Jake. Nó không ngờ những người anh em của nó lại lên lút hại nó suốt thời gian qua

- Em hãy xuống gặp Mike mà đền tội đi._Câu hỏi của nó đã lôi anh về thực tại. Anh không ngờ nó lại nhào ra đỡ cái phi tiêu đó thay anh. Sao nó lại làm cho anh cảm thấy áy náy thế này?

- Anna_Nó thở hổn hển gọi tên Anna

- Kelly à, hix...tao xin lỗi. Tao đã về trễ. Tao đã cố gắng để liên lạc với mày nhưng không được. Lỗi là tại tao. Nếu tao biết mọi chuyện sớm hơn thì mày đã không ra thế này._Anna nước mắt dần dựa nhìn nó. Về mặt đầy sự tự trách

- Giúp...giúp tao...giải quyết...những chuyện...chuyện còn lại_Dứt lời nó ngắt lịm trên tay hấn

- Kelly, kelly à. Tỉnh lại đi em_Ryan gọi tên nó trong đau đớn

« 1 ... 7 8 9 10 11 12 13 .

Hấn vội ôm nó chạy đi, Ryan cũng đuổi theo sau

- Ở bãi biển có trục thăng đây_Anna nói vọng theo_Mày phải sống, Kelly. Nếu không tao sẽ không thể nào tha thứ cho bản thân mình được

Anna đứng nhìn bóng dáng hấn trên tay bế nó và Ryan khuất dần sau những cây cao lớn thì hướng mắt sang đám Queen tỹ. Từ khi đặt chân đến đây, Anna đã nhận ra sự hiện diện của nhò đó. Nhò đó sau khi nhận được kết quả mình mong muốn thì đã dời đi. Bây giờ, Anna lại hướng mắt về phía Jake và Lina. “Bốp” Nhò đánh thật mạnh vào bờ ngực của Jake.

- Anh thật ngu ngốc mà. Sao lại hại Kelly ra nông nổi này chứ? Không phải nó hại chị Mike mà. Sao lại...Bốp...bốp...bốp_Anna đánh liên tục vào bờ ngực cứng rắn của Jake_huhu nếu Kelly có chuyện gì, tôi sẽ không tha thứ cho các người đâu.

Những lời nói của Anna đã làm cho Jake và Lina đứng hình. Còn Kan, Kin, Bin và Sandy thì không hiểu gì cả. Nước mắt của Sandy thì đã thấm đẫm khuôn mặt đẹp đẽ của nhò từ lâu rồi

- Em không được nói gở như vậy. Kelly sẽ không sao đâu._Giọng nói của một người con trai vang lên. Một lần nữa mọi người lại hướng mắt ra cửa. Một người đeo mặt nạ giống Sandy và Anna nhưng có màu xanh dương từ từ tiến vào. Sandy và Anna vừa trông thấy anh thì nhào tới ôm

- Kelly không sao đâu. Các em đừng khóc. Công chúa mà khóc thì xấu lắm_Người con trai đó ôm lấy Anna và Sandy mà dỗ dành.

- Chị 2 sẽ vượt qua được, 2 chị đừng khóc nữa_Bin tiến đến trước mặt người con trai đó mà nói. Nước mắt Bin cũng đã chảy từ bao giờ

- Em cứng rắn lắm Bin. Hãy chăm sóc Sandy và Anna giúp anh nhé!

- Vâng

Anh giao Sandy và Anna cho Bin rồi tiến tới chỗ Jake và Lina

- Theo tao_Khuôn mặt anh bỗng chốc trở nên lạnh lùng đến lạ kì.

- Anh định đưa họ đi đâu? Họ phải ở đây chờ cho đến khi Kelly tỉnh lại mà chịu tội chứ_Anna vội nín tay anh lại trước khi anh rời đi

- Anh phải đưa họ về chịu tội với pama nuôi. 2 người đang rất tức giận, pama Bin cũng thế. Cả gia đình em sắp tiêu tan rồi. Mina và Nina đã lập tức bay về khi nghe mọi chuyện. Tóm lại thì mọi người cứ như sắp nổi trận lôi đình vậy. Em biết rõ hậu quả ra sao nếu pama nuôi và pama Bin liên hợp chứ? Gia đình em sẽ không sống nổi đâu. Dù có là bạn bè thì họ cũng không thể nào tha thứ cho những hành động gây nguy hại đến tính mạng con gái và cháu gái yêu quý của họ như vậy__Anh lắc đầu sa sầm. Thế lực nhà nó quá lớn

- Em biết, em không thể đối mặt với cô chú được nữa__Anna cuối gầm mặt xuống đất

- Anh sẽ tìm cách làm họ bớt giận__Rồi anh ghé sát tai Anna nói gì đó

- Vâng. Chỉ mong là như vậy__Khuôn mặt Anna có gì đó tươi tỉnh hơn một tí

- Vậy anh đi đây. Bye 2 công chúa của anh, cả Bin nữa.__Anh vẫy chào tạm biệt Bin, Anna và Sandy rồi quay sang Jake và Lina

- Bọn mày theo tao về nhà. Tao sẽ kể mọi chuyện rồi bọn mày chuẩn bị chịu án tử hình đi là vừa.__Ánh mắt của anh rực lửa nhìn Jake và Lina. Anh quay bước đi ra cửa. Jake và Lina đi theo sau.

Còn ở bệnh viện lúc này, y tá cứ liên tục chạy ra chạy vào. Mặt họ đầy vẻ hốt hoảng. Hấn và Ryan ngồi ngoài không khỏi lo sợ. Cứ mỗi lần cánh cửa phòng cấp cứu mở ra thì hai người lại nơm nớp quay qua xem, nhưng cuối cùng chỉ thấy có y tá ra vào mà thôi.

- Kelly, em phải sống, nhất định em phải sống__Ryan chấp tay lại thầm cầu nguyện

- Đuôi ươi, cô không được chết. Cô đã cướp trái tim của tôi rồi. Cô mà chết, tôi làm sao có thể sống tiếp đây__Hấn ngồi đó lòng không khỏi lo sợ. Hấn sợ nó sẽ bỏ hấn mà đi mãi. Hấn sợ lắm

6 tiếng sau, bác sĩ bước ra. Ryan và hấn vội chạy đến bên bác sĩ hỏi han nhưng chỉ nhận được một cái lắc đầu từ ông

- Không...không đâu. Em gái tôi không chết đâu.__Ryan vội chạy vào trong. Còn hấn thì ngồi bệch xuống ghế. Người không còn chút sức lực. Nước mắt hấn rơi, rơi vì nó. Lần đầu tiên hấn khóc vì một đứa con gái. Ngày xưa khi bạn gái cũ bỏ hấn đi, hấn cũng không khóc như bây giờ. Nhưng không có ai thấy được vẻ ủy mị, đau buồn đó của hấn, bởi vì những giọt nước mắt đó đã bị lớp mặt nạ che khuất. Hấn chống tay vào thành ghế để đứng lên và lưng thẳng đi về nơi nó đang nằm. Trong phòng cấp cứu, có một cô gái xinh đẹp đang nằm bất động ở đó, mặt thì đã bị phủ khăn kín mít. Bên cạnh là một chàng trai với mái tóc màu đen đang gục đầu khóc thương thảm thiết. Còn một chàng trai nữa thì đã ngã khụy xuống nền đá hoa lạnh lẽo.

- Đuôi ươi, cô bảo chỉ đóng kịch thôi mà, sao lại nằm bất động thế kia. Mau tỉnh lại đi,... trả trái tim lại cho tôi. Cô đem theo trái tim của tôi rồi, làm sao tôi sống tiếp đây. Tỉnh lại đi__Hấn lay lay người nó chỉ mong nó tỉnh lại. Nhưng mong ước chỉ là mong ước mà thôi. Người đã chết thì làm sao tỉnh lại được chứ__Hấn cảm thấy tim mình bị ai bóp nghén. Đau, đau lắm, rất khó thở. Hấn liền chộp lấy cái mặt nạ và quăng vào góc tường. Bây giờ, mới có thể thấy rõ mặt hấn thế nào. Mặt hấn đã ướt đầm vì nước mắt. Hấn đã khóc rất nhiều

- Xin người nhà ra ngoài. Chúng tôi phải xử lý xác. Chiều nay xác sẽ được chuyển tới nhà ą__Một y tá tới nói với bọn hấn. Rồi thêm vài người nữa đến đưa bọn hấn ra ngoài

- Không, không được. Kelly à__Hấn và Ryan đẩy dựa mong thoát khỏi bọn người đó__Thả tôi ra, thả ra__Bọn hấn bị đưa ra khỏi phòng cấp cứu. Giờ 2 người bọn hấn không làm được gì nữa rồi. Bọn hấn bất lực, lưng thẳng ra về

Chiều hôm đó, xác của nó được đưa về nhà. Mọi người đều ôm lấy xác nó mà khóc. Pama nó cũng bay về ngay lập tức. Ngày hôm sau, đám tang nó diễn ra, rất im lặng vì sợ ảnh hưởng đến kế hoạch của nó. Nó được chôn cất bên cạnh Mike tại ngọn đồi đó. 7 người chẳng dám động gì đến chuyện của nó nữa. Pama nó đã tha thứ thì 7 người còn chấp làm gì. Họ cứ lặng lẽ gặm nhấm nỗi đau đó. Hấn và Ryan là 2 người đau khổ nhất. Một người mất đi tình yêu trở thành một con người lạnh lùng hơn cả trước kia. Một người mang thêm nỗi đau mất em gái, bây giờ cứ như cỗ máy di động, không nói, không cười, cứ ru rú trong nhà

(tg chắc chắn anh Ryan mắc bệnh trầm cảm rồi)

18. Chương 17_ Điều Bất Ngờ

1 tháng sau, trong căn nhà xinh đẹp của nó...

- nè, 9h mọi người ra sân bay với tôi nha__Anna hôn hờ nói với tất cả
 - Chi vậy?__Kan đang chơi game thì lên tiếng
 - Tình yêu của tôi về nước ý mà__Câu trả lời của Anna đã làm cho Kan phải dừng cuộc chơi, tròn mắt nhìn nhỏ
 - Cô...có tình yêu rồi hả?__Kan cố làm ra vẻ bình thường hỏi Anna nhưng tim anh thì đang quặng thắt từng hồi
 - Ủ__Anna không suy nghĩ gì đáp ngay, mặt thì cứ tươi cười hôn hờ
 - Nhìn bộ dạng của cô ấy thì chắc chắn có rồi__Kan suy nghĩ rồi rũ mặt xuống. Anh lại nhớ về cuộc trò chuyện ở nhà hoang một tháng trước__May mình không tỏ tình chứ không đến gặp mặt cô ấy cũng khó__Kan len lén nhìn Anna, lòng lại đau
 - Tôi không đi__Hắn đứng bật dậy rồi bỏ đi
 - Haizz, lại lên đó rồi__Bin thở dài nãy nề
- Hắn đảo bước đi lên đồi. Nơi đây có người con gái mà hắn yêu
- Em khỏe chứ, Kelly? (được sự cho phép của nó chưa mà gọi là em vậy trời)
 - Anh nhớ em lắm!__Hắn đưa tay sờ lên tấm hình nó trên bìa mộ__Em vẫn đẹp như ngày nào nhỉ__Hắn khẽ cười rồi gục đầu xuống thành bìa vẽ mặt mới
 - Người mất rồi, hà tất phải đau buồn như vậy?__Một giọng nói trong trẻo vang lên. Hắn chẳng buồn quay lại nhìn người đó lấy một lần dù miệng vẫn trả lời
 - Người con gái này rất quan trọng với tôi. Tôi rất yêu cô ấy__Nghe câu trả lời của hắn, khóe môi người đó khẽ nhếch lên
 - Anh yêu cô ấy nhiều vậy sao? Đến nỗi chết rồi vẫn không thể quên__Câu hỏi của người này thực chất cũng giống câu trả lời của hắn mà thôi. Đường như người này muốn hắn khẳng định một lần nữa tình cảm của chính mình
 - Đúng vậy__Hắn không một chút chần chừ trả lời câu hỏi đó
 - Nhưng có cần phải ôm cái mộ không mà khóc lóc như thế không?
 - Hơ, mộ không?__Hắn bất giác quay lưng lại nhìn người đang nói chuyện với mình. Một phút bàng hoàng...Sững sờ...Ngạc nhiên...Lo sợ...Vui mừng
 - Ke...kelly?__Hắn từ từ đứng dậy nhìn nó
 - Là em đây.__Nó cười tươi với hắn rồi chạy tới ôm hắn
 - Em còn sống, may quá!__Hắn vui mừng khi cảm nhận được hơi ấm từ nó truyền sang. Thật sự nó còn sống. Những giọt nước mắt lại rơi trên khuôn mặt đẹp như tượng tạc của hắn. Nhưng đó là những giọt nước mắt vui mừng và hạnh phúc. Nước mắt rơi xuống bờ vai nhỏ nhắn của nó, nó cảm nhận được
 - Anh sao vậy? Sao lại khóc?__Nó dùng giọng lo lắng hỏi hắn
 - vì em còn sống, anh vui lắm
 - Chúng ta lại kia ngồi nói chuyện nhé!__Nó không để cho hắn nói gì đã kéo hắn đến giữa cánh đồng bỏ công anh mệnh mông, bắt ngát. Bây giờ là mùa xuân nên hoa bồ công anh nở rất nhiều. Khắp một ngọn đồi đều được phủ toàn loài hoa trắng, tinh khiết này.

- Sao lại giấu mọi người việc em còn sống__Hắn giận dữ với nó. Thời gian qua, nó làm hắn đau khổ biết bao

- Ô, đâu phải em, là anh Won và mọi người đấy chứ__Nó bày ra bộ mặt vô (số) tội

- Won, là ai vậy?__Hắn nhướn mày hỏi nó

- Tí nữa anh sẽ gặp thôi.

- Em kể lại mọi chuyện cho anh nghe đi

- Em cũng không biết. Đêm trước khi quyết đấu, em có gọi cho Won, chỉ là nhờ anh ấy sang mang em về. Anh dù là em còn sống hay đã chết. Còn lại mọi chuyện thì do anh ấy tự biên tự diễn. Em mới tỉnh lại được 3 ngày thôi. Mọi chuyện phải đợi anh Won về em mới hỏi.

- Vậy chỉ có mình anh Won gì đó biết em còn sống?

- Không, tất cả mọi người ở Anh và cả Anna nữa.

- Sao? Anna biết mọi chuyện__Hắn hét lên

- Ừ

- Vậy mà Anna lại không nói gì với bọn anh__Hắn nghiêng răng ken két rồi lại hướng mắt vào nó, nhìn nó từ đầu đến chân

- Kelly này, bây giờ nhìn em khác hẳn lúc trước nhỉ? Về lạnh lùng của em biến mất rồi.__Hắn nhìn khuôn mặt tươi cười của nó mà lòng thấy nhẹ nhõm phần nào

- Em lại trở về con người lúc trước của mình thôi. Do cái chết của chị Mike mà em thay đổi hẳn. Nhờ có anh mà em vứt bỏ được cái vỏ bọc đó rồi. Giờ cũng chẳng còn gì vướng bận nữa. Chị Mike vẫn còn sống, may quá phải không? Em lại vừa được cứu sống thì việc gì không sống một cuộc đời khác tốt đẹp hơn.__Nó quay sang nhìn hắn cười tươi tỏ vẻ cảm ơn

- Ừm...cái gì? Mike còn sống sao?__Hắn ngẫm nghĩ lời nó hồi lâu bỗng hét lên

- Anna chưa nói với bọn anh à?__Nó ngơ ngác hỏi hắn

- Chưa.

- Chắc muốn tạo bất ngờ cho anh 2 đây mà. Thôi chúng ta đến sân bay thôi, cũng sắp 9h rồi__Dứt lời nó đứng bật dậy

- Anna cũng bảo 9h ra sân bay đón tình yêu gì đó của cô ta mà__Hắn cũng đứng lên

- Nó ra đón em đấy. Nhưng em về trước rồi. Chắc Kan buồn lắm nhỉ? Tình yêu mà.__Nó cười gian không thể tả

- Tội nghiệp cho thằng bạn anh__Hắn lắc đầu ngán ngẩm.

- Đi thôi!__Nó bước đi nhưng đã bị hắn lôi lại

Kelly à, chuyện lúc này...__Hắn quay mặt đi hướng khác để nó không thấy khuôn mặt đang chuyển sang màu đỏ của hắn

Chuyện lúc này là chuyện gì thế?__Nó làm bộ mặt ngây thơ hỏi hắn

Chuyện...chuyện...

Chuyện gì anh mau nói đi.

Chuyện anh nói yêu em đấy, ý em thế nào?__Hắn nhắm mắt lại, tuông một lèo

Anh dễ thương quá đấy!__Nó đưa tay quay mặt hắn về phía mình rồi đặt vào môi hắn một nụ hôn. Hắn rất bất ngờ vì hành động của nó nhưng rồi cũng hôn đáp trả lại. Hai người cứ quấn lấy nhau đến khi hơi thở yếu ớt thì mới chịu rời đôi phương.

Em yêu anh, Ken!_nó ôm chậm lấy hân, hân cũng vòng tay ôm lấy nó. Nó lại được ở trong vòng tay ấm áp của hân, vòng tay đã cứu nó một tháng trước tại hoa viên trường

Chúng ta mau đến sân bay thôi!

Ừ.

Nó và hân sánh bước xuống đồi. Ở dưới đồi đã có sẵn một mô tô. Hân là người cầm lái còn nó ngồi sau ôm chặt lấy hân. Cả hai vui sướng phóng đi

30' sau, nó và hân đã có mặt tại Sân bay Tân Sơn Nhất. Hai người bước đi cùng nhau làm ai cũng phải ngược nhìn. Vừa bước vào sân bay, nó đã trông thấy Anna ngó nghiêng, ngó dọc. Có vẻ như nhỏ đang tìm nó.

- Mày tìm ai thế, Anna?_Nghe tiếng nó, mọi người lập tức quay đầu lại
- Ke...Kelly?_Ryan, Bin, Sandy, Kan và Kin bàng hoàng, họ không tin vào mắt mình nữa
- Tình yêu của tao, mày bảo 9h mới tới nơi mà. Sao đã về rồi_Aнна bay đến ôm lấy nó
- Tao trốn về trước. Tao sợ 3 chị yêu quá kia rồi. Mới tỉnh lại có 3 ngày mà 3 người đó đã nhồi cho tao không biết bao nhiêu thức ăn, còn không cho tao xuất viện nữa chứ. Điều kinh khủng nhất là...3 người đó bắt tao phải mặc váy khi về đây đây. Ôi thật là terrible_Nó than thân, trách phận
- Sao em lại không thích mặc váy? Anh chưa thấy em mặc váy bao giờ_Hân ngạc nhiên hỏi nó
- Hử? Sao anh lại đi với Kelly? Lại còn anh anh, em em nữa chứ?_Anna bây giờ mới nhận ra sự có mặt của hân
- Tao vô tình gặp anh ấy ở trên đồi. Bây giờ tao với Ken là một cặp_Nó trình trọng thông báo với Anna
- Hả? Có thật không?_Anna tròn mắt nhìn nó, rồi lại nhìn hân_Mày mà cũng biết yêu sao Kelly?
- Cái con này tao cũng là con người mà_Nó mặt đỏ tím tai nhìn Anna
- Tao tưởng trước giờ mày là tảng băng di động chứ_Aнна lém lỉnh trêu chọc nó
- Thôi, đừng trêu bạn gái tôi nữa. Mau lôi hồn 5 người kia về kìa_Hân đá mắt về phía 5 tượng đá sau Anna
- 5 người đừng chết đứng như vậy chứ_Nó tiến lại quơ tay, quơ chân trước mặt từng người_Anh 2 à, em về rồi nè_Nó lay tay Ryan
- Kelly...có thật em còn sống không?
- Thật mà_Ryan đưa tay sờ mặt nó, nước mắt anh lại rơi
- Em của anh vẫn còn sống, Kelly vẫn còn sống_Ryan ôm chậm lấy nó mà khóc
- Em có quà cho anh đây_Nó đẩy Ryan ra
- Quà? Đâu? Quà của anh đâu?_Ryan ngó ngang ngó dọc, nhìn bộ dạng của anh mà nó phì cười
- Tí nữa em sẽ đưa cho.
- Kelly/chị 2 à!_Sandy và Bin nhào tới ôm nó
- Ngạt...ngạt thở_Nó chơi với la lên
- Mày ác lắm, sao lại giấu mọi người việc mày còn sống_Sandy quát ánh mắt hình viên đạn về phía nó
- Đúng vậy, chị có biết mọi người đã đau khổ lắm không?_Bin cũng hùa theo
- Không phải lỗi của tôi. Tôi mới tỉnh lại thôi mà.
- Nó mới tỉnh lại cách đây 3 ngày thôi!_Anna xen vào cứu nó_Hiện giờ Kelly vẫn là bệnh nhân đây
- Mày biết rõ mọi chuyện?_Sandy nhướn mày nhìn Anna
- Thôi, chết rồi_Aнна biết mình bị hờ nên đưa tay che miệng

- Cô biết mà vẫn giấu mọi người sao?_Kan nhìn Anna bằng đôi mắt tóe lửa
 - Xin...Xin lỗi_Annie cúi gầm mặt xuống đất
 - Thôi, đừng trách Anna nữa. Kelly vẫn còn sống là được rồi. Mọi người đều không sao cả mà_Ryan xoa đầu nó cười tươi
 - Chưa chắc đâu_một giọng nói lãnh khốc vang lên. Nghe giọng nói đó nó khẽ run người. Tất cả đồng loạt quay lại nhìn những con người đang bước tới
 - Chết rồi!_Nó khóc thầm trong lòng
 - Em sao vậy?_Hắn nhìn thấy biểu hiện lạ lùng của nó thì lên tiếng thắc mắc. Nhưng nó chưa kịp nói gì với hắn thì
 - Nguyễn Hàn Băng Băng_Một người con trai, khuôn mặt bị che mất nửa nhờ kính đen bản to gằng giọng gọi tên nó. Nghe trong lời nói mang một sự phẫn nộ đến tột cùng_Em qua đây.
- Nó chậm rãi tiến về phía người con trai đó. Thấy nó đi như rùa bò, chàng trai mất kiên nhẫn hét lên_Đi nhanh lên coi!
- hix, anh làm gì ghê vậy?_Nó chân thì bước, miệng không khỏi cắn nhằn chàng trai đó. Còn hắn thì hét đưa mắt nhìn nó lại đưa mắt nhìn con người lạ lẫm, có khả năng trấn áp nó như thế. Khi nó đã đứng trước mặt, người đó lên tiếng mắng nó.
 - Em làm cái trò gì thế hả? Sao lại bỏ về nước mà không nói một lời nào? Có biết mọi người đã lo lắng cho em lắm không?
 - Em xin lỗi_Nó cúi gầm mặt xuống đất_Nhưng nếu không phải vì mấy chị yêu quái cứ bắt em mặc cái thứ quái quỷ đó thì em cũng chẳng bỏ về trước làm gì._Nó phụng phịu bảo chữa trông rất dễ thương
 - Nói ai là yêu quái hả?_3 cô gái phía sau người đó hùng hổ lên tiếng
 - Em nhầm...là yêu quý_Nó hốt hoảng sửa lời nói ngay lập tức chứ không bị 3 cô gái kia đập te tua thì khôn
- ” Cốp” người con trai đó cốc yêu nó_Lần này anh tha, lần sau mà còn vậy nữa thì coi chừng
- Woa yêu anh Won nhất_Nó ôm chầm lấy Won
 - Chỉ giới nịnh bợ thôi_Won lại cốc yêu nó. Trông bộ mặt đang chuyển dần sang màu đỏ của nó mà anh phải bật cười ha hả
 - Anh chị cứ như bây giờ có tốt hơn không? Lúc nào cũng như người già_Một cô gái hết sức kute, bước đến trêu chọc nó và Won. Còn Bin nhìn thấy cô gái thì rất bất ngờ. Sau đó, 3 chân 4 cẳng chạy đến bên cô gái đó ngay lập tức. Chắc mọi người đoán ra ai rồi nhỉ?
 - Vợ à, em cũng về sao?_Bọn hắn phải tròn mắt nhìn Bin, quen Bin cũng khá lâu rồi mà giờ mới biết thằng nhóc có người yêu.
 - Tất nhiên, mọi người tập hợp đầy đủ đâu thể nào thiếu em. Em nhớ anh lắm, chồng à._Nina ôm chặt lấy Bin
 - Thôi đi, cho tôi xin, lúc nào cũng vợ vợ chồng chồng thấy mà ghê._Mina nhảy vào chen giữa cuộc nói chuyện của Bin và Nina
 - Chị 2, chị cũng về sao? Em tưởng chị cắm rễ bên đó luôn chứ?_Bin lè lưỡi trêu chọc Mina
 - Lâu lắm chị mới về, em không trêu chị, em không chịu được à?_Mina giơ cao tay dọa đánh Bin
 - Mà em hỏi cũng thừa rồi. Anh về đã về đây, lẽ nào chị không về_Bin vừa nói vừa liếc mắt qua Won
 - Thôi thôi, tha cho anh Won của chị đi_Annie nhảy bổ vào rồi quay sang nó đang dính chặt lấy Won
 - Mày né ra coi, sao cứ dính lấy anh Won vậy hả?_Sandy và Anna đồng thanh

- Trả anh ấy cho bọn mày đây!_Nó nói với Sandy và Anna rồi quay qua Won_Anh có giá quá đấy. Em mà mang anh đi bán đấu giá sẽ giàu to đây_Nó lém lỉnh chọc Won
 - Ai ày/em đem anh Won/bạn trai của tao/chị đi bán đấu giá hả?_Sandy, Anna và Mina đồng thanh
 - Ui trời, anh thấy chưa? Có đến 3 người giành lấy anh đấy. chắc chắc_Mặt nó lúc này gian không thể tả
 - Kelly nói đúng đấy, mày đem đi bán đấu giá được đấy Won_Một người con trai khác lên tiếng
 - Anh Jake!_Anna và Sandy vừa trông thấy Jake thì nhào tới ôm lấy anh
 - Anh cũng đâu thua gì anh Won_Nó khoanh tay trước ngực đưa ra nhận xét_Anh cũng có giá lắm đấy! Anh có muốn em đưa đi bán đấu giá không? Em đảm bảo sẽ có người mua anh dù giá có cao đến đâu_Nó vừa nói vừa liếc mắt về phía Lina đang im lặng đứng sau Jake này giờ
 - Mày mà đem mấy tình yêu của tao đi thì sẽ biết tay tao_Sandy và Anna đồng thanh
 - Để coi! Anh 2, anh Jake, anh Won, Bin, Kan, Kin. Tất cả có 6 người, nếu đem bán hết mình sẽ được bọn tiền đây_Nó đếm tay số người, mặt thì nở nụ cười gian hết chỗ nói
 - Em/mày/chị mà động vào 6 người đó thì coi chừng đấy!_6 cô gái đồng thanh lên tiếng
 - Khoan, sao em không kể Ken?_Ryan thấy thiếu thiếu ai đó, ngẫm nghĩ hồi lâu mới phát hiện ra hấn. Anh thắc mắc lên tiếng hỏi
 - Vì anh ấy là bạn trai của em, em phải giữ chứ_Nó cười tươi với mọi người
 - What?_11 con người mắt chữ A miệng chữ O nhìn nó và hấn (không có Anna nha)
 - Là thật sao?_Sandy định thần hỏi nó
 - Ủ_Nó không chần chừ trả lời
 - Chúc mừng 2 người nha_tất cả đồng thanh
 - À quên_Nó sực nhớ ra điều gì đó. Nó cất bước chạy đến bên Ryan_anh 2 à, em có quà tặng anh, anh sẽ bắt ngờ đấy. Anh nhắm mắt lại đi
- Ryan ngơ ngác, không hiểu nó đang muốn làm gì. Dù rất tò mò nhưng anh buộc lòng làm theo lời nó. Một lúc sau
- Được rồi, anh mở mắt ra đi._Ryan nghe nó nói lập tức mở mắt. 4 con mắt nhìn nhau không nói lời gì. Ryan chưa thể tiếp nhận được sự thật này, người con gái 2 năm trước đã rời xa anh mãi mãi, sao bây giờ lại ở đây. Nó nhìn 2 người mỉm cười rồi tiến về phía anh 2 mình. Nó đưa tay nhéo Ryan một cái đau thật đau
 - Không phải mơ đâu anh 2._Ryan hết nhìn nó rồi lại nhìn người con gái trước mặt
 - Mike...em còn sống._Ryan chậm rãi tiến về phía Mike và ôm chầm cô vào lòng, nước mắt anh lại rơi_Em còn sống sao lại giấu anh chứ?
 - Em xin lỗi
- Không khí trở nên im lặng, chỉ còn tiếng trách cứ của Ryan mà thôi.
- Anh 2 à, về thôi. Mọi người cứ nhìn chúng ta như người ngoài hành tinh kìa_Nó lên tiếng phá vỡ không khí im lặng đó
 - Em biết mọi chuyện?_Ryan nhướn mày hỏi nó
 - ách, anh đang nghĩ gì vậy? Em không có giấu anh điều gì cả nha. Tất cả là do anh Won và anh Jake tự biên tự diễn đấy_Nó giận dỗi lên tiếng
 - Về nhà rồi tao sẽ kể mọi chuyện ày nghe_Won bước đến vỗ vai Ryan
- Sau đó cả bọn kéo ra xe rồi về nhà

19. Chương 18 Queen Tỷ Lộ Mặt

- Đúng là phong cách của em nhỉ, Kelly._Jake nhìn căn biệt thự của nó rồi trầm trồ lên tiếng
 - Nhà anh cũng đâu kém gì._Nó hờ hững trả lời Jake_Vào nhà thôi!
 - Mọi người lên phòng xếp đồ đi, tí nữa chúng ta sẽ nói chuyện_Nó nói với mọi người rồi quay qua Won_Anh à, ra kia nói chuyện với em tí
 - OK. Anh biết em muốn nói chuyện gì rồi_Won cười cười với nó
- Nó và Won kéo ra hoa viên để nói chuyện
- Queen tỷ đã đến tìm anh chưa?
 - Rồi nhưng anh bảo phải đợi chủ tịch về đã, mọi chuyện của công ty anh không dám làm trái.
 - Anh muốn em trực tiếp giải quyết chuyện này phải không?_Nó dăm chiêu nhìn vào xa xăm như đang tính toán điều gì đó._Hẹn cô ta chiều nay gặp mặt đi anh. Chúng ta phải giải quyết chuyện này càng sớm càng tốt
 - OK. Còn giờ thì vào nhà kiếm gì đó ăn đi. Đi máy bay mấy giờ đồng hồ, bọn anh đói lủi rồi_Won dùng đôi mắt cún con nhìn nó
 - haha, nhìn anh giống trẻ con quá đi_Nó cười ha hả nhìn Won_anh Won cứng nhắc của ngày xưa đâu rồi
 - Nhưng Kelly này, chúng ta đều ở đây thì ai giải quyết chuyện công ty._Won thắc mắc hỏi nó
 - Anh đừng lo, còn có chị thư kí mà. Có chuyện gì quan trọng chị ấy sẽ chuyển về đây cho chúng ta giải quyết
 - ừm. Vào nhà thôi
- Sau một lúc trò chuyện Won và nó vào nhà. Nhìn thấy Won và nó cứ cười đùa vui vẻ, hẳn có một chút gì đó bức tức trong lòng
- Anh lên phòng tắm rửa đi, tí nữa sẽ có một bữa tiệc hoành tráng dành cho anh_Nó đẩy Won lên phòng rồi quay qua nói với Sandy đang ngồi tán gẫu với bọn hắn_Này Sandy, trở tài nấu nướng của mày đi. Anh Won bảo đang đói bụng lắm kìa
 - Vậy thì mày với Anna phải giúp tao_Sandy đứng bật dậy
 - OK, mau vào bếp đi_Nó quay bước vào bếp
 - Hai bọn mày muốn làm thì làm đi sao lại kéo tao vào_Anna nhăn mặt, tỏ vẻ khó chịu
 - Vậy mày nỡ cho 2 ông anh yêu quý của bọn mình nhịn đói à? Lâu rồi mấy anh ấy mới về đây mà._Sandy vừa nói vừa lôi Anna đi
 - Biết rồi mày không cần kéo tao đi như vậy đâu
 - 2 ông anh yêu quý sao?_Kin khó hiểu nhìn Sandy và Anna đang đi vào bếp
 - Hi, 3 chị ấy rất yêu quý anh Won, anh Ryan và anh Jake mà_Bin tận tình giải thích cho bọn hắn hiểu
 - Jake? Là người mà Kelly đã bảo vệ ngày hôm đó phải không?_Hắn bắt giác nhớ về chuyện một tháng trước
 - ừm, vì đó là Jake nên chị mới nhận cái phi tiêu ngày hôm đó. Chị Anna cũng nói rõ rồi mà_Bin cười tươi với bọn hắn._Chị 2 thà bị thương chứ không để những người chị yêu quý bị tổn hại.
 - Mà này, cậu có bạn gái rồi à? Là cô gái lúc này_Kan chợt nhớ về người con gái nhí nhảnh ở sân bay

- Ủm_Bin ngượng ngừng trả lời Kan_Nhóm bọn tôi ai cũng có đôi có cặp rồi, chỉ còn 3 chị ấy không chịu kiếm bạn trai thôi...Y mà khoan, chị 2 giờ đã có Ken rồi mà_Bin nói rồi lại đá mắt qua hấn làm hấn đỏ mặt
 - Ủ, thằng này nhanh nhỉ? Người ta mới về đã chộp liền, chắc sợ Kelly bỏ đi nữa đây mà_Kan và Kin liếc mắt sang hấn
 - hìhì_Trước thái độ của 3 người, hấn chỉ biết cười trừ
 - Kan, cậu cũng tỏ tình với chị Anna đi_Bin lại bèn sang Kan
 - Nhưng...
 - Kelly đã giao Anna ày rồi mà_Hấn vỗ vai Kan. Còn Kan thì bây giờ đầu óc rối bời. Trong lòng cứ như xuất hiện 2 ngõ đi làm anh không biết lựa chọn ngõ nào cho đúng. Kan đắm chiêu suy nghĩ. Bọn hấn cũng chẳng nói gì. Không gian rơi vào im lặng mãi đến khi nhóm Won từ trên lầu đi xuống
 - Kelly yêu quý của anh, bọn anh đói bụng quá đi_Quả thật bây giờ Won rất giống con nít, nhìn Won mà Bin phì cười
 - Em rể tương lai, mọi thứ đã xong rồi_Nó ở trong bếp nói vọng ra
 - Sao em dám gọi anh như vậy hả?_Won hùng hổ đi vào bếp_Phải cho em một trận em mới ngoan ngoan mà
 - Em rể tương lai là sao?_Hấn khó hiểu nhìn qua Bin
 - Anh Won là bạn trai của chị tôi.
 - Vậy sao._Bọn hấn đồng thanh
- Bỗng từ trong bếp phát ra tiếng la hét van xin của nó khiến bọn hấn chạy sộc vào trong. Và cảnh tượng mà bọn hấn thấy là cảnh Won và nó đang đuổi bắt nhau quanh bàn. Người qua trái thì người qua phải. Nó thì không ngừng van xin Won tha lỗi. Sau một hồi đuổi bắt mệt mỏi, nó và Won dừng lại và ngồi vào bàn
- Hình như thiếu 2 nhân vật rồi nhỉ?_Jake chợt nhớ đến ai đó rồi lên tiếng
 - Ai vậy anh?_Anna khó hiểu nhìn Jake
 - Là anh Way và chị Windy phải không ạ?_Nó sau một hồi suy nghĩ mới lên tiếng
 - Ủm. Sandy em mau gọi cho 2 đứa nó đi_Jake đá mắt qua Sandy. Sandy lập tức làm theo lời Jake bảo
 - Các anh cũng quen với 2 người đó hả?_Hấn tò mò lên tiếng hỏi
 - Ủ_Jake cười tươi nhìn hấn, quan sát hấn từ đầu đến chân_Đúng là bạn trai của Kelly có khác, đẹp trai nhể? Thay bọn anh chăm sóc cho Kelly nhé!
 - Vâng ạ_Hấn ngượng ngừng trả lời Jake
 - Bọn anh đều coi Kelly như em gái, nếu như nhóc làm con bé khóc, không đợi Ryan ra tay bọn anh sẽ xử đẹp nhóc trước_Won lên giọng đe dọa hấn
 - Không có chuyện đó đâu ạ_Hấn tỏ ra sợ sệt làm cả bọn phì cười
 - Mà chúng ta chưa giới thiệu thì phải_Mina sực nhớ cái chuyện rất chi bình thường mà tất cả đã quên hồi lâu
 - Để em giới thiệu cho_Nó hớn hở lên tiếng, nó chỉ tay vào từng người, bắt đầu công việc giới thiệu_Đây là Trần Thiên Huy, Won, anh ấy là anh họ của Sandy. Kế bên là bạn gái yêu quý của anh ấy, là chị ruột của Bin và là em họ của tôi Nguyễn Hàn Thiên Xuân, Mina. Tiếp đến là chị Lina, tên thật là Nguyễn Ngọc Hàn Ni, bạn gái của anh Jake. Kế bên là anh Jake, Trương Nguyễn Khắc Thiên, anh họ của Anna. Tiếp theo là Bin thì mọi người biết rồi. Cô bé nhí nhảnh ngồi bên Bin là bạn gái của nhóc, tên là Nguyễn Ngọc Quỳnh Nga hay còn gọi là Nina, là em gái của chị Lina. Còn người ngồi bên anh 2 là chị Mike, Trương Ngọc Bảo Trinh, chị dâu tương lai của tôi._Rồi nó lại chỉ tay về phía bọn hấn_đây là Ken tên thật là Dương Hàn Anh

Phong, tiếp theo là Lê Anh Vũ, Kin và cuối cùng là Trịnh Gia Bảo, Kan, cậu ấy là em trai của chị Windy đây

- Hử? Em trai của Windy?_6 người đồng thanh
- Thật vinh dự khi được mọi người nhắc đến nhỉ?_Tiếng Windy ngoài cửa vọng vào
- Nếu đó là vinh dự thì hãy cảm ơn em trai yêu quý của mày đi_Mike quay ra cười tươi với Windy
- Đi lại được rồi à_Windy bước đến vỗ vai Mike
- Ủm
- Đi lại được là sao?_Ryan khó hiểu nhìn Mike
- Chuyện buồn nói sau, ăn cơm đã nào_Won nhảy vào xen giữa câu chuyện của mọi người. Cũng tội cho Won thật, miếng ăn dâng tới miệng rồi mà vẫn không được động vào. Bụng anh đã biểu tình rầm rĩ lên rồi
- Anh Won nói đúng, chúng ta mau ăn thôi_Sandy hồ hởi khai màn bữa tiệc. Cả bọn vừa ăn vừa cười đùa rất vui vẻ. Sau khi đánh chén mọi thứ, 16 người kéo ra phòng khách trò chuyện
- Giờ thì kể mọi chuyện được chứ?_Ryan là người khơi mào cho câu chuyện
- Theo thứ tự sự việc nha, Jake kể trước đi_Won bắt chéo chân, tay ôm Mina thong thả nói. Jake bắt đầu câu chuyện
- Mọi người cũng nghe Anna kể ít nhiều rồi phải không? Tôi chỉ nói ngắn gọn thôi. Bla...bla...bla_Sau khi kể xong mọi chuyện, Jake cúi gằm mặt xuống về hồi lỗi_Xin lỗi mọi người
- Giờ đến mày Won_Ryan ném ánh mắt hình viên đạn sang Won
- Kelly có nhờ tao đưa con bé về Anh. Sau khi đến nơi, nó đã được chữa trị, nhưng bác sĩ bảo con bé đang trong tình trạng hôn mê, không biết bao giờ tỉnh lại. Pama Kelly bảo đừng ọi người biết sợ mọi người lo lắng nên tao cũng câm luôn. Vả lại ở đây cũng có nhiều người chăm sóc cho Kelly rồi, tao không muốn thấy có thêm nhiều người nữa bận tâm vì con bé. Còn Mike trong thời gian đó đã đi điều trị chân, Mike muốn về gặp mày lắm đấy, Ryan! nhưng Mike không muốn ày biết nó bị liệt nên vẫn im lặng, chờ đến khi chân khỏi thì sẽ về gặp mày. Bọn tao cũng đồng tình với ý kiến đó nên chẳng đã động gì. Còn Kelly hôn mê gần một tháng mới tỉnh lại, bọn tao chưa kịp nói với nó sự thật thì nó đã trốn về rồi_Won vừa nói vừa liếc mắt sang nó
- Mọi chuyện là như thế._Nó đăm chiêu suy nghĩ
- Way và Windy cũng biết sao?_Ryan nhướn mày hỏi Won
- Bọn tao đã biết mọi chuyện ngay sau khi Kelly được chuyển sang Anh_Way cười tươi nhìn Ryan_Cả Anna cũng thế
- Bọn tao vì không muốn Anna trách cứ bản thân mình nên mới nói cho con bé biết, đừng la mắng nó_Jake lên tiếng che chở cho Anna
- Dù sao thì chuyện cũng đã qua rồi, không ai có tội cả. Một tay cũng từ nhỏ Queen tở giả mạo đó mà ra._giọng nói lãnh khốc của nó vang lên_Em sẽ làm cho nhỏ đó sống không bằng chết, ít nhất cũng phải để cho nhỏ nếm trải những mùi vị mà chị Mike đã phải nếm trải suốt 2 năm qua_Rồi nó lại hướng mắt sang Won_Anh đã làm chưa, anh Won?
- Rồi, 3h
- Làm gì thế?_Hắn câu vai nó hỏi
- Em hẹn Queen tở
- Queen tở?_Mọi người đồng thanh trừ Won
- Ủm, tí nữa Sandy và Anna đi với tao và cả anh Won nữa nhé. Còn lại thì ở nhà chuẩn bị thủ tục nhập học đi

- Anh đi với không được à?_Hắn dùng ánh mắt cùn con nhìn nó
- Không được, em chỉ cần 3 người kia thôi_Thái độ kiên quyết của nó làm hắn từ bỏ ý định
- Đúng giờ, 4 người bọn nó xuất phát, 15' sau bọn nó đã có mặt tại một công trường đang thi công
- Các người đến trễ quá đấy_Giọng lạnh lót của một cô gái vang lên
- hô hô, Queen tỷ, là cô cần bọn tôi hay bọn tôi cần cô mà bọn tôi phải chú ý đến thời gian_Won với khuôn mặt bị che khuất bởi chiếc mặt nạ màu đen chỉ để lộ một nụ cười ma mãnh lên tiếng
- Đúng thế. Nếu Queen không có bọn tôi thì đã sụp đổ từ lâu rồi_Người lên tiếng kế tiếp là Anna
- Sao các người lại giấu mặt_Queen tỷ nhìn bọn nó tỏ vẻ khó chịu
- Cô không biết đó là nguyên tắc của bọn tôi à, đến nhân viên công ty cũng chưa được nhìn thấy khuôn mặt của bọn tôi, cô nghĩ cô có thể sao_Giọng nói lãnh khốc của nó lại vang lên
- Thôi nào, vào chuyện chính đi. Một tháng trước cô muốn gặp chủ tịch của bọn tôi để làm gì?_Lần này lại đến Sandy
- Tại sao các người lại cắt tài trợ cho bọn tôi, tôi cần một lí do_Nhỏ Queen tỷ ngạo nghễ lên tiếng
- Tôi nghe tin Queen tỷ đã chết một tháng trước rồi nên tôi đã cho cắt tài trợ, giờ thấy cô ở đây tôi rất bất ngờ đấy_Nó nhếch môi tạo thành một đường cong hoàn mỹ
- Bây giờ cô đã tận mắt thấy tôi còn sống thế này, vậy cô có thể tiếp tục tài trợ cho bọn tôi chứ
- Bao nhiêu năm qua, bọn tôi đã tài trợ cho Queen nhưng bọn tôi nhận được gì? Trước đây Queen là một bang lớn mạnh nổi tiếng không dùng bạo lực như các bang khác mà chỉ dùng tình thương để cảm hóa họ, như lúc đó bọn tôi còn mang tiếng làm việc từ thiện coi như cũng được tí danh tiếng, còn bây giờ Queen đã thối nát, đi đến đâu cũng hô mưa gọi gió, nếu bọn tôi cứ đầu tư cho Queen chẳng phải sẽ mang tiếng ác à?_Nó cũng đầu để gì cho qua như vậy, nếu như thế thì đâu còn là Kelly
- Vậy các cô muốn gì?
- Cô cũng tinh ý đây. Nghe bảo trước giờ chưa ai thấy được khuôn mặt thật của Queen tỷ đây ngoại trừ những người thân cận của cô, vậy bọn tôi có vinh dự được nhìn thấy mặt cô không? Nếu được bọn tôi sẽ suy nghĩ lại_Nhỏ Queen tỷ nghe nó nói thì lưỡng lự hồi lâu rồi gật đầu. Nhỏ không thể nhìn thấy một nụ cười tà mị đang nở trên môi nó
- Tôi đoán không sai? Cô rất cần bọn tôi_Nó đắc chí vì thành công vẻ vang không ngoài dự kiến của mình. Nhỏ Queen tỷ từ từ bỏ mặt nạ xuống
- Cô cũng xinh đẹp đấy nhỉ?_Nói rồi nó quay gót đi
- Đây, còn chuyện tài trợ?_nhỏ nói vọng theo
- Tôi bảo sẽ suy nghĩ lại mà_Lời nói của nó mang âm điệu cười cợt làm nhỏ Queen tỷ tức điên
- Cô, dám nuốt lời, không dễ vậy đâu
- Cô định làm gì? Bọn tôi đang nắm thế thượng phong đấy._Sandy khó chịu lên tiếng
- Nếu các người đã không đồng ý, vậy tôi phải dùng đến vũ lực để ép các người thôi_Sau câu nói của nhỏ Queen, bỗng có 200 người từ trong công trường bước ra.

20. Chương 19_ Bị Thương

- Để coi cô làm gì được bọn tôi_4 người bọn nó cũng tiến lên. Nhưng có vẻ bọn nó chỉ đùa giỡn với bọn Queen, những cú đâm của bọn nó hầu như không có lực và bọn nó dường như chỉ phòng thủ chứ không tấn

công. Bọn Queen cứ đánh bọn nó tới tấp đến khi đuối sức, sức lực của Queen ngày càng giảm. Chỉ mới nhận một cú đá của bọn nó mà bọn đó đã nằm la liệt trên đất. Á Queen tỷ thấy bọn đàn em lần lượt ngã xuống thì tức giận, cầm dao định đâm lên Anna. Anna vì không chú ý nên đâu có biết có người ở sau mình. Nhỏ Queen tỷ đưa dao lên và “phập” con dao đã găm vào một người nhưng người đó không phải là Anna mà là nó. Khi thấy Queen tỷ định đâm lên Anna, nó đã nhào tới đỡ thay cho Anna. Nó dùng sức đẩy con nhỏ Queen tỷ ngã xuống đất và rút cây dao ra khỏi người. 3 người kia thấy vậy liền chạy đến dìu nó. Còn bọn Queen, nhân lúc bọn nó không để ý đã bỏ chạy vì chúng cũng biết rằng không thể nào đấu lại bọn nó ngay cả khi nó bị thương. Con dao đâm trúng bả vai nó lại găm quá sâu nên máu cứ tuông ra. 3 người kia cố cầm máu cho nó rồi định đưa nó tới bệnh viện nhưng nó không chịu. Cuối cùng họ phải đưa nó về nhà. 4 người bước vào nhà, mọi người vẫn đang ngồi nói chuyện. Nó nhìn mọi người, cố gắng nở một nụ cười thật tươi

- Em lên phòng tắm rửa rồi sẽ xuống

Từ khi nó về, hần đã để ý thấy vẻ mệt mỏi của nó, càng khó hiểu hơn khi 3 người kia lại mang bộ mặt lo lắng như vậy. Hần đứng lên rồi đi lại nín tay nó

- Khoan đã, Kelly

- Á nó đau đớn thốt lên. Mọi người đều hướng mắt về phía nó. Hần đã vô tình nín phải cánh tay bị thương của nó. Bây giờ hần mới để ý một phần áo khoác đen của nó đã bị ngã màu vì thấm máu. Vết thương đã được cầm máu lại vì hần mà rỉ ra. Những giọt máu theo cánh tay nó nhỏ giọt xuống nền nhà lạnh lẽo. Mọi người đều tái xanh mặt. Hần hoảng hốt vội kéo áo khoác nó xuống. Một bên vai nó đã thấm máu, miếng băng cũng in màu đỏ chói. Máu không thể cầm được theo cánh tay nó nhỏ xuống sàn khiến ai cũng phải lạnh người. Nó cảm thấy choáng váng rồi ngất đi. Hần không còn nghĩ được gì nữa, vội bế xốc nó lên chạy đến bệnh viện. Sau khi khám xong cho nó, bác sĩ bước ra

- Không sao đâu, mọi người yên tâm. Nhưng hãy nhớ, trong vòng một tháng không được để cô ấy vận động mạnh nếu không có thể làm vết thương nặng hơn đây

- Vâng_Ryan lên tiếng. Lúc này mọi người đã yên tâm hơn. Tất cả mọi người vào thăm nó. Anna nhìn thấy nó bất tỉnh nhân sự trên giường nước mắt chảy dài. Kan nhìn thấy Anna khóc thì đau lòng, trong vô thức, anh bước đến bên cạnh Anna và ôm nhỏ vào lòng. Anna thấy có bờ vai an ủi mình nên được thể gào khóc

- Tại tôi, tại tôi mà Kelly bị thương huhu

- Không phải lỗi của cô đâu. Kelly vì yêu thương cô nên mới đỡ nhát dao đó. Cô phải tự hào về điều đó chứ_Kan an ủi Anna. Lòng nhỏ bỗng nhiên trở nên ấm áp đến kì lạ. Sandy thấy nó như vậy thì cũng bật khóc nức nở. Kin thấy vậy cũng bước đến bên an ủi Sandy. Mike, Mina, Lina, Nina, Windy thì ôm lấy người yêu mà khóc. Hần ngồi xuống bên cạnh nó, đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại của nó. Nhìn nó hồi lâu hần cũng lên tiếng

- Mọi người về đi, tôi sẽ ở đây với cô ấy

- Ừm, chúng ta phải về thôi, cả đám mười mấy người không thể ở đây được_Ryan tình ý nhắc khéo mọi người

Mọi người nhìn nó một lần nữa rồi bước đi. Còn một mình hần ở đó, hần cứ ngồi như thế mà ngắm nó ngủ. Nó ngủ như một thiên thần vậy. Hần thích ngắm nó ngủ nhưng không phải ngủ trong tình trạng này. Giờ hần cần nó tỉnh lại. Còn những người kia giờ đã lên xe và đi về. Nhưng trong đó lại có 2 cặp tách riêng, không về tận nhà mà lại la cà ở nơi khác. Đó là Kan, Anna, Kin và Sandy. Tình hình là 2 chàng muốn làm 2 nàng bớt buồn nên chở 2 nàng đi hóng gió ấy mà

21. Chương 20__ Tổ Tình

Kan với Anna thẳng tiến đến công viên. Anna quá mệt mỏi rồi, nhỏ mặc kệ Kan muốn đưa mình đi đâu thì đưa. Kan dìu Anna đến một ghế đá rồi chạy đi mua nước. Một lúc sau Kan quay lại và đưa cho Anna một lon coca đã được mở nắp.

- Cậu uống đi._Anna nhận lấy chai nước và nhìn vào xa xăm. Kan thấy vậy thì thở dài. Anh đau lòng lắm. Nhìn người con gái ngồi trước mặt mình đang buồn, anh bất lực không giúp gì được cho cô cả. Không chịu được cái không khí im lặng này, Kan lên tiếng

- Cậu lại nhớ về chuyện của Kelly?_Anna không nói gì chỉ gật nhẹ đầu

- Không phải lỗi của cậu đâu. Nếu là tớ ở đó tớ cũng đỡ cho cậu thôi_Kan nói trong vô thức. Anna nghe xong câu nói bất ngờ quay qua nhìn Kan. Cô rất ngạc nhiên vì Kan đã đổi cách xưng hô với cô. Lúc đầu thì tôi cô, sau đó thành tôi cậu, bây giờ thì đổi thành tớ cậu. Mỗi một lúc gần gũi hơn. Kan thấy Anna nhìn mình chằm chằm thì mới nghiệm lại câu nói lúc này. Cậu đỏ mặt quay đi hướng khác. Anna bắt giác nở một nụ cười thật tươi

- Không ngờ có nhiều người quý trọng tôi như vậy

Kan quay lại nhìn Anna. Không biết tay cậu có vấn đề gì nữa. Cậu đưa tay nâng cằm Anna lên và đặt vào đó một nụ hôn. Anna bất ngờ nhưng rồi cũng nhắm mắt lại và hòa quyện vào nụ hôn của Kan. 1s, 2s, 10s, ...1', 2', 3' Khi nhận ra Anna không thở được nữa, Kan mới quỵn luyến rồi bỏ đôi môi của nhỏ. Anh nhìn thẳng vào Anna mà nói

- Tớ...tớ...tớ..._Kan ngập ngừng không dám nói

- Cậu làm sao?

- Tớ...Tớ thích cậu, không là anh yêu em mới đúng, làm bạn gái anh nhé!_Kan lại thay đổi cách xưng hô với Anna. Sau một hồi ngập ngừng cuối cùng Kan cũng nói ra được. Kan là một tay sát gái vậy mà nói 3 chữ đó với Anna lại là một việc quá khó khăn đối với anh. Nhìn bộ dạng của Kan mà Anna phì cười

- Woa, em cười rồi nè. Đừng làm bộ mặt buồn rầu đó nữa, anh đau lòng lắm_Kan ngây thơ nói với Anna, giờ cũng không còn gì để giấu trong lòng nữa. Anna trân trân nhìn Kan hồi lâu rồi bỗng nhiên nhường người, phủ môi nhỏ lên môi Kan. Nhưng so với vừa rồi thì cái hôn này kết thúc quá sớm, làm Kan có phần nuối tiếc. Anna nháy mắt tinh nghịch với Kan

- Đó thay câu trả lời nhé_Dứt lời nhỏ đứng lên bỏ đi để mình Kan ở lại đó ngơ ngác như không tin vào các giác quan của mình. Sau 1' bàng hoàng, anh mới đứng lên chạy theo Anna. 2 người tuy rất vui nhưng cũng rất buồn vì chuyện của nó. Lúc này không thích hợp để hẹn hò

Còn Kin và Sandy thì sao nhỉ?

Kin đưa Sandy đến quán ăn, nhưng vừa đến cửa thì Sandy lại không muốn vào. Dù Kin năn nỉ thế nào cũng không thể thay đổi được quyết định của nhỏ. Cuối cùng, Kin phải tùy theo ý của Sandy. Theo sự chỉ đường của Sandy, 2 người đã ra bờ sông hóng gió. Sandy dựa vào xe nhìn ra xa xăm, còn Kin thì nhìn Sandy, 2 ánh mắt không thể gặp nhau. Kin nhìn Sandy lúc lâu rồi lên tiếng:

- Cô đang lo lắng cho Kelly hả?_Sandy gật đầu thay cho câu trả lời

- Đừng lo gì cả? Kelly không sao đâu. Cô ấy rất mạnh mẽ mà_Kin cố an ủi Sandy. Sandy lắc đầu, ánh mắt bắt đầu có hồn quay sang Kin nói:

- Kelly không mạnh mẽ đâu. Nó chỉ tỏ ra thế thôi_Sandy thở dài ngao ngán

- Em đừng buồn mà. Tôi đau lắm_Kin thốt lên câu đó khiến Sandy sững sờ. Nhỏ có nghe lắm không? Kin đang đau vì nhỏ sao? Đang mơ màng với những câu hỏi trong đầu, Sandy phải bừng tỉnh khi bị Kin ôm lấy. Kin thì thào vào tai nhỏ

- Tôi lỡ yêu em rồi (Anh Kin có vẻ gan dạ hơn anh Kan nhỉ? Nhưng để xem kết quả ra sao nhé!) Im lặng một hồi không thấy Sandy trả lời, Kin buồn rười rượi đẩy Sandy ra

- Em không thích tôi cũng chẳng sao, chúng ta vẫn sẽ là bạn nhé!_Kin nhìn thẳng Sandy mà nói, ánh mắt kiên định nhưng có lẽ đang cố nén thứ gì đó. Còn sandy, sau một lúc ngỡ ngàng Sandy mới hoàn hồn. Thấy Kin toan bỏ đi thì vội nắm tay Kin lại làm anh bất ngờ.

- Thật chứ?

- hử?_Kin trở mắt không hiểu Sandy muốn nói gì

- Anh bảo yêu em là thật chứ?

- Thật_Sau câu trả lời của Kin, Sandy nhào đến ôm lấy anh. Môi cô mấp máy tạo thành một câu khiến tim ai kia rung động

- Em cũng yêu anh_Kin vui lắm, anh siết chặt vòng tay hơn. Anh rất cảm ơn ông trời vì đã cho anh gặp Sandy và cho anh được yêu nhỏ và được nhỏ yêu. Hai người cứ ngồi tâm tình như thế đến khuya. Khi không khí trở nên lạnh giá thì hai người mới chịu lên xe về nhà.

Còn nó thì sao nhỉ? Đã tỉnh lại chưa?

Sáng hôm sau, ánh sáng rọi vào từng kẽ lá chiếu vào mắt nó. Nó tỉnh dậy và nhận thấy một bên tay đau buốt còn một bên thì ấm ấm. Nhìn xuống nơi cánh tay mình, nó thấy tay nó đang được hấn nắm rất chặt. Nó nhẹ nhàng rút tay khỏi tay hấn, trườn lấy tấm chăn đắp cho hấn và đi vào nhà vệ sinh. Một lát sau nó bước ra nhưng hấn vẫn chưa dậy. Chắc hấn đêm qua hấn đã thức rất khuya. Nó cảm thấy có lỗi với hấn, nó cứ để hấn lo lắng thế này. Nó bước đến bên cửa sổ và nhìn ngắm quang cảnh xung quanh. Nó bắt đầu suy nghĩ về Queen tỹ. Cứ miên man suy nghĩ mà nó không biết hấn đã dậy và ngắm nhìn nó này giờ. Hấn đứng lên, bước về phía nó. Hấn nhẹ nhàng vòng tay qua eo nó, tì cằm hấn lên vai nó. - - Em ngủ lâu quá đấy! Em có biết anh lo lắng không?_Hấn thì thầm vào tai nó

- Anh dậy rồi à?

- Ừm. Em đang suy nghĩ gì thế?

- Em đang nghĩ về Queen tỹ.

- Đừng để cô ta quấy nhiễu đầu óc em nữa. Giờ chúng ta đi ăn sáng nào, em phải được bồi bổ để lấy lại sức.

- Em muốn ra viện_nó rời mắt khỏi cửa sổ và quay qua hấn

- Không được, em còn yếu lắm_Hấn kiên quyết không cho nó làm theo ý mình

- Em không thể chịu được mùi “bệnh viện”, chiều em một lần đi_Nó làm nũng với hấn

- Nhưng sức khỏe em còn yếu

- Em không sao

- Thôi được rồi, anh sẽ để em xuất viện nhưng trong một tháng này anh phải giám sát em

- Được thôi_Nó vui mừng ra mặt. Với nó, ở bệnh viện không khác gì một cực hình._Anh mau vào trong làm vệ sinh đi, em sẽ sắp xếp đồ.

- Ừm_Hấn luyến tiếc rời bỏ nó rồi bước vào nhà vệ sinh

Sau đó, cả hai tay trong tay bước xuống căn tin của bệnh viện. Vừa đặt chân vào căn tin, nó và hấn đã thấy một cảnh tượng rất bất mắt. Kan và Kin đang đua nhau gấp thức ăn cho Anna và Sandy. Nó và Ken nhìn nhau rồi nở một nụ cười gian xảo. Hai người nắm tay nhau tiến về phía bàn của 2 cặp đó. Nó giả giọng trêu chọc:

- Woa, 4 người ăn ngon lành quá nhỉ? Kan, Kin à, Sao hôm nay 2 người nhiệt tình vậy? Cứ gấp thức ăn lia lịa cho Anna và Sandy kia

Giọng nó vang lên làm 4 người giật mình

- Có người tình cảm quá, bọn tao không chịu được phải tình cảm theo thôi_Anna lém lỉnh chọc nó và hấn. Mắt thì cứ dán vào đôi tay đang quấn chặt nhau kia của nó và hấn. Trước thái độ của Anna, nó chỉ cười

trừ cho qua chuyện. Sau đó, nó và hân nhập tiệc cùng bọn Anna. Tất cả đã dùng cơm rất vui vẻ. Và rồi nó cũng được ra viện nhưng lại phải chịu sự giám sát gắt gao của hân.

“KAY là kay khoái kiểu của kan rồi hô hô ”

22. Chương 21__ Kẻ Thù Và Tình Địch

Sau một tuần bị hân và Ryan giam giữ ở nhà, cuối cùng nó cũng được ra ngoài nhưng nhiều nhất chỉ được đến trường. Để được như thế, nó đã phải van xin gây lưởi, nhịn đói 2 ngày, 2 người đó mới chịu chấp nhận, nếu còn đòi hơn nữa chắc chắn bọn hân sẽ đổi ý.

- Chào mừng mọi người đi học lại sau bao nhiêu năm nghỉ ngơi nhé!_Nó cười tươi rói như mặt trời
- Sau bao nhiêu năm nghỉ ngơi là sao? Chẳng lẽ mấy năm qua mấy người nghỉ học à?_Kin thộn mặt nhìn những con người trước mặt
- Hi, có bằng đại học hết rồi mà._Sandy cười trừ
- Bằng đại học?_Bọn hân trở mắt nhìn tất cả
- Ừm, bọn chị học xong chương trình năm 14t à, chỉ cần học hết chương trình rồi thuê người về nhà cho làm hết mấy bài kiểm tra là ok. Bọn em dư sức để như bọn chị mà, đứa nào đứa nấy IQ cũng cao ngất ngưỡng mà_Lina bình thần nói như đó chỉ là chuyện thường hay xảy ra trong xã hội vậy (Trong xh thì tg không thấy chứ trong truyện thì thấy hoài à)
- Đúng rồi, đừng trở mắt nhìn bọn em như thế chứ_Anna vỗ vai Kan
- Được rồi đấy, đừng để mất hình tượng trước đám Fan cuồng của bọn anh chứ_nó hất mặt về phía trước, nơi cổng trường có hàng ngàn đứa con trai và con gái đang tụ tập
- Đông nhể? Bọn em có nhiều Fans thật đấy!_Mike chép chép miệng khâm phục
- Rồi số lượng sẽ càng tăng khi có các chị vào học đấy_Nó cười gian xảo, mắt thì liếc sang Mike
- Và càng đông nữa nếu em mặc váy đấy, Kelly à_Mike đâu chịu thua nó, phải xô lại chứ
- Ách, đừng bắt em mặc cái thứ quái quỷ đó._Nó nhăn mặt khó chịu
- Sao vậy? Sao em không thích mặc váy?_Hân trợn trợn nhìn nó
- Để em nói cho nhá._Nina nhảy vào_Thứ nhất với tính chị ấy, mặc váy sẽ rất khó chạy nhảy, đánh nhau cũng không được. Thứ 2, điều này là quan trọng nhất nè_Nina làm bộ mặt lém lỉnh_Mỗi khi chị Kelly mặc váy cứ như tạo ra một loại bùa chú hút hồn bọn con trai vậy. Có người nhìn thì chảy dãi, có người thì chảy máu mũi, có người không để ý đường mà gây ra tai nạn...Huống hồ khi đó chị ấy đeo kính che khuất mặt đấy, nếu nhìn mặt không biết còn chuyện gì xảy ra nữa._Nói xong Nina thở dài ngao ngán
- Nghiêm trọng thế cơ à?_Kin tròn xoe mắt nhìn nó. Nó không nói gì chỉ thở dài
- Bởi thế bọn em không bao giờ ép nó mặc váy_Anna xua tay_Nó mặc váy là một đại họa
- Vậy mà ba chị này cứ bắt chị 2 mặc hoài_Bin chỉ tay về Mike, Lina và Mina
- Chị muốn nhìn vẻ yêu kiều thướt tha của nó hơn là cái vẻ ương ngạnh này. Vậy mà lần nào nó cũng bỏ trốn, ở Anh còn biết bao nhiêu bộ váy mới mua chờ nó mặc đấy_Mina lên tiếng bào chữa
- Ken, nhóc có phúc lắm mới được người yêu như Kelly đấy_Won bước đến vỗ vai hân
- Vâng, Kelly là số một mà
- Nịnh vừa thôi cha_Nó nhéo vào hông hân một cái rồi đau rồi bước đi. Khóe môi nó nhếch lên tạo một nụ cười đẹp, một nụ cười hạnh phúc

- Ui đau quá, đợi mọi người với nào_Hắn xoa xoa chỗ vừa bị nó nhéo rồi vội đuổi theo nó. Mọi người cũng vui vẻ vào theo. Vừa thấy bóng hắn, bọn con gái trong trường đã đổ xô ra
 - ass, Né ra coi._Hắn khó chịu lên tiếng_Sau này, tôi không muốn có tình trạng này nữa. Bọn tôi đã có người yêu rồi, tôi không muốn người yêu của tôi thấy cảnh này (chị ấy thấy rồi, rõ nữa là khác). Mọi người cũng không phải là Fan của tôi, tôi chỉ là một người bình thường và tôi mong một cuộc sống bình thường chứ không như thế này
 - Ken nói đúng, Bọn tôi không thích các bạn vậy lấy bọn tôi_Kin cũng lên tiếng nói
 - Anh Ken bảo các anh có người yêu, có thật thế không?_Một cô gái nhỏ lên tiếng hỏi
 - Đúng thế. Người yêu của tôi là Anna_Kan kéo Anna đến bên mình
 - Người yêu của tôi là Sandy_Kin vòng tay qua eo Sandy, kéo nhỏ sát lại mình hơn
 - Còn người yêu của tôi là người đã nghỉ học một tháng trước và bây giờ đã quay lại, Kelly_Hắn kéo nó đứng sau mình tiến lên
 - Đúng là hồ li tinh mà, một tháng nghỉ học để của anh ấy sao?_Một con nhỏ đánh đá cát giọng chua loét
 - “Chát” Một cái tát giáng xuống mặt nhỏ đó. Và cái tát đó là của hắn
 - Không được xúc phạm bạn gái tôi. Sau này, nếu có bất cứ ai xúc phạm hay động vào các cô ấy dù chỉ một cọng lông tôi cũng sẽ không tha cho đâu_Hắn đồng ý nói. Mọi người đều phải run sợ trước hắn
 - Bảo vệ bạn gái như thế được rồi_Jake tiến đến bên bọn nó_Bọn anh không muốn ngày đầu đi học đã trở thành tâm điểm chú ý đâu nhé.
 - Bọn em xin lỗi_Nó cười xòa với Jake rồi khoác tay hắn vào trong
 - Trông Kelly hạnh phúc nhỉ?_Ryan tiến đến đứng cạnh Jake
 - Ừm, nó sống hạnh phúc thì tao mới có thể tha thứ cho bản thân được, tao sẽ âm thầm bảo vệ nó. Đó là nhiệm vụ của tao mà_Jake hướng mắt theo bóng lưng nó
 - Chúng ta cũng vào thôi_Ryan ngược mặt lên trời hít một hơi thật sâu rồi cùng cả bọn bước vào trong
- Đến trước cửa lớp Ryan, Bin, Sandy, Anna, bọn hắn chia tay mọi người bước vào trong. Nhóm của Won phải đứng đó chờ cô chủ nhiệm
- Em cũng vào đây, em là học sinh cũ._Nó phẩy tay rồi bước vào trong. Khi thấy nó bước vào Bin đồng ý lên tiếng
 - Kelly, người một tháng qua phải trở lại Anh bây giờ đã trở về._Sau lời Bin, bọn con trai trong lớp bắt đầu hú re om sòm, còn bọn con gái thì liếc nó bằng con mắt hình viên đạn một phần cũng vì hành động và lời tuyên bố tài sản và bảo vệ tài sản của hắn ở cổng trường. Nó cứ mãi nói chuyện với bọn Anna mà không biết có một người mặt đầy sát khí đang đi về phía nó
- “Rầm” Âm thanh đó làm nó phải quay lên nhìn người vừa tạo ra thứ âm thanh vang dội đó. Cả bọn Anna cũng thế. Và 6 con mắt của nó, Anna và Sandy phải mở to nhìn con người trước mặt. “Kẻ thù” đang ở trước mặt bọn nó. Nhỏ đó nghe mặt hỏi nó
- Cô là ai? Sao lại ngồi chỗ của tôi? Sao lại ngồi bên bạn trai tôi_Một lần nữa nó phải tròn mắt nhìn nhỏ. Bạn trai sao?
 - Không phải đâu, Kelly à_Hắn vội lên tiếng vì sợ nó hiểu lầm
 - Thật là trơ trẽn mà, cô ngồi đây từ bao giờ, mà cô là ai?_Anna sau khi lấy lại bình tĩnh, khó chịu lên tiếng
 - Do mọi người không đi học nên không biết thôi. Bạn ấy là Phạm Hoàng Linh mới chuyển đến từ 5 ngày trước, và bạn ấy đang ngồi chỗ đó_Cô gái ngồi trên Sandy lên tiếng, tay chỉ về vị trí bên cạnh hắn
 - Mới chuyển đến à? Mà cô bảo ai là bạn trai của cô chứ?_Sandy im lặng quan sát nhỏ Linh hồi lâu rồi hỏi
 - Ken là bạn trai của tôi._Nhỏ Linh kiên quyết khẳng định

- Bạn trai cũ thôi. Nếu ngày đó cô không bỏ đi, thì bây giờ cái mác bạn gái của Ken chắc vẫn còn_Kan ngược nhìn nhỏ Linh nở nụ cười khinh bỉ
- Kan nói đúng, nếu ngày đó cô không bỏ tôi đi thì có lẽ tôi vẫn sẽ là bạn trai của cô. Nhưng cô đã lựa chọn ra đi thì quan hệ của chúng ta cũng đã chấm dứt kể từ lúc đó_Ken kiên quyết nhìn nhỏ. Nhưng trong mắt anh có thoáng qua một nỗi buồn. Và nó đã nhìn thấy điều đó. Nó biết Ken vẫn còn tình cảm với nhỏ, dù không nhiều nhưng cũng khó có thể quên đi
- Nhưng dù sao thì đây cũng là chỗ ngồi của em
- Nếu cô thích thì cô có thể ngồi_Nó đứng lên và đeo cặp lên vai. Nhỏ Linh vui mừng ra mặt. Hắn vội nắm tay nó lại
- Em nhớ bỏ bạn trai mình ở đây sao?
- Không, em và anh sẽ ngồi ở bàn cuối, dù có đi đâu anh cũng phải đi với em_Dứt lời nó kéo hắn đi, còn hắn thì đang hết sức cảm động vì lời nói của nó
- Vậy thì tao và Kin cũng đi, ngồi ở đây cách li quá đi_Sandy đứng lên và đi xuống ngồi sau nó. Những dãy bàn trống này là do Bin chuẩn bị cho nhóm của Won. Cả lớp không ai có thể dứt mắt ra khỏi bọn nó mãi đến khi cô giáo vào cùng với 6 người kia. Sau một tràn giới thiệu thì bọn Won cũng về chỗ ngồi đã định. Sơ đồ chỗ ngồi của bọn nó nè

Anna-Kan Bin-Nina

Nó-hắn Ryan-Mike

Sandy-Kin Jake-Lina

Mina-Won

Mọi người xúm lại nói chuyện rôm rả riêng nó, Sandy, Anna và Won đang quan sát biểu hiện của nhỏ Linh. Tại sao bọn nó lại đặc cách quan tâm đến nhỏ như vậy? Chẳng lẽ chỉ vì nhỏ là bạn gái cũ của hắn..

23. Chương 22 __ Bữa Tiệc Và Điều Bất Ngờ

Đến giờ ra chơi, cả bọn kéo nhau ra canteen

- Won, Anna, Sandy đi theo em có tí việc_Nó đứng lên rồi bỏ đi
 - Cô ấy sao thế nhỉ?_Hắn hướng mắt theo nó
 - Kelly rất khó chịu về chuyện bạn gái cũ của anh đấy_Trước khi bỏ đi Anna vút cho hắn một câu
 - Cô ấy... đang ghen sao?_Hắn suy nghĩ rồi khẽ cười
- Tại phòng chủ tịch
- Sao lại dẫn bọn ạnh đến đây? Em không thích đến đây mà_Won khó hiểu nhìn nó
 - Vì đây là chỗ an toàn nhất để nói chuyện
 - Anna, mày đã điều tra về nhỏ đó chưa?_Nó quay mặt qua hỏi Anna
 - Mới điều tra xong, cả tuần qua vì mải lo ày nên tao quên bén mắt.
 - Nhưng sao nhỏ đó lại học ở đây?_Sandy tỏ vẻ thắc mắc
 - Vì nơi đây là cội nguồn của Queen mà_Nó ngã người ra ghế sofa mắt nhắm hờ_Anna đọc những điều mày điều tra được đi

- Phạm Hoàng Linh, con gái của một nhà kinh doanh đá quý đứng đầu châu Á. Tóm lại gia thế không có gì đáng để nói. Cô ta là bạn gái cũ của Ken, cô ta tiêu sài tiền một cách phung phí, luôn mượn danh Ken để gây sự. 2 năm trước, cô ta bỏ đi theo trai và bỏ lại cho Ken một đống nợ và thanh danh bị ô uế

- Anh không ngờ chúng ta lại có duyên với cô ta như vậy. Khi thấy Mike, mặt cô ta tái mét

- Cô ta không ngờ chị Mike vẫn còn sống mà. Hãy để chị Mike trả thù. _Nó mở to đôi mắt sắc lạnh nhìn về xa xăm_ Trò chơi bắt đầu. Hãy để cô ta nếm mùi đau khổ, cả con nhỏ Thanh Thanh nữa.

Không gian chìm vào im lặng, im lặng đến rợn người. Bỗng có thông báo từ hiệu trưởng trường

- Cuối tuần này, trường chúng ta sẽ tổ chức một bữa tiệc chào đón vị chủ tịch mà trước giờ không một em nào biết mặt. Các em sẽ có vinh dự diện kiến chủ tịch vào tối hôm đó. Có cả các thương nhân nước ngoài, các vị có máu mặt nữa nên mong các em hãy xử xự cho đúng

Nó biết ai là người bày ra cái sự kiện đó. Nó liền đá mắt sang Won

- hì, chúng ta phải củng cố lại thế lực trong trường đi thôi_ Won e dè nhìn nó_ Phải cho họ biết chủ nhân của ngôi trường này là ai chứ.

- Có nhất thiết phải thế?_Nó nhướn mày hỏi Won

- Nếu em không thích, anh sẽ cho hồi

- Đã thông báo với mọi người rồi, anh muốn làm họ mất hứng sao? Anh hãy liệu mà lo đi_ nói rồi nó bỏ đi. Sandy và Anna lắc đầu nhìn Won rồi cũng đi theo nó. Won biết mình đã làm sai nên không dám nói gì chỉ lủi thủi theo sau. Ra đến sân chính, nó thấy có rất đông người tụ tập tại bảng thông báo rồi lại có những ánh mắt hướng về phía bọn nó. Vì tính tò mò nên Anna và Sandy chen vào xem. Trên thông báo là

Nguyễn Hàn Băng Băng: 17t

Ba: Thợ sửa xe

Mẹ: Làm nghề tự do

Đt: Không có

Trương Ngọc Uyển Linh: 17t

Ba: Đạp xích lô

Mẹ: Trồng trẽ

Đt: Không có

Trần Lê Bảo An: 17t

Ba: Nghề nghiệp không có

Mẹ: Làm nghề tự do

Đt: Không có

(Làm mấy nghề như thế này mà giàu như 3 chị thì ai cũng làm rồi)

- Chỉ là mấy cái đồ tận cùng của XH mà dám ra vẻ ta đây_ Ns1

- Nghèo hèn mà dám đeo bám 3 hoàng tử của chúng ta_ Ns2

- Đúng là đồ trèo cao_ Ns3

- Tổ đã từng thấy bọn chúng phục vụ quán ăn trong siêu thị Gem đấy_ Ns1

- Tất nhiên, nghèo thì phải đi làm kiếm tiền chứ_ Ns3

- Cái con nhỏ kia, mày bạ thì bạ cho tốt xí đi. Sao mà toàn mấy nghề khó coi thế này_ Sandy hét vào mặt Anna

- Chẳng sao cả. Nhưng tao biết ai đã phơi bày những chuyện đó ra_Nó bình thản nói
 - Ai?_Anna và Sandy đồng thanh. Nó không nói gì chỉ hướng đôi mắt sắc lạnh sang nhóm nhỏ Linh đang cười sặc sụa ở một góc tường
 - Lại là cái con đó_Anna sùng cồ lên
 - Mặc kệ đi_Nó chẳng nói gì bỏ đi. Và cái tin đó đã loan đến tai bọn hần. Bọn hần cũng chẳng nói gì vì biết rõ những điều đó là do bọn nó bịa đặt
- Sáng hôm sau, trên trang 1 của báo doanh nhân đã đăng: “Người yêu của các hoàng tử của Dương gia, Lê gia và Trịnh Gia mang thân phận nghèo hèn, là tầng lớp tận cùng của XH” trong bài báo còn đính kèm bảng thông báo ngày hôm qua. Bây giờ, bọn hần đã bị gọi về nhà của hần. Hiện các bậc phụ huynh đang rất tức giận. Papa hần lớn giọng quát
- Bọn mày không biết chọn người yêu à? Làm mất mặt tao quá đi
 - Bọn con yêu ai là quyền của bọn con. Ba cô ấy rất tốt mà_Ba chàng đồng thanh
 - Tốt thì đã sao chứ? Gia đình như vậy rước về để thêm nhục à?_Papa Kan hét lên
 - Ba muốn nói gì cứ nói, muốn làm gì thì làm. Con không chia tay cô ấy đâu._Hần nói rồi bỏ đi
 - Bọn con cũng thế!_Kan và Kin đồng thanh
 - Bỏ thẻ tín dụng lại rồi đi. Để xem bọn mày không có tiền của bọn tao thì sống thế nào._Papa hần tức giận lên tiếng. Bọn hần nghe thế thì quay vào trong để trả lại thẻ tín dụng cho pama mình.
 - Trước giờ bọn con chưa lần nào sử dụng tiền của mọi người cả. Số tiền bọn con sử dụng là lợi nhuận kiếm được từ bar (Quên nói bọn hần có rất nhiều bar đấy nhưng lại không thích đến bar mình mà cứ đến bar của nó hoài)_Kin bình thản lên tiếng
 - Tao sẽ cho người dẹp bar của bọn mày_Papa Kin quát
 - Pama chỉ là người làm kinh doanh, không bước chân vào thế giới đêm được đâu._Trước khi đi hần vút lại cho 3 cặp phụ huynh một câu_Con không ngờ pama lại là người khinh rẻ người nghèo như vậy.
- Suốt một tuần đó, bọn nó đi học với ánh mắt khinh rẻ của học sinh trong trường. Bọn nó vẫn âm thầm chuẩn bị cho kế hoạch trả thù.
- Hôm nay đã là cuối tuần rồi, sáng sớm vừa mở mắt nó đã bị mọi người dẫn đi mua sắm
- Sao em khó chịu vậy?_Hần ôm ngang eo nó và hỏi
 - Bình thường đi với Anna và Sandy, em đã khổ lắm rồi. Bây giờ lại đi mấy chị yêu quái đó nữa_Nó mặt nhăn mày nhíu đến khó chịu
 - Kelly đi nào_Mike chạy đến rồi lôi tuột nó đi. Bọn nó đi hết chỗ này đến chỗ khác. Nào là lựa giày, lựa đồ trang sức, lựa mỹ phẩm,...nhưng khổ nhất vẫn là lựa quần áo. Nó cứ như ma-nơ-canh vậy, thay ra thay vào không biết bao nhiêu bộ mà chỉ toàn là váy. Hần ngồi đó ngắm nó đến nỗi không chớp mắt. Giờ hần mới tin những điều Nina kể hôm đầu đi học là sự thật. Nó mặt váy đúng là hút hồn thật.
 - Con bé này mặc bộ nào cũng đẹp hết. Đáng nó chuẩn quá mà_Mina trầm trồ khen ngợi (Chị cũng vậy thôi nói gì ai)
 - Em lựa đồ để đi dự tiệc tối nay đi chứ_Mike vỗ vai nó
 - Tất cả đều tại anh Won chết tiệt._Nó hét âm lên
 - Anh xin lỗi mà_Won chấp hai tay xin lỗi nó
 - Hử? Sao lại do anh Won_Hần không hiểu lên tiếng
 - Bí mật, đến tối em sẽ biết_Lina nháy mắt với hần

- Lấy đại bộ nào cũng được, em không có hứng thú với mấy việc này__Nó nhăn mặt. Mike thở dài với nó rồi dạo ngang dọc để tìm một bộ có thể làm nó nổi trội tối nay
- Em gái, em phải học hỏi Mike đi. Con gái mà không thích đi mua sắm__Ryan thở dài nhìn nó
- Như vậy thì đỡ tốn tiền của Ken mà. Tốt chứ sao.__Nó hờ hững trả lời
- Đây, bộ này được chứ?__Mike sau một hồi đi dạo, cuối cùng đã chọn được một bộ váy rất đẹp. Một bộ váy màu hồng đào được đính nhiều kim tuyến. Trên dây áo bên phải có một bông hoa to cùng màu làm tôn lên vẻ quý phái của chiếc áo. Chiếc váy này chỉ có một dây, được thiết kế theo kiểu cách tân trông rất đẹp. Vừa trông thấy chiếc váy, Anna và Sandy đã trầm trồ khen ngợi
- Đẹp đấy ạ.__Nó hờ hững trả lời. Chỉ vì không muốn Mike buồn nên nó mới nói thế thôi, dù Mike có đem ra cái váy nào nó cũng bảo đẹp tất
- Gói cái này cho tôi__Mike đưa chiếc váy cho nhân viên. Nhân viên nhận lấy chiếc váy gói lại rồi đưa lại cho Mike
- Số đồ kia gửi về địa chỉ này cho tôi nhé!__Way đưa địa chỉ cho cô nhân viên__Khỏi tính tiền
- Vâng thưa tiểu thư
- Anh không sợ bị lỗ vốn à?__Nina lém lỉnh hỏi Way
- Chị cũng mong như thế nhưng như thế chưa đủ để trả công cho bọn chị cật lực phục vụ cho nhà hàng của anh ấy đâu__Anna nhăn mặt nói
- Chị phục vụ sao?__Nina tròn mắt nhìn Anna
- Cả Kelly nữa.
- Cái gì?__Cả bọn hét toáng lên
- Đại tiểu thư của chúng ta mà đi phục vụ khách hàng à?__Jake cười ha hả chọc nó
- Bộ khó coi lắm sao?__Nó ném cho Jake cái nhìn như cháy áo
- Rất khó coi là đằng khác
- Anh...
- Em bình tĩnh đi__Hắn vỗ lưng nó
- Được rồi, giờ chúng ta đi tiếp nào, Kelly__Lina đứng lên nhìn nó
- Đi nữa sao?__Nó nhăn mặt mếu máo
- Ừm. Chưa xong đâu__Rồi Lina quay qua bọn con trai__Các anh cũng chuẩn bị đi, chiều nay 6h đến Spa Wonder đón bọn em
- Ừ.__Bọn con trai đồng thanh. Rồi tất cả chia làm 2 nhóm mà đi. 6h chiều tại Spa Wonder, từng cô gái lần lượt bước ra làm các chàng trai chờ đợi và người cuối cùng là nó, hắn đứng chết trân nhìn nó. Nó quá đẹp. Bình thường nó đã đẹp rồi, bây giờ trang điểm vào nó càng đẹp hơn nữa
- Ken!__Nó khê đập vai hắn làm hắn bừng tỉnh
- À, Chúng ta đi thôi__Hắn đưa tay ra cho nó khoác rồi cả hai sánh bước ra cửa. Cả bọn mỗi cặp lên một xe rồi phóng đi. Sau khi chọn một chỗ đỗ xe hợp lí, nó và hắn bước xuống rồi đi về phía cả bọn. Mọi người đều phải ngược nhìn 16 con người này. Từng đôi một khoác tay nhau rồi bước vào trong. Càng tiến vào, mọi ánh mắt càng đổ dồn về phía bọn nó (gọi chung nhé). Pama bọn hắn vừa trông thấy những đứa con của mình thì tiến lại gần, đi sau là nhóm của nhỏ Hoàng Linh. Nhỏ Hoàng Linh cất giọng chua chát nói với Pama bọn hắn.
- Đó là bạn gái của mấy anh ấy đó bác
- Bạn gái sao? Là những người mang thân phận nghèo hèn đó hả?__Mama hắn quay lại hỏi nhỏ Linh

- Vâng
 - Không thể nào. 3 đứa đó không thể nào là người nghèo được. Ở chúng toát lên vẻ gì đó rất cao sang, chừng chặc và quyền quý chứ không bần tiện và thường dân_Đó là suy nghĩ của 6 phụ huynh
 - Pama, đây là bạn gái của tụi con_Bọn hấn đồng thanh
 - Kính chào các bác ạ_Bọn nó lễ phép cúi chào
 - Có thật... nhà các cháu nghèo lắm không? Sao lại có thể toát lên vẻ cao sang thế này?_Nhìn bọn nó chăm chăm một hồi mẹ Kan lên tiếng
 - hihi_Bọn nó chỉ cười trừ. Bỗng từ xa có tiếng vọng đến
 - Đúng nhà bọn chúng nghèo lắm_Mọi người quay lại và hướng mắt vào đoàn người đang tiến vào
 - Oh, chủ tịch Nguyễn, chủ tịch Trương, chủ tịch Trần, 6 người về tận đây sao?_Ba hấn ngạc nhiên hỏi
 - Mà mọi người quen với bọn nhóc này sao?_ba Kan chỉ tay về phía bọn nó
 - Các con yêu quý của bọn tôi mà_Mama nó lên tiếng
 - Cái gì?_6 người hét toáng lên. Mọi người có mặt ở đây cũng rất bất ngờ vì tin tức này. Chẳng phải trên báo nói rằng bọn nó là con nhà nghèo sao? lại là tầng lớp tận cùng của XH mà. Sao lại...
 - Tiểu Băng, lại đây_Mẹ nó gọi. Nó khoác tay hấn đi lại phía mama mình. Các cặp còn lại cũng đi theo nó và hấn. Bọn hấn cúi đầu chào Pama bọn nó.
 - Kính chào các bác ạ
 - Ủ, đây là các con rể tương lai của bọn ta à?_papa Anna cười tươi
 - Sao pama biết?_Bọn nó tròn mắt nhìn Pama mình_Bọn con chưa nói mà
 - Những đứa máu lạnh như bọn con lại đi khoác tay, cười nói vui vẻ với con trai thì chắc chắn người đó là bạn trai của các con rồi_Papa nó xoa đầu nó cười xòa
 - Tiểu Băng, sao con bỏ về mà không nói cho bọn ta biết?_Mama nó trách
 - Con xin lỗi, chỉ tại mọi người cứ ép uống con quá thôi_Nó phụng phịu mặt trông rất dễ thương
 - Vậy đây là con của ông bà sao?_Mama Kin ngờ ngàng hỏi
 - Ủm.
- Vậy là hôm nay cánh nhà báo đã có chuyện để viết rồi, các thiên kim tiểu thư của những tập đoàn lớn hàng đầu thế giới lần đầu tiên xuất hiện trước công chúng mà. Bỗng đèn đuốc quanh trường phụt tắt. Rồi xuất hiện một cột sáng trên sân khấu chiếu rọi vào hiệu trưởng trường
- Kính thưa quý vị, vị chủ tịch mà các vị muốn biết bấy lâu nay đã đến. Chúng ta chưa từng được thấy khuôn mặt của chủ tịch. Vậy chúng ta hãy chơi một trò chơi nhé! Chúng ta hãy đoán xem chủ tịch là nam hay nữ, và năm nay bao nhiêu tuổi. Sẽ có người đưa phiếu trả lời cho quý vị và sẽ có người đi thu phiếu, việc của quý vị là ghi đáp án vào phiếu đó và bỏ vào thùng mà thôi_Nghe hiệu trưởng nói xong, nó liền liếc mắt sang Won
 - Cháu xin phép đi đây tí ạ._Rồi nó quay qua nói với Won_đi với em nào
 - Anh gây đại họa nữa rồi. Sao anh cứ chọc con bé hoài_Mina nhéo Won trước khi Won đi. Anh chàng nhăn mặt vì đau, lủi thủi đi theo nó
 - 2 năm qua, chúng nó cứ như anh em vậy, đau buồn gì cũng có nhau_Ba Won nhìn nó và Won đầy tình cảm
 - Con đã không làm tốt bổn phận một người anh với Kelly_Ryan tự trách mình

- Không đâu, con đã làm rất tốt, Kelly luôn sợ con sẽ nghĩ quẩn sau chuyện của Mike nên tối ngày ăn ngủ không yên. Nhưng con đã vì con bé mà sống còn gì, con là nguồn động lực của nó. Nó yêu quý con lắm đấy Ryan_Papa Won vỗ vai Won

Còn ở chỗ nó thì sao nhỉ?

- Anh bày lắm trò nhỉ?_Nó khoanh tay trước ngực hỏi Won

- Anh chỉ muốn buổi tiệc thêm vui thôi mà._Won cười trừ với nó

- Sẽ không có ai đoán trúng đâu. Nếu có chắc cũng đến 10 năm sau kia_Nó ai oán nhìn Won

- Vâng đã có người đoán trúng tuổi của chủ tịch_Nó vừa dứt câu thì tiếng của thầy hiệu trưởng đã vang lên làm nó bàng hoàng

- Ai vậy ta?_Nó ngạc nhiên nhìn lên khán đài_Là bọn họ phải không, Won?

- Không đâu, anh đã bảo họ đừng tham gia rồi. Anh cũng đang muốn biết đó là ai.

Nhưng mà phải công nhận người đó linh thật. Em thấy chưa đâu cần đến 10 năm cơ chứ_Won lên giọng với nó. Từ dưới đại sảnh, một cậu con trai chạy lên

- Tại sao em lại nghĩ chủ tịch nằm ở độ tuổi này_Hiệu trưởng đưa micro cho cậu ta

- Cái này là do em đoán đại thôi ạ, không ngờ lại trúng_Cậu ta gãi đầu. Mọi người phải bật cười vì câu trả lời của cậu ta

- Oh đây là món quà cho em._Thầy hiệu trưởng đem một gói quà thật to cho cậu ta_Em có thể nói lớn đáp án ọi người cùng nghe không?

- Vâng. Chủ tịch của chúng ta là nữ và năm nay cô ấy được 17t_Mọi người dưới đại sảnh đều bất ngờ vì đáp án trừ Bin, Nina, Ryan, Mike, Jake, Lina, Way, Windy, Won, Mina, Sandy, Anna, và pama của bọn nó

- 17t sao? Còn trẻ quá!_vị khách 1 lên tiếng

- Đó là ai vậy? Muốn diện kiến quá đi_ vị khách 2

- Được rồi, không để mọi người chờ lâu, chúng ta hãy đón tiếp vị chủ tịch trẻ tuổi đó nào_Sau lời nói của hiệu trưởng. Nó từ bên trong sân khấu bước ra. Mọi người một lần nữa phải trở mắt nhìn nó và bọn hần cũng thế

- Xin chào mọi người, tôi là Nguyễn Hàn Băng Băng, là chủ tịch của ngôi trường này. Cách đây 3 năm, tôi và những người thân cận đã cho xây dựng nó. Sau đó vì có chuyện nên tôi đã phải ra nước ngoài. Ngôi trường này từ đó được giao cho hiệu trưởng quản lí. Lần này, tôi về đây và nhập học vào trường để kiểm tra xem chất lượng giáo dục ở đây thế nào. Tôi đã phát hiện ra một điều đáng để phê bình và phải được loại bỏ ngay lập tức. Đó là việc khinh miệt con nhà nghèo và những con người nhận học bổng vào trường. Trường này tôi sáng lập ra không phải để dành riêng cho cô chiêu cậu ấm. Ở trường của tôi phải có sự bình đẳng, không phân biệt tầng lớp. Đặc biệt, phải mở một khóa kiểm tra để loại bỏ những học sinh dùng tiền để vào trường và dùng tiền để nắm thế lực trong trường. Và nhất là, việc rò rỉ thông tin đời sống của học sinh phải được ngăn chặn. Khi vào đây học tôi và bạn tôi đã làm hồ sơ giả, làm thế nào mà hồ sơ đó lại lọt ra ngoài và loan khắp nơi. Đến những người thân của tôi cũng bị nhạo báng vì chuyện đó. Một tuần qua tôi đã bị mọi người khinh miệt thế nào. Tôi không muốn tình trạng đó lại lặp lại trong trường của tôi một lần nữa. Và người nào đã tung những thông tin đó ra ngoài sẽ bị phạt thích đáng._Nó đồng dục nói với mọi người. Nhỏ Hoàng Linh giật bắn mình vì không ai khác chính nhỏ là thủ phạm mà. Sau lời nói của nó là một tràng vỗ tay vang dội

- Cho hỏi, cô còn đi học mà, học sinh sao có thể tự sáng lập trường_Một vị khách lên tiếng

- Không, tôi đã tốt nghiệp đại học năm 13t, bây giờ tôi là một doanh nhân_Câu trả lời của nó làm mọi người càng bất ngờ hơn. Cả pama bọn hần cũng không ngờ nó lại giỏi như vậy. Nó nói tiếp

- Sau này, thư kí của tôi, Trần Thiên Huy sẽ giúp tôi quản lí ngôi trường này._Nó hướng mắt sang Won đang ở dưới khán đài

- Em cho anh chết, ai bảo chơi khăm em_ Nó cười gian nhìn Won đang từ từ bước lên. Won đi đến bên nó và nói khẽ vào tai nó
- Em được lắm, Kelly à
- Ai bảo anh chơi em._ Nó lách người sang một bên, nhường Micro cho Won
- Tôi là Trần Thiên Huy. Sau này tôi sẽ thay mặt chủ tịch quản lí trường này cùng với thầy hiệu trưởng. Tôi cũng không biết nói gì thêm nên xin nhường lại sân khấu cho thầy hiệu trưởng_ Dứt lời Won đưa Mic cho thầy hiệu trưởng rồi cùng nó bước xuống..
- ___ cha Won màu mè gớm ^^ ___

24. Chương 23_ Hiểu Lâm

Sau khi rời khỏi sân khấu, nó bỗng biến mất dạng. Hấn liền chạy khắp nơi tìm nó. Lúc này, nó đang ở trong hoa viên trường, lần đầu tiên hoa viên mở cửa chào đón mọi người nhưng chắc không ai biết nên chẳng có ai đến. Nó đi đến bên hồ ngồi xuống và đưa mắt ngắm nhìn quang cảnh xung quanh. Từ hồ nước đến vườn hoa rồi đến những cây trong vườn và nơi cuối cùng mà ánh mắt nó dừng lại chính là cái cây, nơi mà hấn đã cứu nó. Trái tim nó đã rung động tại đây. Nó chắc chắn đó là rung động bởi nó cảm nhận được sự bối rối của bản thân khi đó. Mãi chăm chú vào cái cây nên nó không biết có người đang đi về phía mình

- Tôi không ngờ cô lại có một lịch sử hoành tráng như vậy đấy_ Giọng nói cất lên làm nó khẽ giật mình. Nó quay đầu lại và rất bất ngờ khi thấy nhỏ Linh đang ở sau lưng mình. Nó liền lấy lại bình tĩnh và đối mặt với nhỏ Linh
- Còn nữa. Cô sẽ còn ngạc nhiên nhiều đấy_ Nó mĩa mai, khinh thường câu nói của nhỏ
- Dù có bất ngờ gì tôi cũng sẽ đón nhận. Cô sẽ thua dưới chân tôi thôi. Ken sẽ quay về bên tôi_ Nhỏ đó nói với vẻ mặt tràn đầy sự tự tin
- Để xem ai sẽ thắng nhé_ Nó cười gian nhìn nhỏ_ Cô nên nhớ hiện giờ anh ấy là bạn trai tôi
- Vậy xem anh Ken sẽ tin cô hay tin tôi_ Nhỏ nhìn thấy Ken từ xa đi lại chỉ nhếch môi cười. Còn nó thì không hiểu gì cả, đang lúc ngỡ ngàng thì bị nhỏ Linh nắm lấy tay nên nó bất ngờ, cố rút tay ra khỏi tay nhỏ. Khi rút tay ra được rồi nó bỗng phát hiện nhỏ Linh đã rơi xuống hồ. Hấn từ xa thấy nó xô Linh thì vội chạy tới. Hấn vội vàng cởi chiếc áo khoác rồi nhảy xuống cứu nhỏ Linh. Sau khi đưa nhỏ lên, nó cũng chạy lại hỏi han nhưng nhận được một cái nhìn sắc bén từ hấn và lời trách mắng
- Sao em lại đẩy Linh xuống nước? Cô ấy không biết bơi mà
- Không phải em_ Nó oan ức cất tiếng bào chữa
- Anh đã tận mắt chứng kiến em xô Linh mà, em còn chối sao?_ Hấn vẫn không ngừng quát nó. Lúc này nhỏ Linh đã tỉnh lại. Bọn Anna đi tìm nó cũng có mặt ở đó
- huhu...em chỉ muốn làm quen với Kelly thôi mà. Ai ngờ..._ Nhỏ nũng nịu trong lòng hấn. Hấn lại nhìn nó bằng ánh mắt đó. Giờ nó đã hiểu ra mọi chuyện, thì ra tất cả là do nhỏ Linh bày ra. Nó chỉ nhếch mép cười rồi bỏ đi. Trước khi đi không quên quăng lại vài câu nói
- Tình yêu của anh chỉ có thể. Em đã sai rồi, đúng ra em không nên quen anh thì tốt hơn. Còn cô, cô cứ lấy những gì mà cô muốn, tôi không giữ những gì tôi không cần. Mà nếu cô đã muốn chơi thì tôi sẽ chơi với cô đến cùng. Nói trước cô không phải là đối thủ của tôi đâu. Tạm biệt, chúc 2 người hạnh phúc nhé_ Nói rồi nó bước đi để lại hấn nhìn mặt nhìn theo nó.
- Em nói như vậy là kết thúc rồi sao_ Hấn vẫn hướng mắt nhìn theo nó. Đến khi nhỏ Linh cầm tay hấn, hấn mới bình tĩnh lại. Hấn lững thững đứng lên và dìu nhỏ Linh ra về bằng cổng sau của trường. Sáng hôm sau, nó bước vào trường trước con mắt e dè và khinh miệt của mọi người. Chắc nó là ai và nó với nhỏ Linh

đã xảy ra chuyện gì chắc cả trường đã biết. Nó cũng chẳng nói gì chỉ lẳng lặng đi vào lớp rồi gục đầu lên bàn ngủ. Nó chẳng mán đến những chuyện mà mọi người đang nói dù tất cả đều xoay quanh nó. Một lúc sau, hần cũng bước vào. Nhìn thấy nó, hần chẳng biết nói gì rồi cũng gục xuống bàn ngủ giống nó. Đêm qua hần đã về nhà ngủ thay vì đến nhà nó. Hần không muốn đối diện với nó. Sau 2 tiết mệt mỏi bọn nó kéo nhau xuống canteen. Nói vậy thôi chứ tất cả đều đánh lể cả, chỉ còn mỗi cặp của Anna và Sandy thôi. Bây giờ 4 người đó cũng kéo nhau đi mua thức ăn rồi, chỉ còn mình nó buồn thiu buồn thiu ở đây thôi. Rồi từ đâu nhỏ Linh xuất hiện, đứng trước mặt nó. Nó ngược nhìn nhỏ rồi lại nhìn ra ngoài cửa. Con nhỏ đó tức lắm khi không lại có người khinh rẻ mình mà. Nhỏ hét lên:

- Mày lơ tao đấy à?_Nhỏ túm lấy tóc nó. Nó không nói gì, nó nắm lấy tay nhỏ kéo sát lại và thì thầm:

- Anh ta tới rồi đó, diễn kịch đi_Nghe nó nói vậy, nhỏ Linh quay lại và thấy hần đang đi lại. Nhỏ ta rút tay khỏi nó rồi cố ý ngã sang bên cạnh, rồi ngồi bịch xuống đất, tay nhỏ cửa vào chén bát bể nên chảy máu. Hần hét hoảng chạy đến bên nhỏ hỏi han, rồi trừng mắt nhìn nó, hần đứng dậy: “Chát” Hần tát nó. Nó không cảm thấy đau gì cả. Một nỗi đau khác đang dần xé con tim nó. Hần trừng mắt nhìn nó quát: Tôi không ngờ cô lại là loại người như vậy. Cô quá đáng quá rồi đấy. Hoàng Linh làm gì sai à?

Nó nhìn hần nở nụ cười chua chát. Nó vung tay và tặng cho hần một cái tát thật đau. - Đây là kết quả vì dám động đến mặt tôi. Còn nhỏ kia tôi sẽ tính nợ cũ nợ mới với cô một lần vào dịp khác_dứt lời nó bỏ đi. Hần đứng đó trân trân nhìn nó. 2 cặp kia cũng quay về từ lúc nào. 2 nàng nhìn hần rồi buông đúng 2 chữ “ngu ngốc”. Rồi lại đến 2 thằng bạn hần

- Lần này mày sai thật rồi_Kin lên tiếng

- Không phải cứ tận mắt nhìn thấy thì là sự thật đâu_Kan lắc đầu tiếp lời rồi bước đi. Hần đã sai, quá là sai. Sau một lúc suy tư, hần đi về phía nhỏ Linh và bế nhỏ lên phòng y tế. Từ hôm bữa tiệc, hần đã không về nhà nó nữa. Nhưng nó vẫn cất người đi theo hần vì nó sợ hần xảy ra chuyện và nó còn chuyện phải giải quyết với nhỏ Linh. Ngày hôm sau, nó đến trường nhưng không thấy hần đâu chỉ thấy nhỏ Linh đang nhìn nó cười toe toét. Cả ngày hôm sau, ngày hôm sau nữa. Đã 5 ngày rồi hần không đến trường. Nó mệt mỏi gục xuống bàn muốn ngủ một giấc vì cả đêm qua phải thức đêm làm việc. Công ty nó bị xén mất một khoản tiền lớn mà không biết nguyên do. Won đã phải quay về Anh để giải quyết chuyện đó. Giấc ngủ đang đến với nó thì bị một kẻ không biết điều nào đó phá rối. Điện thoại nó reo inh ỏi. Nghe điện thoại xong, nó đi ra cổng trường, 15’ sau nó trở vào với khuôn mặt âm u. Nhỏ Linh thấy nó liền tiến lại

- Đi theo tôi_Nhỏ nói với nó. Nó cũng bước theo, nó cũng đang có chuyện cần làm rõ. Ở sân sau trường, nó và Linh đang nói chuyện. Không gian bỗng trở nên âm u, lạnh lẽo

- Cô rời khỏi anh Ken đi_Nhỏ Linh trừng mắt nhìn nó nói

- Sao tôi phải làm vậy? Mà không tôi đã làm rồi mà. Từ lúc anh ta không tin tưởng tôi, tôi đã rời khỏi anh ta rồi_Nó cười khẩy nhìn nhỏ

- Anh Ken đã qua đêm với tôi. Anh ấy uống rượu và đã làm chuyện có lỗi với tôi. Cô hết cơ hội rồi. Vừa rồi Ken có gọi đến bảo sẽ chịu trách nhiệm đấy_Nhỏ Linh đứng khoanh tay nhìn nó

- haha, chịu trách nhiệm? Sao anh ta phải chịu trách nhiệm khi anh ta không làm chuyện đó. Cô thua rồi. Một con nhỏ không có danh, không có phận, không có trình tiết như cô mà dám thách đấu tôi sao? Không có cửa đâu._Ánh mắt nó xám xịt lại, chứa đựng sự lạnh lẽo, chết chóc và hận thù. Nó quăng một xấp ảnh rồi một xấp ảnh nữa trước mặt nhỏ Linh rồi nói tiếp

- Cô đã qua tay bao nhiêu đàn ông rồi? 10...20 hay hơn thế? Cô nghĩ sẽ lừa được Ken trong bao lâu. Đêm đó, cô đã cố làm cho Ken say mà không hề biết một khi anh ấy đã say sẽ không còn biết gì nữa. Khi đó anh ấy làm gì được cô? Mọi kế hoạch của cô đã đổ vỡ. Bất lực quá, cô đã tìm đến tên đàn ông khác và ăn ở với hần đến sáng sớm thì về lại và dựng cảnh như đêm hôm đó đã xảy ra chuyện. Chỉ cần tôi gửi những bức ảnh này đến Ken thì coi như tất cả những thứ cô bày ra sẽ chấm hết. Kể cả việc vu oan cho tôi._Nó tựa người vào gốc cây nói. Nhỏ Linh đưa những tấm hình lên xem rồi bật cười ha hả.

- Không có ngày tháng gì cả, anh ấy làm sao biết được chuyện đó. Đúng tao đã ngủ với tên khác nhưng nhiều đây chưa đủ để làm bằng chứng đâu

- Không có gì bí mật cả, cô hãy chờ mà xem_Nó ngạo nghễ bước đi bỏ lại nhỏ Linh với cái đầu bốc khói ngùn ngụt..

25. Chương 24__ Lời Tuyên Bố

Chương 23: Lời tuyên bố

Nó đi một mạch lên lớp. Lúc này, hần đã đến và đã yên vị ở chỗ ngồi của mình. Ánh mắt hần thờ thẩn, nhìn mặt hần tiểu tụy lăm. Chắc hần hần đã nhiều đêm mất ngủ vì suy nghĩ về chuyện đó. Thấy nó vào, hần quay hướng khác để khỏi bắt gặp ánh mắt của nó. Nó tiến lại phía hần, thấy cho hần cái điện thoại và hai xấp ảnh, nó liền bước đi. Hần trăn trăn nhìn vào những tấm ảnh trên bàn, toàn là ảnh nhỏ Linh với tên đàn ông khác. Còn một xấp là ảnh hần ở một mình trong khách sạn. Hần đã hiểu phần nào sự việc đêm đó. Hần vội mở đoạn ghi âm trong điện thoại của nó. Là đoạn ghi âm cuộc đối thoại của nó và nhỏ Linh. Hần và mọi người nghe xong đoạn hội thoại thì mặt xám xịt lại. Vừa lúc đó nhỏ Linh đi vào với khuôn mặt tí tởn. Thấy hần, nhỏ vội vàng chạy lại và ôm lấy cánh tay hần. Hần hất tay nhỏ ra rồi hét lên:

- Cô dám lấy tôi ra làm trò đùa à?

“chát” Hần tặng cho nhỏ một bạt tai, giờ khuôn mặt hần rất lạnh lùng, không thể nào lạnh hơn nữa. Nhỏ Linh ngơ ngác không hiểu gì cả. Rồi nhỏ liếc mắt xuống những tấm hình trên bàn và đã hiểu một phần của vấn đề

- haha, tôi nói rồi, không có gì là bí mật cả. Chưa đầy 15’ cơ mà_Nó đứng dựa lưng vào cửa nói vọng vào. Nhỏ Linh chạy ra nắm lấy cổ áo nó hét lên: Là do mày làm phải không?

- Đúng. nhưng tao chưa dừng lại ở đây đâu. Mày, chị mày Phương Mai và nhỏ Thanh Thanh sẽ không sống yên với tao đâu._Ánh mắt nó lóe lên tia chết chóc. Ai nhìn thấy cũng lạnh người. “Chát” Nó vung tay tát nhỏ Linh. Nó cũng đã thay đổi cách xưng hô với nhỏ

- Đây là tao trả cho hành động xúc phạm tao lúc ở cắntin._Rồi nó quay sang nói với cả bọn_Tôi tuyên bố trò chơi trả thù chính thức được bắt đầu._Rồi lại quay qua nhỏ Linh_ Mày hãy chống mắt lên mà xem nhé

- Cô làm nó giận thật rồi. Nữ hoàng băng đã quay về_Sandy nhìn cảnh đó chỉ biết lắc đầu

- Nữ hoàng băng?_Bọn hần đồng thanh.

- Bin, đưa nhỏ Thanh Thanh đến đây_Bin bắt đầu thực thi nhiệm vụ

- Tao đã làm gì mày mà tao phải gánh chịu những thứ này. Chẳng lẽ chỉ vì chuyện của anh Ken_Nhỏ Linh trừng mắt nhìn nó

- Tội trạng của mày à? Nhiều lắm_Nó khề nhếch môi rồi lôi nhỏ Linh đến trước mặt hần, nó thấy nhỏ Linh cho Sandy

- Khóa tay nó lại_Âm vực lạnh lùng phát ra từ miệng nó làm ai cũng phải lạnh sống lưng. Cả lớp bây giờ đã dồn sang một bên để nhường đất cho nó xử lý phạm nhân. 10’ sau, nhỏ Thanh Thanh đã được Bin mang đến. Nó nhìn Bin khen ngợi

- Tốt lắm._Nó nhếch miệng nhìn nhỏ Thanh Thanh đang run rẩy trước mặt

- Mày chỉ có thể thôi. Haha...tao..._Nhỏ Linh vênh mặt nhìn nó

- Chưa đâu, chỉ với mày thì không đủ. Phải để gia đình mày nếm chịu hậu quả của mày gây ra chứ_Nhỏ chưa nói hết câu đã bị lời nói lạnh như băng của nó cắt ngang. Nó chộp lấy điện thoại của mình trong tay hần, bấm số rồi gọi cho ai đó. Đàng kia nhấc máy

- [Alo, Kelly à, anh đang định gọi cho em đây]

- Có chuyện gì sao?

- [Việc công ty bị cắt xén tiền, anh đã điều tra ra thủ phạm]
- Là ai?
- [Em sẽ bắt ngờ lắm. Là kẻ thù của chúng ta đấy]
- Là ai? Anh đừng lòi thôi nữa__Nó gắt lên
- [Phạm Phương Mai]
- Phạm Phương Mai?__Nó lặp lại cái tên đó, mắt khê liếc về phía nhỏ Linh. Nhỏ Linh cũng đang nhìn nó vì nó vừa nhắc đến cái tên của chị nhỏ
- [Anh đã cho bắt nhốt cô ta, em muốn anh làm gì?__Nó im lặng nhìn sang Mike rồi khê nhìn xuống đôi chân từng bị tật của Mike
- Làm cho cô ta giống chị, tàn phế cả hai tay hai chân để xem cô ta cảm thấy như thế nào?__Khỏe môi nó nhếch lên tạo thành một nụ cười của quỷ. Mọi người đều sững sờ trước sự tàn bạo của nó
- [OK, anh cũng đang muốn chơi đây]
- Còn nữa...
- [Còn gì nữa?]
- Cắt đứt mọi hợp đồng với tất cả công ty thuộc gia tộc họ Phạm cho em. Làm cho bọn họ tan gia bại sản, không thể nào ngóc đầu dậy được
- [Tuân lệnh thưa xếp]__Nó gập máy rồi nhìn nhỏ Linh
- Để rồi xem gia đình mày phải xoay sở thế nào, hàng trăm con người sẽ ngã xuống như rạ à xem__Nó nhếch môi nhìn nhỏ
- Tao không tin mày làm gì được tao. Mày chỉ là một con nhóc học sinh, lớn hơn cũng chỉ là một chủ tịch trường mà thôi. Mày không đủ sức để gây ảnh hưởng với giọng họ của tao đâu__Nhỏ Linh vẫn vênh mặt nói với nó__Muốn lật đổ nhà tao mày chỉ có thể mượn thế của nhà mày thôi. Như vậy thì hèn quá chẳng phải sao?
- Oh, để xem__Nó ngồi xuống bên cạnh Mina và chờ xem kết quả. Một lát sau điện thoại nhỏ Linh và Thanh Thanh vang lên
- [Bọn mày làm chuyện gì đắc tội với chủ tịch công ty TM mà để cả gia tộc phải phá sản thế hả?]
- O chủ tịch công ty TM? Con chưa bao giờ gặp người đó__Nhỏ Linh hoảng loạn hét lên
- [Mày liệu hồn mà xin lỗi đi, đừng để cả nhà phải đi ăn xin]__Rồi điện thoại nhỏ Linh chỉ còn lại những tiếng tút tút nghe rõ
- Mày biết mày đắc tội với ai rồi chứ?__Anna vất chéo chân lên tiếng
- Mày...mày có quan hệ gì với chủ tịch công ty TM?__Nhỏ Linh trân trân nhìn nó
- Không phải là có quan hệ gì mà Kelly chính là chủ tịch giấu mặt của công ty TM, công ty lớn thứ 2 thế giới chỉ sau công ty ba nó-BM.__Anna khẳng định thân phận của nó. Bọn hần ai cũng phải bắt ngờ
- Công ty TM sao? Là công ty kén chọn nhất trong tất cả các công ty mà khi đã kí được hợp đồng với công ty này thì sẽ kiếm được một lợi nhuận khổng lồ__Kan ngơ ngác lên tiếng
- Kelly là chủ tịch của công ty đó sao?__Hần ngơ ngác như không tin
- Không những thế, đó còn là công ty mà mày đã cho chị mày vào làm để xén tiền của công ty. Và bây giờ chị mày đã nằm trong tay tao. Mày sắp được nhận xác của nhỏ đó rồi, haha__Nó cười lớn làm cả bọn rợn người.
- Nếu hai năm trước, bọn mày đừng đại dốt động vào chị Mike thì có lẽ bây giờ đã không như thế này.__Sandy xuyết xoa, ánh mắt nhỏ ánh lên tia thù hận

- Mày làm bọn tao 2 năm sống trong đau khổ thì bây giờ mày phải chịu hơn thế__Anna cũng lên tiếng, khuôn mặt nhỏ lạnh lùng đến đáng sợ
- Nếu nỗi đau khổ bọn tao chịu là một thì anh Jake, anh Won, chị Anna, chị Kelly, anh Ryan chịu là 10. Mày phải trả giá đắt vì điều đó__Nina bấy giờ đã hiểu rõ mọi chuyện nên gồng giọng lên tiếng
- Khi cô gặp lại Mike, cô có cảm giác gì?__Ryan trừng mắt nhìn nhỏ Linh, giọng mang đầy sự tức giận__Hoảng hốt vì Mike còn sống hay lo sợ Mike sẽ trả thù
- Được rồi đấy__Âm hưởng lạnh lùng của nó vang lên__Sandy, Anna xử lý đi.
- Hai nhỏ nhìn nó gật đầu và phóng về phía nhỏ Hoàng Linh và Thanh Thanh. Trong tích tắc hai tiếng “rắc rắc” vang lên. Rồi sau đó là những tiếng la hét thất thanh của nhỏ Thanh và nhỏ Linh. Hai cánh tay của hai nhỏ đã bị bẻ gãy
- Trò chơi chỉ mới bắt đầu. Mọi chuyện thú vị còn ở phía sau__Nó bước ra khỏi phòng trước ánh mắt sợ hãi của mọi người__Tất cả tập hợp tại phòng chủ tịch.
- Đây mới chính là thủ lĩnh của chúng ta, Băng Băng__Jake cố tình nhấn mạnh tên nó
- Lạnh lùng và vô tình, rất giống cái tên của nó__Lina cũng góp lời
- Ủm, sau bao năm, phong độ của con bé vẫn không đổi__Mina cất lời thán phục nó. Còn bọn hắn cứ nhìn chăm chăm vào hai con người đang ôm cánh tay mà rên rỉ dưới đất kia, nở nụ cười khinh bỉ, trong lòng có phần phải nể sợ nó. Hắn đưa ánh mắt đau buồn về nơi nó đã đi
- Anh đã làm em trở thành như thế sao, Kelly?

26. Chương 25__ Nó Sắp Ra Đi

Chương 24: Nó sắp đi xa

Sau đó cả bọn kéo lên phòng chủ tịch tìm nó. Nó đang ngồi vắt chéo chân trên ghế sofa, tay đang nâng niu li trà

- Em hãy nói mọi chuyện đi__Ryan nhướn mày nhìn nó
- Hãy cho cái đầu của anh hoạt động đi. Với IQ của anh, chỉ cần 0,1s cũng đủ hiểu mọi chuyện__Nó bỏ ly trà xuống và mĩa Ryan
- Nhỏ Linh là Queen tỷ giả mạo__Mike ngược nhìn nó
- Chính xác.__Sandy lên tiếng trả lời thay nó
- Queen tỷ giả sao?__Bọn hắn hét lớn
- Bọn em đã không đồng ý đầu tư cho Queen nên cô ta đã cho chị mình vào TM làm với mục đích ăn xén tiền của công ty. Vừa rồi chị cô ta đã xén đi 10 tỉ bảng anh. Vì thế, em đã cho anh Won về xử lý__Nó mệt mỏi ngả người ra ghế
- 10 tỉ bảng anh không phải rẻ. Won có xử lý được không?__Mina lo lắng hỏi nó. Một phần cũng lo người yêu làm việc mệt mỏi
- Anh ấy sẽ giải quyết được thôi...__Nó ngừng hồi lâu rồi lên tiếng__Em sẽ đi xa một thời gian
- Em đi đâu? Có chuyện gì à?__Ryan xuýt xoa hỏi
- Không biết, chắc em phải đi nghỉ một thời gian, em mệt mỏi quá
- Bao giờ mày về?__Anna hỏi

- Chưa biết, sẽ khá lâu đấy
 - Bao giờ mày đi?_Sandy cố nén khóc hỏi nó. Nhỏ biết trong suốt thời gian qua, nó đã phải chịu nhiều cực khổ rồi. Nhỏ thấy thương nó lắm
 - Sáng mai chuyên cơ sẽ đến đón tao
 - Chị 2 à..._Bin muốn nói với nó cái gì đó nhưng lại thôi
 - Em cứ nói đi Bin, sẽ lâu lắm chị mới gặp lại em mà._Nó xoa đầu đứa em trai yêu quý nói
 - Tối nay chị đi chơi với em được chứ? Chỉ là tiệc chia tay thôi và..._Bin e dè hỏi nó
 - Còn gì nữa? Chị sẽ đáp ứng hết nguyện vọng của em._Nó cười hiền với Bin
 - Chị đưa xe với em nhé! Lâu rồi, em và chị chưa thử sức mà_Bin ngược mắt chờ câu trả lời của nó. Dù nó biết đưa xe và đua rất giỏi nhưng nó rất ít khi đua, chỉ khi nào nó thật sự muốn thôi
 - Được thôi. Lần cuối nhé!
- Bin nghe thế nhảy căng lên_À chị nè, bao giờ chị về nhớ mua quà cho em nhé!_Câu nói của Bin phát ra làm mọi người được một tràng cười bể bụng. Còn Nina thì vội che mặt vì xấu hổ
- Chồng à, chồng làm vợ xấu hổ quá đi
- Mọi người cười đùa vui vẻ nhưng chỉ có hấn là buồn thiu ngồi chăm chăm nhìn nó. Nó sắp đi rồi, hấn không thể níu nó lại. Hấn đã có lỗi rất lớn với nó
- Thôi, mọi người về lớp đi. Em còn phải về nhà sắp xếp hành lí
 - Ừm._Rồi mọi người đứng lên và trở về phòng. Bỗng mặt nó thoáng qua nỗi buồn
 - Xin lỗi mọi người, em không muốn mọi người lo lắng. Em không thể cứ ở đây vui cười mà không biết những khổ cực mà anh Won đang chịu được. Em phải giải quyết tất cả._Nó cứ dăm chiêu như thế nếu không có tiếng hấn vang lên kéo nó về thực tại. Nó ngược mắt nhìn hấn. Khuôn mặt lạnh lùng đến vô cảm
 - Anh chưa đi?_Nó cất giọng lạnh lùng hỏi hấn
 - Kelly...cho anh xin lỗi về tất cả_Hấn trân trân nhìn nó
 - Tôi chấp nhận lời xin lỗi. Giờ anh về đi_Nó bỏ laptop vào túi rồi bỏ ra cửa nhưng hấn đã vội níu tay nó lại
 - Chúng ta có thể trở lại như lúc trước không?
 - Tôi đã hết tình cảm với anh rồi. Chúng ta nhiều nhất cũng chỉ trở thành bạn mà thôi_Nó hất tay hấn ra rồi bỏ đi để lại một mình hấn với trái tim tan nát.
- Tối hôm đó, có 9 chiếc mô tô phân khối lớn phóng như bay trên đường và dừng lại tại trường đua tử thần. Lần này nó đeo một mặt nạ màu đen che nửa mặt. Vận trên người là bộ đồ đua xe ôm sát người làm lộ rõ các đường cong hoàn mỹ trên người nó. Nó quay lại nhìn những đứa bạn cười hiền
- Ai muốn đua với tôi nào?
 - Em!_Bin sốt sắng lên tiếng
 - Bọn tao nữa_Anna và Sandy cũng hòa theo
 - Ok_Nó nhìn những đứa bạn khẽ gật đầu rồi bước xuống xe. Nó đưa tay tháo mặt nạ ra. Cả trường đua bỗng ồ lên
 - Woa, vua tốc độ kia, cô ấy quay về rồi
 - Sắp có trận đấu hay để xem rồi. Có cả Bin nữa kìa_Nó nhìn tất cả mọi người rồi giơ tay lên cao và cuộn lại thành nắm đấm. Tức thì cả trường đua im bật. Bọn hấn phải ngạc nhiên nhìn nó. Nó rất có uy với những người ở đây.

- Chúng ta ra vị trí xuất phát nào_Nói rồi nó phóng xe về vị trí đầu tiên, vị trí danh dự nhất, không ai được chạy xe lại đó vì chỗ đó chỉ dành riêng cho vua tốc độ. Trọng tài đưa súng lên cao và “Bùm” Cuộc đua bắt đầu. Bọn nó rời khỏi vạch xuất phát và chạy với vận tốc làm mọi người choáng ngợp. Nó là người dẫn đầu, tiếp theo là Bin đang bám sát nó. Nó nhìn Bin cười khẩy. Gần đến khúc cua tử thần bỗng nó tăng ga làm ai cũng phải bất ngờ. Vì đến đây mọi người thường giảm ga hoặc như Bin trong trận đấu lần trước, giữ nguyên tốc độ mới có thể xoay sở được. Hắn ngồi trên khán đài vừa ngạc nhiên vì khả năng của nó vừa lo lắng sợ nó lao xuống vách đá. Đến khúc cua tử thần,nó cứ lao thẳng. Bánh trước của xe nó đã ra khỏi đường đua. Bin, Anna và Sandy ở sau nó hết hoảng nhưng không làm gì được vì đã bị nó bỏ một đoạn khá xa. Hắn ở trên khán đài thấy vậy vội đứng bật dậy, toan chạy về phía nó thì thật bất ngờ. Nó không rút xuống núi. Nó đã dồn tất cả lực vào bánh sau, nhấc cao bánh trước và quay xe 180. Bây giờ xe nó đã nằm ở bên kia khúc cua. Mọi người ai cũng mắt tròn, mắt dẹt nhìn nó. Khi bánh xe được đặt xuống đường, với lực ga mà nó đã tăng trước đó, bánh xe sau được đẩy về phía trước đẩy cả người và xe phóng thẳng về đích trước con mắt ngỡ ngàng và thán phục của mọi người. Rồi bọn Bin cũng về tới

- Phù..._Hắn bây giờ mới thấy nhẹ nhõm

- Đúng là Kelly, liều thật_Kan trầm trồ khen ngợi nó

- Ủ, tớ mà đua kiểu đó chắc chết quá_Kin hùa theo, mắt nhìn sang hắn_Hết hồn chưa anh bạn?

- Tim tao sắp ngừng đập rồi đây nè_Hắn mặt tái mét nhìn Kan và Kin

- Haha lần đầu tiên có người làm Ken sợ đấy_Ryan lên tiếng trêu chọc hắn

- Chúng ta mau xuống gặp người chiến thắng thôi_Lina hớn hờ chạy xuống

- Em ghét chị rồi. Sao chị không bày cho em chiêu đó?_Bin giận đối với nó

- Chị mới tìm ra thôi mà. Với lại nó quá nguy hiểm, chị không thể để em học được_Nó cố xoa cơn giận của Bin

- Em biết nguy hiểm mà sao vẫn chạy kiểu đó? Nhờ có chuyện gì xảy ra thì sao?_Lúc này hắn đã xuống và đứng trước mặt nó

- Tôi vẫn còn sống mà_Nó không thèm nhìn hắn mà nói.

- Thôi, bây giờ chúng ta hãy đến bar đi, em đã chuẩn bị tiệc ở đó rồi_Bin hồ hởi lên tiếng. Và thế là cả bọn kéo đến Star quây phá tung bừng đến khuya thì về.

27. Chương 26 __ Tạm Biệt

Sáng hôm sau, cả bọn tỉnh lại nhưng không thấy nó đâu. Cả bọn buồn thui thui vì nó đi mà không nói lời nào. Tất cả mệt mỏi ngã người ra ghế sofa, chẳng ai đoán hoài gì đến việc đến trường. “Rầm” Tiếng cánh cửa đóng sầm lại. Tất cả mọi người chẳng buồn quay xem đó là ai. Người đó hờ hững lên tiếng

- Mọi người không đến trường à? Sao còn ở đây?_mọi người nghe giọng nói quen thuộc thì quay lại nhìn

- Kelly, em chưa đi sao?_Ryan lên tiếng hỏi thay mọi người

- Em cần đến trường giải quyết tí chuyện. Gần trễ học rồi đây

- Ủ...Ừm._Cả bọn hỏi hã về phòng chuẩn bị để đi học

20' sau, bọn nó đã có mặt ở trường. Nó bước vào lớp và nhìn bộ dạng thảm hại của nhỏ Linh. Khuôn mặt nhỏ hốc hác, tay thì bó bột vì bị Anna xử. Nó cười khẩy rồi tiến về phía nhỏ. Nó ghé sát tai nhỏ thì thầm. Tay thì gấn cái gì đó lên cổ áo nhỏ. Hình như là một máy ghi âm

- Tao đã có bằng chứng buộc tội mày hại chị Mike rồi. Mày sẽ phải vào tù thôi. Đừng nghĩ bây giờ có thể dùng danh Queen tử để che lấp sự thật, không có tác dụng gì đâu_Dứt lời nó ngạo nghễ bước đi. Bọn Anna

ném cho nhỏ Linh cái nhìn khinh bỉ và bước theo nó. Hấn cứ lặng lẽ đi theo nó không nói gì, hấn không đủ can đảm.

- 30' sau cho chuyên cơ đến trường đón em__Nó nhắc máy gọi cho Won khi xác định khoảng cách đủ để hai người nghe__Anh hãy chuẩn bị mọi thứ đi. Cuộc họp cổ đông sẽ diễn ra ngay khi em về

- [Ừm]

- Em cúp máy đây__Nó tắt máy rồi cầm tai nghe vào và nghe lén cuộc nói chuyện của nhỏ Hoàng Linh. Có vẻ như nhỏ đang nói chuyện với nhỏ Thanh Thanh.

- Chúng ta phải khử con nhỏ đó thôi__Là tiếng nhỏ Hlinh

- Chúng ta lại giết người à? Con nhỏ Mike không đủ sao? Chúng ta đã có quá nhiều rắc rối

- Lúc đó, tao quá sơ suất. Sao lại để nhỏ Mike đó còn sống đến tận bây giờ. Tao nhớ đã cán trúng nó rồi mà.

- Giờ mày định khử nhỏ Kelly đó à?

- Ừ. Nó đã có chứng cứ chuyện 2 năm trước rồi. Nếu không giải quyết nó chúng ta sẽ phải vào tù đấy. Chúng ta chỉ cần làm như 2 năm trước đây thôi

- Chúng ta còn có Queen tỷ là mày mà. Lo gì__Hai nhỏ cứ bàn tính kế hoạch mà không biết tất cả kế hoạch đã bị nó nghe lén. Và 2 nhỏ cũng không biết kế hoạch đó sẽ bị đổ vỡ vì nó không còn ở đây nữa. Nó lưu lại đoạn ghi âm và khẽ cười. Nó chỉ cần lời thú tội của bọn chúng thôi

- Giờ em đi đây__Nó quay lại nói với mọi người__Đừng liên lạc với em. Khi nào trở lại em sẽ giải quyết mọi chuyện còn lại

- Sao em không giữ liên lạc. Ít nhất cũng phải biết em sống thế nào để bọn anh an tâm chứ__Ryan chau mày nhìn nó

- Mọi người đừng lo. À, thay anh Won chăm sóc chị Mina giúp em nhé. Anh ấy gửi gắm chị ấy cho em nhưng em không thể làm được__Nó nhìn Mina cười tươi. Dù Mina là em họ nó nhưng nó vẫn kính trọng gọi Mina bằng chị, bởi vì Mina đối xử với nó rất tốt, luôn thương yêu nó hết lòng. Mina lại lớn hơn nó một tuổi và lại là bạn gái của Won nên nó càng kính trọng hơn

- Em hãy giữ sức khỏe đấy__Jake vỗ vai nó

- Ừm. Mọi người không cần tiễn em nữa đâu, trực thăng đang chờ em trên sân thượng rồi.

- Kelly à, mày có chuyện gì giấu bọn tao à?__Anna nhìn mặt nó thoáng một cái và lo âu nên bắt giác hỏi

- Tao thì giấu gì được chứ? Thôi tao đi đây__Dứt lời nó quay bước đi, nước mắt nó rơi nhưng không ai thấy được. Hấn im lặng nhìn bóng dáng cô đơn của nó đang rời xa mình. Trái tim hấn quặn đau. Rốt cuộc hấn cũng không thể níu giữ nó. Hấn sẽ không thấy nó trong một thời gian dài, làm sao hấn sống được đây. Thà nó mắng hấn, đánh hấn hay không nhìn mặt hấn, hấn có thể chịu được nhưng nếu không được thấy bóng dáng nó hấn sẽ không sống nổi mất. Đó đúng là cách trừng phạt độc ác nhất đối với hấn. Hấn cứ lẳng lẳng nhìn bóng nó khuất dần, lòng quặn lên một nỗi đau khó tả. Trái tim hấn như bị xé thành trăm mảnh vỡ.

Còn nó, nó đã cố gắng dằn lòng không rơi nước mắt nhưng tại sao nước mắt cứ rơi ra. Nó trông chờ gì chứ? Chờ hấn níu kéo nó ở lại sao? Nó và hấn đã chấm dứt rồi mà. Trái tim nó đau, đau lắm. Tại sao lại đau như vậy? Hấn đã làm tổn thương nó mà, sao tim nó lại đau khi thấy bộ dạng ủ dột đó của hấn chứ? Nó đưa tay bóp chặt tim mình. Cảm giác đau đến nghẹt thở. Nó cứ bước chân đến sân thượng. Tay khẽ đưa lên quệt đi những giọt nước mắt còn vương vãn trên mặt. Trực thăng đã chờ nó bao giờ. Nó bước lên trực thăng. Trực thăng đưa nó đi xa dần, xa mãi. Trước khi đi xa, nó còn thấy những người bạn của nó đang vẫy tay chào tạm biệt nó. Sáng cùng ngày tại Anh, trực thăng đã hạ cánh xuống nhà Won tại Anh Quốc. Nó bắt đầu chuẩn bị cho cuộc họp cổ đông vào chiều hôm đó. Sau vụ cắt xén tiền đó, công ty nó bị lỗ vốn nặng. Nó cần phải giải quyết ổn thoả chuyện này nếu không công ty nó, công ty dù rất lớn mạnh này cũng có thể đứng bên bờ vực thẳm. Nó và Won cất lực ra sức khôi phục công ty. Nhiều đêm liền nó không ngủ để tìm ra kế sách mới. Nó sợ mọi người lo lắng cho nó nên không nói rõ tình hình của công ty nhưng chắc

họ cũng biết một phần rồi nhờ các kẻ săn tin trên khắp thế giới đổ về trước công ty nó. Sau một tháng cực khổ, cuối cùng một dự án lớn do nó nghĩ ra cũng bắt đầu thi công. Nhờ dự án đó mà công ty nó đã bù lại được khoản tiền bị xén, vượt qua khó khăn và phát triển ngày một nhanh hơn, phát triển còn nhanh hơn cả lúc trước. Tất cả nhân viên đều phải nỗ lực vì chủ tịch trẻ tuổi tài cao này. Còn ở lúc này thì mọi người đang thực hiện kế hoạch trả thù bọn Hlinh. Tình cảm của bọn họ ngày càng khăng khít, phát triển hơn. Chỉ có Mina là nhân vật không biết làm gì vì Won không có ở đây. Còn hần thì cắm đầu vào học, thỉnh thoảng lại đến công ty giúp việc cho Pama. Hần đã thay đổi rất nhiều, đi chơi ít lại, chín chắn hơn xưa. Hần hầu như không có thời gian rảnh rỗi. Vì nếu rảnh rỗi, hần sẽ lại nhớ về nó rồi lại mượn rượu để giải sầu. Kan và Kin cũng học rất siêng năng vì bị Anna và Sandy bắt học mà. Trong vòng một năm, bọn hần đã hoàn thành xong chương trình học và lấy được 2 bằng đại học loại giỏi.

Một năm sau

- Hôm nay chúng ta hãy chơi một bữa ra trò nào. Lâu lắm rồi chúng ta mới tụ họp đông đủ thế này mà_Bin hồ hởi lên tiếng
- Chưa đủ mà_Nina mặt ỉu xiu
- Ủ, còn Won và Kelly nữa_Ryan mặt buồn rười rượi. Hần nghe nhắc đến nó thì tim lại đau. Hần nhớ nó lắm
- Kelly sao lâu về vậy đã 1 năm rồi. Cả Won nữa. Nghe nói công ty đã ổn định lại rồi mà_Jake làm ra vẻ băn khoăn
- Thôi nào, chỉ tại vợ em làm không khí buồn ra thế này. Bỏ qua hết đi, chúng ta hãy vào trong chơi đi nào. Rồi hai người đó cũng về thôi._Bin xua tan mây mù xung quanh mọi người rồi hồ hởi tiến vào trong đầu tiên. Khi tay Bin vừa chạm vào cánh cửa thì một tiếng sao vi vu vang lên. Tiếng sao nghe quen lắm rồi “Vút” Một vật gì đó xé toạc không khí và đang bay về phía bọn Bin. “Phập” Một cái phi tiêu cắm sâu vào vách tường kế bên cánh cửa. Là một phi tiêu hình bông tuyết. Vừa nhìn thấy bông tuyết bỗng nhiên bọn Bin trừ ba người bọn hần quỳ rạp xuống đất và hô to 2 tiếng : “Queen tỷ”. Tất cả mọi người trông thấy cảnh này đều phải ngỡ ngàng. Đặc biệt là những người trong thế giới đêm phải run sợ trước cái danh Queen tỷ. Ryan đứng lên và đi về phía cái phi tiêu miệng khẽ cười, tay đưa lên lấy cuộn giấy trong khe hở phi tiêu ra xem
- Queen tỷ...về rồi._Ryan mở cuộn Giấy ra xem_Tập hợp tại bãi đất trống sau bar star lúc 8h
- 8h sao? Vậy chúng ta mau chuẩn bị thôi_Windy mừng rỡ reo lên
- Khoan đã, Queen tỷ quay về thì có liên quan gì đến chúng ta_Kin ngơ ngác không hiểu
- Bọn em là người của Queen_Sandy trả lời rồi quan sát biểu hiện của Kin
- Sao?_bọn hần hét lên
- Chuyện gì để nói sau, chúng ta phải về chuẩn bị thôi_Jake lên tiếng rồi bước thẳng ra xe. Cả bọn kéo nhau về nhà chuẩn bị. Bọn hần cũng đi theo mục đích là muốn diện kiến Queen tỷ-người nổi danh trong thế giới đêm mà ai cũng phải nể sợ

Đúng 8h bọn Bin đã có mặt tại bãi đất trống để chào đón Queen tỷ và một vài người nữa. Ai cũng ăn bận rất thoải mái để dễ đánh đấm. Trên mặt mỗi người còn dính kèm một mặt nạ, là những mặt nạ mà bọn Bin đã dùng trong lúc đấu với Jake. Lúc này mỗi người còn cầm theo một cây sáo, không biết có ý nghĩa gì nhưng hình dáng của các cây sáo giống nhau chỉ khác ở hoa văn và màu sắc thôi.

13 thủ lĩnh của Queen được xếp như sau

Đứng đầu là Queen tỷ. Tiếp đến là Sun (Anna) với mặt nạ màu vàng và một cây sáo màu xanh có in hình ông mặt trời đỏ chói. Đứng ngang hàng với Sun là Moon (Sandy) cũng với mặt nạ màu vàng nhưng đi kèm là một cây sáo màu đen có hình một mặt trăng tròn vàng tươi

Đứng sau 2 cận vệ Sun và Moon là Ngũ thiên. Đứng đầu ngũ thiên là Thiên hoa (Mike) với một mặt nạ màu tím và cây sáo màu tím. Người kế tiếp là Thiên nữ (Mina) với một mặt nạ màu hồng đào và cây sáo cũng hồng nốt. Tiếp đến là Thiên hương (Lina) cũng với mặt nạ giống hệt Thiên hoa và đi kèm là một cây sáo màu hồng trắng, màu sắc của cánh thiên thần. Cuối cùng của ngũ thiên là Thiên xuân (Windy) và Thiên phúc (Nina) cũng là mặt nạ màu hồng đào giống 2 người kia. Cây sáo của thiên xuân có màu trắng in hình cánh hoa anh đào rơi lất phất, cánh hoa của mùa xuân. Còn của thiên phúc là một màu vàng óng ánh, màu vàng của ánh mặt trời, là sắc vàng của niềm tin và sự hạnh phúc.

Dưới ngũ thiên là ngũ vương. Đứng đầu ngũ vương là Bạch vương (Ryan) với một mặt nạ màu trắng và cây sáo màu trắng. Tiếp theo là Thiên vương (Won), Hải vương (Jake), Hỏa vương (Way) và cuối cùng là Hắc vương (Bin). 4 người đều mang một mặt nạ giống nhau và có màu xanh dương. Cây sáo của Thiên vương có màu xanh dương đính kèm chút trắng mang hương sắc của trời. Của Hải vương là một cây sáo màu xanh đậm, có hình từng đợt sóng nhấp nhô. Của Hỏa vương là một cây sáo có màu đỏ, màu đỏ tươi của lửa. và cây sáo của Hắc vương chỉ có một màu đen, màu đen của bóng tối.

-
- Bọn họ đều là người của Queen. Vậy Kelly có thuộc Queen không?_Hắn đắm chiêu suy nghĩ mãi đến khi có một đám gần 2000 người kéo đến trước mặt 14 người bọn hắn. Trong đó hơn 1000 người là Xã hội đen, số còn lại là người của Queen. Đi đầu là một con nhỏ mang mặt nạ màu đỏ
 - Bọn mày là ai sao dám thách đấu với Queen bọn tao? Bọn mày sao thấy Queen tử mà không chào_Một tên trong Queen lớn tiếng quát bọn hắn (nói chung nhé)
 - 2 năm không gặp nên quên mặt các huynh, các tỉ rồi à?_Jake ngạo nghễ bước lên_Chú em mới là người phải chào bọn anh đây._ Nhìn thấy mặt nạ của Jake, tên đó hoảng hốt
 - Anh...anh là Hải vương_Bọn người trong Queen nghe thế thì liếc mắt sang bọn hắn rồi bắt đầu có tiếng xì xào vang lên. Nhỏ Queen tử thấy bất lợi ình nên vội lên tiếng
 - Anh lấy gì chứng minh mình là Hải Vương_Jake nghe câu hỏi của nhỏ nhẹ nhàng nhếch môi tạo thành một nụ cười khinh bỉ. Jake giơ cao cây sáo trên tay mình
 - Lấy cây sáo này và..._Rồi Jake xoắn tay áo bên kia lên, một hình xăm bông tuyết hiện ra trên cánh tay Jake_Cả bông tuyết này nữa. Chỉ những người lãnh đạo mới có những vật này.
 - Người lãnh đạo sao? Các người là chỉ huy của Queen_Kan bất ngờ thốt lên
 - Ừm_Cả bọn gật đầu
 - Nếu đã là người trong Queen, có sao lại đối đầu?_Nhỏ Queen vẫn vênh mặt lên tiếng
 - Bởi vì giờ đây bang đã bị một kẻ ngoại bang lãnh đạo_Ryan tiến đến đứng bên Jake
 - Chẳng lẽ Queen tử là giả mạo sao?_ Trong bang bắt đầu xôn xao
 - Chắc chắn là kẻ giả mạo rồi. Các huynh tỷ ấy vẫn sống sờ sờ vậy mà cô ta bảo họ đã chết. Chúng ta đã bị lừa một cách dễ dàng_Một cậu bé khoảng 16 tuổi bước lên nói.
 - Đúng rồi_Tất cả nhao nhao lên. Nhỏ Queen tử bắt đầu lo sợ nhưng vẫn cố tỏ ra bình thường
 - Mọi người bình tĩnh đi. Tôi chính là Queen tử. Nếu tôi không phải là Queen tử thì cô ta giờ này ở đâu?_Nhỏ đó cứ ngỡ Queen tử đã chết trong trận đấu với Jake lần trước nên tự tin lên tiếng

“Vút” “Phập” “bịch” 3 âm thanh phát ra liên tiếp làm mọi người rợn tóc gáy. Một phi tiêu hình bông tuyết bay trong trong gió và giờ đã yên vị trên người tên vệ sĩ đứng sau nhỏ Queen tử. Vừa nhìn thấy phi tiêu, cả đám người trong Queen và bọn Bin (Trừ 3 người bọn hắn) quỳ rạp xuống đất và hô to “Queen tử”. Giống như cảnh tượng ở bar nhưng có phần hoành tráng hơn. Một chiếc mô tô từ xa chạy đến, theo sau là cả đám người chạy ô tô. Người cầm lái xe mô tô là một anh chàng mang mặt nạ màu xanh giống của Jake, người ngồi sau anh ta dường như là một cô gái, cô ta mang mặt nạ màu đỏ thẫm, màu của máu. Chiếc xe phanh gấp trước mặt tất cả mọi người. Cô gái đeo mặt nạ màu đỏ bước xuống xe. Cả đám người trong xe cũng bước

xuống. Tất cả đều là thành viên của Angle và Darknigh. Vừa trông thấy cô gái đó, nhỏ Queen tỷ bỗng lùi lại hai bước.

- 3 năm chiếm giữ vị trí của tôi thế là đủ rồi, kẻ giả mạo_Cô gái đó lên tiếng

- Cô lấy gì để chứng minh mình là Queen tỷ_Nhỏ đó vẫn không chịu thua

- hahaha, chứ cô lấy gì chứng minh mình là Queen tỷ_QT nhìn nhỏ với ánh mắt điều cợt

- Tôi...tôi...

- Không chứng minh được chứ gì? Cô đừng nghĩ giả mạo Queen tỷ chỉ cần làm được cái mặt nạ là ổn. Cô quá xem thường tôi rồi đấy_Dứt lời QT đưa cây sáo trong tay lên cao đồng thời xoắn tay áo lên để lộ hình xăm hoa tuyết trên cánh tay. Cây sáo của nó có màu đỏ như màu của mặt nạ vậy. Dưới đuôi sáo có một móc khóa hình bông tuyết biểu thị cho người đứng đầu "Thủ lĩnh". Nhìn thấy cây sáo, cả đám lại quỳ rạp xuống lần nữa

- Chào mừng Queen tỷ trở về

- Mọi người đứng lên đi...Thế nào, giờ tin chưa? Phạm Hoàng Linh_Bọn hấn đang ngỡ ngác vì cảnh tượng huy hoàng vừa rồi thì phải lấy lại tinh thần khi nghe đến cái tên đó. Âm khí bao quanh 3 người. Nhỏ Linh thì rất bất ngờ khi QT biết mình

- Cô là ai?_Nhỏ Linh trừng mắt hỏi

- Thử nhìn xem tôi là ai?_QT bỏ mặt nạ xuống. Cả bọn cũng bỏ mặt nạ xuống. Bọn hấn lâm vào tình trạng hóa đá khi biết QT chính là nó, là Kelly

- Ngạc nhiên không? Tôi là kẻ thù của cô đấy. Tôi không biết kiếp trước tôi có mắc nợ gì cô không mà cứ dính líu tới cô hoài._Giọng nói nó ngày càng lạnh hơn. Nhỏ Linh không thể nào che giấu vẻ lo sợ được nữa. Mặt nhỏ tái mét, không còn giọt máu

- Mà đã biết tao là QT giả vậy sao không khử tao sớm đi?

- Phải để chị Mike đùa giỡn với mày chứ? Cũng để tao có thời gian giải quyết chị mày nữa_Khóe môi nó khẽ nhếch lên_Mày có muốn gặp chị mày không?

- Mày đã làm gì chị tao?_Nhỏ Linh hét lên

- Yêu thương chị vậy sao? Nếu đã yêu chị đến thế thì sao lại đẩy cô ta vào con đường chết?_Rồi nó quay qua bọn đàn em mình

- Lucas, Laysie, đem nhỏ đó ra đây cho chị

- Vâng_Hai cậu nhóc vào trong xe và lôi ra một con nhỏ mình mẩy bầm dập, tay chân xụi lơ. Khuôn mặt thì rỉ máu vì những đường cắt dài. Nhìn cô ta chẳng giống con người tí nào cả.

- Mang nhỏ kia ra luôn đi_Hai cậu nhóc lại lôi ra một nhỏ cũng chẳng kém gì nhỏ Phương Mai. Là nhỏ Thanh Thanh

- Mày...mày dám làm những chuyện này sao?_Nhỏ Linh hét lên

- Tao có thể làm hơn thế nữa kia. Giao trả lại cho nhỏ đó đi_Nó hất mặt ra hiệu cho bọn đàn em. Nhỏ Mai và nhỏ Thanh lập tức được hất tung về phía nhỏ Linh. Nhỏ Linh vội chạy lại bên cạnh chị mình hỏi han

- Chị à, chị không sao chứ?

- Chúng ta... gây nhầm người rồi... em à_Nhỏ Mai thở hổn hển nói

- Em sẽ không tha cho cô ta đâu_Nhỏ Linh day nghiêng nhìn nó

- Không tha thì làm gì nào?_Anna tiếng lên kể bên nó_Chỉ với chừng này người thì không đủ để đấu với bọn tao đâu

- Để xem. Lên đi_Nhỏ Linh hét lớn. Sau tiếng hét của nhỏ, cả bọn xã hội đen xông lên.

- Sun, Moon, ngũ thiên, ngũ vương cùng lên nào_Nó nở một nụ cười thật tươi và bắt đầu di chuyển. 12 người kia cũng nhào lên theo nó. 3 người bọn hắn định nhào lên nhưng đã bị Ryan ngăn lại. Ryan không muốn bọn hắn tham gia vì đây là vấn đề của Queen, phải để người của Queen giải quyết. Bọn hắn đứng đó và hướng mắt theo người mình yêu. Hắn không thể nào dứt mắt khỏi nó. Người con gái hắn yêu, người hắn nhưng nhớ suốt 1 năm qua đã trở về nhưng sao hắn cảm thấy cả hai như đang cách xa ngàn trùng. Trái tim hắn đau, hắn ân hận, hắn tự trách bản thân tại sao lại không tin nó, tại sao lại đẩy nó ra xa mình. Giờ đây, hắn phải làm cách nào nó mới có thể quay về bên hắn. Một năm trống trải, một năm không có nó bên cạnh, một năm không thấy mặt nó với hắn như một thiên niên kỷ vậy. Đó là hình phạt độc ác, tàn nhẫn nhất với hắn. Lúc nào hắn cũng nhớ về nó, hắn tự hỏi nó sống thế nào? Có tốt không? Bao giờ nó về? Nó có nhớ hắn như hắn nhớ nó không? Nó có thể tha thứ cho hắn và quay về bên hắn không? Cứ nghĩ đến đó tim hắn lại đau, đau lắm. Hắn lại tự trách mình và bắt đầu lao vào công việc để khỏi nhớ đến nó nữa. Hắn nhìn chăm chăm vào bóng hình nó đang lướt nhanh qua từng tên xh đen. Con dao được nó lấy ra từ thắt lưng nhẹ nhàng lướt qua cổ của những tên đó. Thân người ngã xuống như rạ. Nó bây giờ khác hẳn con người lúc trước. Nếu trước đây nó là băng thì bây giờ nó là quỷ. Một con quỷ nhanh nhẹn cướp đi sự sống của một con người. Đang hăng say đánh nhau bỗng nhiên nó khụy xuống. Hắn nhìn thấy biểu hiện của nó, trong lòng nổi lên một sự lo lắng. Chẳng lẽ nó bị thương ở đâu à? Anna cũng đã nhìn thấy biểu hiện của nó. Mặt nhỏ bỗng trở nên yếu ớt. Nhỏ vội giết tên xh đen trước mặt mình rồi chạy đến bên nó

- Kelly à, kiểm chế đi. Tao xin mày đấy_mọi người bây giờ mới quay qua nhìn nó, 11 người kia cũng hốt hoảng không kém gì Anna.

- Kelly à, xin mày đấy, hãy bình tĩnh lại đi_Anna lay lay tay nó. Nhưng nó bây giờ đã không nghe được gì. Mùi máu tanh sộc vào mũi nó. Nó đưa tay giữ lấy trái tim đang đập nhanh như muốn nhảy khỏi lồng ngực của mình. Đôi mắt nó đang dần dần đổi màu. Từ tím sang xanh rồi sang đỏ. Nó vô thức hất tay Anna ra. Anna bị nó đẩy mất đà ngã xuống đất. Jake vội vàng chạy đến đỡ lấy nhỏ. Bọn hắn rất ngỡ ngàng vì nó lại làm như thế với Anna. Bọn hắn càng bất ngờ hơn khi thấy 12 người kia bắt đầu lùi ra xa, không tham chiến nữa.

- 2 Ryan à, làm sao đây?_Sandy hoảng hốt hỏi Ryan

- Anh không biết. Đến Anna nó còn không nhận ra thì..._Ryan lắc đầu, mặt tràn đầy vẻ lo lắng

- Kelly bị sao thế?_Hắn bước đến chỗ cả bọn

- Nó mất kiểm soát bản thân rồi._Anna lại hướng mắt sang nó. Nó đang từ từ đứng dậy. Một nụ cười của quỷ nở trên mặt nó. Nó bây giờ chính là thần chết. Nó ngắm nghía con dao cầm trên tay rồi bỗng nhiên đưa con dao lên miệng và liếm láp ngon lành những giọt máu vương vãi trên đó. Ai nhìn cảnh đó cũng rợn người.

- Con quỷ mà nó giam giữ suốt thời gian qua cuối cùng cũng chui ra ngoài rồi_Won lo lắng nhìn nó. Làm sao mới đưa được đứa em gái bé bỏng của anh về đây

Nó ngược mắt nhìn toàn bộ mọi người rồi cất giọng lạnh lùng và điệu cười ghê rợn

- Khả khả! Bữa ăn hôm nay rất ngon. Vẫn còn nhiều mà_Nó đứng lên và tiến về phía nhỏ Linh. Những chướng ngại vật trên đường đi của nó đều được nó dọn sạch sẽ. Từng người từng người lại ngã xuống. Chỉ một mình nó mà đã xử lý xong đám người còn lại.

- Con mồi này có vẻ ngon đây_Nó nở một nụ cười nhạt rồi tiếp tục tiến về phía nhỏ Linh. Ryan thấy tình hình bất ổn vội lớn tiếng gọi nó

- Kelly à, dừng lại đi em_Nhưng có lẽ nó không để ý đến lời nói đó, nó vẫn tiến tới

- Không có tác dụng gì đâu, 3 năm kiểm chế là quá lâu đối với nó. Giờ nó không biết gì nữa đâu. Có thể nó sẽ hại cả chúng ta đấy_Lina giọng lo sợ lên tiếng

- Giờ không thể lại ngăn nó, nếu lại gần nó chỉ có chết thôi_Jake cũng góp lời

Cả bọn đang không biết làm gì thì hắn từ sau chạy về phía nó làm cả bọn bất ngờ. Phản ứng của họ quá chậm nên không thể ngăn hắn lại được. Hắn chạy đến ôm chầm lấy nó. Nó thấy có người ôm lấy mình nên quát lên:

- Mau bỏ ra, bỏ ra_Dù nó có hết thể nào hấn vẫn không chịu buông tay. Khó chịu, nó vùng dao và đâm vào bụng hấn. Máu chảy ra, chảy càng ngày càng nhiều nhưng hấn không thấy đau, một nỗi đau khác đang cuốn lấy hấn. Tim hấn như đang bị ai bóp nghẹn vậy. Cảm thấy người đó vẫn không buông mình ra, nó bực bội ngược đầu lên nhìn mặt cái con người to gan đó. Nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, khuôn mặt của người đã làm nó đau, bỗng nhiên nước mắt nó rơi. Tim nó đập càng nhanh hơn. Nó khụy xuống. Hấn vẫn ôm chặt lấy nó không buông. Con dao nó cầm giờ đã nằm lẩn lóc trên đất. Đôi mắt nó dần trở về màu tím biếc của ngày xưa. Nó đã bắt đầu nhận thức lại. Nó vẫn nhớ nó đã làm gì với hấn. Nhìn vết thương đang rỉ máu của hấn mà tim nó đau thắt lại. Những oán giận hấn trước đây cũng biến đâu mất

- Không ngờ Ken lại có ảnh hưởng với Kelly như vậy_Mike vui mừng cất tiếng

- Ủm_Cả bọn cùng gật đầu. Nhỏ Hlinh thấy cảnh ôm ấp đó của nó và hấn, máu điên bỗng nổi lên. Nhỏ cầm lấy con dao của tên xh đen chết gần đó và chạy nhanh về phía nó và hấn. Hấn vẫn ôm nó như thế, niềm vui ngập tràn nên chẳng còn để ý gì xung quanh nữa. Đến khi nhận ra sự hiện diện của nhỏ Linh thì quá muộn. Nhỏ đã vùng con dao lên và sắp đâm vào lưng nó. Chẳng còn suy nghĩ được gì, hấn dùng tất cả sức bình sinh còn lại để xoay người đỡ cho nó. Con dao đâm trúng bả vai hấn. Trúng vào động mạch nên máu tuôn ra xối xả. Nó vội đẩy hấn ra và trừng mắt nhìn nhỏ Linh. Ryan, Kin và Kan vội lên dìu hấn ra xa. Hấn khi trong nó bốc ra ngùn ngụt. Nó nhìn nhỏ Linh với ánh mắt căm thù và lạnh lẽo. Không nói không rằng nó tiến tới đánh nhỏ Linh tới tấp làm nhỏ không có cơ hội phản kháng. 3' sau nhỏ đã nằm bẹp dưới chân nó.

- Không có thực lực lại dám đối đầu với tôi._Rồi nó quay qua bọn đàn em nói lớn_ 3 nhỏ đó cho bọn em chơi đùa đây. Chơi chán thì đem tặng cho gia đình bạch hổ. Bọn chúng sẽ thích lắm (Bạch hổ là những con hổ do chính tay nó nuôi)_Nó quay đầu bước đi. Vừa đi được 2 bước thì có tiếng nhỏ Linh vọng lại phía sau

- Có vẻ Ken là điểm yếu lớn nhất của mày nhỉ?_Nó quay đầu lại thì thấy nhỏ Linh đang hướng súng về phía nó. Cây súng đó nhỏ vừa chộp lấy từ tên XH đen nằm bên cạnh. Nó nhìn nhỏ cất giọng lạnh lùng

- Mày muốn làm gì?

- Tao chẳng làm gì cả, chỉ muốn Ken theo tao thôi. Nếu tao không có được anh ấy thì mày cũng đừng hòng có. Tao sẽ ày ném trái nõi đau khi mất đi người mình yêu. Hahaha_nhỏ cười lớn rồi hướng súng qua hấn

- Nếu vậy thì kế hoạch của mày đổ vỡ rồi. Tao không còn yêu anh ta nữa. Mày muốn đưa anh ta đi đâu thì đưa_Nó lạnh nhạt bước đi. Hấn đau khi nghe nó nói thế, hấn không trụ được nữa rồi. Vừa bị thương vừa đau lòng như thế thì làm sao hấn chịu nổi. Nhỏ Linh có chút thất vọng khi nghe nó nói vậy. Làm cách nào nó mới đau khổ đây. Nhân lúc nhỏ Linh mất tập trung, nó vội lấy trong túi áo ra một cái phi tiêu hình bông tuyết và phóng về phía nhỏ Linh. Khi nhỏ Linh nhận ra cái phi tiêu thì quá muộn rồi. Cái phi tiêu đã cắm vào bụng nhỏ. Trước khi ngã xuống nhỏ đã bóp còi súng. Viên đạn bay ra khỏi nòng và đang hướng về phía hấn. Hấn rất muốn né nhưng không còn đủ sức nữa rồi. Hấn nhắm mắt lại và chờ cái chết đến với mình. 1s, 2s, 3s hấn vẫn không cảm thấy gì. Rồi "Bịch" Một âm thanh vang lên, một thân ảnh đã ngã xuống. Hấn vội mở mắt để xem đó là ai. Hấn mở to mắt nhìn người trước mặt, mắt hấn bắt đầu cay cay và một dòng nước ào ạt chảy ra từ trong khóe mắt của hấn. Người đỡ viên đạn đó cho hấn không ai khác là nó. Hấn dùng tất cả sức lực còn lại nhào đến bên nó. 12 người kia cũng vội vàng chạy đến bên nó. Ryan nâng đầu nó lên để nó dễ nói chuyện

- Phải...phải cứu cho bằng...cứu cho bằng được...nhỏ Linh, không thể để... nhỏ ta chết như thế được và...gửi...kết quả...em đã điều tra được đến...cho cảnh sát_Dứt lời nó ngất lịm đi trên tay Ryan

- Kelly à!_Hấn hét lên rồi cũng lâm vào tình trạng như nó vì mất máu quá nhiều. Hấn và nó được đưa vào bệnh viện ngay lập tức.

3 ngày sau, hấn tỉnh lại. Trong phòng chỉ có Kan và Kin

- Kelly đâu, cô ấy thế nào rồi?_Hấn sốt sắng hỏi

- Đang nằm ở phòng bên cạnh đây. Đến giờ Kelly vẫn chưa tỉnh lại_Kan vừa chơi điện tử vừa trả lời hấn. Hấn lập tức tháo hết các dây nặng ràng buộc và chạy sộc qua phòng nó. Túc trực trong phòng nó là Sandy và Anna. Trông thấy hấn, hai nàng rất vui

- Anh tỉnh lại rồi à? Ngủ lâu quá đấy_Sandy cười cười với hắn
- Thôi nào, chúng ta mau ra ngoài để hoàng tử còn gọi công chúa dậy chứ._Anna cười cợt rồi lôi tuột Sandy đi ra ngoài. Hắn tiến lại ngồi bên nó. Hắn ngắm nhìn nó. Đã 1 năm rồi hắn không nhìn thấy khuôn mặt này rồi
- Đây là lần thứ 2 anh ngắm em trong tình trạng thế này rồi. Em biết bây giờ em xấu thế nào không? Sao em lại đỡ viên đạn đó cho anh? Thà để anh nhận viên đạn đó còn hơn. Anh không muốn thấy em nằm thế này. Kelly, em thật là ngốc_Hắn nắm chặt lấy tay nó, đầu gục xuống thành giường. Những giọt nước mắt từ khoé mắt hắn rơi xuống. Trong khi đó, nó đang chìm đắm trong cơn ác mộng. Xung quanh nó toàn một màu trắng xóa, nó không thể nào xác định được phương hướng. Nó cứ chạy về phía trước, chạy mãi chạy mãi. Bỗng dưng trước mặt nó xuất hiện bóng dáng của một người con trai. Người đó quay lại nhìn nó và cười thật tươi. Là hắn. Nó chạy thật nhanh đến bên hắn. Nhưng càng chạy thì hắn càng xa nó hơn. Hắn đưa tay vẫy chào nó và nở một nụ cười mãn nguyện
- Hãy sống tốt nhé, Kelly. Hãy tha thứ cho anh. Anh sẽ luôn dõi theo em_Dứt lời hắn chìm vào màn sương trắng xóa và biến mất mãi mãi. Nó gào thét gọi hắn, khuôn mặt nó đã ướt đầm vì nước mắt
- Không...không...đừng bỏ em đi...không...đừng bỏ em... Ken ơi!_Nó giật mình mở mắt. Người nó nhìn thấy đầu tiên là hắn. Hắn đang tròn mắt nhìn nó, một phần ngạc nhiên vì nó gọi tên hắn trong mơ, một phần vui mừng vì nó đã tỉnh lại. Vừa thấy hắn nó đã ôm chặt lấy, nó ôm hắn rất chặt cứ như bỏ ra hắn sẽ đi mất vậy. Nó ở trong lòng hắn mà khóc. Hắn vuốt nhẹ lưng nó dỗ dành
- Đừng khóc nữa, có anh ở đây rồi
- Anh không được bỏ em mà đi đấy
- Sẽ không bao giờ có chuyện đó đâu_Câu nói của hắn làm nó cảm thấy an tâm. Nó cứ vùi đầu vào lòng hắn mà thút thít. Nó đã sợ hắn bỏ nó đi mãi mãi. Trong khoảnh khắc viên đạn hướng về phía hắn, nó mới biết hắn quan trọng với nó biết nhường nào. Nó yêu hắn, thật sự rất yêu hắn. 2 con người cứ như thế quấn quýt bên nhau mà không hề biết bên ngoài có 12 kẻ đang rình rập nhìn 2 người tình cảm. Với tính khí của nó thì chỉ ở bệnh viện được 2 ngày là cùng. Sau khi xuất viện, nó đã đến thăm nhỏ Linh. Nhìn nhỏ bây giờ không còn giống con người nữa. Mặt thì đầy vết trầy xước. Chân tay thì xụi lơ. Đầu tóc thì bị cắt thành từng mảnh nhỏ không theo quy tắc gì cả. Trên người thì toàn là vết thâm tím do bị đánh đập. Người nhỏ không một mảnh vải che thân. Chắc đã phục vụ tận tình bọn đàn em của nó rồi. Nó chỉ đến xem nhỏ tàn tạ như thế nào rồi quay bước đi. Về đến nhà, mọi người ai nấy đều niềm nở chào đón nó. Mọi người đã tổ chức Party chào mừng nó xuất viện
- Cảm ơn mọi người nhiều nha. Hôm nay em rất vui_Nó ngồi trong lòng hắn, miệng cười toe toét
- Mà này Kelly, sao em và Won về cùng lúc vậy?_Jake thắc mắc hỏi
- 1 năm qua, Kelly luôn ở bên tao mà_Won vừa gấp miếng táo đưa cho Mina vừa trả lời câu hỏi của Jake
- Chẳng phải mày bảo đi du lịch sao?_Sandy hỏi
- Mày nghĩ tao có tâm trạng đi du lịch à? 10 tỉ bằng anh đó đã làm cho công ty điều đứng tưởng như sắp phá sản đấy. Tao và anh Won phải cật lực lắm mới đưa công ty vượt qua được đấy_Nó thở dài nhớ lại những ngày tháng mệt mỏi_Vì tao không muốn bọn mày lo nên nói dối thôi
- Hèn chi nhìn mày gầy đi rất nhiều đấy_Anna cũng góp lời_Ken, anh phải bồi bổ cho nó nhiều vào
- Ừm. Phải bồi bổ chứ. À mà, tôi mượn Kelly tí nhé_Hắn đứng bật dậy rồi lôi nó đi. Hắn đưa nó đến công viên. Lúc này đã gần 10h rồi nên không còn ai ở đó cả
- Sao anh lại dẫn em ra đây?_ Nó ngạc nhiên hỏi
- Ở đây đợi anh tí nhé!_Nói rồi hắn bước đi
- Anh đi đâu vậy?_Nó ở sau nói vọng tới nhưng hắn không trả lời vẫn cứ bước đi. Một lúc sau hắn đã khuất sau hàng cây. Rồi những bóng đèn cao áp bỗng phụt tắt. Xung quanh nó tối om, nó không thấy gì cả. Rồi bỗng có ánh sáng le lói, một lối đi hiện ra. Nó bước vào lối đi đó. Nó đi đến một cái cây và đứng dưới tán

cây đó. Từ trên cây đó xuống không biết bao nhiêu cánh hoa hồng, trông rất lãng mạn. Nó đưa tay hứng những cánh hoa đang rơi lả chã. Nhìn nó thật đẹp. Nó lại đi tiếp và nó nhìn thấy một bảng lớn đề chữ dừng lại. Nó cũng làm theo. Rồi từ đâu hàng chục bong bóng hình trái tim mang theo dòng chữ I Love You được thả lên trời. Nó ngẩn nhìn cảnh tượng lãng mạn này một lúc rồi lại đi tiếp. Và điều nó nhìn thấy tiếp theo là dòng chữ ANH YÊU EM, BẮNG BẮNG được xếp bằng những cây nến rất độc đáo. Nó cảm động lắm. Từ xa, hần bước tới, hần khoát trên mình bộ vest đuôi tôm màu đen trông hần rất lịch lãm, trên tay là một bó hồng lớn với những bông hoa rất đẹp. Hần bước về phía nó và nở nụ cười thật tươi. Nó nhìn hần không chớp mắt. Hần quỳ xuống trước mặt nó, tay cầm một hộp nhỏ chứa chiếc nhẫn kim cương được điêu khắc rất tinh xảo giờ lên. Hần nói với nó:

- Lấy anh nhé, Nguyễn Hàn Băng Băng_Nó cảm động nhìn hần, tay đưa lên nắm lấy tay cầm nhẫn của hần, khoe môi nó khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười hạnh phúc

- Em đồng ý _Dứt lời nó ôm chầm lấy hần. Hần nhẹ nhàng đẩy nó ra và đặt lên môi nó một nụ hôn

2 năm sau, tại một nhà thờ lớn nhất thành phố có 8 chú rể rất phong độ lịch lãm đang chờ người bạn đời yêu quý của mình. Quan khách đã có mặt đầy đủ, cha của cô dâu cũng đã có mặt và đang chờ những người con của mình. 2' sau, 8 cô dâu đã đến và đang cùng cha tiến vào trong lễ đường. Người nào người nấy đều rất xinh đẹp. Bộ váy trắng tinh càng làm tăng thêm sức quyến rũ của từng người. Cả 8 chú rể đều phải ngơ ngác nhìn các cô dâu. Người đầu tiên bước vào lễ đường là Mina, rồi đến Lina, sau đó là Windy, Anna, Sandy, Nina và hai người cuối cùng là Mike và nó. Nó là người lộng lẫy nhất trong tất cả. Dù ai cũng đẹp nhưng nó mang một vẻ đẹp sắc sảo hơn cả. Cha nó trao nó cho hần. Nó nở nụ cười thật tươi với hần rồi đưa tay nắm chặt bàn tay hần. Vợ chồng nó thật sự làm chói mắt mọi người. Nó đã đẹp nhất trong số mọi người và đến chồng nó cũng thế. Chồng nó là người phong độ lịch lãm nhất trong tất cả mọi người ở đây. Thật là một đôi khiến ai cũng phải ganh tị. Mọi người đang đắm chìm trong những suy nghĩ thì bị linh mục gọi hồn về

- Hôm nay chúng ta có mặt ở đây là để kết hợp cho những con người này. Họ sẽ là phần còn lại của người kia._Rồi linh mục quay lại bọn nó và nói

- Vì ở đây có đến 8 cặp nên ta sẽ hỏi luôn một lần. Các cô dâu có đồng ý ở bên các chú rể dù là ốm đau, bệnh tật, giàu có hay nghèo khổ, vui sướng hay buồn rầu. Các cô dâu có đồng ý làm nửa còn lại của các chàng trai ở đây không?

- Đồng ý ạ _8 nàng đồng thanh

- Các chú rể có đồng ý ở bên các cô dâu dù là ốm đau, bệnh tật, giàu có hay nghèo khổ, vui sướng hay buồn rầu. Các chú rể có đồng ý làm nửa còn lại của các cô gái ở đây không?

- Đồng ý ạ _8 chàng đồng thanh trả lời. Lần này có phần to hơn câu trả lời của các cô dâu

- Ta tuyên bố các con chính thức thành vợ chồng_Ở dưới vang lên tràng vỗ tay rộn rã rồi lại vang lên những tiếng thúc dục “Hôn đi, hôn đi”. Các cô dâu chú rể ngượng ngùng nhìn nhau rồi cũng trao nhau nụ hôn nồng thắm

Cuộc sống sau này của họ sẽ ra sao? Sẽ ngập tràn hạnh phúc hay đau khổ? Nhưng dù thế nào đi nữa thì họ cũng sẽ vượt qua vì họ luôn có nhau mà.

~*~ HAPPY ENDING ~*~ HẾT PHẦN I

Cảm ơn các bạn đã đón đọc truyện! Đón xem phần hai.Cảm ơn rất nhiều!

28. Ngoại Truyện 1

NIỀM VUI

2 tháng sau khi kết hôn

- Bác Trương, giúp cháu mang rượu ra bàn với ạ_Nó vừa lay hoay chuẩn bị đồ ăn vừa quay nói với quản gia
 - Vâng, thưa cô chủ_Bác quản gia cúi đầu rồi chạy đi. Gia nhân trong nhà cũng ra vào túi bụi, không biết nhà nó có việc gì đáng để ăn mừng mà mở tiệc lớn lắm
 - Vợ à, sao em phải làm mấy việc này? Để cô giúp việc và người làm trong nhà làm là được rồi_Hắn từ trên lầu bước xuống vòng tay ôm lấy eo nó, tì cằm lên vai nó
 - Hôm nay, pama về. Em phải tận tay chuẩn bị bữa cơm đầu tiên này chứ? Vả lại hôm nay cũng là tiệc họp mặt tất cả gia đình mà. Em phải trở tài, phải ọi người thấy vợ anh giỏi như thế nào_Nó buông đôi đũa trên tay xuống rồi đưa tay nắm lấy bàn tay hắn. Hai vợ chồng hắn bây giờ trông rất hạnh phúc. Bỗng...
 - Á...Xin lỗi, tôi không thấy gì hết_Cô giúp việc từ ngoài đi vào nhìn thấy cảnh hai vợ chồng đang ôm ấp vội xin lỗi rồi chạy ra ngoài. Hai vợ chồng nó đỏ mặt nhìn nhau
 - Thôi, anh ra ngoài giúp mọi người đi. Đừng ở đây quấy rầy em_Nó đẩy hắn đi. Hắn đã làm cho nó xấu hổ không có chỗ giấu mặt trước cô giúp việc rồi. Nó không muốn bất cứ ai thấy cảnh tình tứ của hai vợ chồng nó nữa
 - Được rồi, anh ra đây_Hắn đột nhiên cúi xuống hôn nó một cái rồi bỏ chạy với nụ cười rạng rỡ trên môi
 - Zaa, cái anh này. Còn dám thế sao?_Nó hét toáng lên.
- Sau một hồi chuẩn bị, cuối cùng mọi thứ cũng đâu vào đấy. Nó đi tìm khắp nơi nhưng không thấy hắn đâu. Nó đành tìm tới quản gia để hỏi
- Bác Trương, chồng cháu đâu ạ?
 - Cậu chủ đi đón ông bà chủ rồi, thưa cô chủ_Quản gia kính cẩn nói với nó
 - Cháu đã nói với bác nhiều lần rồi. Bác đừng dùng kính ngữ và cuối đầu trước cháu như vậy, cháu khó chịu lắm_Nó nhăn mặt nhìn bác quản gia. Không biết đây là lần bao nhiêu rồi, sao họ cứ để nó nói mãi thế. Gia nhân của nhà nó đã được nó rèn thành thép rồi. Không ai dám đối đãi với nó như một vị tiểu thư cả. Nó đúng là không giống những cô công chúa quý tộc khác mà.
 - Nếu còn để cháu nhắc lần nữa, cháu sẽ áp dụng hình phạt của nhà cháu đấy_Nó cười tươi với bác quản gia rồi bước đi. Nó không muốn đối đãi như một cô công chúa. Nó không muốn bất cứ ai phục vụ mình. Nó muốn làm tất cả từ những việc nhỏ nhặt nhất. Nó bước thẳng lên lầu để tắm rửa. Sau một lúc ở trong bếp, người nó đã đổ quá nhiều mồ hôi rồi. Nó ngâm mình trong nước lạnh và bắt đầu hưởng thụ cảm giác nước thấm vào da thịt. Thật thoải mái. Nó cứ nằm như thế cho đến khi nghe thấy tiếng cô giúp việc gọi nó
 - Cô chủ, ông bà chủ đã về rồi_Cô giúp việc đã không còn dùng kính ngữ với nó nữa. Nó rất hài lòng. Nó từ trong nói vọng ra ngoài
 - Cháu sẽ xuống ngay ạ. Cảm ơn cô_Nó đứng lên, lấy khăn tắm quấn ngang người rồi bước ra khỏi phòng tắm. Đang lay hoay tìm kiếm một bộ đồ để diện thì có tiếng mở cửa. Không cần nhìn, nó cũng biết là ai
 - Thật là, dù đã được ngắm nhìn tất cả mọi nơi trên thân thể em nhưng anh vẫn không kiềm chế được khi thấy em thế này đấy_Hắn dờ bộ mặt gian tà nhìn nó
 - Đừng giở trò nhé. Hôm qua em đã mệt lắm rồi_Nó lườm hắn một cái thật bén_Bây giờ, pama đang đợi em ở dưới
 - Anh đùa thôi, đến tối rồi em cũng phải phục vụ anh thôi
 - Anh thôi đi.
 - Vợ yêu, anh giúp em sấy khô tóc nhé!
 - Cảm ơn anh_Nó đi đến ngồi xuống giường. Hắn cầm máy sấy và bắt đầu sấy tóc cho nó. Từng lọn tóc của nó được hắn hong khô. Nó nhắm mắt lại tận hưởng cảm giác hạnh phúc mà người chồng yêu quý mang đến cho nó. Ở nơi cánh cửa phòng chưa được đóng chặt đó, có cặp vợ chồng đang tùm tùm nhìn nhau cười,

cười cho hạnh phúc của vợ chồng nó. Sau khi sấy khô tóc cho nó, hấn đã chọn cho nó một bộ váy để diện. Một bộ váy dài chấm gối, màu hồng phấn với chiếc thắt lưng bản to màu trắng. Trên thắt lưng có đính một cái nơ to cũng màu trắng nhưng có viền hồng. Nhìn toàn thể cái váy trông rất đẹp. Chiếc váy đó sẽ càng đẹp hơn khi nó mặc vào. Và nhìn nó lúc đó cứ như một nàng công chúa vậy. Chiếc váy rất hợp với độ tuổi 20 của nó. Người và váy như đi đôi với nhau. Người làm cho váy thêm đẹp và váy tô điểm thêm sự sắc sảo của người. Sau một hồi búi tóc và trang điểm, cuối cùng nó cũng đứng lên. Nó ngắm nhìn mình một lần nữa trong gương rồi tiến lại chỗ hấn. Lúc này, trông hấn rất bảnh trai và lịch lãm làm sao! Áo gilê đen với chiếc quần tây làm hấn toát lên một vẻ cao sang. Bên trong là một chiếc áo sơ mi trắng không cài vạt, lại không cài hai nút đầu làm hấn toát lên một vẻ gì đó ngông cuồng nhưng không làm mất đi vẻ lịch sự của hấn. Mái tóc nâu hạt dẻ được hấn ép sát mặt làm tôn lên vẻ mặt đẹp trai không chút tì vết của hấn. Hấn đưa khủy tay ra chờ nó khoác vào

- Chồng em đẹp trai nhỉ?_Nó tiến tới khoác lấy tay hấn
- Tất nhiên. Vợ anh cũng vậy mà, đẹp không gì bằng luôn_Hấn ngượng dài
- Nịnh bợ vừa thôi_Nó đưa tay捏o chóp mũi hấn. Cả hai sánh bước bên nhau xuống nhà. Vừa trông thấy nó, mama hấn đã chạy lại
- Con chào pama ạ_Nó lễ phép cúi chào
- Con dâu, con vẫn khỏe chứ?
- Vâng ạ. Pama đi du lịch vui chứ ạ?_Nó lễ phép hỏi
- Ừm. Bọn ta có mua quà cho các con đây, cho các cháu nữa_mama hấn hớn hở thốt lên
- Cháu?_nó trở mắt nhìn mama hấn
- Ta chuẩn bị trước đây. Ken, Kelly à, ta muốn bế cháu lắm rồi. Mau sinh cháu cho ta đi_mama hấn nắm lấy tay nó thốt lên làm nó mặt đỏ như trái cà chua. Còn hấn thì chẳng có biểu hiện gì là ngượng ngùng cả
- Vâng, sẽ sớm có cháu ama bế mà_Hấn ôm lấy nó và cười nói với mama mình
- Các cặp kia cũng kết hôn cùng lúc với bọn con nhưng đều có tin vui rồi, chỉ còn bọn con thôi_Papa hấn cũng lên tiếng vì chuyện này. Ông cũng háo hức đòi bế cháu lắm rồi
- Vâng, bọn con biết rồi ạ. Bọn con đang thực hiện đây_Hấn tươi cười trả lời. Còn nó vẫn câm như hến. Nó không biết phải nói gì về vấn đề này cả.
- Ken ơi, Kelly ơi_Bỗng có ngoài có tiếng gọi nó làm nó vui mừng ra mặt. Cuối cùng nó cũng thoát khỏi câu chuyện của pama hấn. Từ cửa 7 cặp kia bước vào
- Bọn con/cháu chào Pama/hai bác ạ_14 người cúi chào
- Ừm. Các cháu vẫn khỏe chứ?
- Vẫn khỏe ạ.
- Các cháu ngồi chơi với Ken và Kelly đi. Bọn ta phải vào phòng nghỉ một tí trước khi pama các cháu đến_Pama hấn quay bước vào phòng
- Phù...Khổ thật_Nó thở phào nhẹ nhõm
- Hử? Có chuyện gì thế?_Anna nhìn vẻ mặt đau khổ của nó không khỏi thắc mắc
- Tao thấy có lỗi quá đi. Đến bây giờ vẫn chưa có tin vui cho pama mừng_Nó xịu mặt xuống
- Cái gì cũng phải từ từ. Bọn mình còn trẻ mà_Hấn an ủi nó
- Ken nói đúng đấy. Mà hai người cũng nên đến bệnh viện kiểm tra đi_Sandy góp lời
- Chị 2 mà cũng có lúc khổ tâm vậy sao?_Nina lém lỉnh lên tiếng. 20t rồi mà cái tính nhí nhảnh của nhỏ vẫn không thay đổi. Cả bọn 16 người tụ họp đông đủ, cười nói vui vẻ. Mọi người phải cảm ơn nó vì đã tổ chức ra bữa tiệc này để mọi người có cơ hội quây quần lại bên nhau như thế này. Và họ quyết định cứ hai

tháng sẽ tổ chức một bữa tiệc sum họp, ẩm cúng để mọi người cùng nhau ôn lại những kỉ niệm xưa cũ. Sáng hôm sau, hấn và nó quyết định đến bệnh viện để kiểm tra sức khỏe sinh sản. Nó là người kiểm tra đầu tiên. Nó và hấn rất lo không biết vợ chồng nó có bị bệnh gì không mà đến nay vẫn chưa mang thai. Sau một hồi kiểm tra cho nó, bác sĩ bước ra

- Vợ tôi có bị sao không bác sĩ?_Hấn sốt sáng hỏi

- Anh nên đưa vợ anh đến khoa phụ sản để kiểm tra kĩ hơn đi. Tôi nghĩ vợ anh đã mang thai rồi_Bác sĩ nhìn vào tờ giấy kiểm tra rồi nói với hấn

- Dạ? Bác sĩ vừa nói gì? Vợ tôi mang thai?_Hấn ngơ ngác như không tin

- Tôi không chắc. Ở đây là khám sức khỏe sinh sản nên không thể khẳng định chắc chắn được. Anh hãy đưa cô ấy sang khoa phụ sản để bác sĩ khám và hướng dẫn tận tình hơn.

- Vâng_Hấn vô thức gật đầu. Hấn sợ đây chỉ là sai sót. Hấn vội vào trong buồng nó qua khoa phụ sản. Hấn không dám cho nó biết dự đoán của bác sĩ vì nếu nó biết nó sẽ hi vọng đến khi kết quả ngược lại nó sẽ thất vọng lắm. Nó lại một lần nữa lên bàn khám. Hấn ở ngoài bồn chồn lo lắng không thôi. Một lúc sau bác sĩ quay ra gọi hấn vào. Hấn lễ bước vào trong. Nó đã yên vị trên ghế chờ nghe kết quả từ bác sĩ. Nó nhìn hấn cười tươi rồi ngoắc hấn lại bên mình. Hấn đi đến ngồi xuống bên cạnh nó.

- Bác sĩ, tôi có bị làm sao không?_Nó nhìn bác sĩ hỏi

- Chúc mừng anh chị, chị nhà đã mang thai được 2 tháng_Hấn nghe thế vui mừng ôm lấy nó. Còn nó thì đang cứng đờ người. Nó mang thai sao? Sao nó không hề biết

- Em ngốc lắm Tiểu Băng, bản thân mình mang thai cũng không biết_Hấn ôm nó trong lòng, cất giọng mắng yêu nó

- Tôi mang thai sao không cảm thấy ốm nghén hay khó chịu trong người. Vậy là sao thưa bác sĩ?_Nó đẩy hấn ra và nhìn bác sĩ

- Triệu chứng thai nghén có thể có hoặc không tùy theo thể trạng của từng người, cô đừng lo_Bác sĩ cười tươi với nó

- Vậy chúng tôi phải làm gì trong thời gian mang thai?_Hấn nắm lấy tay nó, vẻ mặt tràn ngập sự vui sướng

- Anh phải đảm bảo vợ mình không được làm việc nặng nhọc, phải để cô ấy hít thở không khí trong lành, tập một số bài thể dục dành cho thai phụ..._Nó và hấn chăm chú lắng nghe. Sau khi nắm rõ mọi thứ cần biết, vợ chồng nó tạm biệt bác sĩ ra về. Hấn chậm rãi dìu nó về nhà. Trên mặt hấn lúc này luôn có một nụ cười chiếm giữ. Nó nhìn thấy hấn như vậy không khỏi hạnh phúc. Nó đưa tay đặt lên trên bụng mình. Nơi đó có một sinh linh đang hình thành. Là người sẽ mang đến niềm vui cho hấn, cho nó và cho tất cả mọi người.

Nó và hấn vừa về đến nhà đã bị pama hấn tra khảo

- Sao rồi? Sinh sản không có vấn đề gì chứ?_mama hấn sốt sáng hỏi

- Mama, thật ra..._Hấn làm bộ mặt hết sức đau khổ_Thật ra Tiểu Băng...

- Kelly làm sao? Con mau nói đi_Pama hấn không đủ bình tĩnh hét lên. Nó vội bịt miệng nén cười. Nó phải công nhận chồng nó đáng kích tài tình thật

- Tiểu Băng...Tiểu Băng...mang thai rồi_Hấn ngập ngừng hồi lâu cuối cùng cũng nói ra. Pama hấn sung sướng ôm lấy vợ chồng nó

- Kelly, cảm ơn con_Mama hấn sụt sùi lên tiếng_Thai nhi được mấy tháng rồi?

- Dạ, được 2 tháng rồi ạ. Đều do con không phát hiện ra_Nó cười tươi nhìn mama chồng. Tay xoa xoa bụng

- Papa sắp có cháu bông bé rồi_Papa hấn không nén nổi niềm vui thốt lên_Con mau báo cho ông bà thông gia đi

- Vàng a_Hắn vội vàng đi báo ọi người. Ai cũng vui vẻ chúc mừng vợ chồng nó. Nó rất vui. Nó thầm cảm ơn hẳn, cảm ơn vì đã ban cho nó món quà vô giá này....

29. Ngoại Truyện 2

Ngoại truyện 2

3 năm sau

- Vợ à, xong chưa?_Hắn đi qua đi lại bên ngoài phòng

- Xong rồi đây. Sao anh cứ phải hét lên thế?_Nó từ trong phòng bước ra_Thế nào? Trông em được chứ?_Nó vận trên người một chiếc đầm màu trắng dài đến chân. Phụ kiện đi kèm với chiếc váy là một vòng cổ kim cương lấp lánh và một đôi bông tai cũng bằng kim cương. Đây là món quà mà hẳn tặng nó vào sinh nhật năm trước. Khuôn mặt nó chỉ phếch sơ vài đường phấn nhưng nhìn vẫn đẹp, vẫn trẻ trung như thời thiếu nữ. (Chị ơi, chị mới 23t thôi à, còn trẻ chán) Mái tóc được nó búi cao để lộ cái cổ trắng ngần, thanh tú. Vừa nhìn thấy nó, hẳn đã đứng chết trân tại chỗ. Hẳn không nói gì, ngẩn tò te nhìn nó. Đã bao nhiêu năm rồi, nó vẫn đẹp như thế, vẫn khuôn mặt tròn trịa và vóc dáng thanh cao ấy. Dù đã là mẹ của hai đứa con mà dáng nó vẫn thế, chuẩn không cần chỉnh.

- Này, anh_Nó quơ tay trước mặt hẳn. Hẳn vội lấy lại phong độ của mình

- Ủ...ừm. Tạm được thôi! Nếu để chuyên gia làm chắc đẹp hơn đây_Hắn ngượng ngùng nói với nó. Mặt quay đi chỗ khác để nó không thấy khuôn mặt đang dần chuyển sang màu đỏ của hẳn. Thật sự, với hẳn nó luôn là người đẹp nhất. Thường ngày nó đã đẹp rồi huống chi bây giờ, nó như một tiên nữ bước ra từ trong truyện cổ tích vậy. Thật là đẹp. Vậy mà không hiểu sao hẳn lại nói với nó những lời đó. Nói từ đẹp với nó khó vậy sao? Phải chăng vì hẳn ngượng? (Đã là vợ chồng rồi mà còn ngượng gì nữa trời). Trước thái độ của hẳn, nó chỉ bịu môi

- Khen em một câu không được sao? Dù gì hôm nay cũng là kỉ niệm ngày cưới của chúng ta mà

- Em đẹp lắm ngọc à!_Hắn cười thầm trong lòng

- Hai vợ chồng nó sánh bước ra xe và đi đến nhà hàng, nơi sẽ diễn ra tiệc kỉ niệm ngày cưới của bọn nó

Hôm nay là kỉ niệm ngày cưới của 8 cặp bọn nó. Ai ai cũng đã có một gia đình hoàn thiện rồi. Cuộc sống đều sung túc. Anh Ryan, Jake, Way, Kan, Kin, Bin và hẳn đã về tiếp quản công ty của ba mẹ. Tất cả công ty dưới sự chỉ huy của bọn họ đều ngày một phát triển. Sandy giờ là cố vấn luật cho công ty của Kin. Công việc này rất thích hợp với nhỏ nhĩ? Nhỏ thích cãi nhau quá mà. Nina và Anna giờ đã trở thành 2 người mẫu nổi tiếng của công ty Kan và Bin. Hai công ty này cũng đã bắt tay hợp tác với nhau. Windy là phó tổng giám đốc của công ty Way, ngày đêm bọn họ đều gặp nhau, sượng nhĩ? Lina là một viên thư kí đảm đang, tài giỏi của Jake. Cô gắn liền với Jake như hình với bóng vậy. Còn Mina giờ là một trưởng phòng kế hoạch của công ty nó. Trên Mina là Mike với chức vị phó tổng giám đốc và trên Mike là tổng giám đốc Won. Mọi việc trong công ty nó đều do 3 người này giải quyết. Nó bây giờ chỉ chú tâm vào sở thích cao quý của nó là thiết kế thời trang và chăm sóc gia đình. Nó đã hạ sinh được một cặp song sinh một trai một gái. Cậu con trai nghịch ngợm tên là Dương Hàn Anh Tuấn (Bun) và cô công chúa dễ thương của gia đình nó tên là Dương Hàn Mỹ Anh (Bi). Gia đình nó từ khi có 2 thiên thần này thì trở nên vui vẻ hẳn. Ông bà hai bên cũng rất mực yêu quý 2 tiểu yêu quái này. 2 nhóc cứ kiếm chuyện chọc ọi người cười không thôi. Hiện giờ, 2 nhóc đã có mặt tại nhà hàng và đang chơi đùa với bọn nhóc con của 7 cặp kia.

Chiếc xe của nó lao bon bon trên đường và đỗ xích trong gara của nhà hàng. Nó và hẳn vừa bước xuống xe đã thu hút mọi ánh nhìn của người khác. Nó khoác lấy tay hẳn và tiến vào trong. Vừa đến cửa, vợ chồng nó liền bị chặn bởi đám kí giả

- Oh, tổng giám đốc Dương anh đến rồi
 - Tổng giám đốc Dương, đây là vợ của anh sao?
 - Vâng
 - Rất hạnh phúc được biết cô. Thật khó để nắm bắt thông tin về cô đấy...mà không phải nói là không thể tìm được một tí thông tin cá nhân nào về vợ của tổng giám đốc Dương. Cô thật là bí ẩn
 - Mọi người nói quá rồi. Tôi cũng chỉ là một công dân bình thường thôi__Nó cười trừ
 - Cô thật xinh đẹp. Chẳng hay cô có thể cho chúng tôi biết một số thông tin về cô không?__Một cô kí giả trẻ tuổi lên tiếng
 - Nếu mọi người muốn biết
 - Chẳng hay cô tên gì và làm nghề gì?
 - Oh, tôi là Nguyễn Hàn Băng Băng, tôi là một nhà thiết kế__Nó tươi cười trả lời
 - Nhà thiết kế sao? Nếu đã là nhà thiết kế, chắc hẳn cô biết nhà thiết kế K nổi tiếng chứ? Cô có tự tin vượt qua cô ấy không?__Nó và hẳn nghe người phóng viên hỏi thì bật cười. Đám phóng viên ngơ ngác nhìn vợ chồng nó
 - Chắc mọi người chưa biết, vợ tôi chính là nhà thiết kế K mà mọi người đang nhắc đến đấy__Hắn tự hào nói về nó, vợ hẳn quá giỏi mà. Cả bọn phóng viên thì rất ngạc nhiên
 - Cô là nhà thiết kế K thật sao?__Một người phóng viên không tin nên cất tiếng hỏi
 - Vâng
 - Tại sao cô lại lấy biệt danh là K?
 - Oh, K là chữ cái đầu trong tên của tôi và chồng tôi__Nó thành thật trả lời bọn phóng viên
 - Cảm ơn cô về những thông tin này. Nó rất là thú vị.
 - Không có gì__Nó cười tươi với bọn phóng viên rồi lại sánh bước đi bên hẳn. Vừa bước vào trong, nó và hẳn đã nhận được sự đón tiếp nồng nhiệt của mọi người. Bỗng 2 đứa trẻ khoảng 3 tuổi từ đâu chạy đến ôm lấy chân nó và hẳn. Hẳn cúi người nhắc bỗng cô bé với đôi mắt ngấn lệ lên và ân cần hỏi
 - Bi, con sao thế? Sao lại khóc?
 - papa, Rey chộc con. Cậu ấy cứ bảo con xấu xí hoài (Rey là con trai trưởng của Anna và Kan, bằng tuổi Bun và Bi)
 - Rey thích con nên mới chộc con đấy__Hắn đưa tay lau những giọt nước mắt trên khuôn mặt trẻ thơ của Bi
 - Papa, mama__Cậu bé Bun nín tay nó và hẳn
 - Hửm? Có chuyện gì thế con trai?__Nó khom người xuống nhìn cậu bé
 - Con thích Sin (con gái của Sandy và Kin). Sau này lớn lên pama cho con lấy Sin nha!
 - Hả?__Tất cả mọi người đều ngạc nhiên vì câu hỏi ngây thơ của Bun. Sau đó là một tràng cười rộn rã vang lên. Chỉ mới 3 tuổi, mới bập bẹ biết nói mà đã tính đến chuyện kết hôn. Bất ngờ, quả thật rất bất ngờ
 - Sao mọi người lại cười? Sau này con sẽ cưới Bi__Rey cũng cất tiếng. Kan và Anna cũng phải bất ngờ vì đứa con của mình
 - Con nữa, con sẽ cưới Ryna(Con gái của Ryan và Mike)__Nhóc Jin (Con của Jake) lên tiếng
 - ...
 - ...
- Những đứa con của bọn nó lần lượt định người mình sẽ cưới. Bọn nó thì ôm bụng cười ngặt nghẽo vì những đứa trẻ hết sức hồn nhiên này

- Được rồi. Sau này lớn lên các pama sẽ cho phép các con cưới người mình thích_Won vui vẻ lên tiếng. Trẻ thơ đúng là trẻ thơ, nghĩ gì nói vậy. Cả bọn cũng nhờ những đứa trẻ này mà được một trận cười vỡ bụng. Liệu sau này, bọn nhóc có cưới được những người mình đã chọn không nhỉ? Tác giả cũng rất thắc mắc...

Hết rồi! Cảm ơn các bạn nhiều vì đã đón đọc truyện của mình!

30. Giới Thiệu Nhân Vật Phần Ii

Đêm khuya Kay post nhân vật phần hai ọi người đọc hoa cả mắt chơi ^^

- DƯƠNG HÀN MỸ ANH (Bi) Nó: 17 tuổi. Con gái của Ken và Kelly Là một cô nhóc luôn vui vẻ và hòa đồng với mọi người, đôi lúc rất nghịch ngợm (Lây tính của ông anh nó) Có một vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Hoa ghen thua thắm liễu hờn kém xanh. Nó rất được lòng thương của ba mẹ vì anh nó suốt ngày quậy phá nên ba mẹ nó thương nó hơn. Nó có một đôi mắt màu xanh lam rất đẹp. Mái tóc đen dài xõa đến ngang vai. Nó không thích nhuộm tóc vì mẹ nó luôn khen tóc nó đẹp. Bà muốn nó giữ vẻ đẹp tự nhiên của mình. Vì ba mẹ nó đều giỏi võ nên từ nhỏ 2 anh em nó đã được học võ rồi. Nó học rất nhanh và ngày một tiến bộ lên.

- NGUYỄN NGỌC THIÊN DI (Hyo): Là nó sau khi mất trí nhớ. Papa nuôi của nó-người cứu mạng nó là chủ tịch của một công ty nằm trong top 15 thế giới đồng thời là ông chủ của một bang Mafia lớn. Dù mạnh nhưng không bằng Queen đâu. Papa nuôi nó rất thương nó. Ông đã đào tạo nó như sát thủ chuyên nghiệp. Có thể nói nó ngang ngửa mẹ nó lúc còn trẻ ấy chứ! Nhưng sau khi mất trí nhớ, nó trở nên ít nói hẳn, cứ lảm lảm lì lì. Nói nó lạnh lùng cũng không đúng. Chỉ là nó không thích nói chuyện và khó gần thôi chứ nó cũng ấm áp và lo ọi người lắm.

- NGUYỄN NGỌC LAN NHƯ (Jen) 17 tuổi: Bạn nó. Con gái ruột của papa nuôi nó. Là người nó coi như chị em. Nhỏ này đẹp lắm! (nhưng không bằng nó đâu) Cũng ít nói như nó. Chắc sống cùng nhà nên lấy. Cũng giỏi võ nhưng không bằng nó.

- TRẦN PHƯƠNG NHI (Ran) 17 tuổi: Bạn của nó. Con gái của chủ tịch công ty nằm trong top 15 thế giới. Nhỏ này thì dễ thương, tính tình thì nhí nha nhí nhố. Miệng thì luyên thuyên không ngớt, rất thích cãi nhau với người khác mà một khi nhỏ đã cãi nhau rồi thì phải cãi cho thắng mới thôi. Nhỏ này cũng rất giỏi võ.

Bọn nó cũng không phải hạng xoàn đâu nha! Dù không lập bang hội gì hết nhưng mọi người trong thế giới đêm đều phải nể sợ bọn nó. Tên của nhóm 3 người bọn nó là Killers. Và bọn nó rất ít khi lộ diện và gặp gỡ người trong tổ chức papa nuôi nó dù đã nhiều lần bị ông bắt ép.

- DƯƠNG HÀN ANH TUẤN (Bun) anh nó, 17t: Đẹp trai, rất nghịch ngợm nhưng sau khi nó mất tích thì chín chắn hẳn ra. Anh rất thương yêu nó, anh đã không ăn không uống suốt mấy ngày liền vì chuyện nó mất tích đấy. Giỏi võ. Là người đứng đầu Queen với biệt danh là Death (Vì Queen tỷ là con gái nên phải đổi biệt danh gấp). Anh đã rất muốn để nó quản lí Queen nhưng Queen không thể một ngày không có vua. Anh phải đảm nhiệm trọng trách đó.

Nói về Queen tí nhé! Vào năm sinh nhật 15t của Bun, Kelly quyết định nhường chức cho cậu con trai, Kelly bây giờ chỉ tập trung vào thiết kế và tìm kiếm cô con gái mất tích. Những người còn lại cũng nhường chức lại cho con mình nhưng vì mỗi người có đến 2 đứa con nên họ quyết định, Queen từ ngày hôm đó chỉ có một người đứng đầu duy nhất là Death với cấp bậc cao nhất là S. Tiếp đến là 14 người con của họ có cấp bậc thấp hơn là A. Và sau 14 người đó là các thành viên của Queen với cấp bậc được phân chia rõ ràng.

- TRỊNH GIA PHÁT (Rey) Hấn, 17 tuổi: Con tai cứng của Anna và Kan. Đẹp trai theo kiểu lạnh lùng. Đẹp nhất trong tất cả các boy của chúng ta. Khi còn nhỏ, hẳn là một cậu nhóc nghịch ngợm, hay nói hay cười nhưng sau khi nó mất tích thì ít nói hẳn, hành động ngày càng khó hiểu, cười cũng ít, hầu như không

cười luôn ấy chứ! Hần là bạn thanh mai trúc mã của nó đấy. Còn hứa lớn lên sẽ cưới nó làm vợ nữa mà. Hần là con của Anna và Kan. Là thành viên cấp A của Queen. Rất giỏi võ nha.

- TRỊNH GIA HÂN (Rin) 16 tuổi, em gái hần: Dễ thương, có 2 núm đồng tiền duyên ghê cơ. Nhỏ này lúc nhỏ cứ bám theo nó, luôn coi nó là thần tượng. Nhỏ gần như khóc suốt khi nó mất tích. Cứ đến cái ngày nó ra đi thì nhỏ lại nhốt mình trong phòng để khóc. Thương lắm cơ. Là thành viên cấp A của Queen. Đã là người của Queen thì ai cũng biết võ nên mình không nói tới cái này nữa à.

- LÊ BẢO ÂN (Sin) 17 tuổi: Con gái cưng của Kin và Sandy. Chị này rất nhí nhảnh, suốt ngày cứ lú lo như con chim không thôi. Đây là người mà nó cứ bám theo đòi làm chị dâu của nó đấy. Riết nên hai chị em thân thiết như hình với bóng luôn. Là thành viên cấp A của Queen.

- LÊ BẢO UYÊN (Sam) 17 tuổi, em sinh đôi của Sin: Giống Sin như đúc chỉ khác đôi mắt thôi. Đôi mắt của Sin có màu xám tro còn của Sam có màu cà phê trông rất cuốn hút. Nhỏ này thì trầm tính hơn người chị, rất chín chắn. Là thành viên cấp A của Queen.

- NGUYỄN HÀN THIÊN HOA (Ryna) 16 tuổi: Con của Ryan và Mike, chị họ nó nhưng không bao giờ nó gọi là chị. Nó có một câu châm ngôn là “Không bao giờ tôn kẻ nhỏ tuổi hơn mình làm lớn”. Cái bọn anh chị họ của nó cũng phải bó tay vì nó. Họ bị bắt gọi nó là chị nên trở thành quen rồi. Nhỏ Ryna này có đôi lông mi dài mà cong vút, đẹp lắm. Nhìn mắt nhỏ mà mê luôn kìa! Nhỏ này cũng là thành viên cấp A của Queen.

- NGUYỄN HÀN THIÊN PHÚC (Ren) Anh của Ryna, anh họ nó và hần: Rất thương yêu nó và cô em mình. Anh này có cái răng khểnh nên cười rất mê hồn. Nhưng lại rất ít khi cười. Chắc giống Ryan lúc còn trẻ á. Là thành viên cấp A của Queen.

- TRƯƠNG NGUYỄN NHẬT HÀN (Jin) 17 tuổi: Con trai của Jake và Lina, anh họ của hần. Anh này có mái tóc màu nâu hạt dẻ, để kiểu hàn quốc-cái kiểu tóc mà bọn con gái rất thích ấy. Có thể nói đây là cái kẻ nghiêm túc nhất trong đám. Lúc nào trên tay cũng là một quyển sách nhưng có thật anh là một người hiền lành, chỉ là một tên một sách? Không đâu, đừng dại gì mà động vào anh chàng này. Chết đấy! Anh này có một biệt danh khác là Bloodthirsty Demon. Chỉ một mình anh có biệt danh thôi! Vì anh là người im lặng nhất nhưng lại là kẻ giết người nhanh và nhiều nhất. Sở trường của anh là Kiếm và anh biết nên ra tay ở đâu sẽ làm máu chảy nhiều nhất và nhanh chết nhất. Anh cũng là thành viên cấp A của Queen.

- TRƯƠNG NGUYỄN THIÊN HƯNG (Jun) 17 tuổi: Là em sinh đôi của Jin. Anh này thì cứ như trẻ con ý. Lóc chóc kinh khủng luôn. Đầu tóc của anh có màu đỏ. Đó là điểm để mọi người phân biệt anh với Jin. Là thành viên cấp A của Queen.

- NGUYỄN HÀN MINH KHÁNH (Yul) 16 tuổi: Con của Bin và Nina, em họ nó. Ôi chào ôi, anh em nhà này thì khỏi nói. Ba mẹ sao con y vậy. tg không cần giới thiệu thêm nữa. Cũng là thành viên cấp A của Queen.

- NGUYỄN HÀN ANH TRUNG (Jill) 17 tuổi, anh của Yul: Tính tình y chang thằng em và ba mẹ: Trẻ con. Khuôn mặt thì hết sức baby, trắng không tì vết (Sao được như thế nhỉ?) Là thành viên cấp A của Queen.

- TRẦN NGỌC BÍCH (Rika) 17 tuổi: Con gái cưng của Won và Mina, em họ của nó. Won thương đứa con này nhất nhưng không bằng Mina đâu. Hai nhóc của Won dù rất được cưng chiều nhưng nếu làm mẹ chúng khóc thì dù ông trời có xuống cũng không ngăn nổi trận lôi đình của Won. Vì vậy, 2 người chẳng dám hó hé gì và phục tùng mẹ mình vô điều kiện. Rika là một cô gái điềm đạm và chừng chặc. Là thành viên cấp A của Queen. Cô nàng này rất ít dùng võ, chủ yếu là dùng cái đầu.

- TRẦN THIÊN NHÂN (Vicky) 16 tuổi, em của Rika: Là một cậu nhóc lóc chóc, đứng ngồi không yên. Mọi người thường biết đến cậu với cái tên Siêu quậy Rick. Như vậy cũng biết độ quậy phá của cậu đến đâu rồi. Là thành viên cấp A của Queen.

- TRẦN LÊ TRUNG KIÊN (Wan) 17t: Con của Way và Windy, anh họ của hần. Là người ít nói ít cười. Gọi là lạnh lùng à. Ước muốn của anh này là được ở một nơi nào đó im lặng. Ước muốn quái dị nhỉ? Sao trách anh được. Từ nhỏ đã bị bọn người lóc chóc này kéo đi khắp nơi, nô đùa, ồn ào chịu không nổi. Đến

giây phút ở một mình yên tĩnh cũng không có. Anh này đẹp trai lắm, khi cười rất hút hồn nhưng số lần anh cười trong một ngày không quá 3 lần. Là thành viên cấp A của Queen.

- TRẦN HOÀNG NHƯ BÌNH (Ran) 16t, em của Wan: Vì chơi với bọn người kia nên cũng bị lây bệnh lóc chóc, nghịch ngợm của họ. Tối nào cô nhóc cũng bám dính lấy Wan nên Wan mới không có lúc nào được yên tĩnh một mình đấy. Cô nhóc này rất nhí nhảnh và hồn nhiên nhé! Là thành viên cấp A của Queen.

* Nhân vật phản diện nè mọi người:

- PHẠM NHẬT MAI : Con cháu đời sau nhà họ Phạm. Là cháu của nhỏ Hoàng Linh. Papa con nhỏ này đã dùng mọi thủ đoạn để dựng lại cơ nghiệp gia tộc nhà họ Phạm đấy. Hiện ông ta là chủ tịch công ty xây dựng đứng đầu nước ta. Papa nhỏ làm việc dưới trướng của papa nuôi nó, thân là một xã hội đen và đang có âm mưu lật đổ papa nó để lên nắm quyền. Nhỏ Mai này không có gì đẹp cả, mặt thoa không biết bao nhiêu lớp phấn, nhìn cứ như ma ấy. (Con này không biết có lâm vào con đường giống nhỏ Hoàng Linh không ta?)

* PHẠM DUY KHANG : Anh nhỏ, một kẻ mưu mô xảo quyệt. Nó đã bao lần phải khốn đốn với thằng cha này đấy. Tên này thích nó từ lúc nó 15t cơ nhưng nó thì ghét cay ghét đắng hắn vì hắn là một tên bỉ ổi mà. (Tình cờ gặp mặt rồi đeo luôn ý mà. Gọi là tình yêu sét quánh thì phải)

* LÝ MINH THUẬT: Bạn nhỏ Mai, ẻo lả, chảnh chọe như nhỏ. Là con gái chủ tịch công ty đứng thứ 2 nước .

31. Chương 1__ Hiểu Lâm

Năm nó 10 tuổi

- Mẹ ơi, con sang nhà Rey đây ạ__Giọng nói của một bé gái vang lên. Là nó đấy ạ. Nó đang vịn trên người một bộ váy màu hồng có hình chú gấu Teddy ở đuôi váy trông rất dễ thương. Nó đang định sang nhà hắn chơi. Nó tung tăng chạy sang căn nhà màu xanh ở đối diện nhà nó

- Rey ơi, tớ sang chơi này.

- Oh, Bi cậu qua rồi sao?_Hắn đang đọc truyện thì ngồi bật dậy.

- Cậu đang làm gì thế?

- Cậu không thấy sao mà còn hỏi? Tớ đang đọc truyện

- Xí, làm gì dữ vậy! Hôm nay chúng ta đọc truyện à? Sao nhiều truyện thế?_Nó nhìn chồng truyện trên bàn mà hỏi

- Nhỏ Mai mới đem tới đấy!

- Mẹ bảo chúng ta không được chơi với con nhỏ đó mà

- Tại con nhỏ đó muốn đem qua thôi chứ tớ nào có bảo đâu__Hắn nhíu mày nhìn nó. Nó hậm hực ngồi phịch xuống ghế sofa

- Là cậu dụ dỗ con người ta thì có

- Ấy, đừng đổ oan cho tớ nha!_Hắn xua xua tay__Thật là do nhỏ đó tự đem tới mà. Nhỏ còn bảo sẽ về nhà lấy nữa đấy

- Còn đến nữa sao?_Nó tròn mắt nhìn hắn

- Ừm.__Hắn vừa dứt câu thì tiếng chuông cửa nhà hắn vang lên__Đấy, đến rồi đấy. Tớ đi mở cửa đây__Hắn bỏ đi để lại nó với cái đầu bộc khoi (Nhỏ mà biết ghen sao ta? Cái này tg không biết à). Một lát sau hắn quay vào cùng nhỏ Mai với khuôn mặt hớn hở

- Ủa, Bi cậu cũng ở đây sao?

- Có gì sao? _Nó khó chịu
- À không_Rồi nhỏ quay sang hắt_Rey à, cậu pha giùm tớ ly nước chanh được không? Tớ khát quá! Vì phải chạy một đoạn đường xa về nhà lấy truyện cho cậu đây
- Chứ tài xé đâu không đưa cậu đi_Hắt vứt cuốn truyện trên bàn rồi hỏi nhỏ
- Chờ ba tớ đi công tác rồi. Tớ đã phải chạy bộ đến nhà cậu đây!
- Được rồi. Đợi tí_Nói rồi hắt quay bước vào bếp. Bây giờ ngoài phòng chỉ còn lại nó và nhỏ Mai thôi.
- Sao mà lại ở nhà của Rey hả? _Nhỏ Mai trừng mắt nhìn nó (Nhỏ mà đã bộc lộ bản chất rồi đó)
- Chuyện của tôi, liên quan gì đến cậu_Nó quay phắt mặt đi hướng khác coi như không thấy nhỏ
- Mà...tao sẽ làm cho Rey ghét mà_Nói rồi nhỏ cầm lấy cuốn truyện trên bàn xé nát bậy. Sau đó nhỏ chộp lấy ly nước Rey đang uống dổ đập mạnh xuống sàn nơi mình đang đứng. Cúi người nhặt một mảnh vỏ chai nhỏ cắt vào cánh tay mình ứa chảy ra (Nhỏ mà thâm độc ghê, không biết lớn thì sẽ thế nào đây) Nhỏ ngồi bệch xuống sàn rồi khóc to lên để hắt nghe thấy. Hắt nghe có tiếng khóc thì từ trong bếp chạy ra. Nhìn thấy nhỏ Mai khóc như thế, hắt không biết phải làm thế nào nên quỳnh lên.
- Có chuyện gì vậy?_Hắt hết nhìn nó rồi nhìn nhỏ Mai
- Bi, Bi xé truyện của tớ rồi còn ném ly vào tớ làm tay tớ chảy máu này_Nhỏ Mai oan oan lên. Hắt quay qua trừng mắt nhìn nó
- Bi, sao cậu làm vậy?
- Tớ không có_Nó vẫn bình thản nói. Chuyện nó không làm sao nó phải sợ chứ!
- Ý cậu bảo Mai tự làm ra những chuyện này rồi đổ oan cho cậu à? Cậu ác quá đấy Bi. Trước giờ tớ cứ tưởng cậu là người hiền lành nữa chứ. Tớ nhìn nhầm cậu rồi_Hắt quay ngoắt mặt đi chỗ khác
- Gì? Cậu tin nhỏ ta hơn tin tớ sao?_nó khóc nức lên
- Mọi chuyện đã ở rành rành trước mắt rồi còn gì.
- hix. Tớ ghét cậu Rey_Nói rồi nó chạy đi trong nước mắt. Nhỏ Mai nhìn theo nó cười ngạo nghễ. Hắt thì chẳng thèm để ý gì đến nhỏ nữa mà bỏ lên phòng. Mấy ngày sau đó, nó và hắt vẫn không gặp mặt nhau. Người lớn thấy lạ nên đã nhiều lần gắng hỏi nhưng bọn nó chẳng thèm trả lời. Cũng gần đến ngày kỉ niệm 18 năm ngày cưới của các bậc phụ huynh rồi. Họ quyết định sẽ đến jeju-một trong bảy kì quan thiên nhiên của thế giới để nghỉ mát, tiện thể để bọn nó giải hòa luôn. 3 ngày sau sẽ đi. 3 ngày sau, bọn nó lên thuyền và đi đến Jeju cùng mọi người..

32. Chương 2_ Tai Nạn

Sau 1h đồng hồ đi máy bay đến Hàn, bọn nó lại phải đón tàu ra đảo Jeju. Suốt chặng đường đi nó và hắt chẳng nói với nhau lời nào, đơn giản vì GIẬN. Nó tách khỏi mọi người rồi đi đến cuối đuôi tàu ngắm biển. Nơi đây rất ít người nên nó có thể ở một mình. Nó ngược lên nhìn trời. Sao trời lại âm u giống tâm hồn nó lúc này thế? Trời sắp mưa rồi. Mây đen dày đặc thế kia mà. Nó cũng chẳng có ý định đi vào trong, nó không muốn gặp cái bản mặt khó ưa của hắt. Trong khi đó tại phòng ăn

- Ủa anh Bun, chị Bi đâu?_Ryna khều tay Bun hỏi
- Anh không thấy nó từ lúc lên tàu rồi. Cả thằng Rey nữa
- Chắc hai người đó đi với nhau rồi, em đừng lo_Jin nói
- Vâng._ Rồi mọi người lại tiếp tục ăn. Trời bắt đầu đổ mưa, mưa càng ngày càng lớn hơn. Nó vẫn đứng ở ngoài đuôi thuyền nhìn ngắm biển. Bỗng một giọng nói vang lên

- Cậu tỉnh đứng đó đến bao giờ hả? _Là giọng của hấn. Nó đang rất rất giận hấn nên bơ đẹp hấn luôn, nó cất bước đi. Bỗng một làn sóng mạnh đập vào thuyền làm thuyền lắc lư dữ dội. Nó mất thăng bằng rồi nhào người xuống biển. Nó đã rơi xuống biển ngay trước mắt hấn nhưng hấn chẳng làm được gì ngoài việc la lớn ọi người biết. Mọi người chạy ra đến nơi thì chẳng thấy nó đâu nữa. Đội cứu hộ lập tức tìm kiếm nhưng chẳng có kết quả gì. Kelly ngất lịm đi trên tay Ken. Đứa con gái mà họ yêu quý nhất đã mất tích, sống chết ra sao không rõ. Bun thì ngã khụy xuống sàn, người không còn chút sức lực. Đám bạn nó thì ôm nhau mà khóc. Những bậc phụ huynh kia cũng vậy. Còn hấn thì cứ như người không hồn vậy. Cô bé hấn thích từ lúc nhỏ, cô bé mà hấn hứa sẽ cưới làm vợ ngay khi lớn lên đã ra đi trước mắt hấn. Cả bọn đau khổ trở về nhà. Kelly thì cứ ngất lên ngất xuống. Trong nhà chỉ còn Ken đủ tỉnh táo để giải quyết mọi chuyện. Ken đã cho cảnh sát và đội cứu hộ tìm kiếm khắp nơi. Ai cũng cầu mong cho nó không sao

Trong nhà hấn lúc này

- Rey, con ăn chút gì đi _Anna đem tô cháo đến bên giường hấn
- Tìm được Bi chưa mẹ? _Anna nghe hấn hỏi thì chỉ biết cúi gằm mặt lắc đầu
- Sao vẫn chưa tìm được cơ chứ? _Hấn hét lên
- Rey à, bình tĩnh đi con. Bi sẽ không sao đâu! _Anna nhẹ giọng an ủi _Mẹ tính thu băng lại mấy đoạn Bi nô đùa với con ở nhà mình để dì Kelly xem. Con có muốn xem lại không?
- Vâng ạ _Hấn cũng rất muốn nhìn lại khuôn mặt nó. Chỉ mới vài ngày không gặp mà hấn đã không nhớ khuôn mặt nó ra sao rồi? Phải xem lại mới được. Hấn cùng Anna đi đến phòng điều khiển Camera. Từng cuốn phim được bật lại. Xem đến đoạn phim ngày hôm trước thì hấn chết đứng. Hấn đã bị lừa, hấn đã không tin nó. Sao hấn lại không tin nó cơ chứ? Hấn hận bản thân mình. Nếu không có chuyện ngày hôm đó thì nó đã không phải rơi xuống biển như thế. Lỗi là tại hấn, tất cả là tại hấn. Hấn đã dẫn vật mình biết bao. Từ ngày biết chuyện hấn trở nên trầm tính hấn đi, rất ít nói, cười càng không. Suốt ngày hấn cứ cặm cọc nhà nó, chờ đợi tin tức về nó nhưng chẳng có kết quả gì. Dần dần hấn đã tự tạo ình một vỏ bọc khá hoàn hảo. Vỏ bọc của sự lạnh lùng.

Trong khi đó, tại vùng biển gần đảo Jeju, có một du thuyền đang du ngoạn

- Ba ba ơi, có người trôi trên biển kìa _Một cô bé trạc tuổi nó la lên, chỉ trở về phía người đó. Người đàn ông vội nhìn theo hướng tay cô bé
- Đúng, đúng rồi. Mau vớt lên coi còn sống không _Ông quay sang đám người áo đen ở đằng sau. Và người đó đã được vớt lên thuyền. Là nó
- Thưa ông chủ, là một cô bé. Cô bé đó còn sống ạ. Chỉ là đang hôn mê
- Ba ơi, cậu ấy dễ thương lắm _Cô con gái của ông reo lên
- Jen, trật tự nào con. Phải thay đồ cho bạn ấy đã, cứ vậy sẽ cảm lạnh mất. Con lấy một bộ đồ cho bạn ấy mặc nha _Ông ân cần bảo Jen
- Vâng. Để con giúp bạn ấy thay đồ cho ạ _Jen vui vẻ đi lấy quần áo của mình và thay cho nó. 2 ngày sau nó mới tỉnh lại. Nó đã được gia đình Jen đưa đến đất Hàn Quốc rồi
- Ư...ừm _Đầu nó nặng trĩu, cảm giác như vẫn còn nước trong đầu ấy
- Cháu tỉnh rồi à? _Ba Jen và Jen đi tới
- Cậu ngủ 2 ngày rồi đấy. Cậu làm tớ lo chết mất _Jen cúi gằm mặt hỏi nó
- Ô, mọi người là ai? _Nó nhìn hai người như sinh vật lạ
- Ba tớ đã cứu cậu đấy. Cậu muốn làm môi cho cá hay sao mà nằm ngủ trên biển vậy hả? _Jen chống nạnh hỏi nó
- Ngủ trên biển sao?
- Cháu tên gì? Nhà cháu ở đâu để chú đưa cháu về _Ba Jen tươi cười bảo

- Tên cháu sao? Tên cháu là gì nhỉ? Nhà cháu ở đâu? Sao cháu không nhớ gì hết vậy? Cháu là ai? Cháu tên gì?_Nó loạn lên. Nó đã bị mất trí nhớ rồi
 - Con bé đã bị mất trí nhớ rồi_Ba Jen lắc đầu
 - Mất trí nhớ sao ạ? Vậy để bạn ấy sống với chúng ta đi ba
 - Nhưng gia đình bạn ấy sẽ lo lắng lắm
 - Ba có biết gia đình bạn ấy ở đâu không? Chẳng lẽ ba định bỏ bạn ấy trong tình trạng này?_Jen chống nạnh nhìn ba mình
 - Được rồi, được rồi con gái cưng. Nhưng giờ phải nghĩ cho bạn ấy cái tên đã nào_Ba jen cười trừ nhìn Jen. Cô nhóc đã chầm nó rồi
 - Tên hả? Để con nghĩ cho?_Jen bắt đầu xoa cằm. Sau một hồi suy nghĩ, Jen đánh tay cái bốp. Nhỏ chạy đến bên nó cười tươi nói_Bạn ơi, từ nay bạn sẽ có tên là Nguyễn Ngọc Thiên Di nhé! gọi thân mật là Hyo.
 - Nguyễn Ngọc Thiên Di? Được_Nó cũng cười đáp lại Jen. Trong đầu nó vẫn không ngừng lục lọi từng góc ngách để tìm cái tên của mình nhưng giờ có đập đầu vào tường chưa chắc nó đã nhớ ra. Ba Jen chậm rãi tiến về phía nó
 - Hyo, từ nay con hãy coi ta là ba nhé!
- Nó nhìn ông ngập ngừng hồi lâu rồi gật đầu. Vậy là nó có thêm một gia đình nữa rồi
- Vui quá! Từ bây giờ con đã có thêm một người bạn tốt rồi_Jen reo lên rồi ôm chầm lấy nó
 - Tổ tên là Nguyễn Ngọc Lan Như, cứ gọi tổ là Jen. Tổ sinh sống ở Mỹ. Lần này tổ theo ba đi công tác và vô tình cứu được cậu đấy. Coi như chúng ta có duyên
 - Mỹ sao?
 - Ừm. Tí nữa chúng ta sẽ quay về Mỹ. Nhà chúng ta ở đấy! Jen con giúp bạn chuẩn bị vài thứ cần thiết nhé!_Nói rồi ba nuôi nó bỏ đi. Vài tiếng sau, máy bay sang Mỹ cất cánh và mang nó đi xa khỏi nhà nó, xa khỏi những người mà nó yêu quý nhưng đã bị nó quên đi. Đến bao giờ thì nó mới gặp lại họ đây hay nó sẽ biến mất khỏi cuộc đời họ mãi mãi?

33. Chương 3__ Trở Về

7 năm sau, nó bây giờ đã là một thiếu nữ xinh đẹp rồi. Trong khi nó đang cật lực giúp papa nuôi giải quyết chuyện công ty thì Jen lại nằm ườn ra đó mà xem phim, bắp rang thì vươn vãi khắp bàn. Nó nhìn mà muốn cho nhỏ một đạp rơi xuống đất thôi

- Này con kia, giúp tổ giải quyết đồng hồ sơ trên bàn đi
 - Thôi, đau đầu lắm. Cậu tự giải quyết hết đi
 - Hừ_Nó hừ lạnh rồi không nói nữa.
- “Cạch” Cánh cửa mở ra, ba mẹ nuôi nó đã về
- Hyo, vất vả cho con rồi!_ba nuôi nó cười rồi tiến đến ngồi vào ghế đối diện với nó
 - Không có gì đâu ạ!
 - Jen, sao con không giúp Hyo một tay mà nằm dài xem phim thế hả?_Mẹ Jen trách
 - Một mình Hyo làm đủ rồi ạ._Jen vẫn hướng mắt vào màn hình
 - Con bé này thật là...

- Ba à, con vừa phát hiện ra một điều rất lạ. _Nó nghiêm túc nhìn ba nuôi mình
- Có chuyện sao?
- Số liệu trong hồ sơ năm 2012 khác xa với số liệu mà chị thư kí vừa gửi đến cho con. Số khoản tiền thu vào thì ít mà chi ra thì nhiều. Nếu con nhớ không lầm thì năm đó công ty ta chi tiêu ít nhất mà. Không thể nào có khoản chi tiêu lớn như thế này. Vậy khoản tiền đó đã biến đi đâu? _Nó vừa nói vừa đẩy máy tính của mình sang cho ba nuôi. Mặt ông tối sầm lại
- Có kẻ đã xén tiền của công ty
- Con sẽ cho người điều tra
- Để đó cho ba. Ba có việc khác cần các con làm giúp ba đây!
- Chuyện gì vậy ạ? _Nhìn thấy bộ mặt nghiêm túc của ba mình, Jen bật dậy hỏi
- Các con hãy về và coi chừng nhất cử nhất động của Phạm Đức Thanh giúp ba. Có vẻ như hắn đang muốn tạo phản. Vì chỉ có bọn con là người ta tin tưởng và ông ta chưa từng gặp mặt bọn con bao giờ nên ta mới giao nhiệm vụ này cho 2 đứa
- Vâng ạ. Bao giờ bọn con sẽ đi ạ? _Nó hỏi
- Ngày mai. Ta đã mua nhà cho các con rồi, gần nhà ông ta đấy. Vậy tiện cho việc theo dõi. Các con hãy cẩn thận nhé! Ông ta cũng mưu mô xảo quyệt lắm đấy
- Vâng. Vậy bọn con đi sắp xếp hành lí đây ạ _Jen nói rồi lúi tuột nó lên phòng. Nhỏ rất háo hức vì lần đầu được đến mà
- Hyo, chúng ta rủ nhỏ Ran cùng đi nhé!
- Ủ. _Nó gật đầu rồi bắt đầu sắp xếp hành lí. Nó không mang theo quần áo. Về đó rồi mua sau. Hành trang theo nó chỉ có một cái laptop, ba cái mặt nạ và một cây súng do chính nó tạo ra mà thôi. Đơn giản như vậy. Sau khi ngẫm lại coi mình có quên mang theo thứ gì không, nó gật đầu nhẹ rồi leo lên giường đi ngủ. Còn nhỏ Jen thì vẫn còn đang nói chuyện điện thoại với Ran

Sáng hôm sau, tại sân bay nước Mỹ

- Các con đi cẩn thận nhé! Đến nơi thì gọi cho ba mẹ nhé! _Mẹ nuôi nó ôm lấy ba đứa nó nói
- Vâng. Mọi người ở lại nhớ giữ gìn sức khỏe. Bọn con đi đây _Nó buông ba mẹ nuôi nó ra rồi hướng cửa soát vé mà đi. 15' sau máy bay cất cánh mang nó về với nơi nó sinh ra nhưng nó không hề biết. Trong lòng nó cũng nôn nao kì lạ nhưng chính nó cũng không hiểu lí do mình như vậy. Lắc đầu cho trôi mọi suy nghĩ, nó nhắm mắt lại rồi đi vào giấc ngủ. Những giấc mơ lại ủa về. Đó không phải hẳn là mơ, đó chính là từng mảnh kí ức của nó. Những mảnh kí ức hiện về không có một mắc nối nào. Đêm nào cũng vậy, hễ nó chớp mắt thì lại mơ thấy những giấc mơ đó. Nó rất muốn biết bản thân nó là ai? Nó sống ở đâu? Ba mẹ nó là ai? Nó muốn biết mọi thứ nhưng không ai có thể nói cho nó biết cả. Nhiều lúc nó tự hỏi nó là trẻ mồ côi sao? Sao chẳng một ai quen biết nó? Thời gian cứ như thế trôi qua, đến nay đã 7 năm rồi. Nó mệt mỏi và không muốn tìm lại những kí ức đó làm gì nữa. Nó bây giờ đang sống rất hạnh phúc cùng với gia đình mới của nó. Hà tất phải tìm lại những kí ức lúc xưa làm gì? Có khi những kí ức đó còn rất đau buồn nữa.

34. Chương 4_ Mảnh Đất Thân Yêu

8h sáng, sân bay Tân Sơn Nhất

Nó đeo chiếc kính đen bản to vào rồi cùng 2 con bạn tiến ra cửa sân bay. Hàng ngàn con mắt dõi theo bọn nó. Ran thì toát một vẻ nhí nhảnh cùng chiếc váy voan hồng dài đến đầu gối trông rất thu hút. Jen thì trung thành với tông màu đỏ. Chiếc váy nhỏ mặc là một chiếc váy cúp ngực cũng dài đến đầu gối. Khoát

ngoài là một chiếc áo tay lửng vai ngang màu trắng. Nhìn Jen bây giờ thật quyến rũ làm sao. Và người cuối cùng là nó. Nó thì không thích mặc váy như hai nhỏ bạn. Đồ nó mặc là một chiếc áo phong màu trắng bỏ trong chiếc quần đùi lưng àu đen. Khoác ngoài là một chiếc áo da cũng đen nốt. Mái tóc đen dài của nó được thả tự nhiên. Nó đi một đôi bốt cổ cao, đế cao đến 10 phân. Giờ nó cao kinh khủng 1m85 chứ ít gì. Bọn nó tiến ra ngoài sân bay. Bắt một chiếc taxi, bọn nó lên xe rồi về ngôi nhà mà ba nuôi nó đã mua. Đứng trước ngôi nhà mà ba Jen mua, bọn nó trầm ngâm. Bọn nó cứ tưởng là một căn biệt thự nhưng không phải. Đây là một ngôi nhà cấp 4 bình thường thôi nhưng nhìn nó khá rộng. Nhất là cái khuôn viên phải gần 20Ha chứ không nhỏ. Ngôi nhà được sơn màu trắng, mái màu đỏ. Bên ngoài còn đề dòng chữ Angle. Ở giữa khuôn viên có một bộ bàn ghế màu trắng nhìn rất đẹp và sạch sẽ. Nhìn sang bên trái ngôi nhà là một vườn hoa với rất nhiều loại hoa. Bên cạnh còn có một hồ nước trong xanh nữa. Nhìn ngôi nhà này giống như một bức tranh thu nhỏ vậy. Chỉ có một từ để diễn tả cho bức tranh này thôi! Đẹp. Nó cùng 2 con bạn tiến vào nhà. Ran bắt đầu chạy nhảy khắp nơi, mở cửa hết phòng này đến phòng khác. Bỗng dưng nhỏ la lên khi vào đến căn phòng cuối cùng. Nhà này có tới 5 phòng. Nghe thấy tiếng hét, nó và Jen lập tức vọt vào. Bọn nó cũng khá ngạc nhiên khi thấy 2 kẻ ở trong phòng

- Sao 2 em lại ở đây?_Nó hỏi

- Ba mẹ bảo bọn em chuyển đến đây sống với 3 chị!_Cô gái nói rồi chạy đến ôm chầm lấy nó và Jen

- Các chị thấy nhà đẹp không? Là bọn em chọn đấy!_Cậu con trai tươi cười nói

* TRẦN THIÊN NAM : (Bill) 16 tuổi. em của Ran. Đẹp trai theo kiểu con nít. Anh này sinh ra và lớn lên ở Mỹ nhưng cách đây 1 năm đã được nó điều về quản lí bar ở . Nó có một số lượng Bar khá lớn trên thế giới đấy. Là hộ pháp của Killers

* NGUYỄN NGỌC HÀN CHÂU (Joe) 16 tuổi. em họ Jen. Tính tình nhí nhảnh, rất thương nó và Jen. Luôn coi nó là thần tượng của mình. 1 năm trước, nhỏ theo Bill về . Là bạn gái của Bill. Là hộ pháp của Killers.

- Các em ở đây cũng tốt. Bọn chị cũng đang lo lắng về việc không biết đường đây_Nó hồ hững nói

- Chị về thăm ông bà chưa?_Bill hỏi Ran

- Chị mới vừa về đến thôi! Để tí nữa rồi đi_Ran phe phẩy tay.

- Cậu đi thăm ông bà đi. Bọn tớ đi mua vài thứ cần thiết đây_rồi Jen quay qua nói với Joe_Joe, em làm người dẫn đường nhé!

- Vâng ạ._Joe tươi cười trả lời. Vậy là bọn nó chia làm 2 nhóm mà đi. Bill đưa Ran về thăm bà. Còn nó và Jen thì theo Joe đi mua sắm. Trên đường đi, Joe đã giới thiệu cho bọn nó rất nhiều nơi. (Đang đi bằng taxi vì Joe đi cùng xe với Bill mà Bill lại lấy xe chở Ran đi rồi nên bọn nó phải bắt taxi đi thôi) Khi đi ngang qua một cửa hàng xe, nó đã cho dừng xe lại. Cứ ngồi trên taxi mà đi tham quan thành phố chỉ có nước chấy túi mà thôi. Bọn nó dạo từ hàng trên xuống hàng dưới và chọn ỉnh chiếc xe yêu thích. Nó mua một con mui trần, một BMW và một mô tô phân khối lớn màu đen. Chị này giàu. Jen thì mua một con BMW màu đỏ thôi. Nhỏ này cái gì cũng đồ, chói mắt ghê luôn. Còn Joe thì không mua chiếc nào vì ngày đầu tiên về đây nhỏ đã mua nhiều rồi. Mua một lần đến 5, 6 chiếc luôn ấy chứ! Nó tiến lại chỗ nhân viên thanh toán, cầm lấy giấy bút và ghi lại địa chỉ nhà mình

- Đem tất cả về địa chỉ này cho tôi!_nó móc ra một cái thẻ màu xanh rồi đưa cho nhân viên. Sau đó, bọn nó leo lên chiếc mui trần rồi phóng đi. Joe là người lái xe. Vì thấy hôm này trời không có nắng nên nó mới quyết định đi mui trần. Bọn nó dạo quanh thành phố rồi dừng lại ở trung tâm thương mại Plaza.

35. Chương 5_vô Tình Gặp Lại

Bọn nó dạo từ quầy này sang quầy khác. Có biết bao nhiêu đồ để mua. Một lúc sau

- Hơ, tớ đói bụng_Jen vừa xoa bụng vừa nói
- Em cũng vậy
- Vậy chúng ta đi ăn. Tiện thể chờ Bill và Ran luôn_Nó nói
- Ok_Hai nàng kia nhảy căng lên. Bọn nó đã không ăn gì từ lúc lên máy bay rồi. Còn sức đi chơi thể này, bọn nó cũng giỏi thật. 3 người bọn nó kéo đến quầy ăn dưới tầng trệt. Ngồi vào cái bàn khuất nhất, nó chống cằm nhìn ra đường. Đường phố bây giờ thật đông đúc, xe cộ qua lại tấp nập. Nó cứ thả hồn vào quang cảnh bên ngoài cho đến khi nghe thấy tiếng anh phục vụ gọi mình. Nó ngược lên nhìn anh phục vụ. Vẻ đẹp của nó làm cho anh phục vụ phải đờ người ra. Vài phút sau mới lắp bắp
- Xin...xin hỏi cô dùng gì?
- Cho tôi một hamburger và một ly sữa đá_Nó đặt menu xuống rồi nhìn anh phục vụ nói.
- Vâng_Anh phục vụ vội chạy đi. Cứ đứng đó nhìn bọn nó sẽ bị đuổi việc mất. Rồi nó lại hướng mắt ra đường. Bỗng có vài tiếng hò hét vang lên. Nó không cần nhìn cũng biết chuyện gì đang diễn ra. Nó chẳng thèm liếc mắt nhìn đến 1 lần, vẫn hướng mắt ra đường. Còn Jen và Joe thì chỉ biết lắc đầu cho đám con gái hám trai này. Tình hình là có 9 anh chàng đang bước vào quán ăn. Đi bên cạnh còn 4 cô gái nữa
- Ở đâu cũng có thể loại này_Jen chẹp miệng
- Sao họ lại như thế nhỉ?_Joe cũng góp lời.
- 2 người đang nói về ai thế?_Bill và Ran cuối cùng cũng đến rồi
- Đang nói về cái bọn con gái hám trai_Joe khinh khỉnh nói
- À_Bill gật gù như đã hiểu ra. Cậu nhóc kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Joe còn Ran thì ngồi xuống bên cạnh nó
- Nè, cậu nhìn chàng nào ngoài đường mà say sưa thế hả?_Ran đánh nó
- Nhìn thẳng điên! Con trai chỉ là thứ bỏ đi!_Nó quay phắt mặt sang nhìn Ran
- Nè chị, em cũng là con trai đấy!_Bill hét toáng lên
- Đồ ăn đến rồi kìa_Joe nhìn xe đồ ăn đang được đẩy tới nói
- Im lặng và đánh chén đi_Jen hồ hởi rồi khởi màn ăn uống. Bọn nó tập trung vào chuyên môn của mình, không ai nói với nhau lời nào. Sau khi đánh chén xong mọi thứ, Bọn nó đứng lên rồi bỏ đi. Vừa ra đến cửa thì có một cô gái va phải Jen. Cô ta té xuống sàn nhà
- Ôi đau quá!
- Bạn không sao chứ?_Jen đưa tay kéo cô gái đó lên
- Không sao! Chỉ là cái móng nó tiếp đất hơi mạnh thôi!
- Chị Sin, Rin_Bill lên tiếng
- Ủa, em quen họ à Bill?_Jen ngạc nhiên nhìn Bill
- Họ là thành viên cấp A của Queen đấy
- Queen? Là gì vậy?_Ran trưng ra bộ mặt ngơ ngác
- Hớ! Mọi người không biết Queen sao?_Rin bất ngờ. Queen nổi tiếng đến thế sao lại có người không biết_Mấy người mới ở trên trời rớt xuống à?
- Không nhất thiết bọn tôi phải biết đến cái bang gì đó của mấy người._Rin và Sin giờ mới để ý đến nó-người không nói tiếng nào từ nãy đến giờ. Ánh mắt của Sin và Rin vừa quét đến mặt nó thì dừng lại.

Trên mặt hai người không giấu nổi sự bất ngờ. Nó khó chịu khi có người nhìn mình như thế. Chẳng thêm để ý đến họ nữa nó bước đi. Nhưng đi chưa được 2 bước thì nó bị ai đó kéo ngược lại

- Bi? Cậu là Bi phải không? _Sin nhìn nó với vẻ hốt hoảng xen chút lo sợ (Đúng rồi đấy ạ)
 - Là chị phải không Bi? _Rin nức nở nhìn nó. Nó đã khó chịu giờ lại càng khó chịu hơn. Hất tung cánh tay của Sin ra, nó quay lưng lại
 - Nhầm người rồi. _Rồi nó bước đi. Jen, Bill và Ran cũng đi theo nó
 - Chị ấy là vậy đấy ạ. Hai chị bỏ qua cho _Joe cười cười rồi cũng đuổi theo. Chỉ còn lại 2 người con gái thất thần đứng đó
 - Nhầm người sao? Nhưng nhưng cô gái đó rất giống Bi mà _Sin thần thờ
 - Đúng vậy. Không thể nào nhầm được _Rin lắc lắc đầu. 7 năm đúng là một thời gian dài nhưng 7 năm chưa thể thay đổi được khuôn mặt của nó. Khuôn mặt nó bây giờ vẫn còn vài nét giống với lúc nhỏ. Sin và Rin lững thững bước vào nhà hàng. Nhìn thấy khuôn mặt thất thần của hai nhỏ, Jin lo lắng hỏi
 - Có chuyện gì thế? Vừa nãy 2 người còn vui vẻ lắm mà.
 - Ô Rin, em vừa mới khóc sao? _Sam nhìn Rin lo lắng. Khóe mắt Rin vẫn còn đọng lại nước mắt kìa
 - Chị ơi! _Rin ôm chầm lấy Sam mà khóc. Mọi người trong nhà hàng đều quay qua nhìn nhỏ
 - Có chuyện gì thế? 2 người nói đi. Ai chọc 2 người sao? _Jun nổi đóa
 - Không. Vừa rồi bọn tớ vừa thấy một người giống Bi như đúc _Sin cúi gằm mặt nói. Tất cả mọi người đều buông đũa nhìn Sin.
 - Có thật không? Người đó đâu? Chắc chắn đó là con bé rồi. Sao cậu không giữ nó lại? _Bun hoảng lên. Trong lòng anh đang dâng lên một niềm hi vọng. Hi vọng đó là đứa em gái bé bỏng của anh. Hắn chẳng nói gì chỉ trân trân nhìn Sin. Hắn sợ người đó không phải là Bi. Hắn không dám hi vọng vì hi vọng càng nhiều thì thất vọng càng cao
 - Người đó đi rồi! _Nước mắt Sin cũng rơi xuống
 - Sao cậu lại để cậu ấy đi như vậy? _Rika lên tiếng trách Sin
- (Trong phần giới thiệu nhân vật, mình có viết nhầm một chỗ. Có đến 2 Ran luôn. Mình đổi Trần Hoàng Như Bình thành Laysi nhá)
- Bọn em đã giữ lại nhưng người đó bảo nhầm người. Chị ấy nhìn bọn em như hai người xa lạ ý. _Rin nức nở nói _Nhưng quả thật chị ấy rất giống chị Bi. Giống đến từng chi tiết luôn
 - Phải điều tra về cô gái đó, rất có thể đó là Bi. _Jin trầm ngâm hồi lâu rồi lên tiếng
 - Nhưng chúng ta phải bắt đầu từ đâu. Chúng ta không biết gì về cô ta cả _Wan nói
 - Đúng rồi. Cô gái đó vừa đi với Bill và Joe _Rin buông Sam ra và nói.
 - Bill và Joe? Quản lý của bar Devil á hả?
 - Ừm
 - Vậy tối nay chúng ta đến gặp hai người đó _Rồi cả bọn cũng đứng lên ra về. Chẳng ai còn tâm trạng để ăn uống nữa. Họ đang rất mong chờ buổi tối đến.

36. Chương 6 _ Tôi Không Ngại Tiễn Các Người Một Đoạn Đường

10h tối tại nhà bọn nó. Bill và Joe quần áo tươm tất dường như định đi đâu đó

- Giờ bọn em đến Bar, các chị đi không?_Bill quay sang hỏi bọn nó đang nằm dài ăn bắp rang bơ và xem ti vi dưới sàn nhà (Trời nóng nên bọn nó nằm luôn dưới đất át)
- Bar hả? Đi không Hyo?_Ran quay sang hỏi nó
- Không._Nó trả lời. Ran bắt đầu dùng chiêu thức nhõng nhẽo với nó. Nhỏ đang rất muốn đến bar. Dù gì thì nhỏ cũng là bà chủ mà, bà chủ mà chưa đến bar của mình lần nào mới lạ chứ
- Hyo, đi đi mà. Đến đó coi bar hoạt động ra sau. Dù gì chúng ta cũng là chủ bar mà. Phải biết tình hình kinh tế như thế nào chứ!
- Đúng đó chị, chị đến thử một lần đi. Chị chưa bao giờ đến đó mà._Joe cũng bay đến lay tay nó. Nó đành phải chịu thua thôi. Nó không muốn bị tra tấn lỗ tai thêm một giờ một khắc nào nữa
- Được rồi. Tớ đi thay quần áo đã_Nói rồi nó phóng lên phòng. Ran và Jen cũng ai về phòng nấy, chuẩn bị trang phục để đến bar. Một lát sau, nó bước xuống với một vẻ ngoài hết sức phá cách. Quần bò đen, áo phong trắng lệch vai. Nó đi một đôi giày trắng hiệu Nike. Và đeo một vòng tay màu đen. Mái tóc nó được cột cao để lộ cái cổ trắng ngần thanh thoát. Jen thì mặc một chiếc váy ôm màu đỏ đến đùi. Mái tóc thì được thả tự nhiên. Nhỏ đi một đôi giày cao gót cũng màu đỏ. Tóc lại là đỏ từ trên xuống dưới. Nhìn nhỏ quyến rũ lắm. Ran thì chơi màu dịu hơn. Nhỏ này mặc một chiếc váy màu hồng, vải voan. Một dây nịt bụng màu trắng. Mái tóc cũng được thả tự nhiên nhưng trên đầu còn có một cái cài màu hồng đính thêm một cái nơ to tướng nữa. Bọn nó leo hết lên chiếc mui trần của nó rồi phóng đến bar Devil. Trong khi đó tại bar Devil
- Bill và Joe chưa đến_Yul nói.
- Chưa đến sao? Ngày thường giờ này bọn nhóc đã có mặt rồi mà_Wan trầm ngâm.
- Chắc có liên quan đến cô gái lúc sáng
- “Rầm” Cánh cửa bar bị đập một cách tàn bạo. Một đám đông kéo vào đập phá bar. Mọi người hoảng sợ hét lên. Sau đó một toán người áo đen chạy đến chặn trước mặt đám người đó
- Bọn mày muốn phá bar à?
- Bar này từ hôm nay sẽ thuộc quyền sở hữu của bọn tao_Tên cầm đầu vênh mặt lên nói
- Ai cho bọn mày cái quyền đó_Rồi cả hai bên xông vào đánh nhau. Quan khách bỏ chạy toán loạn. Một vài người hứng thú ở lại xem. Đa số bọn họ đều là bang chủ của các bang lớn. Một lúc sau, đám vệ sĩ đều nằm sõng soài dưới đất, trông thật thảm hại. Tên cầm đầu bên kia tiến đến chỗ Dj. Anh chàng Dj run sợ nhìn tên đó.
- Bật đèn lên_Anh DJ hoảng sợ vội làm theo. ánh sáng hắt đến mọi nơi
- Hừ. Từ hôm nay bar này sẽ thuộc bang Demons. Ai dám phản kháng giết hết
- “Đoàng” Tiếng súng chói tai vang lên. Cái tên đang tuyên bố trên bục kia khụy xuống ôm tay. Mọi người đều hướng mắt ra nơi phát ra âm thanh. Bọn nó đang đứng trước cửa. Nòng súng trên tay nó con vươn lại khói.
- Bì?_Bọn hần như chết sững.
- Chính là cô gái đó_Sin thốt lên
- Bọn nó từ từ tiến vào trong
- Cái bọn này thật là..._Bill điên tiết muốn nhảy bổ vào đám người trước mặt nhưng bị nó ngăn lại.
- Đưa bọn vệ sĩ đi và vào trong cầu nguyện đi_Nó nói giọng lạnh tanh.
- Chì!_Bill và Joe hướng ánh mắt cầu cứu vào Jen và Ran nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu từ bọn họ
- Nhanh lên!_Nó hét lên. bọn nhóc hoảng sợ vội ra hiệu cho bọn thuộc hạ đang nằm sải lại dưới đất kia lui vào còn mình thì lững thững đi vào phía phòng vip. Kì này toi rồi
- Cái con nhỏ này, mày dám bắn tao sao?_Tên cầm đầu ôm tay đứng bật dậy nhìn nó

- Thanh toán mọi chi phí về người và của rồi biến ngay_Giọng nói lạnh như băng ngàn năm của nó lại đều đều vang lên. Một khi nó đã cầm tới súng thì con người nó cũng thay đổi hẳn, tàn nhẫn và vô tình
- Tao không trả đấy! Mà làm gì được tao? Mà chỉ là một con nhố vất mũi chưa sạch mà thôi_Tên đó quát nó rồi lại trừng mắt nhìn nó
- Vất mũi chưa sạch? “Đoàng” Âm thanh khô khốc đó lại vang lên. Cánh tay kia của hắn đã bị dính đạn_Tôi không ngại tiền các người một đoạn đâu. Mau lên thanh toán rồi biến khỏi đây_Nó đã mất kiên nhẫn
- Con nhố này bắt nó lại cho tao!_Tên đó quay sang sai bảo bọn đàn em nhưng bọn chúng chưa kịp làm gì thì “Đoàng” Lại là cái âm thanh đó. Viên đạn đã nằm chính trán của tên đó
- Đụng vào Hoyo của chúng ta chỉ có nước chết thôi!_Ran nhếch môi
- Nó đã ột con đường sống mà không biết quý trọng._Jen lắc đầu rồi nói lớn_Tên nào muốn có kết cục như tên đó thì bước lên_Chẳng có ai dám nhúc nhích cả
- Thanh toán tiền rồi biến đi_Ran lặp lại lời nó. Một tên trong đám người đó vội đi thanh toán tiền rồi cả bọn phóng ngay tức khắc.
- Một lũ ngu ngốc. Hôm nay đóng cửa sớm_Nó nói rồi hướng phòng vip mà đi. Còn hai nhố bạn của nó liền bắt tay vào nhiệm vụ đuổi khách.
- Bi tàn nhẫn đến vậy sao?_Bun ngồi phịch xuống ghế
- Chưa có gì chắc chắn đó là Bi cả?_Jill trầm ngâm nói
- Cô gái đó rất giống Bi mà. Không thể có chuyện người giống người được_Hắn khẳng định.
- Vậy chúng ta vào gặp chị Bi đi_Ryna vui vẻ nói rồi phóng thẳng đến phòng Vip. Trong căn phòng Vip đó
- Khá lắm. Quản lí bar như vậy đấy!_Nó khoanh tay trước mặt nói với Bill và Joe
- Không thể tránh khỏi những chuyện này được ạ_Bill méo máo nhìn nó. Việc xảy ra xung đột trong thế giới đêm chỉ là chuyện thường thôi
- Chị không nói đến cái đó. Cái mà chị muốn nói là việc đám vệ sĩ kia. Người của em khả năng chỉ tới đó thôi sao? Chỉ một đám cón con mà không ngăn được. Bar này tồn tại được bao lâu nữa đây._Nó giận dữ quát
- Bọn em xin lỗi
- Xin lỗi? Chị không thích nghe từ đó. Tiền thu nhập tháng này của bar sẽ được chia đều cho nhân viên. Bọn em không được nhận đồng nào cả._Nó chăm chăm nhìn Bill và Joe còn hai nhố thì chỉ biết ỉu xiu mà chấp nhận hình phạt của nó thôi
- Vâng ạ
- Thay đám vệ sĩ khác. Tuyển chọn hàng hoàng cho chị, ít nhất thì cũng bằng nửa của 2 em. Không được để việc của ngày hôm nay tái diễn đấy. Nếu không chị sẽ cho 2 đưa cuốn gói về nước ngay lập tức._Nó chống nạnh lên giọng. Hai nhố hoảng sợ liền vâng vâng dạ dạ.
- “Cạch” Cánh cửa mở và bọn hắn bước vào
- Ủa, anh Bun? Anh tìm bọn em à?
- Không, bọn anh tìm cô ấy_Bun chỉ tay vào nó. Nó hơi ngạc nhiên nhưng không nói gì. Nó đang cố lục lọi trong đầu xem đã gặp đám người này bao giờ chưa nhưng đáp án của nó là chưa
- Tôi có quen mấy người à? Tôi nhớ là chưa gặp mấy người bao giờ mà_Nó hồ hững nói. Nói chuyện với người khác mà nó nhìn đi đâu ấy
- Bi!_Bun cất tiếng gọi nó. Hai hàng lông mày nó nhíu lại. Lại là cái tên đó?
- Bi? Là ai vậy? Sao cứ nhầm tôi với người đó thế?

- Bi, em không nhận ra bọn anh sao?_Bun tiến đến lay người nó. Bill hoảng hốt kéo tay Bun ra
- Anh đừng động vào chị ấy! Chị ấy không thích có người lạ động vào mình đâu
- Tôi không phải là Bi. Tôi không quen mấy người._Nó quay phắt mặt đi hướng khác. Trong lòng thầm rửa cái người tên Bi đó
- Hyo à, chúng ta về thôi! Tớ buồn ngủ quá! Bây giờ hết hứng chơi rồi_Ran hồn nhiên mở cửa bước vào_Ồ sao ở đây lại đông người thế này_Jen và Ran liền chạy đến bên nó
- Có chuyện gì sao Hyo?
- Mấy người này cứ gọi tớ là Bi! Khó chịu quá! Chúng ta về thôi!_Nó đứng phắt dậy rồi bỏ đi
- Có khi nào cái tên đó..._Jen lấp lửng nhìn nó_Mấy người này...
- Cậu nói gì vậy? Chúng ta đi thôi_Ran lôi Jen đi rồi Bill và Joe cũng chạy theo
- Không phải sao?_Bun như sắp ngã xuống
- Cô gái đó có vẻ biết điều gì đó! Cô ta đã nói Có khi nào cái tên đó mà_Laysi ngậy người ra.
- Mấy người đó có điều gì đó bí ẩn lắm. Phải điều tra mới được_Wan nói rồi lấy điện thoại ra gọi cho ai đó
- Giờ chúng ta về nhà thôi_Cả bọn kéo nhau về nhà. Người im lặng nhất từ đầu đến cuối chính là hấn. Hấn đang suy nghĩ cái gì vậy chứ?

10 couple của chúng ta trong tương lai đây. Hiện giờ mới có một cặp của Bill và Joe thôi à

Hấn (Rey)-Nó (Bi/Hyo)

Bun-Sin

Ren-Sam

Jin-Ryna

Jun-Rika

Yul-Laysi

Jill-Jen

Vicky-Rin

Wan-Ran

Bill-Joe

37. Chương 7__đi Học

Sáng sớm hôm sau, trên bàn ăn tại nhà nó

- Sao chúng ta lại phải đi học chứ?_Jen khó chịu nhìn nó. Đang tung tăng chơi đùa vui vẻ thế này, sao tự dưng nó lại muốn đi học không biết? Người ta thì muốn nghỉ học biết bao còn nó thì lại chui đầu vào học. Nó có bị chạm dây thần kinh nào trong đầu không vậy?
- Chúng ta phải đi học. Chúng ta đang trong độ tuổi đi học mà. Nếu cứ ở nhà ông ta sẽ sinh nghi đấy!_Nó vừa ăn vừa nói.
- Hiểu rồi_Ran gật gù
- Bọn chị học trường nào thế? Bọn em học trường Star nè_Bill hớn hờ nói

- Cùng trường với bọn em
- Thật sao? Vui quá!_Joe reo lên. Miệng thì cười toe toét. Vui đến mức đỏ sáo trời
- Nhưng chúng ta đi học rồi thì lấy ai theo dõi ông ta?_Jen e dè hỏi nó. Nhỏ vẫn không quên nhiệm vụ được giao
- Tổ đã cài định vị lên xe ông ta rồi. Ông ta đi đâu chúng ta cũng biết_Nó bình thản trả lời
- Đúng là Hyo, làm việc gì cũng nhanh gọn lẹ hết_Ran giơ ngón trỏ lên tỏ ý thán phục nó

Ăn xong, bọn nó lên xe đến Star. Nó vận trên người một bộ đồ đen từ trên xuống dưới. Áo pull đen. Quần Jeans dài màu đen. Áo khoác ngoài cũng đen nốt. Nó đi một đôi boots cao 5 phân cũng màu đen. Mái tóc đen dài được nó thả tự nhiên, bay phấp phới trong gió. Tóm lại nhìn nó đậm chất xã hội đen. Jen thì chơi màu đối lập với nó, màu trắng. Nhỏ mặc một áo sơ mi màu trắng, khoác ngoài là một chiếc áo cộc tay màu đen. Nhỏ mặc một chiếc quần kaki màu trắng. Đi giày trắng. Còn Ran thì mặc một chiếc quần đùi màu đen, áo màu xanh trẻ vai. Đôi boots nhỏ đi cao đến đầu gối. Nhìn nhỏ rất phá cách. Vì lái moto nên bọn nó phải mặc quần chứ mặc váy thì có nguy cơ gây ra tai nạn mất. Nó leo lên con moto của mình rồi phóng đi. Jen đi chung với Ran. Còn Bill thì đi với Joe.

Trường Star

Một chiếc Lamboghini màu trắng và một chiếc BMW từ từ tiến vào trong. Bọn con trai, con gái xung quanh lập tức hò hét

- Anh Rey ơi, làm bạn trai em đi
- Anh Bun, em yêu anh
- Hoàng tử của lòng em, Jill
- Anh yêu em, Rin
- Rika, làm bạn gái anh nha em
- Sin, anh yêu em, yêu rất nhiều

Rồi nhiều lời khác nữa. Nghe mà đau đầu điếc óc.

- Im hết coi_Jin, con người im lặng và khó tính nhất đã lên tiếng. Và kết quả thật ngoài mong đợi. Cái đám ồn ào đó đã im bặt ngay lập tức. Hài lòng, Jin nói tiếp_Vào lớp hết đi._Mọi người lập tức ba chân, bốn cẳng chạy vào lớp
- Sau này cứ phát huy nha Jin_Jill cười cười vỗ vai Jin
- Vào thôi nào!

Bọn hần quay lưng bước đi. “Brừm brừm” Tiếng xe máy làm bọn hần phải khựng lại. Trường này là trường dành cho những cô chiêu cậu ấm nên thường là được đưa đón. Ít có ai đi xe máy đến trường lắm.

- Học sinh mới hả? Lần đầu tiên thấy đó_Sam nói
- Chắc vậy. Thôi mặc kệ đi!_Sin nói rồi câu tay cô em gái mình tiếp tục bước đi
- Woa, lâu rồi mới được đi xe moto đấy. Vui thật_Ran hồ hởi nói. Nghe thấy cái giọng quen quen, Wan lập tức quay lại nhìn.
- Ồ, bọn họ...
- Gì vậy? Thấy thái độ lạ thường của Wan, bọn hần cũng quay lại xem. Cả bọn ai cũng trở mắt nhìn bọn nó
- Họ học ở đây sao?
- Chào em, gặp lại rồi_Bun vui vẻ chào nó. Nó không nói gì bước qua anh
- Chào anh, nó là vậy đấy! Anh thông cảm nhé!_Ran cười chào Bun rồi đuổi theo nó

- Bill, phòng lão hiệu trưởng ở đâu?_Jen quay sang hỏi Bill_2 đứa học lớp nào?
- Trên lầu 3 ấy ạ. Bọn em học 10A1
- Vậy à? Xin vào lớp em quây chơi mới được. Bye_Jen nói một lèo rồi bỏ đi. Nhỏ chẳng thèm để ý gì đến bọn hần luôn.
- Các chị ấy sẽ học lớp chúng ta sao Bill?_Joe quay sang hỏi Bill
- Còn phải phụ thuộc vào chị Hyo nữa. Chị Hyo mà không đồng ý thì không được đâu
- Chúng ta cũng lên phòng hiệu trưởng đi Bill_Nói rồi Joe lôi Bill đi. Chỉ còn lại bọn hần ngơ ngác tại đó.
- Họ bơ đẹp chúng ta luôn kìa_Sau một hồi ngây người Yul lên tiếng
- Anh à, người đó không phải chị Bi đâu. Chị Bi không có như vậy đâu!_Ryna lắc tay Bun.
- Anh không biết. Anh có cảm giác đó chính là Bi._Bun buồn thiu buồn thít_Wan à, có kết quả điều tra chưa?
- Không điều tra được. Thông tin về bọn họ đều được phong tỏa rồi
- Những con người bí ẩn_Jun chep miệng
- Chúng ta vào lớp thôi!_Hần nói rồi bỏ đi. Rồi ai về lớp nấy, chuẩn bị cho tiết học.

38. Chương 8_ Bạn Mới

Trong phòng hiệu trưởng

- 3 tiểu thư đến rồi à?_Ông hiệu trưởng khúm núm trước mặt bọn nó
- Bọn em học lớp nào vậy ạ?_Ran lễ phép hỏi. Dù gì ông ta cũng lớn tuổi hơn bọn nó mà
- 3 tiểu thư sẽ học lớp 11A1
- Hyo à, chúng ta vào học cùng lớp với Bill và Joe đi_Jen lay tay nó, giọng làm nũng
- Không. 2 đứa kia có muốn thì chuyển lên học cùng với chúng ta_Nó kiên quyết. Bổng Bill và Joe ngoài cửa xông vào đồng thanh
- Ok liền ạ
- Thân phận của bọn tôi ông phải giữ kín. Có người hỏi hay điều tra chỉ cần bảo là con của một nhà làm ăn nhỏ trong nước thôi_Nó lạnh giọng bảo hiệu trưởng. Ông hiệu trưởng rợn tóc gáy vội gật đầu. Bọn nó quay lưng ra cửa và đi thẳng về lớp. Một cô giáo trẻ đang đứng trước cửa lớp, có vẻ như chờ bọn nó
- Các em là học sinh mới sao?
- Vâng ạ. Còn có 2 đứa chuyển lớp nữa ạ_Ran tươi cười trả lời giáo viên. Nhỏ biết 2 con bạn mình sẽ không trả lời đâu nên buộc lòng phải lên tiếng.
- Các em theo cô vào nào._Cô giáo mở cửa bước vào. Bà cô vừa bước đến cửa thì bị nó kéo lại. Cả lớp thì nhìn nó với ánh mắt như muốn giết người. Nó đã phá hỏng màn vui của bọn họ mà
- Em sao thế?_Cô giáo tròn mắt nhìn nó. Nó không nói gì, chỉ tay lên trên. Bà cô theo tay nó nhìn lên và hoảng hồn khi thấy một xô nước đã đặt ở đó. Khẽ vuốt ngực, bà cô liền quay sang nó cười tươi
- Cảm ơn em nhiều nha._Nếu không có nó thì bà cô đã trở thành trò cười cho cả lớp rồi. Vì thấy bà cô này dễ mến nên nó mới cứu thôi

- Làm sao để vào đây? Nếu bước vào sẽ bị xô nước ập lên đầu mất thôi!_Bà cô trầm ngâm tìm cách. Đang mải suy nghĩ thì bà cô bị nó kéo ra sau. Nó lấy trong túi ra một con dao rồi phóng về phía góc tường. Một sợi dây mỏng như sợi chỉ bị đứt. Xô nước trên cửa đổ ào xuống. Con dao cắt đứt sợi chỉ và găm sâu vào bức tường. Mọi người trong lớp ai cũng lạnh sống lưng. Chỉ có 11 con người ở cuối lớp là vẫn bình chân như vại. Bà cô xanh mặt nhìn nó. Nếu không phải Ran lên tiếng gọi hồn bà giáo về thì có lẽ bà cô sẽ đứng chết tại đó luôn ấy chứ!
- Cô ơi, em mỗi chân quá!
- À...Ừm. Chúng ta vào thôi!_Rồi bọn nó theo bà cô đi vào lớp. Bà cô tươi cười nói nhưng trong lòng thì đang rửa cái người bày ra cái trò lúc nãy
- Lớp chúng ta hôm nay có thêm 3 bạn mới và 2 bạn từ lớp khác chuyển đến_Rồi bà giáo quay sang nói với bọn nó_Các em tự giới thiệu đi
- Tôi là Nguyễn Ngọc Lan Như, cứ gọi là Jen_Jen làm mặt lạnh nói
- Tôi và Joe thì khỏi cần giới thiệu nữa nha!_Bill cười toe toét
- Tôi là Trần Phương Nhi, cứ gọi là Ran. Còn đây là Nguyễn Ngọc Thiên Di, gọi cậu ấy là Hyo nhé!_Ran cười tươi giới thiệu. Nhỏ biết rõ tính của nó ít nói nên giới thiệu luôn_Hyo rất ít nói và khó gần nên có mạo phạm gì các bạn thì cũng bỏ qua nhé! Và tuyệt đối đừng động vào người Hyo nha! Chết đấy_Ran vô tư nói mà không hề hay biết nó đang nhìn nhỏ như muốn ăn tươi nuốt sống.
- Bọn em ngồi đâu cô?_Joe nhìn bà cô hỏi
- Còn đúng 5 chỗ trống đấy. Các em tự sắp xếp đi
- Vâng. Bọn em ngồi bàn cuối nha chị_Joe ngược mắt nhìn nó. Nhận được cái gật đầu từ nó, Joe tí tởn kéo tay Bill về chỗ. Nó để cho hai cô bạn mình chọn xong thì mới về chỗ ngồi. Ran ngồi với Wan, Jen ngồi với Jill còn nó thì ngồi với hần. Sau khi ngồi vào chỗ, nó liền hướng mắt sang bàn trên cùng gần cửa ra vào-nơi có một tên con trai và một đứa con gái đang ngồi. Và hai kẻ đó không ai khác chính là hai anh em nhà họ Phạm. Nó nở nụ cười cửa miệng rồi gục đầu xuống bàn ngủ. Hần thật không biết nó đang nghĩ gì. Cũng chẳng thêm quan tâm đến nó thêm nữa, hần cũng gật đầu xuống bàn và ngủ.

39. Chương 9__ Nên Biết Điều Tý Đi, Bà Cô Già

Sau 2 tiết nằm ngủ, nó uể oải vươn vai. Học sinh trong lớp đã đi cả rồi. Chỉ còn lại bọn hần và bọn nó thôi. Bọn hần đang vây quanh bọn nó để giới thiệu nhưng nó chẳng thêm để ý làm gì. Nó lờ đi điện thoại ra quan sát đường đi của lão Phạm đó.

- Chẳng có gì mới_Nó trầm nghĩ. Bỗng một kẻ nào đó đến đứng trước mặt nó. Nó ngẩng đầu nhìn cái kẻ đó. Là Phạm Duy Khang
- Chào em, còn nhớ anh chứ?
- Nó vẫn không nói gì
- Vẫn như vậy nhỉ? Sao em lại về đây? Em đang ở Mỹ mà
- Tôi có quen anh à? Sao cứ lải nhải hoài thế?_Nó khó chịu cất tiếng
- Em quên anh rồi sao?_Tên đó ỉu xìu
- Lớn hơn tôi bao nhiêu tuổi mà cứ xưng anh gọi em vậy hả? người dưng_Nó khinh khỉnh nói. Nó ghét nhất là hạng người không quen mà cứ tỏ ra tự nhiên như vậy.
- Chúng ta đã gặp nhau 2 năm trước, ở Mỹ. Em có nhớ không?_Tên đó vẫn kiên trì

- Không. Giờ thì biến!_Âm hưởng lạnh lùng của nó vang lên. Khi nó nói chuyện nhẹ nhàng thì không nghe, đợi nó lạnh giọng thì mới nghe sao?
- Em thật là..._Tên đó lững thững bước ra ngoài
- Cậu đã từng gặp hắn ta à?_Jen chồm lên hỏi nó_Cậu có quan tâm hắn ta không? Tớ thấy hình như hắn kết cậu rồi đấy
- Chẳng quan tâm_Nói rồi nó lại gục đầu xuống bàn ngủ
- Cậu hỏi thừa quá đấy Jen. Cậu không nhớ, Hyo coi con trai là thứ bỏ đi à_Ran từ bàn trên quay xuống nói với Jen
- Quên, quên. Mình dư hơi thật!_Jen tự đánh vào đầu mình rồi lại ngay ngắn ngồi vào chỗ
- Con trai là thứ bỏ đi sao? Có quá đáng quá không vậy?_Jill ngơ ngác nhìn Jen rồi lại ngược lên nhìn nó
- Chứ con trai các anh làm được việc gì?_Jen chống nạnh hỏi
- Chí ít bọn tôi có thể giúp duy trì nòi giống
- Ừ. Chỉ vậy thôi_Jen mỉa
- Jen à, Hyo đến từ đâu vậy?_Rika khều lưng Jen hỏi. Jen nhìn nhỏ lấp lửng. Nhỏ không biết có nên cho họ biết không? Có khi họ là người thân, bạn bè của nó cũng nên. Nhưng nhỏ không chắc. Nhờ họ là kẻ thù của nó thì sao? Tại sao nó lại rơi xuống biển? Là nó tự rơi hay có kẻ hại nó? Nhỏ chưa chắc chắn được điều gì? Vì sự an toàn của nó. Giờ nhỏ không thể nói điều gì cả.
- Hyo là chị tôi. Chúng tôi sống bên Mỹ với ông bà từ khi sinh ra. Đây là lần đầu tiên bọn tôi quay về .
- Sinh ra và lớn lên ở Mỹ sao?_Hắn trầm ngâm
- Lại nghĩ tôi là Bi gì đấy nữa à? Tôi nhắc lại lần nữa. Tôi không phải là kẻ máy người muốn tìm đâu. Không cần phải cực khổ xâm nhập hệ thống để tìm thông tin về chúng tôi đâu._Nó quát lên. Bọn người này sao thích làm nó nổi giận vậy nhỉ?
- Cậu biết rồi sao?_Wan gãi đầu nhìn nó._Mạng lưới của cậu khó phá quá đấy
- Nó là chuyên gia máy tính mà. Nếu phá được thì đâu còn là Hyo _Ran tự hào nói.
- Tôi là vấn đề ấy người đem ra bàn luận à?_Nó vẫn gục mặt xuống bàn, giọng khó chịu. Cả bọn lập tức im phăng phắc. Chính họ cũng không biết tại sao lại ớn lạnh nó như thế dù nó chưa làm gì họ cả. Nửa tiếng sau, giờ học lại bắt đầu. Bây giờ là tiết Hóa của bà cô “ác ma”. Nó thắc mắc bà cô này như thế nào mà lại có biệt danh là ác ma. Phải chiêm ngưỡng dung nhan bà ta mới được. Bỗng một ý nghĩ lóe lên trong đầu nó.
- Bill lên đây!_Nó gọi. Bill lon ton chạy lên chỗ nó
- Chuyện gì vậy chị? Chị nghĩ ra ý tưởng gì phải không?
- Vẫn như cũ._Nó nói rồi đưa cho Bill một con dao. Bill hiểu ý liền cười toe toét. Cái trò này ở Mỹ nó chơi hoài à. Bill lại lon ton chạy lên bàn giáo viên rồi hì hục làm cái gì đấy.
- OK rồi chị.
- Lại là cái trò đó sao?_Jen hồ hững nói_Cậu không còn trò gì mới hơn sao Hyo?
- Chào hỏi cô giáo trước đã, phải không Hyo?_Ran quay xuống nói.
- “Ác ma” gặp phải quỷ dữ rồi_Joe vừa sắn soi cái móng tay vừa nói. Nhỏ đang rất hứng thú chờ màn kịch hay mà đạo diễn không ai khác chính là nó. Bọn hắn không hiểu gì, hết đưa mắt nhìn bàn giáo viên lại đưa mắt nhìn nó.
- Cô giờ trò gì vậy?_Hắn trăn trăn nhìn nó nhưng đáp lại câu hỏi của hắn là cái làm lơ của nó. Hắn giận dữ quay phắt mặt đi chỗ khác không thèm nhìn nó nữa. Còn nó thì đang hướng mắt ra cửa chờ đón diễn viên của mình. 5’ sau bà ác ma bước vào. Bà ta tầm 35, 36 tuổi gì đó. Vẫn chưa có chồng. Vừa bước vào lớp bà

ta đã liếc mắt đưa tình với hắn. Nghe học sinh đồn bà ta thích hắn từ lần đầu gặp luôn. Cái này có được xem là tình yêu sét quánh không ta? Hay gọi là hám trai thì đúng hơn. Nhìn phong cách ăn mặc của bà ta thì cũng biết bà ta lẳng lơ như thế nào. Chiếc váy bà ta mặc chắc không thể cắt ngắn hơn được nữa rồi. Ngắn không còn chỗ để ngắn luôn. Nhìn bà ta chán chê, nó lại quay sang nhìn hắn. Mũi cao, miệng nhỏ, mắt sâu, mày rậm, da trắng không chút tì vết. Cũng được. Trong từ điển của nó thì từ này là cao nhất rồi. Thấy nó cứ nhìn mình chằm chằm hắn liền quay qua nhìn nó

- Nhìn gì?

- Bọn con gái thích cậu ở điểm nào nhỉ?_Nghe câu hỏi của nó, hắn đơ ra vài giây rồi lấy lại tinh thần vênh mặt lên cao

- Vì tôi đẹp trai nên họ mới thích!

- Cậu mà đẹp trai thì trai đẹp chết hết. Đúng là bọn không có mắt. Ngay cả bà cô già trên bảng kia cũng vậy kìa, hám trai!_Đây có lẽ là câu dài nhất mà từ trước giờ nó nói với bọn hắn. Không may những lời nó nói đã lọt vào tai của bà ác ma, bà ta sừng cồ lên nhìn nó

- Này em kia, em bảo ai là bà cô già hả? Sao em vô phép với giáo viên vậy?

- Cô ơi, hạ hỏa đi. Cô nghe nhầm rồi đấy ạ. Cô hãy ngồi xuống nghỉ ngơi tí rồi dạy tiếp ạ_Bill cười cười với bà ta. Vì được trai đẹp khen nên bà ta không thèm để ý tới nó nữa. Theo lời Bill, bà ta ngồi xuống nghỉ ngơi mà không hề biết mình đã bị Bill lừa vào tròng một cách dễ dàng. Khi mông bà ta vừa tiếp mặt ghế thì “Rắc Rầm” Chiếc ghế gãy và bà ta té lăn ra đất. Cả lớp ôm bụng cười ngặt nghẽo

- Ai là đầu trò hả?_bà ta nhảy dựng lên

Cả lớp ai cũng cảm thương nhìn nó. Tất cả thầy cô ai cũng sợ cái lớp này riêng chỉ có mình bà ta lớp này phải kiêng nể thôi. Vì bà ta là em ruột của hiệu trưởng trường mà. Nếu không muốn bị đuổi học, tốt nhất là kính trọng bà ta một tí

- Là tôi!_Nó nhàn nhạt trả lời

- Em...em...

- Tôi không phải là em cô. Đừng tự ý nhận họ hàng như thế!_Nó làm bà ta què một cục. Cả lớp lại ôm bụng cười.

- Em học đâu ra cái thói ăn nói với giáo viên đó vậy hả?_Bà ta chỉ tay vào mặt nó mà quát lên. Mặc kệ bà ta như con bò điên đang hét rống, nó lúi lắt ra và xử lí công việc. Bị nó bơ đẹp, bà ta đập bàn rồi đứng đờng đi về phía nó. Dứt phăng cái laptop của nó, bà ta sừng sồ

- Em là đồ mất dạy. Em lên phòng hiệu trưởng ngay cho tôi_Bà ta cứ quát như thế mà không hề nhận ra mặt nó đang tối sầm lại. Jen, Ran, Bill và Joe đang thông thả thì bật dậy.

- Bỏ laptop xuống rồi đi làm việc của bà đi_Jen lạnh giọng nói. Nhỏ không muốn ngày đầu mà có chuyện xảy ra đâu.

- Em...em nói gì? Dám lớn tiếng với tôi sao?

“Rầm” Cái bàn của nó ngồi đã gãy đôi. Cả lớp hoảng sợ nhìn nó. Chính hắn cũng phải giật mình nói chi ai. Nó đứng lên rồi trừng mắt nhìn bà ta. Giật lại cái laptop của mình, nó gằng từng chữ

- Nếu không muốn hôm nay ảnh bà có mặt trên bàn thờ thì hãy biết điều với cái lớp này một tí đi. Biến mất khỏi mắt tôi luôn thì càng tốt_Bà ta run như cây sậy nhìn nó. Cả lớp ai cũng hoảng sợ. Nó vừa tuyên bố sẽ giết bà ta sao?

- Biến trong 3s_Nó lạnh lùng ngồi xuống. Thật chẳng biết điều. Sao trên đời này vẫn còn nhiều người ham chết sợ sống vậy nhỉ? Bà giáo run cầm cập, lập tức phóng lên bàn lấy túi xách rồi ba chân bốn cẳng chạy khỏi lớp. Nó liếc nhìn theo bà ta rồi hừ nhẹ. Cả lớp lại ai làm việc nấy, không ai dám hó hé gì đến nó nữa nếu không muốn đi đằm đạo với diêm vương sớm.

40. Chương 10__ Trốn Học

Vài phút sau, một vị thầy giáo khác vào dạy thay. Bàn mới của nó cũng được chuyển vào. Tiết học lại bắt đầu. Ai cũng tập trung học, riêng các phần tử ở cuối lớp thì đang xúm vào nói chuyện. Còn nó thì lấy ra một cái khăn rồi bắt đầu lau chùi cái Laptop của mình. Nó ghét nhất ai động vào đồ của nó một cách tự tiện. Nó lau rất kĩ, không thể nào sạch hơn được nữa. Thấy thế hần hỏi

- Bắn đến thế sao?

Lần nữa, nó lơ hần. Hần thật chẳng hiểu nổi nó. Sao cứ làm lơ hần vậy chứ? Nó đã lơ hần thì thôi, hần cũng nên coi nó là không khí thì hơn. Nhưng sao hần không làm được, cứ chốc chốc lại quay qua nhìn nó.

- Cô ấy giống Bi quá! (Cùng một người sao không giống được)__Hần thầm nghĩ. Hai người bọn hần thì vậy còn đám người dưới kia vẫn đang nói chuyện rôm rả. Chủ đề cũng chỉ vậy quanh nó thôi

- Hyo đáng sợ quá! __Sin rụt rè nói. Nhỏ không ngờ nó tức giận lại đáng sợ như vậy

- Nó không đáng sợ đâu! Đừng động vào 3 điều cấm kị của nó thì OK__Ran tươi cười nói. Lần đầu nhỏ gặp nó cũng mém chết vì dám động vào con Iphone của nó. Nhưng sau khi quen thân nó thì nó cho động vào hoai à. Nó chỉ ghét người lạ động vào đồ của nó khi chưa được sự cho phép của nó thôi

- 3 điều cấm kị của Hyo là gì vậy?__Bun chống cằm hỏi. Anh rất thích thú với mấy việc về nó lắm.

- Nói đi để bọn tôi né chứ không chết lúc nào không hay bây giờ?__Jun chêm vào

- Thứ nhất không được động vào người nó. Thứ 2, không được động vào đồ đạc của nó nếu chưa được sự cho phép của nó. Thứ 3, không được động đến những người xung quanh nó.__Zan từ tốn nói__Nói vậy thôi chứ quen thân rồi thì không sao cả. Như tôi nè, lần đầu gặp Hyo, tôi xem chết vì cả gan động vào điện thoại của nó đấy nhưng bây giờ tôi có vứt đồ của nó vào nhà rác cũng chẳng bị gì

- Con nhỏ này hay nhỡ?__Hần nói mà mắt cứ dăm chặt vào nó

- Ôi, chán quá__Jen ngáp ngáp dài rồi khều lưng nó. Nó quay xuống nhìn Jen. Trên mặt nhỏ bây giờ in rõ một chữ chán to tướng. Cũng không trách Jen được, chính nó cũng cảm thấy chán nói chi ai. Nó nhẹ nhàng bỏ laptop vào cặp rồi quay xuống nhìn Jen buông đúng một chữ “Cúp”. Bill, Joe, Jen và Ran nghe nó nói thì nhảy căng lên và ngay lập tức bốn nàng được nhận ánh mắt yêu thương của ông thầy.

- Cho bọn tôi tham gia với được không?__Jill khều tay Jen

- Ừ. Nhưng làm sao mới ra ngoài được đây? Ông thầy đang đứng chinh inh trên kia mà.__Jen xoa xoa cằm bắt đầu tìm cách. Jill nghe nhỏ nói thì mang ba lô lên vai rồi ngang nhiên bước ra khỏi lớp. Rồi bọn hần cũng bỏ đi. Ông thầy chẳng dám làm gì bọn hần cả vì thể lực của bọn hần quá lớn mà. Nếu muốn mất việc thì cứ lên tiếng. Trong vòng 1’ sẽ nhận được thông báo thôi. Jen và Ran thì tròn mắt nhìn bọn hần. Lòng quyền quá đáng. Với bọn nó thì dư sức để làm việc đó nhưng bọn nó không muốn lộ thân phận sớm. Bọn hần đứng ngoài cửa nhìn bọn nó thách thức. Nhìn bản mặt đang tự đắc của Jill, Jen chỉ muốn ột đấm cho bỏ tức mà thôi.

- Hyo, làm gì bây giờ? Mình không thể cúp ngang nhiên như bọn họ được.__Jen nhú mày nhìn nó

- Không cần phải thế! Vọt xuống cho lẹ__Nói rồi nó đứng phắt dậy rồi phóng người ra ngoài cửa sổ mà ông thầy không hề hay biết, vẫn say sưa viết bài trên bảng. Cả lớp thì hả hê mà nhìn nó. Răng thiếu điều rớt xuống đất thôi. Bọn hần cũng không khác gì

- Đây...đây là tầng 2 đấy!__Sam lấp bắp

- Hyo như đang diễn xiếc ấy__Ren góp lời. Ở ngoài thì thế còn ở trong lớp, Jen và Ran cùng vỗ tay cái bốp

- Thế mà không biết. Nhà xe ở dưới

- 2 em làm ồn gì đó hả?_Ông thầy quay xuống trừng mắt nhìn hai nhỏ. Ông ta vẫn không nhận ra sự vắng mặt của nó. Jen liền cười trừ với thầy.
- Bọn em đang thảo luận về tính chất của H_2SO_4 ạ, hìhì
- Có thảo luận thì cũng nói nhỏ thôi_Ông thầy nói rồi quay lên. Jen thở phào nhẹ nhõm. Nhỏ đeo balô lên rồi quay xuống nhìn Bill và Joe, gật đầu một cái rồi nhỏ lại gật đầu với Ran. 4 người cùng một lúc phi thân ra ngoài cửa sổ trước con mắt ngỡ ngàng của cả lớp và của bọn hần.
- Em thú vị lắm Hyo à!_Tên Khang cười thầm_Em sẽ là của anh. Ông trời đã ấn định rồi (Dạ cái này thì không có đâu anh ạ. Anh đừng có mơ) Dưới đất, nó đang đứng chờ. Khi 4 người vừa đáp đất thì nó tiến lại
- Lâu quá đấy!
- Do ông thầy thôi!
- Được rồi. Ra gara nào_Ran hồ hởi móc tay nó lôi đi. Ngồi trên xe Jen hỏi
- Giờ ta đi đâu đây?
- Tớ không biết, tớ mới tính đến chuyện cúp thôi. Các cậu quyết định đi_Nó hồ hững nói
- Đi đâu nhỉ?
- Hay đến nhà bà tớ đi. Bà rất muốn gặp hai cậu đấy!_Ran vui vẻ cất tiếng
- Đúng đấy. Bà sẽ rất vui cho xem._Bill cũng góp lời
- Được, vậy đến nhà bà thôi!_Jen quyết định, vừa định rồ xe đi thì bị nó chặn lại
- Định đến đó quây à? Đi mua ít đồ biếu ông bà chứ!
- Không cần đâu. Đến chơi được rồi, quà cáp gì. Ông bà không thích đâu_Ran nhú mày, bọn nó quá khách sáo rồi
- Đó là lễ nghĩa. À, hay là chúng ta mở tiệc luôn đi._Jen nói
- Tiệc hả? Được đấy chị._Joe reo lên_Chúng ta sẽ mở tiệc kỉ niệm lần đầu tiên ba chị về
- Được thôi._Nó cười, một nụ cười hiểm thấy. (tg tưởng nó không biết cười luôn chứ) Nụ cười đó của nó vô tình lọt vào mắt ai kia làm tim kẻ đó một hồi rung động
- Mọi người định đi đâu thế?_Rin bay tới bám víu lấy nó. Nó hơi khó chịu nhú mày. Lại là cái bọn người này
- Bọn tôi định mở tiệc. Các người có muốn tham gia không?_Ran cời mở.
- Rất vinh dự.
- Giờ thì chúng ta đi thôi._Jun và Ren hí hửng vào lấy xe.
- Chị à, em đi với chị được chứ?_Rin e dè hỏi nó. Dù ngày xưa có thân với nó tới đâu thì nhỏ cũng không thể xua đuổi cái sự sợ hãi nó của bây giờ trong lòng mình. Nhỏ cứ nhắc bản thân đó có thể là chị Bi để nhỏ không phải sợ nó nữa. Nhưng nhỏ làm không được. Nhỏ muốn cái cảm giác đó biến mất. Muốn vậy thì nhỏ phải gần gũi nó nhiều hơn, thân thiết với nó hơn. Nó nhìn khuôn mặt đang hiện lên hai chữ sợ hãi của Rin mà phải động lòng (như mình giới thiệu, nó không phải là một kẻ lạnh lùng. Nó cũng quan tâm đến người khác lắm). Nó cũng hơi hơi mền nhỏ vì lần đầu tiên gặp mặt, nhỏ đã nhìn nó khóc nức nở mà. Mọi người ai cũng lo sợ nó sẽ không đồng ý rồi Rin sẽ buồn. Rin là một cô gái yếu đuối và rất dễ khóc. Bằng chứng là đến cái ngày mà Bi ra đi, nhỏ lại nhốt mình trong phòng mà khóc nức nở. Họ không muốn cô nhóc buồn thêm nữa. Với họ Rin cứ như là một báu vật vậy. Nó nhìn Rin hồi lâu rồi cũng mấp má môi
- Em muốn đi mô-tô?_Mọi người ai cũng bất ngờ. Nó mà cũng quan tâm đến người khác sao? Rin được một hồi ngạc nhiên. Nhỏ tưởng nó lơ nhỏ, phóng xe đi mất rồi. Ai ngờ nó lại hỏi như vậy
- Không phải em muốn đi mô-tô mà là em muốn đi với chị_Rin rụt rè, cúi gằm mặt nói

- Tại sao?
- Em muốn thân thiết với chị hơn thôi!_Nó lại nhìn Rin chăm chăm. Có người muốn thân thiết với nó sao?
- Em lên đi. Không cần phải sợ chị đến vậy đâu. Chúng ta phải ngẩng cao đầu mà sống chứ. Sao cứ phải cúi gằm mặt xuống đất như thế?
- Dạ?_Rin bất ngờ. Cái này có được gọi là quan tâm không nhỉ?
- Không muốn đi à?
- Dạ không!_Rin nhảy cẫng lên rồi leo lên xe nó. Nó không quá đáng sợ như nhỏ nghĩ
- Ôi cậu ấy được đi với chị Hyo kìa. Chị ấy có bao giờ cho tớ đi chung đâu!_Bill làm bộ mặt nũng nịu. Nó liền quay phắt sang nhìn Bill
- Cho em đi chung để ngày mai chị nhập viện à?
- Sao lại nhập viện ạ?_Bill tròn mắt nhìn nó không hiểu
- Chị không bị con nhỏ ngồi sau em quánh ghen thì cũng bị fan cuồng của em đập chết thôi!
- Á, chị quá đáng!_Bill và Joe đồng thanh hét lên. Cả bọn cười cười. Jen thì nhìn nó, trong lòng thầm vui mừng vì nó đã cởi mở hơn với mọi người xung quanh rồi. Bọn hắn leo lên xe rồi nhìn bọn nó
- Chúng ta xuất phát được chưa Hyo?_Bun hỏi
- Được. Mà em tên gì?_Nó hỏi Rin
- Em là Trịnh Gia Hân, cứ gọi em là Rin ạ
- Rin? Ừm. Em đội mũ vào đi_Nó đưa cho Rin mũ bảo hiểm của mình. Rin nhận lấy mũ bảo hiểm từ nó rồi đội vào. Nó rõ ga lên chuẩn bị phóng đi thì
- Em là lần đầu tiên đi mô tô à?
- Dạ không
- Vậy em muốn chết hay sao mà không ôm vào?
- Em nghe bảo chị ghét người khác động vào mình mà. Đó là một trong 3 điều cấm kị của chị mà_Rin phản trần
- Em là trường hợp hi hữu. Ôm vào đi nếu không muốn mặt hôn đường
- Vâng ạ._Rin tươi cười rồi vòng tay ôm lấy nó. Cô bé thật đáng yêu làm sao?
- Chị, đua không?_Bill chạy xe đến ngang hàng với nó
- Được thôi!_Nó nhếch môi. Nó cũng muốn xem trình độ của Bill tới đâu rồi_ Đường cao tốc nhé!
- Đường cao tốc sao? Chị có biết đường không?_Joe ngồi sau Bill hỏi nó. Nó mới về thì làm gì biết đường cơ chứ?
- Chị có bản đồ sống mà_Nó nháy mắt tinh nghịch. Với mấy đứa em dễ thương này thì nó dụi dằm lắm.
- Bọn tớ tham gia nữa._Jen chạy xe lên ngang bằng nó
- Nếu biết có màn đua xe này thì mình đã đi xe mô tô rồi_Vicky tiếc nuối
- Mấy người làm trọng tài đi._Ran nói
- OK

Vậy là sắp sửa có màn đua xe rồi. Chắc hấp dẫn lắm đây! Hắn rất háo hức muốn xem tài nghệ của nó ra sao. Nhìn mặt nó bây giờ tự tin lắm!

41. Chương 11__ Em Mềm Chị, Chị Không Hề Đáng Sợ

Sau tiếng hét “Bắt đầu” của Vicky, 3 chiếc mô tô bắt đầu phóng đi. Jen và Bill thì biến mất dạng chỉ còn nó là vẫn bình thản đi với tốc độ mà nó thường đi thôi, 100km/h. Rin khó hiểu hỏi nó

- Bọn họ biến mất rồi chị? Chẳng lẽ chúng ta chịu thua
- Họ không biến mất đâu, chỉ là lẫn trong dòng người qua lại thôi. Khi ra đến đường cao tốc sẽ thấy họ thôi._Và đúng như lời nó nói, vừa chạy vào đường cao tốc, bọn nó đã trông thấy xe của Jen và Bill chạy trước. Họ cách bọn nó một đoạn khá xa đấy. Bọn nó có bắt kịp không? 2 chiếc xe con chạy sau xe nó. Chiếc Lamboghini chạy lên song song với nó
- Nè, sao vậy? Mới đó mà cô chịu thua rồi à?_Hắn khích nó. Nó nhìn hắn bằng nửa con mắt. Thua sao? Trong từ điển của nó không có từ này. Nó chẳng thèm trả lời hắn mà nói với Rin
- Rin, em bám chắc vào!_Rin dù không biết nó muốn làm gì nhưng nhỏ cũng làm theo lời nó. Nó đột ngột tăng tốc làm hắn hơi bất ngờ. Tốc độ nó chạy là bao nhiêu vậy? Bọn hắn không đoán được, chỉ thấy chiếc xe nó lao vun vút trên đường mà thôi. Chỉ một lúc sau, nó đã đuổi kịp 2 người kia và còn vượt mặt họ nữa. Giờ mới thực sự là đua nè. Nó cứ chạy như thế, chẳng thèm để ý gì bọn người bị bỏ lại phía sau. 15’ sau, nó và Rin đã có mặt ở Plaza, nó chạy xe vào gara rồi chăm chú nhìn Rin
- Em sợ không?
- Không ạ! Hôm sau chị cho em đi cùng nữa nhé!
- Em không sợ chị nữa sao?_Nó hỏi. Lúc trước, nó nhận thấy rõ sự sợ hãi của cô bé còn bây giờ thì không thấy đâu nữa
- Không ạ. Em mềm chị. Chị không hề đáng sợ_Rin cười toe toét. Nhỏ là vậy đấy, rất thẳng thắn, có gì nói nấy. Nó nhìn cái vẻ đáng yêu của Rin thì phải phì cười. Nó cười rất đẹp nhưng ít cười lắm. Có vẻ nó đã buồn rất nhiều vì việc mất trí nhớ. Cũng đúng thôi, chính mình là ai mà cũng không biết thì sao lại không buồn, không đau khổ được chứ?
- Chúng ta vào thôi chị_Rin câu tay nó vào trong. Một khi đã thân thiết với nó rồi thì việc chạm vào nó là chuyện bình thường. Nó bây giờ đã coi Rin như cô em bé bông của mình rồi.
- Chúng ta đi kiếm cái gì đó ăn, đợi bọn người kia đến rồi đi mua đồ sau_Nó nói.
- Vâng ạ_Thế là nó và Rin kéo nhau vào nhà hàng ăn uống. Món nó ăn vẫn là hamburger và sữa đá. Đây là món ăn ưa thích của nó từ lúc nhỏ giờ rồi. Nó cũng chả biết tại sao nó lại thích ăn cái món này nữa.
- Chị à!_Đang ăn Rin bỗng dưng gọi nó
- Hửm?_Nó ngược mắt nhìn Rin
- Chị thật sự rất giống chị Bi. Đến cả món ăn cũng giống. Chị Bi cũng rất thích ăn Hamburger và uống sữa đá_Rin buồn thiu nói
- Chị không phải là Bi. Dù giống đến mấy thì chị cũng không phải_Nó nhú mày. Lại là cái người tên Bi ấy. Nhận ra sự bức bối của nó, Rin liền trầm mặc xin lỗi
- Em xin lỗi, em làm cho không khí chùn xuống rồi
- Được rồi. Em lo ăn đi_Nó tiếp tục ăn nhưng trong lòng rất buồn bực vì bọn hắn cứ coi nó là Bi gì đó.
- Hai người ăn ngon lành quá nhỉ?_Cái giọng lạnh lạnh của Sin vang lên
- Giờ mới đến à? Lâu quá đấy_Nó khinh khỉnh nói
- Chị chạy xe khiếp quá!_Bill méo máo nhìn nó_Trình độ của chị lên rồi nhỉ?
- Bái phục, bái phục_Yul và Vicky đồng thanh

- Mọi người ngồi xuống đi_Rin cười thật tươi_Đi với chị Hyo phải gọi là rất tuyệt
 - Cậu thì sướng rồi. Còn là trường hợp hi hữu nữa_Laysi bĩu môi. Đang ganh tị đây mà
 - Kiếp trước tớ là anh hùng cứu nước mà_Rin vỗ ngực_Thôi, mọi người ăn uống gì thì gọi đi. Em và chị Hyo đi mua sắm đây
 - Đi cùng đi. Mọi người cũng không ăn gì đâu_Bun tươi cười nói. Có cơ hội thân với nó thì phải bắt lấy chứ!
 - Vậy thì đi. Jen, Ran 2 người đi mua thức ăn và quà cáp đi. Tớ đi mua ít đồ dùng_Nó quay sang Jen và Ran nói
 - OK. Đi nào Ran
 - Để tôi đi với các cô_Jill và Wan đồng thanh. Cái này là gì đây? Sao hai người này hớn hở vậy cà? Nó dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn bọn họ rồi khẽ cười. Nó dám khẳng định hai người này bị tiếng sét ái tình đánh trúng rồi nè.
 - Chị à, chúng ta đi thôi!_Rin, Joe và có thêm Ryna và Laysi nữa cùng kéo nó đi. Nó chẳng nói gì mặc cho 4 cô bé đó muốn đưa đi đâu thì đi. Những người còn lại cũng cất bước đi theo bọn nó. Trước giờ nó cứ nghĩ đi mua sắm với Jen và Ran là khổ nhất không còn gì bằng. Nhưng đến giờ nó mới biết, đi mua sắm với bốn cô bé đó còn khổ hơn nữa kìa. Cái đầu của nó gật đến nỗi sắp rớt khỏi cổ rồi. 4 nhỏ cứ
 - Cái này đẹp không chị?
 - Cái này thế nào? Đẹp không ạ?
 - Em mua cái này nhé!
- Nó nghe mà nhức cả đầu
- Đến cửa hàng lưu niệm, nó dạo dọc dạo ngang để tìm một cái ống nhòm. Nó đang muốn thực hiện một phi vụ xem trộm mà. Nó đã ngấm thừ biết bao nhiêu cái nhưng không hài lòng được cái nào. Chắc nó phải tự chế ỉnh một cái ống nhòm thôi. Nó lững thững bước ra ngoài. Vừa bước ra khỏi cửa thì nó lại bị Rin lôi đi. Rin dẫn nó đến một quầy quần áo kiểu tây. Bọn hấn vẫn bước theo sau nó
- Chị à, tìm giúp em một bộ váy đi ạ!_Rin lay tay nó làm nũng. Bây giờ thì nhỏ rất tự nhiên với nó rồi. Nó cười rồi bắt đầu dạo dọc dạo ngang (Sao hôm nay chị Hyo cười hoài vậy nhỉ?). Cuối cùng nó dừng lại ở một cái váy màu trắng, vải voan. Bên hông váy còn có một cái nơ viền ren nữa. Nhìn cực kì dễ thương. Nó lại đi tiếp. Ở cuối quầy quần áo có một quầy trang sức. Nó lại dạo vào đó để tìm cho Rin một bộ trang sức hợp với bộ váy đó. Nó thì cứ lựa chọn như thế còn bọn hấn thì cứ nhìn nó mãi không thôi
 - Hyo không quá đáng sợ phải không?_Jin cười. Cái anh lạnh lùng này cũng biết cười nè
 - Tớ ghét con nhỏ đó. Cô ta cứ lơ tớ hoài_Hấn bực giọng cất tiếng. Trong nhóm này có lẽ hấn là người nó lơ nhiều nhất. Cũng chả biết tại sao nữa.
 - Vậy phải coi lại mình đi anh bạn ạ!_Jun vỗ vai hấn.
- Quay lại với nó và Rin nhé! Sau một hồi lựa chọn, cuối cùng nó cũng quay lại với một vòng cổ màu trắng, có thể thắt thành hình cái nơ (Cái này tg cũng không biết tả làm sao)
- Đây đủ rồi nhé!
 - Woa, cảm ơn chị_Rin reo lên rồi đem tất cả lại chỗ của nhân viên
 - Thanh toán tiền tất cả/cái váy cho tôi_Rin lên tiếng cùng với một con nhỏ khác nữa.
 - Cái váy này là của tôi_Cô ta giật phăng cái váy trên tay Rin (vô duyên)
 - Ó, bà cô này hay nhỉ?_Rin trừng mắt nhìn ả
 - Gì? Bà cô? “Chát” Con nhỏ đó vung tay tát Rin. Bọn hấn thấy có kẻ đánh Rin thì chạy tới.
 - Chuyện gì vậy hả?_Sin xấn tới quát rồi quay sang hỏi Rin_Em không sao chứ?

- Xin lỗi con bé mau_Chất giọng lạnh lùng của nó vang lên. Nó đã coi Rin là em. Động vào Rin có nghĩa là phạm vào 3 điều tối kị của nó. Khi nó còn nói nhẹ nhàng thì lo mà nghe đi. Nhưng cô ả đó vẫn vênh mặt lên mà chửi nó
- Mày là cái thá gì mà bắt tao xin lỗi nó hả?
- Thật là bức ép sức chịu đựng của con người mà “Chát chát chát” Nó vung tay tát ả 3 cái liên tiếp.
- Không xin lỗi thì nhận lại đi. Ăn một trả 3._Nó nói ả rồi nhìn vào lòng bàn tay mình. Bàn tay nó trắng giờ càng trắng hơn. Nguyên nhân là cả một tấn phấn trên mặt ả đã dính vào tay nó. Nó phủi tay cho trôi bớt phấn rồi trừng mắt nhìn ả.
- Mày..._Con nhỏ đó tức giận vung tay định tát lại nó nhưng bàn tay chưa kịp động vào mặt nó thì đã bị nó chụp lấy rồi bẻ ngược ra sau “rắc” Một âm thanh rợn tóc gáy vang lên. Con nhỏ đó kì này phải vào viện bó bột rồi
- Đó là hậu quả của việc dám động vào tôi và em tôi._Nói rồi nó bỏ đi. Bọn hấn thì vẫn ngơ ngác nhìn nó. Nó vừa bảo Rin là em của nó sao? Bất ngờ, quá bất ngờ. Rin thì cảm động đến nỗi nơi nước mắt.
- Chị ơi, chị là nhất. Chị chờ em với_Bill, Joe và Rin lon ton chạy theo nó. Bọn hấn sau một hồi bàng hoàng cũng cất bước đi. Bây giờ chỉ còn lại con nhỏ kia đang nằm ôm tay dưới đất, cắn thù nhìn nó và mấy người nhân viên đang hoảng sợ vì chuyện vừa xảy ra thôi. Sau chuyện đó, nó chẳng còn tâm trạng để đi mua sắm nữa. Nó gọi cho Jen, chờ Jen và 3 người kia ra rồi phóng xe đến nhà bà Ran để mở tiệc.

42. Chương 12__ Cô Ấy Là Bi, Là Bi Của Mình

Sau một lúc bon bon trên đường, bọn nó đã có mặt ở trước cổng một căn biệt thự lớn màu trắng-là nhà bà của Ran. Nhìn căn biệt thự rất sang trọng. Cũng chẳng có gì ngạc nhiên cả. Xung quanh đây toàn là những căn nhà như vậy mà. Nơi đây chỉ dành cho nhà tài phiệt ở thôi. Nó đưa mắt nhìn xung quanh rồi dừng lại ở một căn biệt thự màu trắng khác gần đó. Nó thấy ngôi nhà đó sao quen lắm! Nhưng đây là lần đầu tiên nó đến đây mà. Không chỉ một căn biệt thự đó thôi đâu. Cái căn biệt thự đối diện với căn biệt thự màu trắng đó cũng quen lắm! Nó thật không hiểu nổi. Nó đã từng thấy nơi này rồi sao?

- Cậu sao vậy Hyo? Sao cứ nhìn chăm chăm vào nhà họ thế?_Jen khó hiểu nhìn nó
- Đúng rồi. Nhà tớ có gì sao? Sao cậu nhìn chăm chăm thế?_Bun hỏi. Bọn nó liền đưa mắt nhìn anh. Anh vừa bảo căn nhà đó là gì chứ? Nhà anh sao?
- Cậu... vừa bảo đó là nhà cậu?_Ran chỉ tay về phía căn nhà màu trắng, cố thốt nên lời. Bất ngờ, quá bất ngờ
- Ủ. Đó là nhà tớ, còn căn đối diện là nhà Rey. Đi vài bước nữa là tới nhà của mấy đứa còn lại. Tớ không ngờ nhà bà cậu lại ở đây đây Ran_Bun vui vẻ nói
- Thật là không thể tưởng tượng nổi_Joe trợn tròn mắt, vẻ mặt không giấu nổi sự ngạc nhiên
- Được. Vào thôi Ran_Nói rồi nó kéo tay Ran đi. Cảm nghĩ nó chỉ có thế
- Được thôi sao? Nhà mình vậy mà không đẹp à?_Hấn trầm nghĩ._Chắc mắt con nhỏ này có vấn đề rồi! Không đối co với người bị bệnh.
- Mọi người vào đi_Bill hớn hờ nói rồi chạy tọt vào. Miệng không ngừng oang oang lên._Ông bà ơi, cháu đến rồi nè
- Oh Bill, cháu ta đến rồi sao?_Người bà tươi cười chào đón bọn nó_Cháu dẫn bạn đến chơi à?
- Vâng ạ
- Nó trông thấy bà thì lễ phép chào

- Cháu chào ông bà ạ! Cháu là Hyo, là bạn của Ran ạ!

- Là Hyo đây sao? Bé Ran nó thường nhắc cháu với bà lắm. Nhìn cháu thật xinh đẹp làm sao!_Bà Ran nắm lấy tay nó nói

- Bà quá khen rồi ạ!

Rồi cả bọn lần lượt chào rồi giới thiệu với ông bà. Cũng chẳng biết ông bà nhớ mặt của bao nhiêu đứa nữa. Hai người đều đã vào độ tuổi gọi là “Lão” rồi mà. Sau một hồi nói chuyện tầm phào, cả bọn đứng lên rồi đi chuẩn bị cho buổi tiệc. Boy thì bày bàn, dọn ghế. Girl thì vùi đầu vào bếp mà nấu nướng. Sau một hồi hì hục, cuối cùng mọi thứ cũng xong. Bữa tiệc được bắt đầu.

- Ran à, ăn cái này đi_Wan gấp một miếng thịt bỏ cho Ran. Ran hơi ngạc nhiên nhìn Wan rồi cũng cho qua. Mặc, ăn cho no cái bụng trước đã, còn chuyện khác nhỏ không quan tâm. Mọi người vui vẻ ăn uống và đùa giỡn. Khoảng cách giữa bọn họ như được kéo gần lại. Riêng chỉ có nó là vẫn im lặng. Nó là một người thích im lặng hơn là ồn ào, thích giữ lấy một mình hơn là chia sẻ nhưng nó không bao giờ giữ cái tốt lành mà giữ toàn những cái có hại, gây tổn thương cho chính bản thân nó mà thôi. Không khí đang vui vẻ như thế thì

- Tôi có một chuyện rất tò mò. Không biết có nên hỏi không?_Jen e dè

- Chuyện gì thế?_Jill hỏi

- Bi là ai thế?_Mặt ai cũng tối sầm lại, chỉ có bọn nó là vẫn bình thản thôi. Hắn đặt đĩa thức ăn xuống rồi bỏ đi. Chẳng ai biết hắn đi đâu. Chắc hắn về nhà, nhà hắn gần mà

- Tôi đã hỏi điều không nên hỏi rồi phải không? Tôi xin lỗi_Mặt Jen ỉu xiu. Nhìn cái vẻ mặt như mèo con gặp nước của Jen, Jill chạnh lòng liền trả lời thành thật

- Bi...là em của Bun, bạn thân của bọn tớ. Cậu ấy đã bị mất tích cách đây 7 năm rồi!

- Mất tích sao? Tại sao lại mất tích chứ?_Jen lại tiếp tục hỏi. Nhỏ cũng không muốn hỏi chuyện bọn họ như thế này đâu. Cứ giống như tra khảo ý nhưng nhỏ phải tìm hiểu vì đây là chuyện có thể có liên quan đến nó-người mà nhỏ coi như chị em

- Bị rơi xuống biển._Sam nói rồi ôm mặt khóc.

- Rơi xuống biển? Là rơi xuống biển sao?_Jen sững sờ. Nói như vậy thì nó chính là Bi rồi. Chỉ cần xác thực một chuyện nữa thôi.

- Sao tự nhiên chị lại nhắc đến người đó?_Bill nhú mày nhìn Jen. Không khí đang vui lại bị Jen phá hỏng rồi

- Chị xin lỗi. Chị là chị tò mò về người tên Bi mà mọi người vẫn nhầm với Hyo thôi_Jen cụp mắt tỏ vẻ hối lỗi.

- Không sao đâu! Mọi người tiếp tục chương trình đi nào_Ren lấy lại bộ mặt vui vẻ ban nãy nói. Anh chỉ làm ra vẻ thế thôi chứ trong lòng cũng đang buồn da diết, cái cảm giác thương nhớ cô em họ lại trào dâng. 7 năm là quá dài để tìm kiếm một người, một người không biết chính xác là còn sống hay đã chết. Anh không dám hi vọng cô em gái của anh còn sống.

- Tôi vào trong lấy đồ tráng miệng. Mọi người đợi tí nhé!_Jen tươi cười với mọi người rồi nhỏ quay sang nó_Hyo, giúp tớ một tay nhé!

- Ừm_Nó gật đầu rồi theo Jen vào trong nhưng rồi bọn nó lại vòng ra sau vườn

- Có gì muốn nói thì nói đi.

- Cậu...là Bi, em của Bun._Jen ngập ngừng nói với nó. Nó vẫn im lặng không nói gì. Nó cũng nghe mọi chuyện mà.

- Thời gian cũng trùng khớp với thời gian tớ cứu cậu. Bây giờ chỉ cần xác thực xem nơi Bi rơi xuống có phải là vùng biển gần đảo Jeju nữa không sẽ rõ thôi! Cậu chắc chắn là Bi rồi. Cậu đã tìm được gia đình rồi, Hyo

à_Jen vui vẻ lay tay nó. Nhỏ cứ nghĩ nó sẽ nhảy cẫng lên khi nghe tin này nhưng không nó vẫn vậy, vẫn không chút biểu cảm nào. Một lúc sau, nó mới đưa đôi mắt lạnh đậm sang nhìn Jen

- Tổ là Hyo, không phải Bi. Tổ chỉ có một gia đình duy nhất là gia đình bây giờ thôi

- Hyo, cậu đừng như vậy mà. Ba mẹ ruột của cậu chắc đang rầu vì cậu lắm. Cậu hãy về gặp họ đi

- Tổ không quan tâm. Khi nào tổ nhớ ra mọi chuyện, tổ sẽ chấp nhận bọn họ. Cậu từ nay đừng nhắc gì về chuyện này nữa. Tổ nhắc lại tổ là Hyo. Nếu cậu nói chuyện tổ mất trí hay tổ là Bi cho bất cứ ai thì sẽ không bao giờ được gặp lại tổ nữa đâu._Nói rồi nó lạnh lùng bước vào trong. Jen hướng ánh mắt đau khổ xen chút khó hiểu theo bóng nó hồi lâu rồi cũng bỏ đi. Khi bóng dáng Jen vừa khuất hàng cây thì một người bước ra. Trong mắt người đó ánh lên vài tia vui mừng. Nước mắt bắt đầu lăn dài trên khuôn mặt trắng không tí vết ảy

- Cô ấy là Bi, là Bi của mình. Bi đã trở về rồi

- Trái cây đây_Jen hai tay bưng hai đĩa trái cây từ trong đi ra. Đi sau là nó.

- Tưởng hai cậu chết luôn trong đó rồi chứ!_Sam mĩa bọn nó.

- 2 Chị lén bọn em ăn hết bao nhiêu trái cây rồi hả?_Joe chống nạnh nhìn bọn nó. Nó chẳng nói gì, tiến lại bàn ăn rồi thu gom mọi thứ. Nó đem tất cả chén đĩa vào trong và bắt tay vào chùi rửa. Nhìn động tác thành thạo của nó thì ai cũng phải trợn tròn mắt. Nó đang rửa chén, còn rửa một cách điêu luyện nữa chứ! Vậy mà trước giờ họ vẫn tưởng nó là tiểu thư đài cát, không biết gì đến mấy việc này. Lại thêm một điều bất ngờ. Còn bao nhiêu điều bất ngờ nữa đây. Nó là một người bí ẩn. Mọi người cứ chăm chú nhìn nó mà không hề nhận ra sự xuất hiện của hần. Hần đang lảng lạng ngắm nhìn nó, nhìn hình ảnh mà hần đã tìm kiếm suốt 7 năm qua!

Sau 10' hì hục, mọi thứ cũng đã xong. Nó tiến về phía ông bà Ran rồi lễ phép cúi đầu

- Giờ cháu phải về đây ạ. Cháu xin lỗi vì đã làm phiền ông bà ạ

- Sau này đến chơi nữa nha, Hyo! Chỉ có hai ông bà già cũng chán lắm!_Ông Ran cười hiền bảo nó. Nó liền vâng dạ rồi ra gara mặc cho bọn người kia có ú ớ gì

- Hyo, chúng ta về thật sao? Còn sớm mà_Ran níu tay nó làm nũng. Ryna cũng bay vào bám víu nó

- Chị à, đi tăng 2 đi ạ. Mới 6h thôi mà

- Không._Nó kiên quyết

- Đi chị. Đi với em đi_Bill, Jen, Joe, Laysi, Yul và Rin cũng nhào tới ôm chặt lấy nó. Cái bọn nhóc này thật biết lợi dụng tình cảm à nha. (Chắc chắc toàn mấy em 16 tuổi). Đôi lông mày thanh tú hơi nhíu lại rồi cũng dần ra. Nó đành phải chịu thua thôi

- Được rồi. Giờ thì buông ra nếu không muốn vào hòm_Nghe đến chữ hòm, lập tức mấy đứa nhóc buông nó ra rồi cười xòa nhìn nó

- 1 tiếng sau gặp ở Devil_Nó buông đúng một câu rồi bước lên xe. Mũ nón chỉnh tề, nó rồ ga rồi phóng đi.

- Các em khá lắm!_Ran giơ ngón trỏ tán thưởng bọn nhóc rồi cũng phóng đi mất vút. Không hiểu tại sao bọn nhóc này lại thân với nó nhanh vậy nhỉ? Trong khi đó những anh chị 17 tuổi thì bị nó lơ hoài à. Đường như ở gần bọn nhóc thì nó không còn là nó nữa. Mong sao nó có thể cười nói lại như lúc xưa, trở lại là một cô bé hồn nhiên, vô tư của ngày nào.

43. Chương 13_ Quay Trở Về Mỹ

7h tại bar Devil

- Sao 3 chị ấy chưa đến nhỉ?_Vicky dựa lưng vào cửa nói
- Cái thằng này, em mới đợi có 1'20s mà đã chịu không nổi rồi sao?_(Ồi trời chính xác đến từng giây kìa) Rika cốc đầu thằng em mình. “Két” Một chiếc mũ trần lao như bay và đổ xịch trước mặt bọn hắn. Bọn nó từ trên xe bước xuống. Jen hôm nay mặc một chiếc váy màu trắng dịu nhẹ và đơn giản. Mái tóc thì búi cao ở đỉnh đầu. Nhỏ đi giày cao 5 phân. Nhỏ bây giờ cao 1m78 (Thấp hơn chị Hyo nhà ta 2cm và chị này hôm nay không chơi màu đỏ nữa chắc sợ bỏ húc). Ran thì vẫn trung thành với bộ váy màu hồng. Nhỏ đi giày búp bê cũng hồng nốt. Nhìn nhỏ dịu dàng phải biết. 2 người họ thì cứ như thiên thần vậy, ai nhìn vào cũng mến nhưng đi bên họ luôn có một con ác quỷ. Là nó đấy ạ. Từ người nó luôn toát lên vẻ gì đó khó gần xen chút cao ngạo và gây cảm giác rợn tóc gáy. Nó hôm nay chơi một cây màu đen. Quần đùi đen. Áo thun đen. Áo khoát ngoài bằng da cũng đen nốt. Nó đi một đôi boot đen cao 10 phân. Vòng cổ cũng màu đen. Vòng đeo tay cũng màu đen. Mái tóc được cột cao để lộ cái cổ trắng ngần thanh thoát. Nhìn vẻ ngoài của nó thì ai cũng phải sợ rồi. Thế nhưng cái mà mọi người sợ nhất chính là cây súng bảo bối nó bỏ trong cặp quần. Nhìn nó nhiều lúc Jen cũng thắc mắc không biết nó hay nhỏ mới chính là con ruột của một ông chủ Mafia đây. Nó đậm chất xã hội đen đến vậy mà.
- Chị...chị à, chị có cần phải mang theo cây súng đó không?_Yul mặt méo sệch nhìn nó.
- Bảo bối của nó đấy! Vào đây tuyệt nhiên phải đem theo_Ran nói
- Vào thôi! Tôi còn phải tiếp khách_Nó nói rồi mở cửa bước vào trong
- Tiếp khách? Là ai vậy cà?_Jen xoa cằm suy nghĩ. Nó mới về thì quen ai mà tiếp khách cơ chứ. Nhưng nghĩ mãi mà nhỏ chẳng tìm ra được ai. Chẳng thèm nghĩ nữa. Nhỏ một tay nắm lấy tay Sin, một tay câu lấy Ran rồi cùng bước vào. Vừa mở cửa thì bọn Jen đã nhìn thấy một hàng dài vệ sĩ. Nhìn thấy Jen và Ran bọn họ kính cẩn chào
- Nhị và tam tỷ đã đến!
- Được rồi, được rồi. 2 nhóc quản lý và đại tỷ đâu?_Jen hỏi
- Dạ, bọn họ đang sắp xếp một vài thứ trong phòng vip 1 ạ. Nghe nói chuẩn bị có khách quan trọng ạ._Một tên vệ sĩ lễ phép nói
- Khách? Là ai?
- Dạ bọn em không biết. Đại tỷ chỉ bảo là khách quan trọng ạ. Đại tỷ bảo mọi người đến cái bàn trong góc khuất kia chờ đại tỷ ạ_Tên vệ sĩ chỉ tay về một cái bàn mà từ đó nhìn vào không thấy đâu cả
- Được rồi. Mọi người đi làm đi._Jen nói rồi dẫn đầu đoàn tiến về cái bàn mà nó ấn định
- Khách là ai vậy nhỉ?_Jen vẫn trầm ngâm
- Cái con nhỏ này từ khi nào mà lấp lửng với chúng ta thế không biết_Ran bực dọc cất tiếng
- Lấp lửng? Lấp lửng gì?_Tiếng nó vang bên tai làm Ran giật mình. Quay sang nhìn thì thấy nó đã ngồi bên cạnh nhỏ rồi
- Khách là ai vậy?_Jen chống cằm hỏi nó
- Khách quý của chúng ta
- Chẳng lẽ là ông ta?
- Cậu nghĩ sao?_Nó nhếch môi nhìn Jen
- Ông ta sao lại đến đây?_Ran khó hiểu nhìn nó
- Đây là nơi mà ông ta hay họp hành bí mật_Bill tiến lại bàn bọn nó. Trên tay là một khay nước uống. Theo sau là Joe và một vài nhân viên phục vụ nữa
- Cái này của 3 chị nè. Em chuẩn bị sẵn từ trước rồi đó_Bill tươi cười đưa 3 ly rượu đặc sánh cho bọn nó
- Chuẩn bị từ trước? Có bỏ độc không đó?_Nó nhìn ly rượu rồi nhìn Bill

- Chị này_Bill đỏ mặt hết lên. Đến giờ nó mới nhận ra một điều rằng trêu ghẹo Bill là một niềm vui
 - Nè, ông ta mà mọi người nhắc đến là ai vậy?_Bun tò mò hỏi
 - Không thể nói, chuyện riêng_Nó nhàn nhạt trả lời.
 - Ừm._Bun cũng chẳng muốn hỏi thêm nữa. Nó đã không muốn trả lời thì thôi, không nên ép nó. Mọi người lại nói chuyện vui vẻ. Nó thì vẫn theo chủ trương im lặng là vàng, tập trung uống rượu và cứ hướng mắt ra cửa. Hắn thì cứ ngồi ngắm nó mãi không thôi. Hàng vạn câu hỏi hiện lên trong đầu hắn
 - Sao cậu không chịu thừa nhận mình là Bi? Cậu thay đổi nhiều đến thế sao? Bi của ngày xưa đâu rồi?
- Chẳng có câu trả lời nào cho câu hỏi của hắn. Hắn đang rất muốn bay đến mà hỏi nó tất cả nhưng nó có trả lời không? Chẳng may làm nó bỏ đi không trở về thì khôn. Nhấn nhin, bây giờ hắn chỉ biết làm vậy thôi. Dù gì nó quay về và ở trước mặt hắn thế này là hắn an tâm rồi.
- 15' sau cánh cửa bar bật mở, một top 10 người áo đen bước vào. Đám người đó được nhân viên dẫn đến phòng vip 1. Nó nhìn chỉ khẽ nhếch môi. Bỗng điện thoại nó vang lên. Nó khẽ nhắc điện thoại và trả lời
- [Ông ta đã đến]
 - Em thấy rồi. Chị đã ra khỏi đó chưa?
 - [Rồi. Chị đang trên máy bay về Mỹ]
 - Nhớ huynh lắm rồi chứ gì? Cũng đã nửa năm không gặp rồi mà
 - [Hứ, nhớ làm gì cái tên giở hơi ấy]
 - Thật sao? Em nói với huynh nha. Nói rằng tẩu yêu dấu của huynh đã bỏ huynh rồi_Nó cười cợt. Mọi người ai nấy đều bất ngờ vì lần đầu tiên họ thấy nó đùa giỡn như thế
 - [Ấy, em cứ đùa. Nghe xong huynh em không bay đi tìm chị mới lạ đấy!]
 - Tự tin ghê ta!
 - [Mà Hyo nè, sao em biết chuyện ông ta sẽ tạo phản mà gài chị vào vậy?]
 - Điều tra thôi ạ.
 - [Chị đi rồi lấy ai báo cáo thông tin cho em. Hay chị quay lại nha]
 - Không, nguy hiểm lắm! Ông ta bắt đầu nghi ngờ chị rồi! Mọi chuyện còn lại cứ để em lo. Con đường phía trước không còn dài nữa đâu_Nó đánh mặt lại
 - [Ừm. Em cẩn thận đấy]
 - Chị vất vả rồi. Mau về bắt huynh bồi bổ đi. Mà cũng chả biết huynh bồi bổ cho chị hay chị bồi bổ cho huynh nữa. Nhìn huynh bây giờ ốm yếu gầy mòn lắm!_Nó liếm liếm môi trên của mình
 - [Biết rồi chị sẽ chăm cho huynh của em thành heo luôn]
 - Ấy, chăm thành heo thì còn gì hình tượng đẹp trai của huynh em nữa. Không được, nhất quyết không được. Ít nhất phải chờ em về để huynh còn đưa em đi chơi nữa chứ. Huynh và em đã lập kế hoạch rồi, chị không được phá hỏng đâu đấy!
 - [Được rồi. Được rồi!]
 - Vậy nhá. Gửi lời tới huynh giùm em bảo em sắp về rồi. Lo mà chuẩn bị đón tiếp em đi
 - [OK]_Nó gập máy, môi nó khẽ nhếch lên tạo thành nụ cười
 - Chị 2 hả?_Jen hỏi nó
 - Ừ
 - Chị ấy biến đâu suốt nửa năm trời vậy? Tưởng bỏ 2 rồi chứ!_Ran nhâm nhi ngậm rượu hỏi

- Tớ nhờ chị ấy vào làm thư kí kiêm cận vệ của ông ta. Xong xuôi cả rồi nên đang trên máy bay về với tình yêu
 - Cậu ác, sao lại chia rẽ tình yêu của họ vậy chứ?_Jen trách nó
 - Nghe giống như cướp chồng của người ta vậy?_Hắn khó chịu nói. Cứ nghe nó đùa giỡn, huynh này huynh nọ mà lửa giận trong hắn dâng ngút trời. Dù biết hắn chưa là gì của nó cả nhưng sao hắn vẫn không nguôi giận được. Và rồi, nó lại cho hắn bơ đẹp. Nó ghét nói chuyện với hắn vì hắn cứ mở miệng là lại châm chọc nó, chẳng có lời nào tốt đẹp cả
 - Hai người đó sẽ khóc sụt sùi khi gặp lại à xem. Ôi ước gì em được xem cảnh đó_Joe chấp tay thăm nghĩ
 - Chị cũng muốn nhưng có vẻ không được rồi_Ran bày ra bộ mặt tiếc nuối
 - Thôi đi, để huynh và tẩu có tí không gian lãng mạn đi_Nó vừa nói vừa lôi trong túi ra một tai phone. Cắm vào điện thoại và nó bắt đầu nghe lén cuộc nói chuyện trong căn phòng vip đấy. Bọn hắn mặc kệ nó, tiếp tục lao vào nói chuyện. Còn nó thì ngả người ra ghế, bình thần nghe
 - Chuẩn bị xong hết chưa?_Giọng khàn khàn của một người đàn ông vang lên
 - Rồi. Ngày mai sẽ cho ông ta một trận_giọng của một người đàn ông khác
 - Chúng ta sẽ lật đổ ông ta rồi lên nắm quyền. Sau đó sẽ dẹp luôn cái bang Queen của con nhỏ Kelly đó. Tôi sẽ băm vằm cô ta ra vì dám động đến dòng họ nhà tôi
 - Lão Khoa đó cũng ngu ngốc thật! Ông ta nuôi ong tay áo mà không biết. Ngày mai chúng ta sẽ dọa cho ông ta một trận nhớ đời. Hahaha
- Nó nghe đến đây thì bật dậy. Ai cũng hướng mắt nhìn nó.
- Tôi đi có việc._Nói rồi nó chạy vụt đi. Bọn người kia cũng đuổi theo nó nhưng vừa ra đến cửa thì nó đã lái xe phóng đi mất rồi
 - Có chuyện gì vậy nhỉ?_Cả bọn ai cũng thắc mắc chuyện đó. Còn nó thì lái xe ra bãi đất trống gần bờ sông rồi gọi chuyên cơ đưa mình sang Mỹ. Ngồi trên máy bay, nó luôn cầu nguyện về dịp lúc trận chiến diễn ra.

44. Chương 14_ Bị Thương

Nó chạy đi mà chẳng nói với ai lời nào. Jen, Ran và bọn nhóc về nhà thì không thấy nó đâu. 2 nhỏ hỏi Bill và Joe đã có chuyện gì xảy ra thì chỉ nhận được từ hai nhóc một câu bọn em không biết. Suốt đêm đó, nó không về nhà làm cho hai nhỏ bạn và hai đứa nhóc rất lo. Ngày hôm sau, nó cũng không đi học. Gọi điện thì không nghe. Nó cứ như đã biến mất khỏi cõi đời này vậy. Lòng hắn bây giờ như lửa đốt. Nhưng hắn lại không làm được gì, chỉ còn biết chờ đến khi nó xuất hiện thôi.

Một ngày nữa đã trôi qua, bọn hắn vẫn không có tin tức gì của nó cả. 19 con người mệt mỏi đến trường. Nhìn mặt ai cũng như già đi chục tuổi vậy. Mà trong lớp không chỉ riêng nó nghỉ đâu, cả cái tên Khang gì đó cũng nghỉ luôn. Chắc tình yêu của mình không đi học nên cũng nghỉ theo chứ gì!

Mà tên đó có đi học hay không, bọn hắn cũng chẳng quan tâm. Chuyện họ đang lo bây giờ là nó kìa! Cả bọn đang sầu thối ruột thì càng mệt mỏi hơn khi thấy bà ác ma ông ọ bước vào. Có vẻ bà già này không biết điều nhỉ? Vẫn còn lảng lơ đến thế cơ mà. Bà ta lại liếc mắt đưa tình với hắn nhưng hắn có thèm liếc bà ta đâu dù một cái cũng không. Vậy là tiết học đã bắt đầu rồi. Nó vẫn không đi học. Hắn khẽ liếc nhìn sang chỗ ngồi bên cạnh rồi ừ ừ quay xuống hỏi Jen

- Hyo vẫn chưa về à?_Đáp lại câu hỏi của hắn là một cái lắc đầu uể oải của Jen
- Hyo đi đâu vậy chứ?_Bun lo lắng cất tiếng

- Không lẽ Hyo gặp chuyện chẳng lành!_Sin thốt lên trong lo sợ. Jin liền chấn tỉnh nhỏ

- Hyo không sao đâu. Cậu ấy giỏi lắm mà.

“Rầm” Cánh cửa bị đập ra một cách tàn bạo. Cả lớp đều hướng mắt ra cửa nhìn con người đang ung dung bước vào mặc cho bà ác ma có ở đó hay không. Và người đó chính là kẻ mất tích trong mấy giờ đồng hồ qua. Là nó. Vừa nhìn thấy nó thì cả bọn liền bật dậy. Bà ác ma thì trừng mắt nhìn nó. Bà ta chẳng sợ gì nó cả vì sau lưng bà ta có hiệu trưởng chống lưng mà. Và lại bà ta cũng không tin là nó dám giết người.

- Này em kia, em không coi tôi ra gì hả? Dám đập cửa xông vào như thế kia!_Bà ác ma chống nạnh quát lên. Hai hàng lông mày của nó khê nhú lại

- Im đi._Giọng nó bây giờ đã không còn trong trẻo nữa rồi mà thay vào đó là một giọng khàn khàn, đặc sệt. Bà giáo run cầm cập nhìn nó nhưng rồi bà ta cũng lấy lại tinh thần rồi tiếp tục quát

- Em vô lễ quá rồi đấy. Lên phòng hiệu trưởng ngay cho tôi_Lời bà ta vừa dứt thì có một làn gió bay xẹt qua mặt bà ta. Một dòng máu đỏ chảy ra. Một con dao được nó phóng ra và đã găm sâu vào tường. Cả lớp ai cũng chết điếng

- Không im thì nhận lấy cái chết đấy.

- Em...em...từ hôm nay em bị đuổi học_Bà ta ôm ngực quát lên. Có lẽ một phần do sợ và một phần do tức giận nên bà ta phải ôm lấy tim như thế! Không trái tim của bà ta rút ra ngoài thì khốn. Mà bà ta vừa nói gì? Đuổi học nó sao? Bà ta có quyền gì? Cậu anh mình là hiệu trưởng nên muốn đuổi ai thì đuổi sao? Nó nhàn nhật đi về chỗ, bỏ balô xuống và trừng mắt nhìn bà ta. Mồm nó khê nhếch lên rồi bắt đầu mấp máy

- Đuổi học tôi? Căn bản là bà không thể

- Hyo, bạn là con của một tập đoàn lớn phải không? Có như vậy bạn mới không sợ bị đuổi học_Một bạn gái trong lớp tươi cười hỏi nó

- Không. Gia đình tôi chẳng có gì đáng để nói cả. Mẹ tôi là một nhà kinh doanh nhỏ trong nước thôi! Ba tôi thì cũng chẳng biết nói làm sao (Cái này nó muốn giữ bí mật nè). Họ thì đảng hoàng là vậy nhưng tôi thì không giống họ đâu_Nó chuyển ánh mắt từ cô bạn sang bà ác ma_TÔI-LÀ ĐÀU-GẤU_Nó gằng từng chữ_. Có thể nói là Mafia nhưng không bằng Mafia đâu. Nói thì là vậy nhưng nếu tôi tiễn bà và cả ông anh quý hóa của bà đi gặp vương ca thì cảnh sát cũng chẳng nói gì đâu. Nhớ đấy! Đừng động chạm đến tôi và cái lớp này không thì bà đi đời. Không có chuyện tôi tha thứ cho bà lần thứ 3 đâu._Nó khê nhếch môi rồi ngồi xuống._Nếu bà không muốn dạy thì biến nhanh. (Có vẻ nó nói nhiều hơn rồi thì phải.) Bà ác ma lại ba chân bốn cẳng bỏ chạy. Bà ta chạy một mạch đến phòng hiệu trưởng và nhõng nhẽo về chuyện của nó. Lúc đầu ông hiệu trưởng cũng tức giận lắm nhưng khi nghe nhắc đến tên nó thì im ngay và chuyển sang chiêu thức an ủi cô em mình. Ông ta không thể nói ra nguyên do nhưng cũng phải nhắc khéo bà ta đừng động vào nó. Bà ta đến lúc này mới biết mình đã đụng nhầm vào ổ kiến lửa. Mặt bà ta không còn một giọt máu. Cả tuần đó bà ta phải xin nghỉ phép ở nhà để ổn định tinh thần.

Quay lại với nó nha!

Sau một hồi đại chiến với bà ác ma, nó gục đầu xuống bàn ngủ. Lưng nó cứ nhói lên từng cơn đau. Nó không muốn bọn hần nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của nó nên phải gục mặt xuống bàn ngủ thôi nhưng nó làm sao ngủ được khi cơn đau cứ kéo đến thế này. Trong cuộc chiến ngày hôm qua, nó đã ra tay nghĩa hiệp đỡ cho chị 2 (cô bạn gái của huynh nó) một nhát dao chí mạng. Sau đó thì nó lên máy bay về. Nó biết mọi người đang lo lắng cho nó nên không nghỉ ngơi mà chạy thẳng đến trường. Vừa vào lớp lại đụng độ bà ác ma, vì cử động mạnh mà vết thương của nó bị rách ra. Nó cảm nhận được sự ẩm ướt sau lưng mình. Có vẻ máu không được cầm rồi. Nếu không nhờ có cái áo da màu đen khoát ngoài thì có lẽ mọi người đã nhìn thấy một mảng áo màu đỏ của nó rồi. Đau đớn là thế nhưng nó không thể trưng bộ mặt tái mét cho bọn hần nhìn được, phải chịu đựng thôi! Nó đang đau như thế mà Jen thì cứ khêu lưng nó. Cô nàng lại động trúng vết thương của nó nữa chứ. Đau không chịu nổi!

- Hyo à! Cậu đã đi đâu?_Nó vẫn không ngược mặt lên mà trả lời Jen

- Về Mỹ

- Tại sao lại về?_Ran thắc mắc
- Huynh bảo về._Nghe nhắc đến huynh thì hấn lại sôi máu lên. Trong khi hấn đang lo sốt vó thì nó lại về Mỹ để gặp cái người mà nó gọi là huynh đó
- Có chuyện gì sao chị? Tự dưng 2 lại gọi chị về là sao?_Joe dùng ánh mắt lo lắng nhìn nó. Anh nhỏ gọi nó về thì chắc chuyện không nhỏ đâu
- Chẳng có gì! Huynh bảo tớ về đi chơi ấy mà.
- Đi chơi? Chị dám đi chơi mà không rủ bọn em_Nghe đến đi chơi thì Bill hét toáng lên. Cả lớp liền quay qua nhìn cậu nhóc làm cậu nhóc thẹn đến đỏ mặt
- Tụi chị đánh lẻ. Rủ bọn em đi thì sao còn gọi là đánh lẻ được!
- Cô có biết mọi người lo cho cô lắm không. Đi chơi thì cũng phải báo một tiếng chứ!_Hấn giận dữ, giận vì nó đi chơi với tên con trai khác. Hấn đang ghen đây mà
- Tôi muốn ngủ, mấy người im hết đi_Cả bọn liền im bật. Hấn bực dọc, úp mặt xuống bàn. Không gian im lặng đến phát sợ, bọn hấn thì không dám nói chuyện vì sợ nó ngủ không được. Còn những người khác thì vẫn còn đang hoảng sợ vì chuyện vừa nãy. Riêng có một con người đang nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nó. Và kẻ đó không phải ai khác mà chính là nhỏ Mai. Nhỏ ta đứng lên rồi đi về phía nó rồi nhỏ ta nắm tóc nó lôi dậy. Vì mất máu mà đầu nó đang ong ong lên đây, bị nhỏ Mai túm tóc đầu nó càng đau hơn. Nó ngược mắt nhìn nhỏ nhưng nó không còn nhìn rõ nữa rồi. Nhỏ Mai có mấy cái đầu vậy cả? Nó lắc lắc đầu cho bớt đau nhưng lại càng đau hơn. Tình hình này nó phải về nhà nghỉ ngơi mới được. Nhưng trước khi đi phải xử nhỏ Mai vì tội túm tóc nó đã.
- Mày khá lắm!_Nghe tiếng nó thì cả bọn mới ngược mắt lên. 19 người hơi bàng hoàng khi thấy nhỏ Mai đứng trước mặt nó. “Đã có chuyện gì xảy ra vậy nhỉ?” Đó là câu hỏi đang hiện hữu trong đầu của 19 người. Hấn hết nhìn nhỏ Mai rồi nhìn sang nó. Hấn hoảng sợ khi thấy mặt nó lúc này, mặt nó trắng bệch cứ như ma ấy.
- Hyo, cô không sao..._Hấn chưa kịp nói hết câu thì phải hoảng hồn khi thấy nó phóng người ra khỏi bàn. Vừa tiếp đất thì hai hàng lông mày nó nhíu lại. Có vẻ vết thương của nó lại bị động nữa rồi. Nó một tay vịn vào bàn một tay thì đưa vào túi và lấy ra hai con dao nhỏ
- Mày sẽ phải chịu tội vì dám túm tóc tao_Dứt lời nó đá văng con nhỏ lên tường. Sau đó, nó phóng liên tiếp hai con dao cầm trên tay về phía nhỏ Mai. 1s sau, tiếng hét thất thanh của nhỏ Mai vang lên. Máu chảy lên láng. Một con dao đã găm vào tay phải của nhỏ. Con dao còn lại găm vào bả vai của nhỏ. Nó toàn nhắm vào động mạch không thôi à. Nhưng vì hoa mắt nên mục tiêu bị lệch một tí. Cả lớp hoảng sợ nhưng không dám la lên. La lên nó ột nhất là tiêu, ngu gì la.
- Đừng động vào tao thì sống yên, động vào tao thì phải chết._Dứt lời nó mang balô lên vai rồi bỏ đi. Trong thâm tâm, nó muốn giết nhỏ lắm nhưng chưa thể. Nhỏ không thể chết vào lúc này.
- Thấy nó bỏ ra khỏi lớp, bọn kia cũng luống cuống bỏ đồ vào ba lô rồi đuổi theo nó. Chẳng biết nó đi đường nào mà lại đi nhanh đến vậy, thoát cái đã đến gara rồi. Bọn hấn đuổi theo mà đứt cả hơi. Nhìn thấy nó, Jen định gọi nhưng phải ngưng lại khi thấy nó loạng choạng rồi ngã xuống. Bọn hấn ở quá xa nên không thể đỡ nó được. Bọn hấn cứ ngỡ nó đã ôm đất mẹ vào lòng rồi chứ, nhưng không đã có một bàn tay đỡ lấy nó. Bên cạnh còn có một người nữa. Chẳng biết hai người này là ai mà đeo mặt nạ kín mít như thế. Nó trong vòng tay của người ấy chỉ nói được một chữ “Huynh” rồi ngất đi
- Hyo có chuyện gì rồi!_Jen vội vàng chạy về phía nó.
- Hai người là ai?_Jen trừng mắt nhìn hai người đó
- Jen, lấy xe đi. Hyo cần phải về nhà gấp_Người đang ôm nó lên tiếng. Nhận ra giọng nói quen thuộc, Jen ngạc nhiên hét lên
- 2, sao 2 lại ở đây?
- Là 2 sao?_Ran, Bill và Joe cũng chạy tới. Theo sau là bọn hấn

- Sao 2 lại ở đây?__Bill lặp lại câu hỏi của Jen
 - Bọn chị đưa Hyo về nhưng lo cho nó nên chưa quay lại Mỹ thôi__Chị 2 của bọn nó lên tiếng
 - Hyo bị sao vậy 2? Sao nó lại hôn mê thế này? Đã có chuyện gì xảy ra?__Ran lo lắng hỏi không ngừng
 - Nó bị thương. Có vẻ vết thương trở nặng rồi__Huynh nó vừa nói vừa cởi áo khoác nó ra. Một mảng áo màu đỏ lộ ra, chỉ nhìn thôi cũng thấy ớn lạnh rồi. Sin và Sam thì vội che miệng vì bất ngờ xen hoảng sợ. Rin, Ryna, Laysi thì bật khóc nhìn nó. Hắc thì cứ trân trân nhìn vết thương của nó mà trong lòng nhói đau
 - 2...sao...sao Hyo lại bị thương nặng như vậy?__Jen khóc nức lên
 - Mọi chuyện anh sẽ kể sau. Bây giờ phải tìm nơi cầm máu cho Hyo đã__Huynh nó nói trong hoảng sợ. Nếu còn mất máu nữa sẽ nguy hiểm lắm
 - Chúng ta mau về nhà thôi!__Bill luống cuống chạy đi lấy xe
 - Không thể về nhà. Lí do bọn em biết mà.__Chị 2 nó nói. Nhà bọn nó ở gần nhà lão ta. Ông ta lại biết mặt nhỏ và huynh nó rồi. Nhỡ như ông ta phát hiện ra quan hệ của bọn nó thì mọi chuyện vỡ lở mất.
 - Em biết nhưng chúng ta biết đi đâu đây__Jen suy nghĩ, Nhỏ đang rất lo lắng cho nó nên cũng chẳng suy nghĩ được gì.
 - Đến nhà Bun đi.__Hắc đột nhiên lên tiếng làm mọi người hơi bất ngờ__Ở đó có bác sĩ chuyên dụng, ông ta sẽ băng bó vết thương lại cho Hyo
 - Nhưng...__Jen định nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Nhỏ cũng muốn gặp mặt ba mẹ nó một lần. Và cũng mong nó sẽ chấp nhận gia đình của nó.__Vậy chúng ta mau đi thôi
- Cả bọn lập tức leo lên xe rồi phóng đi. Con đường đến nhà Bun sao hôm nay lại dài thế. Là do nó dài hay do tâm tư cả bọn đang xáo trộn nên cảm thấy như thế.
- Là vùng biển gần đảo Jeju. Năm đó gia đình Bác cùng với gia đình bọn nhóc này rủ nhau đến Jeju chơi. Hôm đó...hôm đó trời mưa to và Bi...con bé đã bị rơi xuống biển__Kelly kể lại trong nước mắt
 - Vậy là đúng rồi. Hyo quả thực là Bi__Jen cười cười nói. Cuối cùng cô bạn mà nhỏ coi là chị em thân thiết đã tìm được gia đình. Rồi bỗng dưng Jen ngược mắt lên nhìn hắc__Rey, cậu biết rồi đúng không?
- Trước câu hỏi của Jen, hắc khẽ gật đầu
- Tôi đã nghe được cuộc nói chuyện của hai người ở nhà bà Ran
 - Vậy sao cậu không nói cho bọn tớ biết? Tại sao?__Bun bay đến túm lấy cổ hắc. Hắc hướng đôi mắt buồn rầu nhìn Bun
 - Hyo đã nói nếu người khác biết chuyện cô ấy mất trí nhớ và cô ấy là Bi thì cô ấy sẽ rời khỏi chúng ta. Tớ không muốn Bi biến mất nữa đâu
- Nghe hắc nói, Bun từ từ buông lỏng cổ áo hắc ra rồi ngồi thụp xuống
- Tại sao con bé lại làm vậy?
 - Rey, con nói gì? Bi bị mất trí nhớ sao?__Kelly trân trân nhìn hắc. Và câu trả lời cho câu hỏi đó là một cái gật đầu của hắc. Kelly không chút sức lực buông thõng hai tay. Đó là nguyên nhân khiến cô con gái yêu quý của họ không về gặp họ khi vẫn còn sống như thế này. Từng giọt nước mắt lại rơi trên khuôn mặt xinh đẹp của Kelly. Dù năm tháng trôi qua nhưng Kelly vẫn đẹp như ngày nào. Cả Ken cũng thế
 - Hyo bảo nó sẽ không nhận người thân trước khi nó nhớ ra. Và nếu cháu hó hé nửa lời thì Hyo sẽ biến mất và không bao giờ gặp lại nữa__Jen cúi gầm mặt nói__Vậy nên mọi người hãy tỏ ra không biết gì. Cứ đối xử với nó như Hyo là được rồi
 - Nhưng Jen à, tại sao Hyo lại không nhận người thân chứ?__Nick khó hiểu nhìn em mình
 - Em không rõ. Hyo đang giấu chúng ta chuyện gì đó. Em có linh cảm không hay, chuyện này có vẻ rất nguy hiểm. Có lẽ nó không muốn liên lụy đến người thân__Jen mím môi

- Nguy hiểm lắm sao? Vậy thì phải ngăn Hyo lại_Sin thốt lên
- Không ai ngăn được nó đâu. Một khi nó đã quyết rồi thì khó mà thay đổi. Mọi người đừng làm chuyện dại dột không khéo Hyo bỏ đi mất_Jane lo sợ lên tiếng_Chúng ta chỉ có thể dõi theo Hyo thôi.
- Vậy giờ Bi của bác đang ở đâu?_Kelly chớp lấy tay Jen hỏi
- Nó bị thương và đang ở trên phòng của nó đấy mẹ. Mẹ lên gặp em đi và đừng đánh động đến nó_Bun ngã người ra ghế nói
- Bị thương sao?_Kelly lấp bắp rồi chạy vụt lên phòng nó. Ken cũng đuổi theo sau. Nhìn cô con gái đang nằm đó mà lòng Kelly quặn đau. 7 năm xa cách, bao nhiêu tình thương nỗi nhớ lại ùa về. Kelly muốn chạy ngay đến bên nó mà ôm nó vào lòng nhưng lại sợ nó nhận ra và bỏ đi. Bây giờ, Kelly và Ken chỉ có thể đứng nhìn cô con gái của họ từ xa mà thôi! Từng tiếng nấc vì kiềm nén tiếng khóc vang lên. Nó vẫn nằm đó, ngủ say như chết. Vết thương đã làm cho nó chìm vào trạng thái hôn mê. Bao giờ nó mới tỉnh lại và nhìn mặt người đã sinh ra nó đây? Hyo ơi, tỉnh lại đi! Đừng ngủ như thế nữa!
- * Giới thiệu nhân vật
- NGUYỄN NGỌC GIA MINH Nick): 18 tuổi Anh ruột của Jen. Đẹp trai và rất ga lăng. Rất thương yêu nó và Jen.
- LÊ HOÀNG MỸ NGỌC (Jane): 18 tuổi. Bạn gái của Nick, xinh đẹp, hòa đồng và rất chững chạc. Rất yêu quý nó và Jen. Gia thế: Là con gái của chủ tịch công ty nằm trong top 15 của thế giới

45. Chương 15_ Làm Rõ Mọi Chuyện

Nó được bọn hán đưa đến nhà Bun hay còn có thể gọi là nhà của nó. Nó lập tức được đưa đi cầm máu. Căn phòng mà nó đang nằm chính là phòng của Bi. Trong phòng đầy áp hình ảnh của cô bé Bi đó. Sau khi đưa nó về phòng, cả bọn liền kéo xuống phòng khách và chờ đợi. Một lát sau vị bác sĩ bước ra. Cả bọn sốt sắng đứng bật dậy.

- Con bé sao rồi ạ?_Nick hỏi mà mặt không giấu nổi sự lo sợ
 - Không sao rồi. Nhưng nhớ giữ đừng để vết thương nhiễm trùng nhé!_Ông bác sĩ đưa tay quệt mồ hôi rồi tươi cười nói
 - Cảm ơn ông_Bun cúi đầu rồi tiễn vị bác sĩ ra về
- Jen thở phào nhẹ nhõm ngồi phịch xuống ghế. Nhỏ khoanh tay trước ngực rồi trầm ngâm suy nghĩ cái gì đó. Jill thấy lạ liền khều tay Jen nhưng nhỏ vẫn bất động. Không biết Jen đang suy nghĩ cái gì mà đắm chiêu thế. Jill bực mình liền đánh vào vai Jen một cái thật đau
- Làm gì mà cô ngăn người ra thế?
 - Tôi..._Jen ngập ngừng hồi lâu rồi ngược mặt lên nhìn Bun_Bun, cậu gọi ba mẹ cậu về đi. Tôi cần làm rõ một chuyện_Bun tuy không hiểu rõ Jen đang muốn làm gì nhưng cũng làm theo. Giờ này ba mẹ cậu chắc đang ở công ty.
 - Cậu định làm gì thế?_Bun khó hiểu hỏi Jen
 - Đợi ba mẹ cậu về rồi biết. Trong lúc chờ đợi, 2 mau kể mọi chuyện đi. Sao Hyo lại bị thương nặng như thế?_Jen chiếu ánh mắt hình viên đạn sang Nick
 - Đúng thế. Chẳng phải hai người đánh lể đi chơi sao? Sao chị Hyo lại bị thương?_Joe đứng ngồi không yên bắm lấy Nick mà hỏi. Còn Nick thì đang ngơ ngác như con nai tơ. Đánh lể đi chơi gì chứ? Anh với nó làm gì rảnh rỗi đến mức đó
 - Em đang nói gì vậy Joe? Đánh lể đi chơi gì?
 - Chị Hyo bảo vậy mà. Anh đừng giấu nữa_Joe bĩu môi. Nick giờ mới hiểu ra. Anh thật bó tay cho nó. Vì sợ mọi người lo lắng mà nói dối sao?

- Bọn anh không có đi chơi gì cả. Bên Mỹ bị tập kích. Anh không biết tại sao Hyo lại biết chuyện đó mà quay về. Vì đỡ cho Jane mà con bé bị thương đấy!_Nick cười chua chát. Anh đang tự trách bản thân mình vô dụng đã không bảo vệ được nó.

- Chị xin lỗi, vì chị mà Hyo bị thương_Jane cúi gầm mặt xuống đất

- Em hiểu rồi_Jen, Ran, Bill và Joe đồng thanh

- Tóm lại thân thể của các người là sao?_Jin trầm ngâm hồi lâu rồi lên tiếng.

- Không thể nói, nguy hiểm._Ran nhàn nhạt trả lời.

- Ran nói đúng. Tốt nhất bọn em hãy tránh xa chúng tôi ra._Nick nói

- Không thích. Bọn tôi không phải là người sợ nguy hiểm._Jun mạnh miệng lên tiếng

- Tùy nhưng sau này có chết cũng đừng trách bọn tôi nha!_Jane nói làm bọn hắn hơi lạnh sống lưng nhưng cũng mạnh miệng bảo lại

- Là do bọn tôi tự chọn

Nick và Jane khẽ mỉm cười trong lòng vì cuối cùng bọn nó cũng tìm được ình những người bạn có thể sống chết vì bọn nó rồi. Cái này được gọi là tình bạn đích thực phải không ta.

“Cạch” Cánh cửa nhà Bun mở ra và ba mẹ ruột của nó bước vào. Họ khá ngạc nhiên khi lại có đông người ở nhà mình như vậy.

- Oh, sao các con lại ở cả đây, chẳng phải các con đang đi học sao? Bun, con gọi ba mẹ về là có chuyện gì vậy?_Kelly tươi cười nói. Nhìn mặt Kelly bây giờ tiêu tụy lắm. Jen nhìn mà cảm thấy thương ghê luôn. Nhỏ quyết rồi, phải nói ra tất cả dù nó có phản đối thế nào đi chăng nữa

- Jen muốn nói chuyện với ba mẹ ạ!_Bun lễ phép nói rồi chỉ tay vào Jen

- Cháu là...

- Cháu là bạn mới của con trai bác và là chị em thân thiết với Bi_Jen lễ phép nói. Kelly vừa nghe nhắc đến tên con mình thì bay đến hỏi Jen không ngừng

- Cháu bảo sao? Cháu biết Bi nhà bác à? Giờ con bé ở đâu? Nó có khỏe không? Suốt thời gian qua nó ở đâu?

- Jen, cậu nói vậy chẳng lẽ...chẳng lẽ Bi là Hyo_Sam nước mắt lưng tròng nín tay Jen. Jen không nói gì chỉ khẽ gật đầu.

- Trời ơi, Hyo đúng là em tớ rồi. Linh cảm của tớ là đúng_Bun cười trong màn nước mắt, nước mắt của sự hạnh phúc

- Bun, con biết em con đang ở đâu sao? Con mau nói đi_Ken cũng mất bình tĩnh, bắt đầu loạn lên

- Mọi người bình tĩnh đi. Trước khi gặp Bi, cháu phải xác thực một chuyện_Jen buồn buồn nói rồi ngồi xuống.

- Có chuyện gì sao?_Bun hướng ánh mắt lo lắng vào Jen

- Năm xưa cháu đã cứu Hyo trên một vùng biển. Chẳng hay Bi bị rơi xuống biển ở đâu ạ?

46. Chương 16__ Đau Lòng

Đã 3 ngày trôi qua rồi mà nó chưa tỉnh lại. Nỗi lo trong lòng mỗi người ngày càng dâng cao hơn. Giờ này mọi người đã về cả rồi, chỉ còn 6 người anh em của nó, hắn, Bun và ba mẹ nó thôi! Đã mấy đêm liên tiếp 10 người này không ngủ rồi. Nhìn họ bây giờ cứ như con gấu trúc ấy. Chịu không nổi nữa, Jane và Joe gục

lên tay người yêu ngủ. Jen và Ran thì tựa đầu vào nhau mà ngủ. Bun cũng ngáp dài ngáp ngắn rồi bỏ về phòng. Bill cố mở mí mắt nhưng mắt cứ sụp xuống và rồi cậu nhóc cũng đi vào giấc ngủ trong khi đang rất lo lắng cho nó. Dù gì thì cậu nhóc cũng chỉ mới 16 tuổi thôi. Không ngủ 3 đêm liên tiếp coi như giỏi rồi. Giờ chỉ còn Nick, hần và ba mẹ nó là còn thức thôi! Nhưng họ trụ được bao lâu!

Trưa hôm ấy,

- Ôi cái đầu tôi!_Nó cuối cùng đã tỉnh lại. Đầu nó giờ cứ ong ong lên. Lắc đầu cho bớt đau rồi nó ngẩng nhìn xung quanh. Mọi thứ trong căn phòng này vừa quen, vừa lạ. Nó đã từng đến đây sao? Nó đứng dậy và nhìn ngắm mọi thứ. Trong căn phòng này cái gì cũng trắng. Giường trắng, bàn trắng, tủ trắng, tường cũng màu trắng luôn. Đồ vật trong phòng này rất nhiều, sách nè, đồ lưu niệm nè nhưng nhiều nhất vẫn là ảnh. Ảnh của một cô bé được bày trí khắp phòng. Nó tiến lại bàn và cầm một bức ảnh lên xem. Nó hốt hoảng

- Người trong hình...chẳng phải là mình lúc nhỏ sao? Vậy chẳng lẽ mình đang ở...Sao lại đưa mình đến đây? Biết làm gì khi gặp mặt họ đây?

Đứng trầm ngâm vài phút, nó hít một hơi thật sâu rồi nó bước xuống nhà. Gặp thì sớm muộn gì cũng phải gặp, thôi thì xuống chào hỏi rồi phóng nhanh về nhà thôi. Nó mở cửa bước ra. Vừa trông thấy nó, hần liền đứng bật dậy rồi chạy lại bên nó mà hỏi han

- Cậu không sao rồi chứ? Có đau lắm không?

Nó hơi bất ngờ khi cái con người cứ mở miệng ra là xĩa nó bây giờ lại hết lời lo lắng cho nó như vậy

- Cậu...uống thuốc chưa?_Nó tròn tròn nhìn hần. Còn hần thì cứ đờ ra chẳng hiểu gì

- Hử?

- Cậu mà cũng quan tâm tôi! Hơi bất ngờ đấy!

Hần hiểu ra ý nó muốn nói nên giận dỗi quay mặt đi nơi khác. Hần không ngờ từ trước đến nay hần chỉ là một kẻ xấu trong mắt nó. Nó cũng chẳng thêm quan tâm tới hần nữa, khẽ hướng mắt sang Kelly và Ken. Kelly đang khóc. Nó hơi chạnh lòng khi thấy mẹ nó như thế! Nhìn Kelly tiều tụy, không có sức sống, nó cũng đau lòng lắm. Mẹ nó trở nên như thế là vì nó. Bây giờ nó chỉ muốn bay tới mà ôm lấy ba mẹ nó mà thôi! Nhưng lí trí lại ngăn cản nó. Gánh nặng nó mang trên vai quá lớn. Trong lòng nó thầm nhủ

- Ba mẹ, hãy đợi con! Bi sẽ quay về với mọi người thôi!

Nó cảm lòng rồi cúi đầu trước ba mẹ nó

- Cháu chào cô chú ạ! Cháu là Hyo. Cháu đã làm phiền mọi người rồi_Hai tiếng cô chú thốt lên thật khó khăn. Tim nó đau lắm, đau như có con dao đâm vào tim nó vậy. Đau cực kì!

- Bi!_Lí trí của mẹ nó đã bị tình cảm đánh gục. Trong vô thức Kelly đã gọi cái tên đó, cái tên mà suốt bao năm qua bà vẫn nhớ mong

- Bi?_Nó hơi nhú mày rồi dẫn ra_Cháu xin lỗi nhưng cháu là Hyo, không phải Bi đâu ạ!

- Hix huhu._Kelly ôm mặt rồi bỏ vào phòng. Dù trước kia cô là một cô gái kiên cường như thế nào thì cũng không thể kiềm nén nỗi đau này. Con gái mình đã đứng trước mặt mà không được nhận, không được ôm lấy cô con gái mà nói lời yêu thương. Thật là đau mà. Ken cũng hướng ánh mắt buồn rầu vào nó rồi bỏ theo vợ mình. Lòng ruột Ken cứ như bị cắt ra thành từng khúc vậy.

- Huynh, sao huynh và tẩu chưa về?_Nó hướng mắt sang Nick

- Huynh lo uội. Muội bướng quá đấy. Huynh đã bảo phải nghỉ ngơi mà_Nick trách nó. Nó đã làm ọi người một phen hoảng loạn mà

- Không thích. Mà huynh và tẩu về Mỹ đi. Nhìn bản mặt khó ưa của huynh là muội chịu không nổi rồi_Nói rồi Nó nhàn nhạt tiến bước ra cửa. Mấy con người chủ nhà kia đã vắng mặt cả rồi thì nó cũng biết điều mà cuốn gói đi thôi.

- Muội_Nick mặt đỏ tím tai nhìn nó, khi thấy nó bước ra khỏi cửa thì mới lên tiếng hỏi_Muội đi đâu đó?_rồi Nick lại quay sang Jane_Này cô nàng xinh đẹp, dậy mau! (Ồi má ơi, sến quá đi mất) Mấy nhóc kia cũng dậy đi._Bọn người kia mặc cho Nick có nói gì, vẫn nằm ì ra đó chẳng chịu nhúc nhích. Cứ như con heo ý. Nick phồng mang trợn má nhìn bọn họ_Con Hyo đi rồi kìa

Vừa nghe đến tên nó thì cả bọn liền bật dậy rồi ngó quanh ngó quắt tìm nó

- Hyo tỉnh rồi hả 2? Hyo đâu?_Jen nín tay Nick hỏi

- Đi rồi. Chúng ta cũng đi thôi!_Nick lắc đầu đứng lên. Lời anh nói thì không có tí trọng lượng nào, vậy mà vừa nghe nhắc đến tên nó, cả bọn đã phản ứng mạnh đến vậy. Anh thật không biết trong lòng bọn họ, anh đứng vị thứ mấy nữa.

Cả bọn liền cuống quýt rồi chạy đi tìm nó. Hấn cũng định chạy theo những đã bị Jen cản lại. Lí do rất đơn giản đừng làm phiền nó, nó đang mệt. Hấn cũng hiểu chứ! Hấn cũng đang lo cho nó lắm mà. Jen đã nói vậy thì thôi, hấn đành ngậm ngùi trở về nhà trong tâm trạng không khỏi lo lắng cho nó. Còn bọn người kia thì kéo về nhà. Riêng Nick và Jane thì ra sân bay và trở về Mỹ. Một ngày thật mệt mỏi làm sao? Bọn nó đã nghỉ học 3 ngày rồi. Mới mấy ngày đầu đi học mà bọn nó đã nổi tiếng rồi. Nhưng sao trách bọn nó được, là do lũ người không có mắt cứ đâm đầu vào nó thôi và nó cũng đâu muốn phải nghỉ học đến tận 3 ngày như thế đâu! Haizz, nó thở dài nào nề. Còn chuyện gì sẽ ập đến với nó nữa đây!

((Chuyên mục pr của Kay ^^ chào các mem hiện tại Kay đang thực hiện 2 bộ truyện nữa và điều đặc biệt là Kay đang có mặt tại Việt Nam. ^^ “húhú Việt Nam #\$\$\$ Em gái: Anh bớt khủng đi cho nhà nó thanh tịnh” Kay đang sử dụng Zalo Chat với số là 01636017552 Bạn nào yêu thích Kay thì add Kay rồi tui mênh trò chuyện về vấn đề ý tưởng truyện nha (((add Kay đi nha thật ra là Kay buồn vì không có bọn việt nam nào nói chuyện T_T))))

47. Chương 17_ Kể Giả Mạo

Chương 17: Kể giả mạo

Sáng hôm sau, nó uể oải đi đến lớp. Vừa bước vào trường, hàng ngàn con mắt đã hướng vào nó. Mà lạ nha, hôm nay nó không thêm đi xe nữa mà đi bộ đến trường đấy. 4 người kia cũng chẳng thể làm gì khác hơn đành phải đi bộ với nó. Thấy ánh mắt soi mói của mọi người nhìn nó, nó hơi nhịu mày rồi bỏ lên lớp. Nó giờ đã quá nổi tiếng rồi nên việc họ nhìn nó như thế cũng không có gì là lạ. Nhưng nó đâu hề hay biết có một điều bất ngờ đang chờ nó phía trước. Bọn nó đảo bước về lớp học, vừa qua khỏi cầu thang thì nó đã thấy bóng dáng một cô gái đang ở trước cửa lớp. Có vẻ lớp nó hôm nay có bạn mới rồi. Mặc kệ, nó chẳng quan tâm. Nhưng dù nó không muốn quan tâm cũng phải quan tâm rồi. Cái kẻ đang đứng trước cửa lớp kia có khuôn mặt rất giống nó-giống nó của lúc nhỏ cơ. Khựng người hồi lâu, nó khẽ nhếch môi. Nó hiểu rồi, hiểu tất cả kế hoạch của bọn người đó. 4 người kia hết nhìn nó rồi lại nhìn nhỏ. Nó và nhỏ giống nhưng không giống nhiều. Khuôn mặt của nó là một khuôn mặt vô cảm và sắc sảo. Còn khuôn mặt của nhỏ đó thì mang nét trẻ thơ hơn. Giống hệt khuôn mặt Bi lúc nhỏ. Không khác dù một chi tiết. 4 người kia cũng đã hiểu ra một phần câu chuyện. Bill gật gù rồi nhìn con nhỏ kia từ trên xuống dưới. Cậu khá ngạc nhiên khi thấy tay nhỏ ta bị bó bột. Nhìn có vẻ nặng lắm! Bó nguyên cả cánh tay luôn mà. Nó tặng cho nhỏ một cái nhìn khinh bỉ rồi lại đảo bước vào trong. Nhỏ đó cũng nhìn nó, trong mắt nhỏ hiện lên sự ngạc nhiên, sợ hãi và cả hận thù. Vừa bước vào lớp, mọi người lại dán cái ánh mắt soi mói vào nó. Nó chẳng thèm để ý làm gì. Nhỏ Mai hôm nay cũng đi học, anh nhỏ cũng thế. Vừa nhìn thấy nó nhỏ đã thúc tay anh mình

- Đấy, anh thấy chưa? Con nhỏ đó rất giống cô gái đứng ngoài kia!

- Quả thật rất giống!_Tên Khang ậm ừ. Những lời nói đó đã lọt vào tai nó. Nó coi như không nghe thấy đi thẳng về chỗ. Bọn nó ai vào chỗ nấy rồi bắt đầu xúm lại nói chuyện. Lần này nữ hoàng kiêu lời của chúng ta cũng tham gia đấy. Rán từ bàn trên quay xuống hỏi nó

- Cậu thấy con nhỏ đó quen không Hyo?

- Quen, rất quen là đăng khác!_Nó vừa lướt Web vừa nói

- Người quen cũ mà! Không ngờ lại có ngày học cùng lớp với chúng ta thế này!_Jen chống cằm ưu tư nhìn nó.

- Cô gái ngoài kia...có phải là Bi không?_Hắn hỏi nhưng chẳng biết hắn hỏi ai. Trong lòng hắn đang rất mâu thuẫn. Khi vừa chắc chắn nó là Bi thì một kẻ khác giống hệt Bi lại xuất hiện. Tâm tư bọn hắn rối cả lên.

- Là Bi đấy! Và cô ta chính là kẻ có vinh dự được Hyo tiến vào viện bó bột đấy!_Jen bắt chân hình chữ ngũ rồi nói.

- Là Bi sao?_Hắn sững sờ rồi lại sững cồ lên nhìn nó_Hyo, sao cô lại làm thế với Bi hả?

- Là do cô ta không biết điều dám động vào chị Hyo và những người xung quanh chị ấy thôi!_Bill từ bàn dưới nói lớn

- Cô..._Hắn trừng mắt nhìn nó

- Tôi không có bà con huyết thống gì với cậu cả. Đừng có nhận bừa._nói rồi nó lấy điện thoại và gọi cho ai đó_Cho người đem thêm một cái bàn khác vào lớp tôi. Hôm nay có học sinh mới

Nó tắt máy rồi dùng ánh mắt thích thú nhìn ra cửa.

- Tôi sẽ cho các người biết tay!_Nó khẽ nói trong lòng. Một lát sau, cô giáo chủ nhiệm lớp nó bước vào. Theo sau là con nhỏ đó và 2 ông thầy đang một mỗi khiêng bàn. Phải khiêng bàn từ lầu một lên lầu 2 cũng khổ thật. Nó chỉ tay về cuối lớp. 2 ông thầy liền đem bàn về nơi nó đã chỉ. Cái bàn được đặt sau bàn của Bill. Nó ung dung mang ba lô lên vai, lách khỏi hắn rồi đi về cái bàn mới đó. Cái con nhỏ trên bục giảng sau một hồi luyên thuyên cuối cùng cũng về chỗ. Nhỏ ta ngồi bên hắn và cứ bám víu hắn không rời. Không ngoài dự đoán của nó, nhỏ đó đã giới thiệu tên của mình là Bi. Cô ta đang đóng giả thành Bi đấy mà! Nếu cô ta muốn đóng phim như vậy thì nó sẽ cho cô ta một ít thời gian để làm diễn viên. Nó sẽ trả lương cho cô ta thật hậu hĩnh. Hắn buồn buồn quay xuống nhìn nó rồi gục mặt xuống bàn ngủ. Hắn chẳng thèm đoái hoài gì đến con nhỏ tên Bi đang ở bên cạnh mình. Mặc, lòng hắn giờ đang rối bời đây! Cảm giác buồn chán đang chiếm trọn tâm tư hắn. Nó đi, hắn buồn đến thế sao? Vậy sao lại lớn tiếng với nó. Nếu hắn không nổi giận với nó thì có lẽ bây giờ nó vẫn đang ngồi bên hắn như ngày nào. Hắn đã làm cho nó rời khỏi hắn thì còn trách ai được chứ? Có trách thì trách hắn quá ngu ngốc thôi. Mà cái con người ngồi bên cạnh hắn đây, sao hắn chẳng có cảm giác thân thuộc vậy nhỉ? Nếu thật sự cô ta là Bi thì hắn phải vui vẻ khi đã tìm thấy cô bạn năm xưa chứ? Còn một chuyện nữa. Nếu cô ta là Bi thì Hyo là ai? Hyo cũng rất giống Bi. Mà khoan...Nghĩ đến đây, hắn ngẩng đầu dậy. Hắn hết nhìn con nhỏ bên cạnh rồi quay xuống nhìn nó. 7 năm trôi qua sao khuôn mặt Bi không thay đổi tí gì nhỉ? Dù thay đổi không nhiều nhưng ít nhất cũng không thể giống hệt khuôn mặt năm xưa được. Khuôn mặt của một cô nhóc 10 tuổi và một cô gái 17 tuổi không thể nào giống nhau. Còn cả những lời lạ lùng của Jen nữa. Ý nhỏ là gì? Nhỏ đã khẳng định trước mặt Ken và Kelly, Hyo chính là Bi. Sao bây giờ lại lật lọng như thế? Và kết luận của hắn là

- Con nhỏ này đã thay đổi khuôn mặt cho giống Bi. Cô ta là giả mạo.

Thật là không khó để hắn đoán ra. Dù gì chỉ số IQ của hắn cũng đạt mức 3 chữ số mà. Hắn dùng ánh mắt như muốn giết người nhìn con nhỏ giả mạo bên cạnh. Dám giả mạo vợ tương lai của hắn, Hắn sẽ không tha thứ cho ả đầu. Rồi hắn lại dùng đôi mắt xin lỗi xen chút nuối tiếc nhìn nó. Hắn đã trách nhầm nó. Chẳng thèm nói với bà giáo đang say sưa giảng bài trên bảng lời nào, hắn cấp sách bỏ xuống ngồi bên cạnh nó. Con nhỏ đó thì chỉ biết trợn tròn mắt mà nhìn theo bóng hắn thôi. Nó đang tập trung vào cái laptop của mình nên không hề nhận ra sự hiện diện của hắn. Cảm thấy có kẻ đang nhìn mình, nó liền rời ánh mắt khỏi laptop. Nó mém đứng tim vì nhận ra sự có mặt của hắn

- Cậu...làm gì ở đây? Định nhát ma tôi à?

- Nhớ cậu nên xuống ngồi với cậu thôi!_Hắn cười toe toét với nó

- Sao không ngồi với bạn thanh mai trúc mã của cậu đi? Xuống đây làm gì?_Nó hỏi. Trong câu nói của nó hiện ra sự giận dỗi và bức dọc. Và trong lòng nó cũng vậy. Chính nó cũng chẳng hiểu tại sao nó lại như vậy nữa

- Không thích. Ngồi với cậu vui hơn!

- Tùy_Nó nói rồi lại chăm chú vào màn hình laptop của mình. Hấn tò mò nên cũng liếc mắt nhìn. Đang hiển thị trên màn hình laptop của nó là hình ảnh của một cô gái. Cô ta cũng không xinh đẹp gì. Khuôn mặt thì trắng như ma, đôi môi thì đỏ chót. Hấn nhìn cô ta mà cảm thấy quen quen. Hình như hấn đã gặp cô ta ở đâu rồi. Hấn xoa cằm rồi bắt đầu lục tung mọi góc ngách trong đầu mình. 5' sau (Anh này tìm gì mà lâu thế!) bỗng dưng hấn hét lên
- Con nhỏ này là..._Hấn chưa kịp nói hết thì bị nó bịt miệng. Cả lớp và bà cô quay lại nhìn hấn và nó. Hấn khó chịu quát lên
- Nhìn gì mà nhìn. Làm việc của mấy người đi!_Cả lớp lại quay về công việc của họ. Họ không muốn cuộc đời kết thúc sớm đâu
- Làm gì mà hét lên ghê vậy?
- Cái con nhỏ này chẳng phải là con nhỏ ở trong trung tâm thương mại hôm bữa sao? Là cái con nhỏ bị cô đáng gờm tay đấy!_Hấn nói thầm với nó. Hấn như đã đoán ra mọi chuyện rồi. Nó không phải là người dư hơi đi điều tra cái kẻ lạ quắc lạ quơ mà không có lí do đâu. Hấn lại hướng mắt lên nhìn con nhỏ giả mạo ấy
- Có phải con nhỏ đó...
- Ừm. Dù sao cô ta cũng tốn công diễn kịch rồi thôi thì giúp cô ta đi_Nó nhàn nhạt trả lời
- Ý cô bảo tôi cứ coi như không biết gì sao?_Hấn nhú mày nhìn nó. Trong lòng thầm mong câu trả lời của nó là không nhưng có vẻ ông trời không thương hấn rồi
- Ừm. Tôi có trò vui cho cô ta đấy. Giúp tôi đi!_Đây là lần đầu tiên nó nài nỉ một người đấy. Hấn hơi ngạc nhiên rồi gật đầu. Làm gì cũng được miễn nó thích là được rồi (Cái đồ đại gái) . Nó nở một nụ cười cửa miệng nhìn kẻ xấu số đang ngồi trên kia. Cô ta thật ngu ngốc khi lao đầu vào đùa giỡn với thần chết. Không biết thần chết sẽ mang cô ta đi lúc nào đâu!

48. Chương 18_ Giả Mạo 2

Hai tiết học trôi qua, giờ giải lao đã đến. Mấy người bạn nó và bạn hấn liền tập trung xung quanh cái con nhỏ giả mạo đó. Trong lớp cũng có một vài học sinh hiếu kì chạy đến sum họp cùng bọn hấn. Riêng nó thì vẫn chăm chú vào laptop của mình (Con nhỏ đó chỉ xuất hiện trong 2, 3 chap nữa thôi rồi sẽ biến mất nên tác giả không giới thiệu về con nhỏ này. Nhỏ này cũng là cũng cháu trong gia tộc họ Phạm. Nhưng nhà nhỏ nghèo lắm. Nhỏ được Lão Phạm Đức Thanh nuôi dưỡng từ nhỏ nên cũng mang chút vẻ giàu sang. Nhỏ này thích đi mua sắm lắm nên mới có cơ hội gặp nó trong trung tâm thương mại. Cái này gọi là nghèo mà thích chơi sang đấy). Jen hồ hởi mở lời đầu tiên

- Cậu có thật là Bi?
- Tôi là Bi thật mà.
- Em có thật là Dương Hàn Mỹ Anh không?_Bun nước mắt lưng tròng nhìn cô gái đó. Anh đã lọt vào cái bẫy của con nhỏ đó rồi
- Là em. Anh là anh trai của em phải không?_Nhỏ tươi cười nhìn Bun. Bun gật đầu rồi ôm chầm lấy con nhỏ đó.
- Làm sao cậu sống sót sau vụ tai nạn đó? Tôi nghe Bun bảo cậu bị rơi xuống biển. Sao 7 năm qua cậu không về tìm lại gia đình mình?_giờ đến lượt Ran tra khảo nhỏ
- Tôi được một người tốt bụng cứu sống và tôi bị mất trí nhớ nên không thể quay về tìm gia đình mình được!
- Vậy sao cậu biết tên cậu là Dương Hàn Mỹ Anh và sao cậu biết cậu chính là em gái ruột của Bun?
- Tôi đọc báo và thấy người trên báo rất giống tôi_Nhỏ vẫn mạnh miệng trả lời

- Vậy sao cô không về tìm gia đình ngay lúc đó?_Joe góp lời

- Tôi ...tôi_Nhỏ tái mét mặt, cái đầu của nhỏ bắt đầu hoạt động để tìm ra nguyên do chính đáng. Và vài giây sau, nhỏ đã có câu trả lời_Tôi chỉ vừa mới đọc báo cách đây vài ngày thôi. Trong một lần sắp xếp lại ngăn báo của người đã cứu tôi, tôi đã vô tình thấy tờ báo này

Nó nghe mà cũng phải khâm phục cái miệng đảo hoạt của cô ta. Nói dối mà không biết ngượng. Joe gật gù như đã hiểu. Cô ta tưởng đã thoát nạn rồi nhưng không. Câu hỏi tiếp theo là của Jen

- Tôi nghe bảo người nhà Bun chỉ khai báo tên cúng cơm của Bi thôi mà. Sao cô lại biết mình là Bi mà giới thiệu với cả lớp vậy chứ?_Jen nhếch môi nhìn nhỏ. Cái con nhỏ này ngu quá đi. Đã làm thì phải làm cho cẩn thận chứ? Bọn hần bắt đầu nghi ngờ thân thể của nhỏ (trừ hần nha) Việc tìm kiếm cô con gái của nhà tỉ phú Ken và cô thiết kế nổi tiếng K đã được đăng tải trên các mặt báo và vô tuyến truyền hình thì việc có kẻ giả mạo là điều rất dễ xảy ra. Nhìn thấy sự nghi ngờ trong mắt Bun, Jen liền hỏi một câu cuối. Câu hỏi này sẽ làm lộ rõ bộ mặt thật của nhỏ giả mạo này trong lòng bọn hần

- Vậy cô đã rơi xuống biển ở chỗ nào? Dù cô không nhớ nhưng chắc người cứu cô cũng nói chứ? Ví dụ như con là ai? Con từ đâu đến? Sao con lại rơi xuống biển? Ta đã cứu con trên vùng biển..._Jen nói những điều mà người cứu nhỏ đương nhiên sẽ nói khi vớt được nhỏ. Vốn dĩ nhỏ hỏi chuyện này là có nguyên do cả. Nơi mà Bi rơi xuống được giữ kín, nhỏ đã nhiều lần điều tra nhưng không được. Nhỏ rất thắc mắc tại sao gia đình Bun lại giấu nhẹm chuyện đó. Vì sợ sẽ có người giả mạo như con nhỏ này sao?

- Đâu...đâu nhất thiết phải nói chuyện này. Chú ấy chỉ hỏi tôi là ai thôi!_Con nhỏ đó mạnh miệng cãi lại Jen rồi hỏi vện lại nhỏ_Tại sao cô lại quan tâm chuyện của tôi đến vậy?

- Không phải tôi quan tâm chuyện của cô mà tôi quan tâm chuyện của chị tôi._Jen ngả người ra ghế rồi nhìn con nhỏ đó và nói tiếp_Cô nhìn Hyo, chị tôi xem_Jen chỉ tay về phía nó_Lần đầu tiên bọn tôi gặp em của Rey và Sin, hai người đó đã khóc nức nở mà nhận nhầm người đấy. Hyo là chị ruột của tôi nên không thể nào là cô gái Bi đó được. Vậy mà đám người này cứ bám theo bọn tôi mà gọi Hyo là Bi này, Bi nọ. Thật là bực mình mà. Cũng chính vì thế mà những chuyện về cô gái tên Bi đó bọn tôi đều biết. Bây giờ cô nàng Bi đã trở về rồi thì tôi mong bọn người này sẽ buông tha cho chị em tôi. Mong cô hãy quản lý thật kĩ ông anh yêu quý của mình_Jen nói và cố tình nhấn mạnh từ ông anh. Nghe đến đây thì Bun tỉnh ra. Quả thật con nhỏ này là giả mạo. Nếu nhỏ là Bi thì chắc chắn nhỏ biết mình đã bị rơi xuống biển ở đâu. Nhưng tại sao Jen lại nói như vậy, tại sao nhỏ không vạch trần bộ mặt của con nhỏ này. Bun đang suy nghĩ thì khe giật mình khi nhận ra ánh mắt của Jen, nhỏ đang nhìn anh. Rồi sau đó nhỏ nhìn xuống nó. Anh đã hiểu. Jen là đang chờ quyết định ở nơi nó. Nó có vạch trần bộ mặt của con nhỏ đó không? Đáp án là không. Nó không nói gì chỉ lẳng lặng bỏ laptop vào ba lô rồi gục xuống bàn ngủ. Nếu nó đã không muốn vạch trần thì anh cũng nên để yên mọi chuyện như thế. Rồi cả bọn ai lại làm việc của người nấy. Ran đang tìm sách để đọc thì bị con nhỏ đó đập vào lưng một cái thật đau. Ran chúi nhủi xuống bàn. Cái ba lô cũng bị nhỏ làm rơi xuống đất. Đồ trong ba lô rơi tung tóe. Ran chưa kịp quay xuống nhìn con nhỏ đấy thì đã nghe tiếng hét thất thanh của ả vang lên. Không cần nhìn cũng biết chuyện gì đã xảy đến với nhỏ. Đụng đến những người xung quanh nó thì không ai được yên. Và kết quả cho cái sự láo toét của con nhỏ đấy là cái lưng bị rướm máu vì bị con dao của nó cắm vào. Nó không nương tay cho ai cả. Nhưng vì có một màn kịch hay đang đợi nhỏ này phía trước nên nó không giết nhỏ thôi! Cả lớp giờ đã miễn dịch với những chuyện này rồi. Ai cũng biết nhỏ sẽ có kết quả như thế nên cũng chẳng có gì ngạc nhiên. Riêng có một con người luôn nhìn nó bằng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống. Đó là nhỏ Mai. Nhỏ thúc tay anh nhỏ

- Anh à, con nhỏ đó cũng làm vậy với em đấy!

- Không lẽ tự dưng cô ấy lại kiếm chuyện với em?_Tên Khang nhàn nhạt lên tiếng. Anh biết quá rõ cái tính thích gây chuyện của cô em mình nên không có gì ngạc nhiên nếu cô ta động vào nó và bị nó xử như xử con nhỏ giả mạo đó

- Anh, anh bên con nhỏ đó sao? Em mới là em của anh mà!_Nhỏ Mai bù lu bù loa với tên Khang. Tên đó thì chẳng thèm đoái hoài gì đến cô em mình mà cứ ngược mắt nhìn nó

- Anh thích con người đó của em, Hyo. Thật may em không phải là con của bọn họ. Khi vừa nhìn thấy ảnh của con nhỏ Bi đó anh đã rất giật mình_Anh ta nhìn nó bằng ánh mắt thâm tình rồi tự nói trong lòng.

Sau khi cái con nhỏ giả mạo đó rời khỏi lớp, nó lại gục mặt xuống bàn ngủ. Giờ học lại bắt đầu. Danh tiếng bọn nó đã vang khắp trường rồi nên thầy cô chẳng dám ho he gì đến bọn nó nữa. Họ để cho bọn nó muốn làm gì thì làm.

49. Chương 19_ Sống Cùng Khu

Chương 19: Sống cùng khu

Học quả thật rất chán. Bọn nó hết chống cằm rồi lại nằm dài ra bàn mà ngủ. Ngủ dậy rồi lại chống cằm. Bọn nó chẳng biết làm gì cả. Sách đọc cũng hết rồi. Trò chơi cũng chơi chán rồi! Quay sang nói chuyện với bọn hần thì, ôi chao nói chưa đến 3 câu đã chiến tranh. Vậy thôi nằm ngủ cho đời nó yên. Nó ngủ một lèo đến hết tiết 5 mới chịu mò dậy. Vì đã đến giờ tan trường nên nó mới dậy thôi. Nó uể oải vác ba lô trên vai rồi ra về. Bọn hần đã nghĩ ý chờ bọn nó về nhưng vì sự nghiệp đang nung nấu trong lòng nó và vì sự an toàn của bọn nó, nó không thể để cho bọn hần chờ về được. Trong lòng bọn nó cũng có chút tiếc nuối nhưng biết làm sao được. Bọn nó lại đảo bước về nhà mặc cho bọn hần kêu réo. Bọn hần cũng đầu chịu thua. Bọn hần cứ lái xe kè kè theo bọn nó vậy đó. Nó thấy mà bực cả mình. Nó bắt taxi rồi 5 người bọn nó vọt lên taxi đi. Bọn hần vẫn lì lợm đi theo bọn nó. Nó mặt nhăn mày nhó nhìn 2 chiếc xe đi phía sau rồi quay sang bảo bác tài

- Cắt đuôi 2 chiếc xe sau đi ẹ!

Bác tài hiểu ý bọn nó liền lái xe nhanh hơn. Phía trước là ngã tư, đèn xanh sắp chuyển sang đèn vàng rồi. Bác tài thông minh liền lái xe nhanh hơn và vượt qua ngã tư đó. Bọn hần vừa đến thì đèn vàng vừa chuyển sang đèn đỏ (Hình như đèn vàng chỉ đếm có 3 giây thôi phải không ta?). Xe qua lại toán loạn. Nếu Vicky và Yul không thắng nhanh thì đã xảy ra tai nạn rồi. Hần bực dọc đâm mạnh vào cửa xe

- Bực thật. Sao lại để họ thoát như vậy chứ?

Lần đầu tiên có người làm hần phải bực mình như thế. Trước giờ việc tìm ra nơi ở của một người nào đó đối với hần rất dễ dàng. Vậy mà bây giờ đến thông tin của nó hần tìm cũng không ra nói chi đến nơi ở. Mà không chỉ riêng mình nó đâu, 4 người kè kè bên nó và cả 2 con người mà nó gọi là huynh và tẩu cũng vậy. Đến một thông tin nhỏ nhất của bọn người đó, hần cũng không tìm ra được. Chẳng biết vì nó quá giỏi hay trình độ của hần bị mai một rồi nữa. Hần hiện đang rất muốn biết ba mẹ Jen là ai. Jen bảo nhỏ đã cứu nó, vậy chẳng phải ba mẹ Jen là người đã nuôi dưỡng nó sao? Theo như nó nói thì mẹ nuôi nó là một nhà kinh doanh nhỏ trong nước, vậy ba nuôi nó là ai? Có rất nhiều điều hần rất thắc mắc về nó nhưng không ai có thể giải đáp cho hần cả. Điều đó làm cho hần thấy bực mình

- Chúng ta về thôi!_Đèn đỏ vừa chuyển sang đèn xanh thì Bun lên tiếng. Anh cũng hơi thất vọng vì không được thấy nơi nó ở. Nó ở đâu? Điều kiện sống của nó có tốt không? Nó đang sống với ai? Có người lớn không? Hàng vạn câu hỏi hiện lên trong đầu Bun mà không có câu trả lời. Anh bắt lực ngã người ra ghế, khẽ nhắm mắt anh thả hồn mình vào những câu hỏi về nó. Anh đâm chiêu đến nỗi mình về đến nhà lúc nào cũng không biết. Anh lo cho nó đến thế sao? Quả là một người anh tốt mà

Quay lại với bọn nó nha

Chú tài taxi đưa bọn nó về thẳng nhà. Lúc bọn nó bước xuống xe cũng là lúc một chiếc xe đen đỏ xích trước cổng nhà lão Phạm Đức Thạnh đó. Chẳng thèm nhìn nó cũng biết kẻ ngồi trong xe là ai. Thôi thì một nước vào nhà cho rồi. Nhưng chưa kịp bước đi thì nó đã bị Ran kéo lại

- Này Hyo yêu dấu! Ngày mai chúng ta đừng đi bộ nữa nha! Cậu có biết là trường xa lắm không?

- Không. Mai vẫn đi bộ. Tốt cho sức khỏe!_Nó nói rồi quay người sang hướng cổng mà đi. Thật ra nó cũng không định đi bộ nữa đâu nhưng do nhìn khuôn mặt mếu máo của Ran, nó thấy tức cười nên muốn hành hạ nhỏ thêm vài ngày nữa ý mà. Khuôn mặt Ran lúc này cứ như vừa mất tiền vậy, mà không dù có mất

tiền thì khuôn mặt nhỏ cũng không tồi tệ như lúc này. Mặt nhỏ rũ xuống cứ như một bông hoa sắp tàn vì không được tưới nước vậy. Nhìn thương kinh khủng luôn. Nó dựa lưng vào cổng rồi nhìn Ran mà nén cười

- Cậu tính ọi người đứng ngoài luôn hả Ran? Mở cửa đi_Nó khinh khỉnh nói. Ran dùng khuôn mặt buồn rười rượi ngược nhìn nó rồi đưa tay vào ba lô để tìm chìa khóa nhưng tìm hoài mà nhỏ vẫn không tìm thấy. Nó nhìn khuôn mặt đang dần trở nên hốt hoảng của nhỏ thì cũng đoán biết được chuyện gì. Nó thở dài. Ran sau một hồi tìm kiếm vẫn không thấy chìa khóa đâu liền hét lên

- Á Á Á

Jen và bọn nhóc mém mém rút tim ra ngoài vì volume cực lớn của Ran. Cả hai kẻ vừa bước ra khỏi chiếc xe đen kia cũng mém vấp té. Hai kẻ đó quay sang nhìn bọn nó. Mắt họ phải tròn to hết cỡ để nhìn cho rõ những con người đang hiện diện ở đây

- Hyo_Tên con trai lên tiếng gọi tên nó. Nó đã biết chính xác cái giọng nói đó là của ai nhưng cũng giả bộ ngạc nhiên quay sang nhìn.

- Anh...Sao lại ở đây?_Nó chuyển từ ánh mắt ngạc nhiên sang khó chịu nhìn hai kẻ trước mặt. Hai kẻ đó không phải ai khác mà là nhỏ Mai và anh trai của cô ta Phạm Duy Khang

- Đây là nhà anh_ Tên Khang vừa nói vừa chỉ tay vào nhà Lão Phạm đó (Gọi lão Phạm cho nó gọn nha mọi người)

- Ủm, thì ra là vậy._Nó gật gù như đã hiểu nhưng thật ra nó đã biết lâu rồi. Chỉ có mấy con bạn vô tâm của nó là không biết thôi. Vì thế 4 người kia đang mở mắt thao láo mà nhìn anh em tên đó.

- Sao mọi người lại ngạc nhiên đến vậy?_Tên Khang tiến về phía bọn nó và hỏi

- Cái...cái tên này sống cùng chúng ta sao?_Jen lắp bắp nói. Nó suýt đứng tim vì tưởng nhỏ sẽ hỏi "Tên này có quan hệ gì với lão Phạm đó?". May sao là nhỏ không hỏi chứ nếu không thì mọi chuyện vỡ lở rồi. Nhưng nó không chắc mấy người kia sẽ không hỏi nên phải đổi chủ đề gấp

- Anh...và con nhỏ đó_Nó chỉ tay về phía nhỏ Mai_có quan hệ gì? Sao lại đi cùng nhau?

- Cái này có được xem là ghen không?_Tên Khang cười đều nhìn nó.

- Đừng có tưởng bở_Nó nguýt dài

- Con bé là em gái anh. Mà em đã làm con bé bị thương phải không?

- Đúng. Bảo cô ta biết điều mà tránh xa tôi ra, đừng có kiếm chuyện với tôi_Nói rồi nó bỏ đi. 4 người kia ngơ ngác nhìn nó rồi giật mình hét lên

- Hyo, cậu đi đâu thế?_Jen và Ran đồng thanh

- Không có chìa khóa vào nhà, chẳng lẽ các cậu định cắm trụ ở đó luôn hả? Hay muốn ngủ ngoài đường?_Nó chẳng thèm quay đầu lại, chân vẫn bước đi, miệng thì không quên trả lời câu hỏi của Jen và Ran

- Chị à, chị tính đi đâu thế? Chúng ta đâu có chỗ để đi!_Bill lon ton chạy đến bên nó

- Chắc chúng ta phải làm phiền đến ông bà của em rồi, Bill.

- Lại được gặp ông bà rồi, vui quá đi_Bill nghe nó nói thì nhảy căng lên. Thằng nhóc này có vẻ thương ông bà nhỉ? Bọn nó lại phải eo bi đến khu nhà của bọn hấn (Mọi người có biết eo bi là gì không? L.B Lết bộ á). Vừa đặt chân đến cổng nhà bà Ran thì bọn nó vừa vẹn trông thấy hấn từ trong nhà đi ra. Chắc lại sang nhà Bun đây mà. Vừa trông thấy hấn, Bill liền lớn tiếng gọi

- Anh Rey à!_Hấn nghe có người gọi mình nên quay sang nhìn.

- Ó, sao mấy người lại ở đây?

- Bọn em đến thăm ông bà_Joe cười toe toét lên tiếng. Bill đứng bên cạnh nhỏ liền nổi đóa mà liếc Joe xém cháy áo

- Nè, bạn trai cậu đang đứng bên cạnh đấy nhé! Tớ biết anh Rey đẹp trai nhưng tớ cũng không thua kém gì anh ấy đâu nhé!
- Ừm, Đúng rồi. Bill của chúng ta là nhất. Bill mang một vẻ đẹp nghiêng thùng đổ thùng không có ai sánh bằng mà._Joe xỏ Bill rồi ba chân bốn cẳng chạy vào trong.
- Này, cậu nói gì hả?_Bill hét lên rồi đuổi theo Joe. Nó cũng ung dung bước vào mặc cho hấn có đứng đó nhìn nó. Hấn cũng quen với vẻ thờ ơ của nó rồi nên cũng chẳng nói gì. Hấn lập tức gọi cho cái bọn lóc chóc kia rồi cũng theo nó vào trong. Chưa đầy 3' sau 14 người kia đã có mặt. Bọn nó tụ họp lại nói chuyện và quyết định chọn nhà bà Ran làm căn cứ để họp mặt.

50. Chương 20__tai Nạn

Sau một đêm ngủ ở nhà bà Ran, nó lại cắp sách đến trường. Nhưng nó không thể vác cái bộ dạng ngày hôm qua đi học được. Nhìn bẩn lắm! Hôm nay bọn nó dậy rất sớm nha. Vậy nên bọn nó quyết định sẽ ghé vào một cửa hàng quần áo nào đó trên đường đi để mua đồ mặc rồi đến trường. Dù không muốn nhưng bọn nó cũng phải vác xác đến trường. Bọn nó cúi chào ông bà Ran rồi đi.

- Ran à, cậu lo mà tìm chìa khóa đi nhé! Đừng để hôm nay chúng ta phải lang thang nha_Jen vác vai Ran cười nói. Nhìn nhỏ bây giờ cứ như con trai ý
- Nhưng biết nó rơi ở đâu mà tìm_Ran ỉu xỉu
- Chẳng phải hôm qua ba lô của chị rơi xuống đất sao? Có khi nào chìa khóa đã văng ra lúc đó_Bill nói
- Cũng có thể lắm. Nhưng nếu tìm không ra thì phải làm sao? Chúng ta không có chìa khóa dự phòng_Ran vừa mở cửa vừa nói với bọn nó.
- Trèo tường vào thôi!_Nó nhàn nhạt nói_Nhờ ơn cậu mà chuẩn bị có 5 kẻ có cơ hội thực tập làm ăn trộm đấy!
- Hơ hơ_Mặt Ran mếu xệch. Trong lòng nhỏ thầm cầu nguyện tìm được chìa khóa không thôi là có án mạng đấy. Nó đã cất tiếng xỏ xiên nhỏ thì không phải chuyện nhỏ đâu.
- Này, mọi người đang nói gì thế?_Tiếng Wan vang lên.
- Á Á Á_Ran giật mình hét lớn. Nhỏ hét với volume tối đa luôn. Cả bọn liền bịt tai lại nếu không muốn màng nhĩ của mình bị dẫn hoặc nặng hơn là rách.
- Ôi mạ ơi, kì này con lại phải tốn tiền vào viện chỉnh tai rồi!_Jen say sẩm mặt mày nhìn cái kẻ đang gây náo loạn
- Sao...sao mấy người lại đứng ngoài này?_Ran lấp bắp nhìn 15 con người trước mặt
- Tính gọi mấy cô đi học nhưng thấy mấy cô đang đi ra nên đứng chờ thôi! Làm gì mà hét lên ghê vậy?_Wan vừa ngoáy ngoáy tai vừa nói. Vậy là bọn người này tính cùng bọn nó đi bộ đến trường đây
- Cứ như ma, thoát ần thoát hiện_Nó buông một câu rồi bước đi. Nó còn giống ma hơn ấy. Nói đến chuyện thoát ần thoát hiện thì chắc không có ai qua nó đâu.
- Chị à, đợi em với_Laysi và Rin lon ton chạy đến bên nó. Nó cười hiền đứng lại chờ hai nhỏ. Chỉ với mấy đứa nhóc 16 tuổi này nó mới cư xử như vậy thôi. Hai nhỏ khoác lấy hai tay của nó rồi bước đi. Joe và Ryna ganh tị nên cũng nhanh chân chạy đến. Nó nhìn Joe dịu dàng hỏi
- Joe à, ở đây có cửa hàng quần áo nào không?
- Có ạ. Ở ngã tư phía trước có một cửa hàng đấy chị ạ
- Chúng ta đến đó mua quần áo để mặc đi. Bộ đồ này dơ rồi

- Vâng ạ_Joe khoác lấy tay Ryna rồi tí tởn đi trước bọn nó. Còn bọn hấn cùng với Bill, Ran và Jen thì ung dung đi phía sau. Mắt thì không thể rời khỏi nó. Đi được một đoạn thì Ryna reo lên

- Cửa hàng quần áo kìa chị!_Bây giờ đèn tín hiệu đang là đèn xanh cho người đi bộ nên Ryna cùng Joe băng qua đường. Ryna và Joe đi gần đến bên kia đường thì bỗng nhiên có một chiếc xe tải lao về phía 2 nhỏ. Ông tài xế đang ngủ gục nên vượt cả đèn đỏ và đang lao về phía Ryna và Joe. Hai nhỏ đó nhìn thấy chiếc xe tải đang lao về phía mình thì bất động, tay chân cứng đờ, muốn nhấc chân lên chạy cũng không được. Hai nhỏ chỉ biết nhắm mắt mà chờ cái chết đến với mình thôi. Trong giây phút chiếc xe lao về phía 2 người em mà nó yêu quý, nó chẳng suy nghĩ gì, không chút do dự nó hất phăng cánh tay của Rin và Laysi ra rồi lao về phía 2 cái đứa ngốc nghếch đang nhắm tịt mắt mà chờ chết kia. Chiếc xe lao đến quá nhanh, nó chỉ kịp đẩy hai cái đứa kia ra khỏi lưỡi hái tử thần còn nó thì không kịp thoát thân và chiếc xe đó đã cán vào nó. Nó đã thế mạng cho hai cô bé kia. Với vận tốc của chiếc xe đang đi và theo quán tính, nó bị thốc bay lên xe rồi lăn khỏi chiếc xe mà rơi xuống đất. Đầu nó be bét máu, tay nó, chân nó và khắp người nó cũng thế. Nhưng nó không thấy đau mà còn thấy vui nữa! Tại sao vậy nhỉ? Nó cố ngược nhìn 2 cô bé đang nằm lẫn lóc dưới đất chưa kịp đứng dậy kia nở một nụ cười nhẹ nhõm. Nó chết nhưng cứu được 2 cô bé kia coi như nó chết cũng không vô ích. Thà một mình nó ra đi còn hơn chứng kiến cảnh 2 cô bé mà nó thương yêu ra đi trước mắt nó. Joe là người đã lớn lên từ nhỏ với nó. Từ cái năm 10 tuổi ấy, Joe đã trở thành một đứa em mà nó luôn coi trọng. Còn Ryna, một cô gái có tâm hồn thánh thiện và luôn luôn cười nói. Nó không muốn nụ cười đó mất đi. Bây giờ nó chỉ còn lại một điều nuối tiếc thôi. Nó muốn gặp lại ba mẹ mình, muốn gọi họ hai tiếng ba mẹ, muốn được họ ôm vào lòng. Nó còn muốn làm nhiều thứ cho họ nữa. Nhưng có lẽ nó không có cơ hội để thực hiện rồi. Thôi thì đành tạm biệt họ trước vậy.

- Nếu có kiếp sau con vẫn muốn được làm con của hai người. Chúng ta sẽ sống hạnh phúc và không xa nhau nữa_Nghĩ rồi mắt nó nhắm lại. Nó không muốn ngủ như thế nhưng sao mí mắt của nó cứ sụp xuống. Nó bắt đầu chìm vào giấc ngủ. Nó có tỉnh lại không hay là ngủ mãi mãi. Còn 17 người kia thì đang chết sững. Họ đã chứng kiến vụ tai nạn thảm khốc đó, chứng kiến tất cả những nạn nhân của vụ tai nạn đó không ai khác lại chính là nó. Nó đang nằm trên một vũng máu. Cơ thể của bọn họ đang đông cứng lại. Họ không thể cử động vì quá bất ngờ hay tại vì chưa thể chấp nhận cái sự thật là nó vừa bị tai nạn? Hai con nhỏ ngốc nghếch đang nằm bẹp dưới đất kia cuối cùng cũng lồm cồm ngồi dậy và cả 2 cũng lâm vào tình trạng giống 17 người kia. Sau vài phút tiêu hóa mọi việc, 19 người mới chạy đến bên nó. Hấn hoảng sợ lay lay người nó.

- Hyo à, cô tỉnh lại đi. Làm ơn tỉnh lại đi!_Hấn gào thét tên nó mong nó tỉnh lại nhưng gọi thế nào nó cũng không chịu tỉnh. Hơi thở của nó ngày càng yếu dần. Trong giây phút nó bị xe cán đó, tim hấn như ngừng đập. Cảm giác lúc đó thật khó thở. Nó là tim hấn, là trái tim đang đập thốn thốc của hấn. Nó đau tim hấn cũng đau. Nó mà chết thì tim hấn cũng chết theo. Nó quan trọng với hấn đến thế cơ đấy! Bởi vậy hấn không thể để nó chết được. Hấn còn yêu đời lắm! Hấn muốn sống. Vì vậy hấn phải cứu cho bằng được trái tim của hấn. Hấn có thể đánh đổi tất cả để tim hấn có thể đập lại. Hấn lập tức bế thốc nó lên rồi đón taxi đi đến bệnh viện. Bọn người kia cũng bắt taxi và đi theo hấn. Bun hiện đang rất lo lắng cho nó. Người em gái đáng thương của anh đang ở trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc. Thần chết có thể bắt nó đi bất cứ lúc nào. Bun nghĩ ngợi rồi lôi điện thoại ra định gọi cho ba mẹ nhưng rồi lại thôi! Có quá nhiều lí do khiến anh không thể gọi và một trong số đó là sợ ba mẹ anh lo lắng. Có gì báo sau cũng được, bây giờ cứu chữa cho nó vẫn là quan trọng nhất.

51. Chương 21_ 24 Tiếng

Chương 21: 24 tiếng

Vừa bước vào cổng bọn hấn đã trông thấy một hàng dài bác sĩ rồi. Đám người này nhận được thông báo từ Ren nên tức tốc chuẩn bị mọi thứ rồi đợi sẵn ở đây. Hấn đặt nó lên giường rồi nhanh chóng đẩy nó vào trong. Ngay cả viện trưởng cũng phải tham gia phẫu thuật cho nó.

- Phải cứu cho bằng được cô ấy_Hấn quát lên

- Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức ạ_Viện trưởng e dè nói. Nhìn tình trạng của nó hiện giờ, ông không thể nói trước được gì. Hẳn nghe đáp án không mong muốn liền bay đến mà tóm cổ áo ông viện trưởng

- Không phải cố gắng hết sức mà là phải cứu cho bằng được. Nếu cô ấy có mệnh hệ gì thì cái bệnh viện này chuẩn bị đóng cửa đi và những kẻ bước vào trong đó cũng chịu chung số phận với cô ấy

- Vâng...Vâng_Ông viện trưởng toát mồ hôi lạnh rồi bỏ vào trong. Ông đã sống đến độ tuổi 60 rồi mà còn bị một đứa nhóc 17 tuổi tóm cổ mà quát như thế! Thật là mất thể diện mà. Nhưng biết làm sao được, thể lực của hần quá lớn mà.

Hần ngồi phịch xuống và chờ đợi trong nỗi lo âu thấp thỏm. Mắt hần cứ dán vào cánh cửa phòng cấp cứu. Không ai không lo lắng cho nó. Không gian trở nên u ám và lạnh lẽo vô cùng. Nửa tiếng sau cánh cửa phòng cấp cứu mở ra. Hần liền bật người dậy. Hần cứ tưởng ca cấp cứu đã kết thúc nhưng không phải. Người chạy ra là một cô y tá, trông cô ta rất hốt hoảng. Cô ta chạy đến chỗ bọn hần

- Cho hỏi ở đây ai có máu AB. Bệnh viện chúng tôi đã hết loại máu này

- Tôi là nhóm máu AB_Bun vội vàng lên tiếng. Bây giờ anh càng chắc chắn hơn nó chính là em gái mình.

- Anh đi theo tôi để xét nghiệm. Cô ấy đang thiếu máu trầm trọng_Bun gật đầu rồi chạy theo cô y tá. Máu của Bun không có vấn đề gì nên được phép truyền cho nó. Một lượng máu lớn đã được lấy đi. Sau khi truyền máu, Bun lại trở về phòng đợi. Vì một lần mất đi khá nhiều máu nên mặt Bun bây giờ tái mét, đầu thì ong ong lên. Anh tựa người vào tường và chờ kết quả phẫu thuật của nó. 6 tiếng đã trôi qua mà cánh cửa vẫn chưa mở ra một lần nào nữa. Nỗi lo lắng trong lòng mỗi người càng dâng cao hơn. “tin” Cửa mở và ông viện trưởng mệt mỏi đi ra. Vừa trông thấy mặt bọn hần thì ông liền cúi gằm mặt xuống đất. Nhìn cái thái độ đó của ông, hần không dám mở miệng hỏi. Hần sợ nghe thấy đáp án không mong muốn. Cả bọn lập tức vây quanh ông viện trưởng riêng hần vẫn ngồi đó và lắng nghe

- Chị ấy sao rồi ạ?_Yul cất tiếng hỏi. Ông viện trưởng nhìn từng người rồi lắc đầu

- Không khả quan lắm! Chúng tôi đã cố gắng hết sức có thể rồi

- Ý ông là sao?_Bun vẫn cố giữ bình tĩnh, hỏi

- Vì đầu cô bé bị chấn thương nặng nên lâm vào tình trạng hôn mê. Nếu trong vòng 24 tiếng mà cô bé không tỉnh lại thì...thì cô bé sẽ ra đi vĩnh viễn. Mọi chuyện bây giờ chỉ còn biết tùy thuộc vào ý chí của cô bé thôi_Ông viện trưởng nói rồi bỏ đi. Cứ đứng đó không biết sẽ có tai họa gì giáng xuống đầu ông nữa đâu

- 24 tiếng? Hyo nhất định sẽ tỉnh lại_Sin nói. Nhỏ rất tin vào nó, nó sẽ không bỏ nhỏ mà đi nữa đâu (Mấy người này đã được hần tường trình rõ ràng về vụ con nhỏ giả mạo kia rồi nên họ không còn lầm tưởng con nhỏ đó là Bi nữa đâu)

Từ trong phòng cấp cứu nó được đẩy ra. Khuôn mặt nó bây giờ không còn giọt máu. Khắp người đều bị băng trắng quấn lấy. Nhất là đầu của nó, băng quấn đến mấy lớp. Nhìn nó bây giờ thật giống xác ướp ai cập lắm sao! Bọn hần theo nó đến phòng Vip. Nó được hần đặt lên giường một cách nhẹ nhàng

- Hyo, cậu nhất định phải tỉnh lại. Đừng phụ sự lo lắng của tớ và mọi người nhé!_Hần nói với nó. Cũng chả biết nó có nghe thấy không nữa. Rồi hần quay sang nói với mấy người kia_Mọi người về đi, đồng người chật chội và ngột ngạt lắm.

- Nhưng Hyo...

- Mọi người về đi. Nếu cô ấy tỉnh lại tôi sẽ báo ọi người biết

- Ừm. Vậy em tớ giao lại cho cậu. Tớ cũng phải về tường trình lại vụ việc cho ba mẹ đây!_Bun nở một nụ cười gượng gạo rồi bước đi. Bọn người kia ngẩn nhìn nó hồi lâu rồi cũng nối gót theo Bun. Bây giờ trong phòng chỉ còn nó và hần thôi. Lần đầu tiên sau 7 năm gặp lại, hai người mới có không gian riêng tư như thế này. Nhưng riêng tư như thế thì có ích gì. Bây giờ nó cứ như tảng đá, nói không được, cười không được. Nó có nghe được những lời hần nói không? Hần thao thao bất tuyệt để làm gì? Như thể chẳng khác nào đang tự kỉ. Vậy thì ngồi im lặng ngẩn nhìn nó không tốt hơn sao? Hần nắm lấy đôi bàn tay nó. Nó bây giờ đang đeo ông thổ Oxi. Nó không thể tự thở, như vậy cũng đủ biết tình trạng của nó nặng đến mức

nào. Rốt cuộc nó có qua khỏi không? Nó sẽ tỉnh lại hay sẽ bỏ bọn hần ra đi mãi mãi.

52. Chương 22 __ Couple Đầu Tiên

Cả bọn kéo nhau về nhà. Joe thì ôm chặt Bill mà khóc. Nhỏ đang tự trách mình, trách chính bản thân nhỏ đã làm nó bị thương. Nhìn Joe khóc, mấy nàng kia cũng nước mắt lưng tròng. Ryna đau lòng bỏ đi một nước. Jin lập tức đuổi theo nhỏ. Còn mấy người kia thì đón taxi rồi về nhà. Tâm trạng Ryna bây giờ có khác gì Joe đâu. Nhỏ cũng là nguyên nhân khiến nó lâm vào tình trạng nguy kịch như vậy. Ryna vừa đi vừa khóc. Nhỏ đã cố kiềm nén nước mắt đau thương đó nhưng tại sao nước mắt vẫn rơi. Con tim nhỏ đang dày xéo. Đau lắm! Nhìn nhỏ trông đáng thương vô cùng. Người đi đường qua lại nhìn nhỏ không ngớt. Còn có người định đến hỏi thăm nhỏ luôn ấy chứ. Nhưng ngay lúc định tiến tới thì họ lại phát hiện một cậu con trai đang leo đèo đi sau nhỏ. Họ chắc nhầm trong lòng rằng Ryna và cậu con trai đó cãi nhau nên nhỏ mới khóc như thế. Và thế là họ lại làm ngơ mà đi vì chuyện nhà người ta thì để người ta giải quyết mình xen vào làm gì. Ấy thế mà, có nhiều cô gái đi ngang lại dành tặng cho Ryna những cái như muốn giết người. Cũng chẳng có gì khá hiểu khi họ ganh tị với Ryna vì được một chàng trai đẹp như tranh vẽ đi theo sau. Cả hai cứ đi bộ như thế! Chính họ cũng chẳng biết mình đang đi đâu. Jin theo sau không ngớt lo lắng cho Ryna. Nhỏ đang rất bấn loạn nên sẽ chẳng còn tâm trí mà nghĩ đến việc gì nữa đâu, ngay cả việc đi đứng, cứ vô thức mà đi như thế! Jin chạy vọt lên nắm lấy tay Ryna. Ryna hơi ngờ ngàng nhìn Jin.

- Anh đi theo em sao?__Ồi Jin biết rõ là như thế mà. Anh đi theo nhỏ đã được một lúc rồi mà nhỏ cũng không biết đấy thôi.

- Chúng ta chạy nhé! Em hãy để gió cuốn phăng những thứ không vui đi.__ Nói rồi Jin lôi Ryna chạy đi. Cô nàng mặc sức cho Jin muốn kéo đi đâu thì đi. Hai người cứ chạy mãi và nơi họ dừng lại chính là bờ sông. (Ở HCM có biển không ta. Hình như không thì phải)

- Học học...em...thấy...học...thấy thoải mái hơn chưa? __Jin vừa thở vừa hỏi Ryna. Cô nàng Ryna cũng đâu có kém cạnh gì. Nhỏ thở như sắp chết ấy.

- Rầu hơn thì có. Mệt chết đi được__Nhỏ ngúng ngoẩy rồi ngồi bịch xuống đất. Vừa ngồi xuống nhỏ lại suy nghĩ về chuyện của nó. Mặt nhỏ lại rũ xuống như một bông hoa héo.

- Đừng tự trách mình về chuyện của Hyo nữa. Thay vì trách bản thân thì em hãy cầu nguyện cho Hyo tỉnh lại đi__Jin nhìn khuôn mặt ủ rũ của nhỏ thì cất giọng an ủi

- Ủm, anh nói đúng.__Dứt lời nhỏ chấp tay áp vào ngực và thầm cầu nguyện cho nó. Jin nhìn nhỏ rồi nở một nụ cười nhẹ nhàng. Ryna không phải là một cô bé cứng đầu. Cô bé rất lạc quan, chỉ cần bảo ban một tí sẽ Ok thôi. Sau một hồi cầu nguyện, Ryna mở mắt và nhìn vào xa xăm

- Anh!

- Hử?

- Cho em mượn vai anh tí nhé!

- Em không cần phải mượn đâu. Bờ vai của anh luôn là của em mà! (Sến sọt mất thôi mạ ơi!)__Jin nói làm Ryna đỏ mặt ngượng ngùng. Nhỏ tựa đầu vào vai Jin rồi nhắm mắt lại

- Nghe giống tổ tình ghê ta

- Anh không tổ tình đâu. Dù muốn hay không thì sau này em cũng phải làm vợ anh thôi! Lúc nhỏ anh đã xin phép ba mẹ 8 bên rồi mà

- Nhưng dù sao cũng phải hỏi qua ý kiến của em chứ?__Ryna hừ mũi

- Em không muốn?

- O...cái này...
 - Sao?
 - Em cũng muốn một lần có bạn trai. Không phải dùng một cái là có chồng luôn. Em cũng muốn được cùng bạn trai hẹn hò như những cô gái khác_Ryna nói một lèo, mắt chẳng thèm mở ra
 - Hì, vậy anh là bạn trai của em_Jin cười nhẹ nói (Ôi hình tượng Jin lạnh lùng của mình đâu rồi. Cái con người phè phỡn này ở đâu ra vậy trời. Huhuhu)
 - Anh áp đặt quá đấy! Cũng chẳng thèm nói với em mấy lời ngọt ngào kia nữa_Ryna bĩu môi
 - Ý em là 3 chữ ấy à?_Ryna khẽ gật đầu_Anh không muốn nói, anh muốn dùng hành động để nói với em. Nói mà không làm được thì nói làm gì!
 - Anh cứ nhắc quá đấy! Nhưng em thích thế!_Ryna nở một nụ cười hiền. Dù trong lòng nhỏ vẫn đang rất phiền muộn về chuyện của nó nhưng nhỏ cũng cảm thấy người ngoại phần nào khi có Jin bên cạnh an ủi nhỏ như thế này
 - Vậy công chúa nhỏ, chúng ta về nha! Còn phải chuẩn bị để đến bệnh viện nữa chứ!_Jin nhéo chóp mũi của Ryna
 - Vâng ạ.
- Rồi hai người tay trong tay tình tứ đi về nhà. Vậy là một Couple đã xuất hiện. Couple tiếp theo sẽ là cặp nào đây?

53. Chương 23 __ Sống - Chết, Ranh Giới Mỏng Manh

Tác giả cho thời gian trôi nhanh tí nha. Bây giờ đã 1h sáng rồi, chỉ còn 5 tiếng nữa thôi là hết 24 giờ. Hiện cũng chỉ có mình hấn ở bệnh viện. Hấn vẫn thức và đắm đắm nhìn nó. Hấn nhìn nó rất kĩ để có thể phát hiện ra những cử động dù là nhỏ nhất của nó. Hấn ngồi như thế đã 19 tiếng rồi. Mí mắt hấn cứ sụp xuống, hấn đang rất buồn ngủ

- Hyo à, tớ đi một lát rồi quay lại liền_Nói rồi hấn bỏ vào phòng vệ sinh ngay trong phòng bệnh ấy. Ngay cái lúc hấn quay lưng đi thì ngón tay nó khẽ cử động, nhẹ thôi! Điều đó cũng đủ cho thấy nó đã hồi phục ý thức. Hấn vào nhà vệ sinh rửa mặt rồi lại đi ra. Thao tác của hấn chỉ vọn vẹn có 2' thôi! Nhanh kinh khủng. Hấn sợ ở lâu nó tỉnh lại mà hấn không biết ý mà! Hấn quay lại bên nó rồi lại nắm tay nó và dán chặt mắt vào nó. Trong khi hấn và mọi người đang lo lắng cho nó từng phút từng giây thì nó lại đang rất vui vẻ. Tình hình là trên mấy tầng mây kia, nó đang đánh cờ tướng với một ông lão tóc bạc phơ, râu dài chấm đất, lông mày cũng dài và trắng tuốt. Chẳng biết ông ta là ai mà nhìn phúc hậu lắm!
- Ông thua rồi ông ơi, không còn nước đi khác đâu ạ!_Nó vui mừng reo lên
- Cái con bé này, chúng ta chơi lại ván nữa_Ông lão thu hết cờ về rồi sắp xếp lại
- Ông ơi, ông còn muốn chơi sao? Con và ông đã chơi 60 ván mà ông chỉ thắng con có mỗi một ván. Vậy mà ông còn muốn chơi nữa sao?_Nó đá đểu ông lão đó. Trong vòng 19 tiếng mà nó đã chơi tới 60 ván cờ cơ đấy
- Nhất định phải chơi lại. Ta không thể thua cháu được. Cho cháu biết nhé, ở nơi này ai cũng phải gọi ta là sư phụ về môn chơi cờ đấy. Làm thế nào mà ta thua cháu được chứ?_Ông lão đó vẫn chưa chịu chấp nhận sự thật đáng cay đó
- Ở trên này người ta chơi cờ dở đến vậy sao ạ? Kiểu này cháu phải mở một sàn cờ để huấn luyện họ mới được_Nó xoa cằm tính toán.
- Ý kiến hay đấy! Ta đi đây!_Nói rồi ông lão đứng bật dậy
- Ố, ông đi đâu vậy?_Nó gọi với theo

- Ta đi mở sà n cờ, hẹn gặp cháu sau nhé!

- Ông thiệt là _nó thờ dài rồi bỗng nó nhớ ra cái gì đó_ Ông ơi, ông hứa sẽ dẫn cháu đi tham quan nơi đây mà _ (“Rằm” tác giả té xỉu. Tưởng nó sẽ hỏi đường về nhà chứ) Nó gọi lớn nhưng ông lão đã đi xa rồi, không thể nghe thấy lời nó nói nữa. Bỗng nhiên đám mây dưới chân nó tản ra. Nó rơi tự do xuống.

- Á Á Á, con có chết không vậy trời? (Chứ chị còn sống chắc) Ông đang ghét, con còn chưa đi tham quan mà đã đuổi con về sao? _Nó oang oang cái miệng lên

Hiện giờ dưới trần gian, trong bệnh viện lớn nhất của thành phố, có hàng chục con người đang vây quanh trong phòng bệnh của nó. Ba mẹ nó hôm nay không đến vì bị Bun ngăn cản. Rất có thể chuyện nó là con ruột của họ sẽ bị lộ ra ngoài. Kelly đã nằng nặc đòi đi nhưng đã bị Ken và Bun kiên quyết giữ lại. Giờ chắc cô đang ở nhà mà khóc nức nở rồi. Trong phòng nó, y tá, bác sĩ và ông viện trưởng cũng đã có mặt. Chỉ 5’ nữa thôi! Sau 5’ đó mà nó không tỉnh lại thì nó sẽ ra đi vĩnh viễn. Thời gian chậm chậm trôi qua, bọn hấn mở to mắt mà nhìn về phía nó, ai nấy cũng đều thẳm mong nó tỉnh lại. Và giây cuối cùng cũng đã qua, nó vẫn chưa tỉnh lại. Ông viện trưởng lắc đầu

- Cô bé không qua khỏi rồi!

- Ông nói dối. Ông nhìn máy điện tâm đồ đi, rõ ràng tim Hyo còn đập mà. Làm gì có chuyện Hyo chết chứ! _Jen trân trân nhìn ông viện trưởng

- Xin lỗi. Nhưng tình trạng của cô bé này được gọi là chết lâm sàng. Cô bé không thể hồi phục ý thức nên não đã ngừng hoạt động. Cô bé đã chết dù là tim vẫn đập và người vẫn ấm. Chúng tôi rất tiếc _Ông viện trưởng nói rồi cùng bác sĩ và y tá bỏ đi

- Không, không đâu. Hyo không thể chết được. _Chân tay Bun mềm nhũn. Anh ngã khụy xuống đất. Nước mắt bắt đầu rơi lã chã. Hấn cũng chả khá hơn tí nào. Tim hấn đã chết rồi. Hấn vẫn sống được sao? Hấn tựa lưng vào tường. Người vô lực chống đỡ liên men theo bờ tường mà ngồi xuống. Tay hấn ôm lấy đầu, vè mặt đau khổ tột cùng. Hấn đã dặn lòng không được khóc nhưng sao nước mắt cứ rơi. Những giọt nước mắt lăn khỏi khuôn mặt hấn và rơi xuống đất, thấm ướt cả nền gạch lạnh lẽo. Còn đám người kia cũng chẳng có ai khá hơn. Họ cứ ôm nhau mà khóc. Joe liền chạy đến bên nó mà gào khóc

- Chị à, đừng bỏ em. Đừng bỏ em mà! Chị mà chết em sẽ trách bản thân mình mà không sống nổi đâu! Làm ơn, em xin chị đấy! Chị tỉnh lại đi _Joe nói lên trong tiếng nấc. Mấy người kia cũng nước mắt lưng tròng. Gái thì úp mặt vào trai mà khóc. Trai thì ôm gái rồi cũng nhắm tịt mắt lại để không phải thấy cái cảnh thương tâm mà họ không muốn chấp nhận đó. Ngay cả Jen và Ran cũng vô thức ôm lấy Jill và Wan mà khóc. Chỉ còn Bill là lẻ loi. Cô bạn gái của cậu nhóc đang gục mặt bên giường nó nên cậu nhóc chẳng biết ôm ai cả. Bill đành đứng đó mà gọi lớn tên nó

- Chị Hyo à, chị Hyo chị tỉnh lại đi! Đừng bỏ bọn em _Giọng cậu nhóc oang oang lên nghe mà nhức cả óc. Ngay cả con người đang rơi xuống kia chưa kịp nhập vào xác đã nghe thấy kia giọng hét như muốn bay cả nóc nhà của Bill. Sau khi hồn về với xác, chưa đầy 5s sau, một cái gối đã được nó trao tặng cho Bill. Cậu nhóc đang khóc thì phải im bặt ngay

- Ôn ào chết được. Con trai mà khóc còn hơn cả con gái. _Nó cất giọng bức bối. Phần bị tiên ông lừa đang không có chỗ trút giận nên nó đành trút hết lên đầu Bill thôi. Cả bọn nghe cái giọng nói quen thuộc nên mở mắt thao láo nhìn nó. Ai cũng phải trợn to mắt hết cỡ. Bất động. Chỉ có một từ để diễn tả bọn hấn bây giờ

- Chán thật. Ông đáng ghét! Thử để con gặp ông xem, con sẽ không tha cho ông đâu. Còn cho con bay lơ lửng nữa chứ! Tưởng đầu nát thành 1000 mảnh rồi _Nó ngược mặt lên trời day nghiêng nói. Trên mấy tầng mây kia, vị tiên ông đó đang loay hoay chuẩn bị mọi thứ cho sà n cờ thì bỗng nhiên cảm thấy ớn lạnh. Da gà, da vịt nổi khắp người.

- Có ai đang rửa mình sao?

Quay lại với bọn nó nha!

- Nè mấy người đừng phản ứng chậm vậy chứ! Tôi chưa chết đâu. Vì thế đừng có bù lu bù loa lên nữa _Nó bức dọc nói rồi nhắm tịt mắt lại. Nó vẫn còn rất rất giận về chuyện ông lão đó.

- Chị à!_7 đứa nhóc lập tức ào đến bên nó
- Ặc, khó thở! Thả ra...thả ra._Nó chơi với la lên. Bọn nhóc lập tức buông nó ra
- Em tưởng chị chết rồi!_Rin nức nở nói
- Đúng vậy. Ông viện trưởng khẳng định chắc chắn như thế mà_Ryna góp lời (Tất cả là do hấn mà ra thôi! Trách ai?)
- Chị báo hại bọn em khóc hết nước mắt_Joe kể lể
- Đúng rồi._Bill nói
- Chị còn yêu đời lắm à! Chưa chết được đâu!_Nó cười tươi rói. Một nụ cười thật sự từ trước tới nay. Từ khi được nhận nuôi đến giờ nó chưa cười như thế bao giờ
- Nhẹ nhõm rồi! 30 tiếng lo lắng cho chị đến mất ăn mất ngủ đấy_Yul thở phào nói
- Vậy sao? Chị xin lỗi nha!_Jen nhìn nó thấy lạ lạ nên hỏi
- Ê con kia, cậu bị tai nạn có bị chạm dây thần kinh nào không vậy?
- Ý cậu là sao?_Nó khó hiểu hỏi lại
- Sao hôm nay cậu nói nhiều thế?
- Chắc có vấn đề gì đó trong đầu rồi. Mặc kệ!_Nó phe phẩy tay coi như không quan trọng. Hấn và Bun thì cứ dán chặt mắt vào nó. Họ vẫn chưa thể tiếp nhận được sự việc là nó còn sống. Lạ nhỉ? Chết cũng không chấp nhận mà sống cũng không chấp nhận. Vậy sao họ mới chấp nhận đây?
- Hyo à!_Bun cất giọng gọi nó. Nó quay sang nhìn anh với ánh mắt yêu thương. Chẳng biết tại sao nó lại nhìn anh bằng cái ánh mắt đó nữa. Nhưng rồi sau đó vài giây nó lại trở về với Hyo ngày trước
- Bun, cậu cũng ở đây sao?
- Cậu còn sống là tốt rồi!
- Ừm._Nó nhẹ nhàng gật đầu. Rồi nó khẽ liếc mắt sang hấn đang ngồi ở góc tường. Hấn đang nhìn nó. Nó nhìn hấn. Hai ánh mắt chạm vào nhau.
- Cái tên rồi hơi này cũng đến sao?
- Cô bảo ai là tên rồi hơi hả?_Hấn lại đổi cách xưng hô rồi. Haizz!
- Là cậu chứ ai?
- Nếu cô không phải là bệnh nhân thì tôi đã xử đẹp cô rồi!_Hấn bật dậy rồi nhìn nó. Lòng hấn đã yên tâm phần nào. Tim hấn đã đập lại rồi.
- Ôi trời, đông người quá! Ngột ngạt. Phien mấy cậu con trai về hết cho!_Jen quay sang bảo đám con trai đang gần tò te ở đó
- Được rồi. Chúng ta cũng nên về báo tin cho các bậc phụ huynh biết thôi_Rồi 10 người con trai liền kéo nhau về nhà. Trong phòng 10 cô gái đang say sưa nói chuyện
- Chị à, vừa rồi chị gọi ai là ông đáng ghét vậy ạ?_Laysi tò mò hỏi
- Đúng rồi, cậu còn bảo cái gì mà cho cậu bay lơ lửng rồi còn nát thành 1000 mảnh gì đó_Rika chêm vào. Và nó bắt đầu kể lại mọi chuyện
- Bla...bla...bla...thế đấy! Giờ chắc ông đang thu tiền rồi. Ý tưởng của tớ mà!
- Haha, đó là lí do mà đến bây giờ cậu mới tỉnh lại sao?_Sam cười lớn
- Là sao?_Nó khó hiểu hỏi lại
- Bác sĩ bảo trong vòng 24 tiếng nếu chị không tỉnh lại thì sẽ ra đi vĩnh viễn luôn ấy mà_Ryna cười hiền lên tiếng_Vì thế mà bọn em đã khóc. 24 tiếng trôi qua rồi mà chị vẫn chưa tỉnh nên bọn em nghĩ chị đã chết.

- Xin lỗi, vì mãi nó đùa với ông nên chị không quay về sớm!_Nó dịu dàng xoa đầu Ryna-cô chị họ của nó
- Vì bọn em mà chị mới bị thương như thế này_Joe e dè nói
- Đừng tự trách mình như thế! Là chị cam tâm tình nguyện mà! Nếu mấy người kia ở gần bọn em, chắc hẳn họ cũng làm vậy
- Vâng._Joe và Ryna khẽ gật đầu. Rồi cả bọn lại vui vẻ nói chuyện. Hôm nay nó nói nhiều lắm. Chắc hẳn nó có vấn đề thật rồi. Cả bọn ai cũng thấy lạ nhưng dù sao sự thay đổi này của nó là điều tốt lành. Vậy thì cứ để như thế đi. Nhưng có thật là nó thay đổi không hay chỉ có hôm nay là ngày đặc biệt...

54. Chương 24__ Chuẩn Bị Cho Màn Kịch Hay

Đối với nó ở bệnh viện cứ như ở tù ấy. Vì vậy chưa đến 1 tiếng sau khi tỉnh lại nó đã nằng nặc đòi về. Cả bọn khuyên răn mãi mà nó không nghe nên đành chiều theo ý nó. Nhưng bọn nó không thể quay về nhà vì về nhà mà không có chìa khóa vào nhà thì cũng như không. Sau một hồi suy nghĩ và thảo luận, quyết định cuối cùng của bọn nó là đến nhà bà Ran. Đó là nơi duy nhất mà bọn nó có thể ở bây giờ. Và nó lập tức được xuất viện và chuyển về nhà bà Ran. Từ ngày hôm đó nó cứ như bị cô lập với thế giới bên ngoài vậy. Điện thoại và laptop thì bị Jen giữ. Nhỏ không cho nó dùng vì sợ nó lại lao tâm khổ tứ vì công việc. Vì vì nó cũng chẳng được xem, cứ ru rú trong phòng thôi. Mà có một điều nó thấy lạ lắm nha! Sao mà ba mẹ Bun ngày nào cũng rảnh rỗi mà qua thăm nó vậy không biết? Ngày qua đến mấy bận chứ không ít đâu nha. Lạ, rất lạ là đằng khác. Còn bọn hắn thì khỏi nói, cấm trụ luôn ở nhà bà Ran ấy chứ. Rể mọc to và cằn cỗi lắm rồi. Nhân những ngày ở nhà dưỡng bệnh, nó và bọn hắn đã soạn thảo nên một kịch bản rất hay. Nó cũng là diễn viên trong màn kịch đó và con nhỏ giả mạo kia sẽ là bạn diễn của nó. Nó tin chắc rằng sau màn kịch này con nhỏ đó sẽ bỏ chạy mất dép

2 tuần sau đó, 7h tối tại nhà bà Ran.

- Cậu cho người sửa ổ khóa cửa Ran?_Jen vừa xỏ giày vừa hỏi Ran
- Rồi mà. Cậu mau đi đi. Bọn người kia sắp đến rồi đấy._Ran nhú mào bảo
- Nhanh thôi!_Jen đứng bật dậy_Bill, chúng ta đi nào._Bill gật đầu rồi ra gara lấy xe đưa Jen về nhà. 2 người vừa đi khỏi thì bọn hắn sang. Jen về nhà lấy một vài bộ quần áo cho nó và Ran, vài thứ vũ khí cần thiết rồi ra khỏi nhà. Nhỏ vừa bước ra khỏi cổng thì đụng mặt tên Khang
- Các cậu đi đâu suốt 2 tuần qua vậy?
- Đi bệnh viện. Con Hyo nó bị tai nạn.
- Hyo bị tai nạn sao? Cô ấy có sao không? Bị thương có nặng không?_Tên đó hoảng lên
- Lúc trước thì hơi nặng bây giờ thì không sao rồi!
- Giờ cô ấy vẫn đang ở bệnh viện à?_Tên Khang thở phào nhẹ nhõm
- Không, về nhà rồi!
- Nhà? Còn nhà khác nữa sao?
- Nhà ba mẹ bọn tôi. Ba mẹ buộc phải về đó ở. Chắc ngày mai bọn tôi sẽ quay về đây nên các cậu không cần đến đó đâu
- Ừm_Nói rồi tên đó bỏ vào nhà nhưng để gì hắn tin những lời Jen nói. Tên đó nổi tiếng mưu mô, xảo quyệt mà. Sau khi Jen và Bill rời đi thì hắn bám theo. Không khó để Bill nhận ra. Bill khẽ nhếch môi. Cậu nhóc lập tức cho xe phóng nhanh hơn. Cậu là một tay đua siêu hạng nên việc lách qua những chiếc xe khác cũng đang bon bon trên đường là việc rất dễ dàng. Tên Khang đó đã bị bỏ xa. Đến một khúc cua, Bill lập tức tắt tắt cả các đèn của xe rồi quanh vào khúc cua đó. Xe chạy một đoạn khá xa thì Bill cho tắt máy. Tên

Khang bị mất dấu Bill nên đành hậm hực quay về. Jen nở một nụ cười ngạo nghễ rồi lên tiếng bảo Bill đi tiếp. Cả hai lại phóng xe về nhà bà Ran

- 2 người đi gì lâu vậy?_Bill và Jen vừa bước vào nhà đã nhìn thấy bộ mặt hình sự của nó
- Gặp phải tên Khang. Hắn còn theo dõi bọn tớ cơ đấy!_Jen hừ mũi ngồi phịch xuống ghế
- Tên đó...
- Gì?_Jen ngược mắt nhìn nó
- Không có gì! Chúng ta đi thôi!_Nói rồi nó đứng lên định bước đi nhưng liền bị Sin kéo lại. Sin đưa khuôn mặt lo lắng nhìn nó
- Có thật là cậu tham gia được không?
- Chỉ là một màn kịch thôi mà!
- Con nhỏ này cứng đầu lắm! Nó không nghe lời ai đâu!_Ran thở dài náo nề. Một khi nó đã quyết định rồi thì khó mà thay đổi
- Biết vậy thì đừng nói nữa. Đi thôi_Nó tiến về phía phòng của ông bà Ran. Đứng ngoài cửa nó lớn tiếng chào ông bà rồi đi
- Trở về là Hyo lúc trước rồi! Chán thật!_Bun lắc đầu chán nản. Anh cứ tưởng đã nó mở lòng và nói chuyện nhiều hơn rồi nữa chứ. Cũng chỉ được 1 ngày mà thôi! Rồi cả bọn kéo ra gara
- Mặt nạ của các cô nè!_Hắn thấy cho nó 5 cái mặt nạ. Nó liền chụp lấy và trao mặt nạ cho từng người. Rồi nó quay sang Bill, Vicky và Yul
- Cứ làm theo kế hoạch đi
- Vâng_Bọn nhóc đồng thanh rồi lên chiếc BMW phóng đi. 3 người bọn nó lên chiếc BMW đồ chót của Jen. Đây là lần đầu tiên chiếc xe này được đem ra sử dụng đấy. Chiếc xe của bọn nó từ từ lăn bánh. Bọn hắn nhanh chóng leo lên hai chiếc Audi trắng rồi phóng theo bọn nó. 3 chiếc xe phóng như bay trong màn đêm u tối. Trên xe nó nở một nụ cười ngạo nghễ như chào đón màn kịch hay mà đạo diễn không ai khác chính là nó.

55. Chương 25_ Kịch Hay

Chương 25: Kịch hay

Bọn nó chạy xe đến một căn nhà kho gần Pop-là một trong những bar của nó, là nơi tụ họp của Killers và hộ pháp khi bọn nó ở Việt Nam. Nói thì là vậy thôi chứ bọn nó chưa đặt chân đến đây bao giờ vì bọn nó rất ít khi sử dụng cái thân phận đó. Giới giang hồ cũng rất ít khi thấy bọn nó. Họ chỉ biết đến Killers là những người mang sức mạnh tầm cỡ với Queen và là những con quỷ khát máu có thể lấy mạng bất cứ kẻ nào chỉ với một đòn duy nhất mà thôi. Trong thế giới đêm, Queen là chủ nhưng nói về cái nhóm khiến mọi người khiếp sợ nhất thì chưa chắc đó là Queen. Queen với lực lượng rất hùng hậu, đến hàng ngàn người mới có thể nắm giữ thế giới đêm nhưng Killers thì khác. Chỉ với bộ 3 sát thủ và hai hộ pháp thân tín, họ cũng có thể làm nên uy danh vang dội.

Bọn nó đỗ xe trong gara của Pop rồi tiến thẳng vào trong bar. Nó thẳng chân đạp cánh cửa bay ra. Mọi người trong bar đều dừng động tác và ngược nhìn nó. Sau đó thì hàng vạn tiếng hét vang lên, cả trai lẫn gái. Trai hét là vì bọn nó còn gái hét là vì bọn hắn. Nó khẽ nhíu mày rồi hướng cánh cửa phòng vip mà đi. Bỗng một đám người áo đen chạy đến và chặn trước mặt nó.

- Muốn gây sự sao? Nhỏ tuổi mà lão quá đấy!
- Né ra đi_Tiếng Joe vang lên. Tên đó nhận ra giọng nói quen thuộc thì liền cúi chào

- Quản lí, thì ra là cô. Nhưng con nhỏ này dám phá bar của chúng ta, không thể tha được
- Đại tỷ đấy! Né ra._Joe phẩy tay ra hiệu cho tên đó lui ra
- Là đại tỷ sao? Em xin lỗi ạ
- Được rồi. Làm tốt lắm! Cứ như thế mà phát huy. À, cấm không cho ai quấy rầy phòng vip 1. Tên nào không biết điều mò đến thì giết không tha _Chữ giết thoát ra từ miệng nó khiến mọi người một phen hãi hùng. Nó lại sải bước về phòng vip. Mở cánh cửa phòng Vip, nó bước vào. Trong này mọi thứ được trang bị đầy đủ. Một tủ lạnh, một điều hòa và một ti vi cực lớn. Nó tiến đến ti vi và kết nối tivi với laptop của mình. Màn hình sáng lên và quang cảnh trong căn nhà kho hiện rõ mồn một.
- Cứ ở đây quan sát. Đến lúc thích hợp thì sang _Nói rồi nó cùng Ran, Jen, Ryna, Laysi và Rin quay trở lại kho. Bọn Bill cũng đã mang con nhỏ đó đến rồi. Bước ra khỏi bar, nó và 5 người kia liền đeo mặt nạ vào rồi thẳng bước về phía nhà kho. Mở cánh cửa nhà kho, bọn nó bước vào.
- Chào tiểu thư Mỹ Anh!_Nó giở giọng cười cợt
- Cô...cô là ai? Cô...cô muốn làm gì tôi? _Nhỏ hoảng sợ lên tiếng
- Tôi xin tự giới thiệu tôi là kẻ có thù oán với ba mẹ cô. Ba mẹ cô nợ tôi và cô phải trả
- Trả...trả gì chứ? Tôi không phải là con họ
- Ôi chao, cô đừng có chối nữa. Tôi đã điều tra cả rồi. Cô chính là Dương Hàn Mỹ Anh con gái của Dương Hàn Anh Phong và Nguyễn Hàn Băng Băng mà _Nó lạnh giọng
- Tôi thật không phải, tôi không phải là con họ. Tôi...tôi chỉ giả mạo thành con họ thôi! Không tin cô có thể xét nghiệm ADN _Nhỏ đó sợ chết đến nỗi đã nói tuốt tuột ra rồi
- Tôi không tin. Vì cái gì mà cô lại giả mạo thành con gái của họ cơ chứ? Đừng nghĩ nói như thế thì sẽ thoát thân._Nó lấy trong ba lô ra một cái roi dài chừng 2m. Nó quất mạnh cái roi xuống đất. Nhỏ đó sợ đến bật khóc. Nhỏ sợ lắm nhưng không làm gì được. Tay chân nhỏ đều bị trói hết rồi. Nhỏ chỉ biết luôn miệng xin tha thôi
- Tôi phải bắt cô trả nợ thay cho ba mẹ cô. Phải để họ nếm mùi đau thương là như thế nào._Nói rồi nó quất từng đường roi vào người nhỏ. Bây giờ nhỏ đó trông rách nát lắm rồi. Nó dồn hết sức mà đánh nhỏ. Không thể nào tha thứ cho kẻ dám mạo danh nó được. Bỗng nó ôm lấy tay phải mình. Vì cử động quá mạnh mà ảnh hưởng đến vết thương rồi. Bill lo sợ chạy đến và dìu nó ngồi xuống ghế. Nó giao lại phần xử phạt cho bọn người kia. Còn nó thì ung dung mà chiêm ngưỡng. Hiện giờ trên tay Ran là một cây kéo. Nhỏ bắt đầu sửa soạn lại mái tóc cho ả đó. Tiếp đến là Jen với một con dao. Jen thẳng tay rạch từng đường dài trên khuôn mặt bản sao của nó. Nó thấy mà cũng sốt lắm. Nhìn chẳng khác gì rạch dao trên mặt nó cả. Để ả mang khuôn mặt mình, nó đã quá hạ thấp bản thân rồi. ả đó không đáng mang khuôn mặt thiên thần đó (Chẳng biết thiên thần hay ác quỷ nữa). Tiếng khóc của ả vang lên, cả những lời van xin thảm thiết nữa nhưng vẫn không thể nào động đến con tim nó. Dù nó không phải là một kẻ máu lạnh nhưng nó cũng không phải là một kẻ thương người. Nó là tổ hợp của cả 2 cái đó. Nó là thiên thần nhưng cũng chính là ác quỷ. Nó có thể xả thân vì người khác nhưng cũng có thể giết người mà không chút chần chừ hay do dự. Đó chính là bản chất của nó. Nhìn con nhỏ đó trở nên tàn tạ như thế, nó cũng chẳng có tí gì gọi là động lòng. Nếu không muốn có ngày hôm nay thì lúc đầu nhỏ đừng nên mạo danh nó. Có làm thì có chịu. Trách được ai? Mọi chuyện vẫn chưa xong đâu. “Cốc cốc cốc” Tiếng gõ cửa vang lên. Bill lon ton chạy ra mở cửa
- Đến rồi à? _Tiếng nó ở trong vọng ra
- Vâng._Bill trả lời
- Mời vào đi _Dứt lời nó, một tên con trai cao to bước vào. Nhìn hấn lực lưỡng lắm. Có phần giống côn đồ nữa
- Chào
- Con nhỏ đó được chứ? _Nó chỉ tay về phía nhỏ đó. Tên đó nhìn ả bằng con mắt thèm thuồng. Tuy không đẹp nhưng nhìn ả cũng khá ngon

- Cho tôi sao?
- Ừm. Anh cần bao lâu.
- Tùy cô?
- 5 tiếng được chứ?
- Hôhồ, được được. Tôi sẽ phục vụ cô ta đến nơi đến chốn.
- Các người muốn làm gì tôi?_À đây co rúm người lại. Dù có ngu đến đâu thì cũng có thể đoán biết được chuyện gì sắp xảy ra
- Đây là lần đầu tiên của cô ta. Đừng quá sức đấy_Jen nói giọng cười cợt
- Lần đầu tiên sao? Tôi trúng mễ lớn rồi.
- Cứ chơi thoải mái đi. 5 tiếng sau bọn tôi quay lại. À quên, sau khi chơi đùa xong thì làm ơn khôi phục lại hiện trạng bây giờ giùm bọn tôi. 3 tên con trai đứng đằng kia chắc không muốn phải thấy cảnh xuân đâu._Nó nói rồi đá mắt sang Bill, Vicky và Yul. Ba cậu nhóc thẹn đỏ mặt nhưng may sao có cái mặt nạ che mắt rồi.
- OK. OK
- Ham ghê nhỉ? Vậy bye nha!_Ran cười cười rồi bỏ đi. Nó nhìn lại con nhỏ đó một lần nữa rồi cũng bỏ đi. Những người kia cũng đi theo. Bọn nó quay trở lại Bar Pop. Bước vào phòng Vip, nó phải trợn ngược mắt lên khi thấy mấy tên con trai đang cười đùa mà nhìn chăm chăm vào màn hình. Còn mấy nàng kia thì đang nhắm mắt mà ôm nhau. Mấy chị ấy đang thẹn khi phải xem mấy cảnh xuân phơi phới ấy đấy mà. Trên màn hình, cái tên đó đang lao vào con nhỏ đó như con thiêu thân lao vào lửa. Từng mảnh vải trên người nhỏ đều bị hấn mạnh bạo tháo gỡ. Nội y bên trong lộ ra. Đến đây thì hấn bỗng hét lên một tiếng rồi lấy tay bịt mắt
- Ôi mẹ ơi, con vẫn còn là trẻ con dưới 17 tuổi mà
- Cứ làm như trong sáng lắm vậy!_Nó vừa nói vừa tắt ti vi_Làm gì thì làm, 5 tiếng sau rồi tiếp tục.
- Này, tay cô không sao chứ?_Hắn lo lắng hỏi nó. Hắn cũng thấy nó ôm tay đau đớn rồi
- Không sao!_Nó ngả người ra ghế rồi nhắm mắt lại. Chỉ 5' sau, nó đã đi vào giấc ngủ. 5 tiếng đủ để nó ngủ một giấc. Bọn hắn thì cứ ngồi nốc rượu và chờ đợi thời gian kết thúc. Và cuối cùng 5 tiếng cũng trôi qua. Bọn nó lại quay trở lại căn nhà kho, lần này còn có bọn hắn nữa. Bọn nó vừa đến thì tên đó cũng vừa rời khỏi. Có vẻ tên đó đã chơi thoải mái rồi. Nó mở cánh cửa bước vào. Con nhỏ đó đang nằm sải lai dưới đất, chân tay xụi lơ, đầu tóc rối bời.
- Phần còn lại của 3 đứa đấy!_Nó quay sang nói với Rin, Laysi và Ryna. 3 nhỏ gật đầu rồi tiến về phía nhỏ đó. Trên tay Rin là một hũ muối, trên tay Ryna là một hũ ớt và trên tay Laysi là một hũ kiến rừng. Rin trét muối lên nhỏ, sau đó đến Ryna và cuối cùng là Laysi. Đau và rất là cảm giác mà nhỏ nhận được. Đàn kiến rừng bò lên vết thương của nhỏ làm nhỏ đã đau càng thêm đau hơn. Nó nhìn nhỏ chỉ khẽ nhếch môi. Đó là hậu quả cho kẻ dám động đến nó
- Giờ thì kết thúc mọi chuyện thôi!_Nó lấy trong túi ra hai con dao định phóng về phía nhỏ thì “Rầm” Cánh cửa bị bọn hắn đập bay ra
- Các cô dám làm Bi ra nông nổi này sao?
- Nhỏ đó chỉ trả nợ cho ba mẹ cô ta thôi! Coi như hôm nay cô may mắn nhưng không có lần sau đâu. Tôi sẽ tiễn cô đi gặp vương ca vào một ngày không xa._Nói rồi nó phóng người qua cửa sổ. Những người kia cũng thế! Bọn hắn thì làm ra bộ mặt hối hả rồi chạy về phía con nhỏ đó
- Bi, em không sao chứ?_Bun giở giọng lo lắng
- Không...tôi không phải là Bi. Tôi không phải là Bi_Nhỏ đó dùng chút sức lực còn lại vùng chạy ra ngoài. Bọn hắn nhìn theo bóng nhỏ rồi khẽ cười

- Xong._Hắn búng tay cái tách_Con nhỏ đó đã được một bài học nhớ đời
- Về chứ?_Jen chồm người vào hỏi
- Ừm. Về_Bọn hắn đồng thanh. Rồi cả bọn kéo nhau về nhà! Kẻ giả mạo nó đã bị trừng trị. Để xem còn kẻ nào dám giả mạo nó nữa không?

56. Chương 26__ Thất Bại Thảm Hại Trước Khi Ra Trận

6h sáng hôm sau,

Không biết hôm nay có chuyện gì mà mấy chàng trai nhà ta không đi học với bọn nó mà lại tụ tập tại nhà hắn thế này. Bọn hắn đang chụm đầu lại bàn tính chuyện gì đó. Lâu lâu lại có tiếng thốt lên

- Ý hay
- Được
- Hay lắm

Tóm lại là có chuyện gì đây? (Tg chen vào nghe thì bị đá bay ra nên tg không biết gì cả! Mọi người đừng hỏi nha) Sau một hồi bàn tán, bọn hắn đứng dậy mang ba lô rồi đi học. Mặt người nào người nấy cũng đều ngự trị một nụ cười rạng rỡ. Thắc mắc lắm nha! Cái gì đã tạo nên những nụ cười này?

Trong khi đó, tại trường Star

- Nghỉ học 2 tuần phải gọi là rất sướng!_Joe quay xuống nó cười nói. Nhỏ Ran, Jen và mấy nàng kia cũng chạy xuống sum họp
- Ngày mai là chủ nhật, dù sao chúng ta cũng được nghỉ, sao hôm nay không nghỉ luôn đi?_Ran mặt ỉu xiu chống cằm nhìn nó
- Vì nhớ một người nên tớ mới đi học_Nó thản nhiên nói mà không hề hay biết cái câu nói của nó đã làm cho cả bọn sốc toàn tập
- Nhớ? Hyo... Hyo mà cũng biết nhớ sao?_Sin lấp bắp nói. Jen lập tức bám vúi lấy nó mà tra khảo
- Đây nhỏ kia, cậu nhớ ai nói mau coi.
- Né ra coi!_Nó nhúu mày rồi đẩy Jen ra_tớ nhớ ai thì mặc tớ chứ?
- Cậu..._Jen chưa nói hết câu thì phải ngưng lại vì có sự xuất hiện của một kẻ không còn xa lạ gì với bọn nó. Là tên Khang
- Hyo, chúng ta nói chuyện được chứ?_nó nhìn tên đó khề gật đầu. Trên mặt nó không biểu hiện tí gì là khó chịu cả
- Chúng ta ra sau vườn nói chuyện nha!
- Ừm_Nó đứng dậy rồi đi theo Duy Khang. Cả bọn dõi mắt theo nó. Mắt họ như muốn rớt ra ngoài vậy. Nó mà cũng nhẹ nhàng như thế với con trai sao? Chưa từng thấy qua thái độ đó của nó bao giờ! Lạ lùng, nó hôm nay hết sức lạ lùng.
- Mọi người có nghĩ giống tôi không?_Joe đưa mắt nhìn cả bọn
- Hình như là có_Sam trả lời rồi mấy người kia cũng gật đầu. Cả bọn lập tức kéo ra sau vườn. Vừa đến cửa lớp thì họ đụng mặt bọn hắn và dù không biết chuyện gì đang xảy ra, bọn hắn cũng gia nhập cũng lủ nhiều chuyện. Thoắt cái cả bọn đã có mặt tại một lùm cây sau vườn trường. Nó và tên Khang đang mặt đối mặt nói chuyện với nhau. Nhìn thấy cái cảnh đó, hắn như muốn nhảy bổ ra. Và hắn có lẽ đã làm vậy

nếu không có Jun ngăn lại. Cái tai của bọn hắn nhanh chóng hoạt động hết công suất để có thể nghe được những gì nó và tên Khang đang nói

- Anh gọi tôi ra đây làm gì?

- Em khỏe chưa? Nghe nói em bị tai nạn_Duy Khang thâm tình nhìn nó. Tên này rất gian xảo và mưu mô. Trong đầu tên này lúc nào cũng chứa đựng những mánh khóe và âm mưu. Tên đó có thể lừa nó bất cứ lúc nào nhưng nó chắc chắn tình cảm của tên đó giành cho nó là chân thật. Nó nhìn thấy điều đó trong mắt hắn.

- Tôi khỏe rồi. Anh gọi tôi ra đây chỉ để hỏi vậy thôi sao?

- Không. Anh có chuyện muốn nói với em.

- Chuyện gì?

- Em...em có thể...làm bạn gái của anh không?_ Tên đó vẫn nhìn chăm chăm vào nó

- Bạn gái?_Nó đơ người ra. Cái tên này rốt cuộc là đang tỏ tình với nó hay là đang yêu cầu nó làm bạn gái của mình đây. Chẳng có một lời ầm áp tình cảm nào cả. Trong cái lùm cây cách đó không xa, có một kẻ đang tức đến nổi muốn nhào đến mà cào, bấu, xé tên Khang thành trăm mảnh đấy

- Anh thích tôi?_Nó trắng trợn hỏi lại.

- Ừm. Anh thích em. Anh thích em cách đây 2 năm rồi. Từ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau_Tên Khang đỏ mặt nói. Phải khâm phục anh này tỏ tình mà không vấp đấy. Chắc có sự chuẩn bị tâm lí từ trước rồi đây

- Anh có biết là chúng ta không thể không?_Nó cúi gầm mặt xuống đất. Cái bọn trong lùm cây kia đang rất là bất ngờ

- Con Hoyo mà cũng biết cúi mặt trước người khác à?

- Suyt!_Ran đưa tay lên miệng ra hiệu bảo mọi người im lặng

Quay lại với nó nha!

- Tại sao?

- Vì ba anh là Mafia

- Em biết? Rốt cuộc em là ai?_Tên nó nghi ngờ nhìn nó.

- Ba tôi là...ba tôi là FBI. Chúng ta dù có cố gắng thế nào cũng không được! Chúng ta sẽ không có kết quả gì đâu!_Nói rồi nó quay lưng bỏ đi. Nhưng chân nó vừa nhấc lên thì đã bị Duy Khang kéo lại. Nó mất đà mà ngã vào lòng tên đó. Khang đang ôm nó rất chặt. Nó cũng chẳng vùng vẫy mà để hắn ôm như thế! 15 con người trong lùm cây đang căng mắt mà nhìn cho rõ. Một người mang tiếng không thích người lạ động vào mình lại để một tên con trai không thân ôm trong lòng như thế. Không nói cũng biết tên Khang trong lòng nó chiếm vị trí quan trọng như thế nào. Hắn tức giận nắm chặt tay lại. Tim hắn đang dày xéo từng hồi. Hắn đau như có một con dao đang đâm sâu vào tim hắn rồi nhấn tâm cắt tim hắn thành những lát nhỏ vậy. Đau lắm! Làm sao có thể chịu đựng khi thấy người con gái mình yêu đang trong vòng tay của kẻ khác như thế chứ! Hắn định nhào ra giành lại nó nhưng hắn chưa kịp cử động thì toàn thân phải khựng lại khi hắn trông thấy đôi bàn tay nó đang từ từ đưa lên rồi ôm lấy tên Khang. Nhìn hai người bây giờ chẳng khác nào hai người đang yêu nhau cả. Hắn vô lực ngồi bệch xuống thẳm cổ, mắt thì cứ nhìn thao láo về hai con người đang tình cảm kia. Còn nó và tên Khang thì sao nhỉ?

- FBI thì đã sao chứ? Em không biết FBI và Mafia không phải là kẻ thù sao? Nhiều lúc họ còn hỗ trợ nhau ấy chứ_Tên Khang vỗ về nó

- Sao lại có chuyện đó? Chẳng lẽ thời gian qua tôi làm lơ anh, chôn chặt lòng mình chỉ vì cái lí do không đáng lo sao?_Nó chưng hửng hỏi

- Vậy em đã lơ anh vì điều đó. Em thật ngốc mà. Em ngốc lắm!_Duy Khang mắng yêu nó_em nói vậy có nghĩa là em cũng thích anh phải không?

- Ừm._Nó khẽ nhắm mắt ngượng ngùng
 - Em làm bạn gái anh nha!
 - Ừm.
 - Yeah, tôi đã thành công rồi! Hyo đã là bạn gái của tôi rồi_Duy Khang ôm lấy nó rồi quay vòng
 - Nè nè, bỏ em xuống, té bây giờ_Nó vừa cười vừa nói. Nhìn vẻ mặt của nó hạnh phúc lắm!
 - Ừ. Hi, anh xin lỗi
 - Chúng ta vào lớp thôi anh! Không thể bỏ tiết được_Nó câu lấy tay tên Khang rồi bỏ đi. Một nụ cười rạng rỡ hiện trên môi nó. Trong khi nó đang hạnh phúc như thế thì hần đang đau khổ đến tột cùng. Hần như bị vùi sâu xuống vực thăm vậ
 - Nhìn vẻ mặt đó của chị 2 thì có lẽ chị thích tên đó thật rồi!_Bill buồn thiu buồn thiu nói. Từ trước đến giờ cậu nhóc vẫn mong hần sẽ thành cặp với nó mà
 - Ừm. Tớ cũng thấy vậy_Jen gật gù
 - Rey, cậu buông tay đi. Hyo không thích cậu. Cậu cũng đừng đau khổ nữa. Còn cả khối con gái theo cậu mà. Hà tất phải đau khổ vì một người không hề yêu cậu cơ chứ?_Jin chưa xót an ủi hần. Hần lững thững đứng lên rồi cứ hướng cổng trường mà đi. Jin định đuổi theo nhưng bị Bun cản lại
 - Cứ để nó ở một mình. Giờ chúng ta ở bên cũng chẳng giúp được gì đâu, sẽ làm nó rối hơn đấy!_Jin đành gật gầu rồi theo hướng lớp mà đi. Cả bọn không ai trách nó được. Con tim đâu nghe theo lời ai. Có trách thì trách ông trời sao lại đặt duyên phận oái oăm như thế. Cả bọn ai mà chẳng biết tên Khang đó chính là con của lão Phạm-kẻ thù của bọn nó và cả bọn hần. Nhưng tại sao nó lại đem lòng thích tên đó? Nó là bạn của bọn hần, không thể làm tổn thương nó được. Nhưng bọn hần cũng không thể tha thứ cho lão Phạm và con nhỏ Mai-kẻ lúc nhỏ đã làm tổn thương nó được. Phải làm sao đây? Làm thế nào mới tốt đây!
- Bọn hần thì đang ưu tư về chuyện đó còn bọn Jen thì đang ưu tư về chuyện khác. Tại sao nó lại bảo ba nó là FBI? Tại sao nó biết tên Khang đó là kẻ thù mà còn thích? Có điều gì uẩn khúc ở đây chẳng? Thật là rắc rối, chẳng có cách nào để giải đáp cả. Mọi chuyện nó làm từ trước đến nay đều rất khó hiểu và khó nắm bắt. Muốn biết thì chỉ có nước nó nói mới biết thôi. Nhưng 4 người đều biết, muốn nó nói ra không phải chuyện dễ dàng. Phải làm sao đây?

57. Chương 27 __ Tổ Tình

Suốt cả buổi học hôm đó, nó không thấy mặt hần đâu. Trong lòng dâng lên một nỗi lo lắng. Hối cái bọn người kia thì người nào cũng làm lơ nó. Nó biết họ đã hiểu lầm nó cái gì rồi. Nhưng vậy cũng tốt. Họ nên tránh xa nó thì hơn. Cuộc chiến thâm khốc đang ở phía trước rồi. Chỉ mình nó chiến đấu là đủ rồi. Nó không muốn có thêm người nào đổ máu nữa. Ngày hôm đó, sau khi tan học nó cũng không về với bọn Jen. Nó và Duy Khang đang tay trong tay mà về nhà. Tối hôm đó nó còn đi hẹn hò với tên Khang đó nữa kìa! Mãi đến 11h khuya nó mới về. Nó thì vui vẻ hạnh phúc như vậy còn hần thì đang u sầu ngồi ở quán bar đấy. Hần đang uống rượu, uống nhiều lắm và đồ nhắm không phải cái gì khác mà chính là nỗi đau đang dần xé hần. Bọn con gái trong quán bar thấy hần thì cứ sáp lại. Hần cũng chẳng hơi đâu mà để ý đến cái lũ con gái ấy! Hần mặc cho bọn chúng muốn làm gì thì làm, mình thì vẫn ngồi nốc rượu. Đám Bun, Bill và Joe đến thì chỉ biết thở dài mà nhìn hần thôi! Hần đã say khướt rồi. Jun tiến đến chỗ hần, đuổi bọn con gái kia đi rồi đưa hần về nhà.

Ngày hôm sau

Hôm nay là chủ nhật nên bọn hần không phải đi học. Bây giờ cả lũ con trai bọn hần đang tụ tập ở nhà hần

- Kế hoạch tối nay sẽ bị hủy_Bun nói

- Vì tớ sao? Các cậu cứ làm như kế hoạch đi. Tớ không sao đâu!

- Nhưng...

- Tớ không muốn vì tớ mà các cậu cũng mất đi tình yêu đầu. Hãy nắm lấy khi có cơ hội_Nói rồi hấn bỏ lên phòng. Cả bọn lại ử dột mà nhìn theo bóng hấn. Hấn nói đúng. Cơ hội không đến lần thứ 2. Phải nắm lấy. Và cả bọn liền kéo đi chuẩn bị. Mặc dù thấy có lỗi với hấn nhưng phải làm thôi! Nửa tiếng sau, những cô gái của chúng ta, ai cũng nhận được một hộp quà to tướng. Riêng chỉ mình nó là không có. Jen mở hộp quà của mình ra thì thấy trong đó là một bộ váy màu đỏ rất đẹp (Mình không tả rõ nha! Nhiều quá biết tả sao hết) Đi kèm còn có một bộ trang sức và một đôi giày nữa. Đặt trên váy còn có bức thư nữa nè.

- Mời tiểu thư đến XXX lúc 8h tối nay

Ran và Joe cũng nhận được một hộp quà tương tự. Trong hộp cũng là những thứ đó nhưng với kiểu cách và màu khác nhau. Mấy cô nàng kia cũng thế. Tất cả ai cũng rất bất ngờ. Nó nhìn thấy những hộp quà thì cũng đoán biết được chuyện gì. Nó khẽ cười trong lòng và thầm chúc phúc cho những cô bạn và các cô em gái của nó. Nó mở cửa rồi tiến ra ngoài. Nó sang nhà của Lão Phạm. Nó quyết định hôm nay sẽ ra mắt lão. Dù gì cũng sống chung một khu mà. Nó đưa ngón tay trở thon thả nhấn vào chuông cửa. Tên Khang lon ton như con cún chạy ra mở cửa cho nó

- Sao giờ em mới qua? Anh chờ em mãi mòn rồi nè

- Ôi, mấy con bạn em đang chuẩn bị về nhà chồng nên em mới nán lại nói chuyện tí xíu thôi_Nó cười tươi đáp lại tên Khang.

- Ba mẹ anh có nhà không? Chúng ta vào chào hỏi đi

- Ba anh thì có còn mẹ anh thì đi ngao du với mấy bà bạn cách đây một tháng rồi! Em vào đi

- Hì, phải vào chào ba anh tiếng chứ_Nó thông thả ngược mặt lên trời, tay vòng sau lưng rồi đi vào nhà Duy Khang.

- Em ngồi đây tí nha! Để anh đi gọi ba. Ba đang làm việc trong phòng_Nói rồi tên đó bỏ vào phòng. Một lát sau, Khang đi ra với một ông bác khoảng 40 tuổi. Nhìn ông ta trông dữ tợn lắm! Ông ta nhìn nó khẽ giật mình rồi lại dăm dăm nhìn nó. Tên Khang thấy vậy thì cười nói

- Ba à, cô ấy không phải là con nhỏ Bi đâu! Ba của cô ấy là FBI còn mẹ là một nhà kinh doanh nhỏ trong nước. Cô ấy còn có một cô em gái song sinh nữa

- Ba có nói gì đâu. Con làm gì phải giải thích rõ thế_Ông ta bỗng bật cười thật to làm nó giật mình

- Cháu chào bác ạ. Cháu là Nguyễn Ngọc Thiên Di, cứ gọi cháu là Hyo ạ

- Ừm. Chào cháu. Có vẻ con trai ta đã phải lòng cháu rồi nhỉ?

Nó không nói gì chỉ cười ngượng ngùng

- Hai người cứ ngồi nói chuyện đi. Con đi chuẩn bị ít đồ uống_Duy Khang nói rồi quay lưng bỏ vào bếp. Anh ta vừa đi thì điện thoại của lão Phạm cũng vang lên. Ông ta nhìn vào màn hình điện thoại rồi bỏ ra ngoài. Có vẻ cuộc gọi này quan trọng lắm và lão không muốn nó nghe thấy. Nó cũng chẳng muốn nghe. Nó nhanh chóng ngó ngang ngó dọc, xác định không có ai quanh đây. Nó liền nhanh chân bỏ vào phòng làm việc của lão. Nó mở laptop của lão lên và 10 đầu ngón tay bắt đầu lướt nhanh trên bàn phím laptop

- Đây rồi. Tất cả hồ sơ và hợp đồng của công ty ta và công ty lão_Khỏe môi nó khẽ nhếch lên. Nó nhanh chóng sao chép dữ liệu rồi quay trở lại phòng khách. Nó vừa ngồi xuống vị trí cũ thì nhỏ Mai từ trên phòng bước xuống. Nhìn thấy nó, nhỏ liền hét lên

- Á Á Á, mày làm gì ở đây?_Duy Khang ở trong bếp nghe tiếng hét của nhỏ thì vội chạy ra

- Có chuyện gì vậy?

- Anh, sao con nhỏ này lại ở đây?

- Cô ấy là bạn gái anh? Anh dẫn cô ấy về ra mắt ba, không được sao?_Duy Khang trừng mắt nhìn ả

- Ba ơi ba! _Nhỏ ổng ọ chạy ra chỗ ba mình. Nó biết sắp có chuyện không hay ập đến nên liền đứng phắt dậy và ra về. Nhưng vừa ra đến cửa thì nó chạm mặt ba nhỏ và nhỏ đang đứng trừng mắt nhìn nó

- Ra kẻ làm con gái tôi bị thương là cô

- Cháu xin lỗi nhưng chính con bác đã động vào cháu trước

Ông ta dùng dùng tiến về phía nó rồi đánh nó một bạt tai. Cái tát mạnh đến nỗi miệng nó bật máu. Nó dùng ánh mắt căm thù nhìn ông ta. Con nhỏ Mai thì há hê mà nhìn nó. Xong, kế hoạch của nó cũng hoàn thành một nửa rồi, không cần phải kiên dè nữa. Ông ta dám đánh nó, nó sẽ trả lại vào một ngày không xa. Nó cười mỉa nhìn lão rồi ngẩng mặt lên trời bước đi

- Hyo à! _Tên Khang gọi với theo nó. Tên đó định đuổi theo nó nhưng đã bị lão Phạm chặn lại

- Con không được đuổi theo. Cắt đứt mọi quan hệ với con nhỏ đó cho ba._Ông ta nói như ra lệnh rồi bỏ vào nhà. Duy Khang bắt lực hết nhìn theo nó rồi nhìn theo ba mình. Từ trước giờ anh ta chưa bao giờ dám cãi lại ba mình vì ông ta quá đáng sợ.

Còn nó thì rất tức giận, cần phải có chỗ để trút giận. Và cánh cửa không may đã trở thành vật để nó xả stress. Nó dùng tất cả sức lực đập bay cánh cửa. Cánh cửa bay giờ đang nằm bẹp dưới chân nó. 3 nàng trong nhà lập tức đưa ánh mắt lo sợ nhìn nó

- Joe, bảo Bill cho người đến sửa cửa đi _Nó thả người xuống sofa rồi vất tay lên trán. Nhóc Joe muốn làm ngơ lời nó nhưng không thể làm lơ được vì nhỏ phát hiện ra vết máu trên mặt nó

- Chị, mặt chị sao vậy?

- Bị lão đánh! Coi như là xong. Chúng ta sẽ không còn dây dưa gì với lão nữa

- Cậu nói vậy là sao? Chẳng phải cậu và con trai lão là quan hệ đó sao? _Ran bực bội nhìn nó

- Thì ra các cậu đã biết cho nên thái độ của các cậu mới như thế _nó cười chua chát

- Nếu bọn này không lên đi theo thì làm sao biết được, làm sao thấy được cảnh cậu tình tứ _Jen nói cứ như xỏ nó. Nó nghe Jen nói thì bỗng nhớ lại cái ngày hôm đó. Chính nó cũng phải rùng mình khi nhớ lại cái cảnh mà mình đã phải chịu đựng để mà ôm tên đó và để tên đó ôm. Thật là khủng khiếp! Còn tỏ ra tình tứ nữa chứ! Nhớ lại mà nó thấy mắc ối vô cùng

- Cậu giải thích sao về chuyện đó? _Ran chống hông hỏi

- Tớ chẳng muốn giải thích. Các cậu nghĩ sao thì là vậy _Nói rồi nó lôi điện thoại ra và gọi cho huynh nó

- [Huynh nghe nè, tiểu công chúa của huynh]

- Muội đã lấy được tất cả hồ sơ và hợp đồng của công ty ta và cả công ty ông ta rồi. Muội sẽ gửi qua ngay

- [Vất vả uội quá! Huynh sẽ trả công uội thật xứng đáng]

- Huynh biết vậy là tốt! Thôi Bye huynh nha! Muội đi ngủ đây

- [Ừm. Bye công chúa nhỏ của huynh] _Nó khẽ cười rồi tắt máy

- Hồ sơ và hợp đồng là sao? Đừng bảo cậu chấp nhận làm người yêu của tên đó là để lấy mấy thứ này? _Jen nhìn nó trân trối

- Cậu nghĩ sao? _Nó để lại một câu hỏi rồi bỏ lên phòng

- Cái con nhỏ này, sao lại phải làm đến thế? Chắc nó còn có thể chết vì công ty đấy _Ran lớn tiếng nói. Jen thì chỉ biết cười khổ mà thôi. Nó hết lòng vì công ty như thế! Đến cả bản thân bị thiệt thòi nó cũng mặc. Nó là một người quá tốt!

8h tối hôm đó, tại XXX, các chàng trai của chúng ta đã có mặt đông đủ và đang chờ các cô gái định mệnh của mình. Cánh cửa mở ra và các cô gái bước vào. Các chàng tiến về phía cô gái mà mình yêu thương rồi đưa tay cho cô gái đó khoác vào. Từng cặp lần lượt tiến lên bục. Các cô gái thì cứ dờ ra. Từ khi bước vào

đây họ đã ngỡ ngàng lắm rồi. Họ càng ngỡ ngàng hơn khi các chàng trai quỳ xuống trước mặt họ. Tay của các chàng giơ lên cao. Trên tay họ là những hộp hình vuông nhỏ màu đỏ

- Làm bạn gái anh nha!_Các chàng đồng thanh. Các cô nàng đều rất ngỡ ngàng trước cảnh tượng này. Sau một hồi bàng hoàng, họ cũng bình tĩnh. Họ khẽ cười rồi đưa tay nhận lấy hộp quà trên tay người mình yêu rồi đồng thanh

- Em đồng ý!_Các chàng trai đứng lên rồi trao cho các cô gái những nụ hôn nồng thắm. Ngay cả cặp của Bill và Jin cũng tham gia. Họ muốn tổ chức một bữa tiệc hoành tráng và muốn bạn bè họ công nhận cô bạn gái của mình. Cả bọn liền kéo nhau đến bàn ăn. Họ không ăn riêng lẻ mà dùng chung một bàn dù họ đã dự định từ trước là sẽ ngồi theo cặp nhưng vì các cô nàng quá ham vui nên các chàng trai đành chấp nhận ngồi xum họp thế này

- Để chị Hyo ở nhà một mình thật là tội cho chị ấy quá đi_Joe tiu nguỉu nói

- Cả Rey cũng thế, chắc giờ này đang ở Devil rồi._Jun nói

- Cái chuyện Hyo và tên Khang đó thật ra thì con Hyo nó đóng kịch thôi! Nó cần lấy một thứ ở chỗ ba tên đó nên mới giả làm bạn gái của tên Khang_Jen phân trần giúp nó

- Vậy cái tên Rey đau khổ vô ích rồi. Ngay cả việc tổ chức bữa tiệc này cũng do cậu ấy nghĩ ra đấy_Bun nói

- Hay chúng ta tạo cơ hội cho hai người đó gặp mặt đi. Chắc giờ chị Hyo cũng đang buồn thối ruột, không có gì làm ở nhà đấy!_Bill hồ hởi lên tiếng

- Ý hay đấy!_Wan reo lên. Bill lập tức lấy điện thoại rồi gọi cho nó

- [Alo. Sao không lo chơi vui vẻ với Joe đi mà gọi cho chị?]

- Em đang lo đây. Em đi chơi thể này lấy ai quản lí bar. Chị đến quản lí bar Devil giúp em đi. Nha chị, giúp em có một buổi đi chơi vui vẻ đi. Nha, nha chị yêu dấu_Bill làm nũng

- [Biết rồi! Chị sẽ quản lí bar thay em hôm nay. Đổi lại tiền thu được hôm nay chị sẽ lấy hết]

- Chị chơi ác, nhưng cũng được. Đổi lại em được một buổi đi chơi mà

- [Ừm. Bye, chị đến đó ngay đây!]_Nói rồi nó tắt máy

- OK rồi_Bill cười tươi

Nó sau khi nhận điện thoại của Bill thì lập tức sửa soạn rồi bay đến Devil. Vừa bước vào trong thì nó đã trông thấy hắc đang ngồi ở một góc mà nốc rượu. Xung quanh còn có mấy ẻm nữa. Nó tức giận đi về phía hắc. Từ hôm qua tới giờ chẳng thấy đâu thì ra là bỏ đến đây uống rượu chơi gái.

- Cho tôi tham gia với được không?_Nó ngồi xuống ghế đối diện hắc. Bọn con gái đều bám víu lấy hắc nên chẳng ai ngồi đó cả.

- O, Hyo!_Hắc tròn mắt nhìn nó. Hắc cứ ngỡ nó đang đi hẹn hò với tên Khang chứ không ngờ nó lại đến đây.

- Tôi cũng đang chán! Chúng ta cùng uống rượu đi nhưng trước tiên phải mời cái đám người này đi đã_Nó quát ánh mắt hình viên đạn sang cái đám con gái đang ỏng ẹo bên cạnh hắc

- Cô là gì với anh ấy mà dám đuổi bọn tôi chứ?_Một con nhỏ lên giọng với nó

- Cần một danh phận à? Tôi sẽ cho cô một lí do chính đáng. Anh ta là bạn trai của tôi_Nó hất mặt nhìn nhỏ. Còn hắc thì đang đông cứng vì những lời nó nói. Chính nó cũng chẳng biết tại sao nó lại nói vậy nữa. Vì giận quá hóa ngu sao? Nhưng nó giận về cái gì? Vì cái đám con gái này bám víu lấy hắc chẳng? Nhưng hắc là gì của nó mà nó phải giận chứ? Ôi mặc kệ, nói thì cũng nói rồi. Giờ nghĩ thì được gì. Nó trừng mắt nhìn mấy con ả đó_Giờ thì biến!_Nó nói đến vậy mà bọn người kia chẳng nhúc nhích. Nó khẽ nhủ mày rồi ngoắc mấy tên vệ sĩ ở quầy rượu

- Đại tỷ_Hai tên vệ sĩ cúi đầu chào nó

- Đem mấy con nhỏ này ra ngoài giùm chị. Ngứa mắt quá!

- Vâng_Mấy con nhỏ đó lập tức được mang đi. Giờ nó mới nhìn xung quanh bàn hẩn ngồi. Vỗ bìa vở rượu tràn lan. Tóm lại là hẩn uống mấy chai rồi! Nhìn mặt hẩn chắc uống nhiều lắm rồi chứ không phải ít. Hẩn đang có chuyện gì buồn sao? (Vì chị chứ ai)

- Ai là bạn trai của cô cơ? Sao lại là tôi chứ không phải tên Khang đó?_Hẩn khinh khỉnh nói

- Chỉ là cái danh phận thôi, để ý làm gì

- Cô chơi đùa với hẩn ta à?

- Có thể coi là vậy!

- Và giờ lại gán thêm cái danh là bạn gái của tôi! Cô coi tôi cũng như tên đó! Tôi không phải là người cô muốn chơi lúc nào thì chơi đâu nhé!_Hẩn say khướt nói. Cũng chẳng biết hẩn đang say hay đang tỉnh nữa. Nó chẳng nói gì chỉ lặng lặng uống rượu. Nó đang rất thắc mắc tại sao tim nó lại đau thế này. Tại sao lại nhói lên khi nghe những lời nói đó. Nó tự nhắc lòng mình là đừng để ý nhưng sao nó cứ để ý đến những lời đó mãi thế? Chẳng lẽ nó đã yêu hẩn rồi sao? Mà không, nó đã yêu hẩn từ lâu lắm rồi. Từ khi nào mà nó không biết. Từ cách đây mấy tháng, từ lần gặp đầu tiên hay từ 7 năm trước đây hay còn lâu hơn thế nữa? Tình yêu đó có lẽ đã bị nó lãng quên và giờ đây tình yêu đó đang trỗi dậy lại trong tim nó. Nó đang yêu hẩn, yêu tha thiết. Không khó để nhận ra. Nó vờ như không biết và tiếp tục uống rượu. Hẩn cũng chẳng nói gì cứ uống như thế cho đến khi hẩn gục xuống bàn. Cái này nhìn là cũng biết, bây giờ nó phải nai lưng ra đưa hẩn về. Nó nhờ mấy tên vệ sĩ dìu hẩn ra xe rồi đưa hẩn về nhà. Thật ra thì nó không còn đủ tỉnh táo nữa rồi. Rượu đang thấm dần vào nó, mắt nó cũng hoa lên. Nó dừng xe lại một lát rồi lại đưa hẩn về nhà. Con đường bây giờ không một bóng người. 15' sau, nó và hẩn đã về đến nhà hẩn. Vì nó chạy xe chậm nên mất đến 15' mới về tới nơi. Bọn người kia giờ đã về và ngủ một giấc thẳng cẳng rồi. Nó bước xuống xe rồi nhấn chuông cửa nhà hẩn. Lập tức đèn nhà hẩn bật sáng khắp nơi. Anna từ trong chạy ra. Cô đã được 2 đứa con kể lại mọi chuyện rồi nên không có gì ngạc nhiên khi nhìn thấy nó cả. Nó lễ phép chào cô rồi cùng cô dìu hẩn lên phòng. Anh chàng Kan của chúng ta đang thẳng giấc ngủ nên không giúp được gì. Hai người phụ nữ "liều yếu đào tơ" mang hẩn lên phòng muốn dứt cả hơi. Rin cũng lon ton chạy sang tìm nó

- Chị Hyo, giờ chị về sao?_Nó đang lau người cho hẩn. (Chỉ lau nửa người trên thôi nha)

- Ừm

- Nhưng chị cũng say rồi. Hay sang ngủ cùng em đi!

- Rin nói đúng đấy. Con qua ngủ cùng con bé đi!_Anna ôn tồn bảo

- Vâng ạ!_Nó khẽ gật đầu._Tí nữa chị qua, em về ngủ trước đi_Rồi nó lại lau người cho hẩn. Nó cứ như một người vợ ấy. Anna cười hiền nhìn nó rồi bỏ về phòng ngủ

- Hì chị không qua cũng được. Ở đây ngủ với anh em cũng tốt_Cô nhóc lè lưỡi rồi bỏ về phòng. Ở lại có nước bị nó xử. Lau người cho hẩn một lúc nó đứng lên

- Xong rồi. Đi ngủ thôi!_Nó định quay đi thì bị hẩn níu tay lại. Nó nhìn lại hẩn, hẩn đang mở mắt thao láo nhìn nó

- Hyo, là cậu sao? Tớ không nhìn lầm chứ?_Hẩn lại thay đổi cách xưng hô rồi

- Không đâu_Nó nhẹ nhàng trả lời. Hẩn đột ngột ngồi dậy rồi kéo nó ngã vào lòng hẩn. Hẩn bây giờ là không mặc áo nha! Va chạm thân thể thế này thật khó chịu. Nó chưa kịp định thần thì phát hiện ra môi nó đã bị hẩn chiếm giữ. Hẩn đang mãnh liệt mà hôn nó. Ôi trời, đây là nụ hôn đầu của nó đấy! Nhưng lạ nha, nó không hề phản kháng mà còn nhiệt tình đáp trả lại nữa. Giây phút này, tim cả hai như cùng đập chung một nhịp vậy. Sau một hồi day dưa, cả hai buông nhau ra. Hẩn ôm nó thật chặt

- Tớ yêu cậu, Hyo_Nó bàng hoàng một hồi rồi cũng trả lời hẩn

- Tớ cũng yêu cậu Rey

Như nghe được đáp án mong muốn, hẩn liền cười thật tươi rồi ngã phịch xuống ngủ. Hẩn say quá rồi, chẳng biết ngày mai tỉnh lại hẩn còn nhớ những chuyện tối hôm nay không nữa. Mà hẩn ngủ nhưng tay vẫn ôm nó rất chặt, cứ như sợ nó đi mất ấy. Dù có muốn thoát nó cũng không thoát được. Thế là cả đêm đó nó

đành nằm trong lòng hắn mà ngủ. Chỉ tội có Rin, chờ nó hoài mà không thấy nó nên sang xem. Thấy nó đang hạnh phúc nằm trong vòng tay anh mình ngủ ngon lành, cô nhóc đành lủi thủi trở về phòng ngủ một mình. Tội nghiệp thật!

58. Chương 28__ Chấm Dứt

Sáng hôm sau, ánh nắng len lỏi qua từng hàng cây, kẽ lá rồi dừng lại trên khuôn mặt hai kẻ đang ngủ say sưa trong phòng. Hắn động người tỉnh dậy. Ánh nắng ban mai chiếu vào mắt làm hắn khẽ nheo mắt. Hôm qua uống quá nhiều rượu nên bây giờ đầu hắn đau kinh khủng. Không những thế, tay hắn cũng tê lăm lăm! Hắn cố rút tay lại nhưng không được. Cảm giác có một vật nặng đang đè trên tay mình, hắn quay mặt qua xem và phản ứng của hắn là. Mắt hắn trợn ngược lên, miệng thì há hốc, răng thiếu điều rớt xuống thối. Câu hỏi hiện ra trong đầu hắn bây giờ là tại sao nó lại ở đây? Và tại sao nó lại ngủ cùng hắn? Hắn bắt đầu cho não hoạt động hết công suất để tìm ra câu trả lời. Mọi chuyện ngày hôm qua lữ lượt kéo về trong đầu hắn. Vậy cái chuyện nó nói yêu hắn không phải là hắn nằm mơ. Là thật. Cảm giác hạnh phúc kéo về trong tim hắn. Hắn nằm xuống rồi tiếp tục ôm nó, ôm rất chặt. Hắn chăm chú nhìn nó ngủ. Hắn cứ như vậy cho đến khi nó khẽ trở người. Hắn liền nhắm tịt mắt mình lại. Bây giờ hắn không biết phải nói hay cư xử ra sao cả. Trước mắt thì cứ giả vờ ngủ đã (Tên này cứ như tên gốc ý). Nó dụi dụi mắt rồi tỉnh dậy, nhìn qua thấy hắn còn ngủ, nó khẽ mỉm cười rồi ngồi bật dậy. Nó trườn người lấy điện thoại trên đầu lên xem, đã 6h15 rồi. Nó phải về nhà và khai báo mọi chuyện thôi chứ không chả biết đám người kia sẽ làm nó ra hình hài gì nữa. Vòng tay của hắn cũng nơi lỏng rồi. Nó bây giờ có thể thoát khỏi hắn. Nó bước xuống giường vươn vai rồi lại quay sang nhìn hắn.

- Đến giờ vẫn chưa tỉnh lại. Uống chi mà lăm thế không biết!_Nó cúi xuống mi nhẹ vào má hắn rồi bỏ đi. Cánh cửa vừa đóng lại thì hắn mở mắt ra. Vậy là hắn không nằm mơ, nó thật sự thích hắn. Hắn vui, hắn hạnh phúc lắm! Hắn cứ nằm đấy, tay ôm lấy má mà lần qua lần lại như thằng điên. “Rầm” Cánh cửa phòng hắn bị đập ra một cách thô bạo và Rin bước vào với khuôn mặt sát khí

- Trịnh Gia Phát, em ghét anh!_Rin chăm chăm nhìn hắn. Hắn thì vẫn đang ngu ngơ không hiểu gì

- Sao lại ghét anh? Anh có làm gì em đâu

- Em ghét anh. Ai bảo anh giành chị Hyo với em. Đêm qua chị đã hứa ngủ cùng em, chỉ vì anh mà chị đã bỏ mặt em. Em ghét anh, em ghét anh Rey_Rin bù lu bù loa lên rồi bỏ về phòng. Hắn thì chỉ biết ngồi đó mà cười khở. Hắn cũng đâu có thiệt thòi, hắn bị Rin ghét nhưng đổi lại hắn được một đêm ngủ cùng nó. Sướng quá rồi còn gì! Hắn lập tức đứng lên và chuẩn bị đi đến trường. Xuống nhà thì hắn không thấy nó đâu nữa. Chắc nó về nhà rồi. Hắn cứ ngỡ nó sẽ ở lại dùng bữa cùng gia đình hắn chứ. Hắn rũ mặt xuống.

- Anh làm gì vậy? Sao không lại ăn sáng?_Giọng Rin oan oan lên_Còn không lo ăn rồi đi gặp tình yêu của anh

- Đừng nói với anh cái giọng trên trời đất nhá! Anh xử đẹp em bây giờ_Hắn giờ nắm đấm đe dọa. Anna vội ra can chứ không hai anh em này xông vào đánh nhau mất

- Hai đứa mau ăn sáng đi rồi đến trường

- Rey, sao bao nhiêu năm gặp lại? Con có cảm tưởng gì khi gặp lại Bi?_Kan vừa ăn vừa hỏi_Dêm qua hai đứa có vượt qua giới hạn chưa?

Hắn nghe ba mình nói vậy thì vội hét lên, mặt thì đỏ còn hơn trái cà chua

- Ba à, không có chuyện đó đâu! Ba đừng nói tầm bậy. Đêm qua con say bí tỉ thì làm gì được chứ

- Ta chỉ hỏi vậy thôi! Con làm gì phản ứng ghê vậy_Kan cười mỉu mó nhìn cậu con trai mình. Sau đó thì nhận được cái lườm chết người của Anna

- Anh lo ăn cơm đi, hỏi chuyện không đâu_Nhận được mệnh lệnh, Kan lập tức ăn cơm. Anna vẫn là nhất mà

Còn ở chỗ nó thì

- Cậu đi đâu cả đêm qua không về hả?

- Ở nhà bé Rin

- Hôm qua chị đã gặp anh Rey chưa?_Bill nhào tới hỏi nó

- Là do mấy người sắp đặt?

- Cái này chỉ có tí xíu công của tụi này thôi_Jen cười trừ._Rốt cuộc là tại sao cậu lại ngủ ở đây

- Đưa Rey về rồi cô Anna bảo ở lại luôn.

- À, ừm. Không có chuyện gì xảy ra chứ?_Ran hỏi. Nó không hiểu nên quay lại nhìn nhỏ nhướn mày

- Rin bảo cậu ngủ cùng với Rey, không có chuyện gì chứ?

- Thì ra đã biết mà còn giả vờ hỏi. Không có chuyện gì_Nó bực bội bỏ lên phòng. Sao bọn người này lại cứ coi nó như phạm nhân vậy không biết? Bỗng nó nhớ ra cái gì đó rồi quay lại nói_Thu xếp đồ đạc đi, chúng ta sẽ chuyển nhà. Mọi chuyện ở đây đã xong rồi. Bill hôm nay em và Joe nghỉ học rồi đi tìm nhà đi. Ở đâu cũng được nhưng tránh cái khu này ra. Chiều đến trường đón bọn chị

- Vâng! Chúng ta chuyển nhà, vui quá đi!_Bill nhảy chân sáo nói. Cái cậu nhóc này vẫn còn trẻ con lắm! Nó bật cười rồi bỏ vào phòng sửa soạn. Hành lí của nó không nhiều nên cũng không mất nhiều thời gian. Sau khi thu xếp đồ đạc xong, nó liền tổng tất cả lên xe của Bill để cho hai đứa nhóc đó đem đến nhà mới giúp nó. Vấn đề ở đây là mấy chiếc xe trong gara này nè. Chắc phải gọi người tới mang đi thôi! Nó đứng dựa lưng vào con mui trần của mình rồi hướng mắt về phía cửa. Nó đang chờ hai con nhỏ kia. Hai nàng kia nhiều đồ quá nên mãi đến giờ vẫn chưa xếp xong. Nửa tiếng sau, hai nàng kia mới đi ra. Và bọn nó lại đảo bước đến trường. Giờ không thể nào mà đi được rồi. 15' không đủ để bọn nó thông thả đi mà nó lại không muốn đi xe nên 3 người bọn nó đang dốc hết sức mà chạy. Thật may, vừa đặt chân đến cổng trường thì cánh cổng cũng đang đóng lại. 3 người bọn nó như cơn gió chạy ào vào trường rồi dừng lại thở phì phò

- Mệt...mệt quá!_Ran vừa thở vừa nói

- Hyo...cậu...cậu ác lắm!_Jen trách nó. Cô nàng thở cũng không ra hơi nữa rồi.

- Hi_Nó nhìn hai con bạn rồi ngẩng mặt lên trời cười thật tươi. Mặt nó hồng hào dưới ánh nắng mặt trời. Nó bây giờ đẹp lắm, lũ con trai trong trường chăm chú nhìn nó qua ô cửa nhỏ. Tên này xô đẩy tên kia để nhìn cho bằng được. Người con gái đẹp như tranh vẽ kia đang cười. Cô cười làm cho cảnh vật xung quanh càng thêm tươi mới, hòa quyện tạo thành một bức tranh thật đẹp. Hẳn-kẻ ngồi bên cửa sổ lẽ nào không thấy được vẻ đẹp đó. Hẳn như ngẩng người ra mà nhìn nó. Bọn con trai trong lớp muốn bay đến cửa sổ mà nhìn nó cũng chẳng dám hó hé. Ác ma đang ngồi đó mà. Họ đành ngậm ngùi mà ngồi vào chỗ hoặc chạy sang lớp khác mà tranh giành thôi! Bọn con gái trong lớp thì đang rất ganh tị với nó. Họ dù có mơ cũng chẳng được như nó. Nhỏ Mai thì khỏi nói. Nhỏ đang rất tức giận. Trước giờ chẳng có tên con trai nào cư xử với nhỏ như vậy cả. Tuy nhỏ không xấu nhưng cũng không thể liệt vào hàng quốc sắc thiên hương. Nhỏ đang rất rất ghen tị với nó. Nhỏ ta đứng lên rồi bỏ đi một nước. Còn tên Khang thì vẫn không có phản ứng gì. Tình hình là anh ta đang nghĩ đến chuyện chia tay nó vì anh ta không thể làm trái lời ba mình. Mà anh ta không cần phải chia tay đâu. Với nó thì anh ta chưa hề tồn tại mà. Trong lớp thì như thế đấy, còn ngoài kia bọn nó thì vẫn vô tư cười nói làm bao chàng phải ôm tim mà nhập viện

- Hyo, chúng ta đi ăn đi! Sáng giờ chưa ăn đói quá!_Ran nũng nịu nhìn nó. Nó thu ánh mắt đang nhìn vào khoảng không xa xăm kia rồi hướng Ran mà nhìn. Nhìn khuôn mặt như chú cún của Ran, nó phì cười. Xung quanh nó chỉ toàn là trẻ con mà thôi. Nó nhìn Ran rồi khẽ gật đầu. Cô nàng Ran nhảy cẫng lên rồi ôm tay nó lôi đi. Jen thì cười cười rồi lôi điện thoại ra

- Anh à, đi ăn đi_Nhỏ gọi cho Jill

- Ừm. Anh xuống liền_Jill tươi cười rồi tắt điện thoại

- Gì vậy?_Wan hỏi
- Đi ăn không? Ba cô ấy đang ở căn tin đấy!
- Họ ở căn tin sao?_Mấy nàng nhà ta bật dậy rồi chạy xuống căn tin tìm bọn nó. Mấy chàng kia khẽ lắc đầu rồi cũng đi theo mấy nàng. Mà người dẫn đầu đoàn không phải ai khác mà chính là hấn. Trên đường đi, họ đi ngang qua lớp của Rin nên tiện thể rủ bọn nhóc đi luôn. Bước vào căn tin, cảnh tượng đập vào mắt bọn hấn là cảnh Jen và Ran đang đua nhau ăn còn nó thì đang ngơ ngác mà nhìn hai nàng. Hai hàng lông mày nó nhíu lại
- Hai cậu học đâu ra cách ăn này vậy?_Tình hình là hai nàng đang không còn kiên nhẫn hay giữ phép tắc gì nữa. Đũa, muỗng và vào chén vang lên những tiếng lanh lảnh.
- Suốt cả đêm hôm qua bọn tớ chỉ uống chứ không có ăn gì nên sốt cả ruột rồi. Sáng nay lại vì cậu bảo xếp hành lí mà không có hột cơm vào bụng đấy. Cậu có biết là đói lắm không?_Ran trừng mắt nhìn nó
- Oh hay nhỉ? Ai bảo cậu uống cho lắm vào rồi trách tớ. Ai bảo các cậu sấm cho lắm đồ để xếp cho lâu. Như tớ không phải tốt sao, chỉ mất có 5'._Nó nói
- Cậu thì tốt rồi. Đồ đạc đếm được trên đầu ngón tay luôn_Jen bĩu môi. Sự thật là như vậy, nhỏ không trách nó được
- 3 người định đi đâu hay sao mà xếp hành lí vậy?_Jill tiến đến hỏi. Bọn hấn kéo ghế ngồi xuống cùng bọn nó
- Về Mỹ._Nó khoanh tay trước ngực nhìn Jill và Wan mà không hề để ý đến sắc mặt của hấn. Hai anh chàng Jill và Wan dựng dầy nhìn nó
- Về Mỹ sao? Sao lại về?
- Đã đến lúc bọn tôi quay về rồi
- Jen và Ran cũng đi sao?_2 chàng ỉu xiu nhìn 2 nhỏ. Mặt thì buồn thiu buồn thiu trông tội nghiệp kinh khủng. Nó nhìn hai người rồi bật cười. Hai nàng kia cũng ôm bụng cười theo
- Ôi, chết mất. Họ cứu tớ với!_Jen chới với nói
- Hahaha, tức cười quá đi!_3 đứa bọn nó cứ cười như thế trong khi mấy người kia thì không hiểu gì cả
- Nè, bộ vui lắm hay sao mà cười hoài vậy?_Jill chống hông nói
- Ôi trời, không vui sao được. Nhìn cái mặt anh lúc này phải nói là tức cười kinh khủng
- Sao? Em...
- Tôi nói đùa thôi! Bọn tôi chuyển nhà_Nó khôi phục lại vẻ nghiêm túc
- Chuyển nhà? chứ hiện giờ 3 người ở đâu? Sao lại chuyển nhà?_Rika hỏi
- Bọn tôi đang ở nhà đối diện với tên Duy Khang_Ran cũng nghiêm túc lại rồi trả lời câu hỏi của Rika. Nghe đến cái tên đó thì máu ghen trong người hấn lại nổi lên. Nó đối với tên đó là như thế nào? Nếu nó thích hấn vậy với tên đó thì sao?
- Cái gì? Ở nhà đối diện với tên đó sao?
- Ủ, ừm. Thì sao? Sao mọi người lại phản ứng dữ dội thế?_Ran tròn mắt hỏi
- À, không có gì! Vậy giờ bọn em định chuyển đi đâu_Wan hỏi
- Cái này không biết à, Bill đang đi tìm nhà_Jen nói rồi tiếp tục lao vào ăn
- À chuyện của chị và cái tên đó, bọn em nghe cả rồi_Rin ôn nhu nhìn nó.
- Có vẻ tin tức truyền nhanh nhỉ?_Nó nói rồi lườm Jen và Ran. Cái tin này không phải do bọn này tung ra thì không còn ai khác.

- Là chuyện gì?_Hắn hỏi. Chuyện gì chứ chuyện về nó thì hắn phải biết. Mà tại sao cả bọn này ai cũng biết mà chỉ có mình hắn không biết chứ
- Chị ấy chỉ đóng giả làm bạn gái của tên đó thôi. Chị ấy phải lấy một vài thứ quan trọng ở chỗ tên đó_Lời Yul nói ra không phải chỉ riêng cả bọn nghe được mà còn lọt vào tai một người khác nữa. Tên đó đau lòng tiến đến chỗ nó
- Hyo có thật không?_Nó ngược mắt lên nhìn tên đó
- Thật. Chúng ta giờ chẳng còn quan hệ gì cả. Kể từ khi ba anh đánh tôi thì đã kết thúc rồi. Vậy cũng tốt, dù gì chúng ta cũng không thể cùng chung sống dưới một bầu trời._Nó khoanh tay trước ngực nói
- Em...
- Từ giờ không cần gặp mặt nhau nữa đâu. Lần sau nếu có gặp lại thì cũng là lúc chúng ta chia súng vào nhau rồi_Nó đẩy nghiêng nói rồi quay phắt mặt đi nơi khác. Dù gì tên đó cũng đối với nó là thật lòng. Nó cũng không muốn tàn nhẫn với anh ta. Tên Khang không còn lời nào để nói đành quay lưng bước đi. Cứ ngỡ mình là người nói chia tay ai ngờ lại ngược lại. Tim anh ta cũng đau lắm nhưng thôi, dù sao cũng phải kết thúc mà. Đây là tình yêu ngang trái. Đáng lẽ từ đầu anh ta không nên yêu nó thì tốt hơn.
- Còn phía nó
- Cậu hơi nhẫn tâm đấy Hyo. Dù sao anh ta cũng yêu cậu thật lòng_Jen ngược mắt nhìn nó
- Giữa tớ và anh ta không thể có từ YÊU. Rồi sẽ đến ngày một trong hai sẽ là kẻ phải ra đi_Nói rồi nó cầm ly sữa lên tu một hơi
- Mà nè, vết thương ở miệng cậu hình như đang sưng lên_Ran nhìn chăm chăm vào nó._Cậu không sát trùng sao?
- Quên mất. Để vậy cũng chẳng sao đâu! Ông ta sẽ phải trả giá thôi_Nó nắm chặt tay lại. Dám động vào nó ông ta sẽ không có đường sống đâu
- Lão già đó dám đánh cậu đến bật cả máu miệng, tớ sẽ không tha cho lão ta_Jen gằn từng chữ, mắt dăm dăm về phía trước
- Là ba của tên đó đã đánh cậu ra vậy sao?_Hắn ôm mặt nó mà suýt xoa. Lúc sáng hắn đã thấy vết thương này rồi nhưng không dám hỏi. Thì ra là bị lão già đó đánh.
- Không sao đâu_Nó đỏ mặt, kéo tay hắn ra rồi quay phắt mặt đi hướng khác. Những lời nói, những hành động của hắn tối hôm qua vẫn in rõ trong đầu nó. Nó bây giờ đang ngượng chín cả mặt
- Ôi mẹ ơi, tình cảm chưa kìa! Chị Hyo đừng có ngại nữa. Cả đêm hôm qua hai người đã ôm nhau ngủ còn gì_Rin lém lỉnh lên tiếng. Nó và hắn thì nhảy dựng lên. Cái con nhóc này sao lại đi phao cái tin đó chứ! Cả bọn liền dùng ánh mắt cười cợt nhìn nó và hắn
- Tiến triển đến đâu rồi_Bun chống cằm hỏi
- O, tiến triển gì chứ?_Hắn hỏi vu vơ
- Đừng có giấu nữa, đã ôm nhau ngủ thì chắc chắn không còn là bạn bè rồi_Ren góp lời
- Ờ thì..._Hắn nhìn sang nó. Nó bây giờ đang cúi gằm mặt xuống đất. Chẳng biết Hyo của thường ngày biến đi đâu nữa rồi. Hắn chả biết nói làm sao nữa_Ờ thì...
- Gì mà cứ ờ thì. Nói mau_Jin thúc
- Thì tỏ tình
- Thì ra cậu ấy vẫn nhớ_Nó nghĩ thầm
- Vậy là thành một cặp rồi chứ gì_Sam reo lên
- Vẫn chưa._Hắn vừa thẹn vừa nói
- Vậy thì bây giờ thành một đôi luôn đi_Sin góp lời

- Ở đây? Khi có cả đám lóc chóc các cậu à?_Hắn tròn tròn mắt nhìn đám người này
- Thì sao? Có người chứng kiến và công nhận cũng tốt chứ sao?
- Ờ...Ừm. Được thôi!_Hắn quay sang nó rồi nâng mặt nó lên
- Hyo, cậu làm người yêu tớ được chứ?
- Ồi ghê chưa, không cần bạn gái mà cần đến người yêu luôn kìa_Jun lên tiếng chọc hắn, lập tức anh chàng được nhận ngay ánh mắt yêu thương của hắn.
- Ý cậu thế nào Hyo?_Hắn thâm tình nhìn nó
- Đồng ý đi._Cái bọn người kia nhao nhao lên làm nó ngượng càng ngượng hơn. Nó khẽ cười rồi nói
- Tớ đồng ý_Nhận được đáp án mong muốn. Hắn liền nhào tới ôm lấy nó. Lòng hắn tràn ngập hạnh phúc, niềm hạnh phúc vô bờ bến. Nó cuối cùng cũng trở thành người yêu của hắn rồi. Bọn hắn thành đôi trong sự chúc phúc của bạn bè. Còn gì hạnh phúc bằng nữa. Ở trong lòng hắn, nó mỉm cười nhẹ nhàng. Nó không nghĩ mình sẽ có ngày này đâu. Thật không tưởng tượng nổi mà. Nó sẽ trân trọng tình yêu này, tình yêu vô bờ mà hắn giành cho nó.

59. Chương 29_ Chuyển Nhà

Bọn nó cứ ngồi tám chuyện ở căn tin đến khi tiết học thứ 2 kết thúc. Điều đó đồng nghĩa với việc bọn nó đã trốn tiết. Thế nhưng bọn nó vẫn chẳng mấy may gì. Sau khi tiếng chuông báo hiệu giờ học kết thúc vang lên, tất cả học sinh trong lớp liền đổ ào ra căn tin. Tất cả ai cũng mắt tròn mắt dẹt mà nhìn bọn nó. Sở dĩ bọn họ có phản ứng như vậy tất cả cũng vì từ trước đến nay bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy bọn nó hay bọn hắn ở căn tin bao giờ. Những tiếng xì xào, bàn tán vang lên. Tất cả đều xoay quanh bọn nó và bọn hắn. Nó mặc kệ, họ muốn nói gì thì cứ nói. Nó chẳng hơi đâu mà quan tâm. Nó lại chú tâm vào ăn. Tình hình là nó đang bị hắn ép ăn. Hắn gọi bao nhiêu là thức ăn ra rồi bắt nó ăn cho hết, vì nó ốm quá mà. Biết không nói lại hắn nên nó đành ngậm ngùi mà đánh chén. Nó đang thưởng thức món ăn thì bị nhỏ Mai phá hỏng

- Tao có chuyện muốn nói với mày_Nhỏ Mai chống nạnh nhìn nó. Đi bên cạnh nhỏ còn có nhỏ Thuận và vài nhỏ khác nữa_Chúng ta ra sau vườn đi
- OK thôi!_Có cơ hội thoát khỏi mấy món ăn này thì nó phải bắt lấy. Nó đứng lên rồi đi theo nhỏ. Bọn hắn cũng đi theo. Ở sân sau trường có hơn 50 tên đang đứng chờ, trên tay tên nào cũng có vũ khí cả. Cái đám người đó trai có gái có. Bọn chúng nhìn như có vũ ý.
- Gọi bọn tôi ra đây làm gì!
- Thù cũ nợ mới chúng ta giải quyết luôn tại đây_Nhỏ Mai rít lên từng chữ
- Tôi có nợ có thù gì với cô chứ. Tôi là người sòng phẳng mà_Nó khinh khỉnh nói
- Không nói nhiều! Lên đi_Nhỏ hất mặt ra hiệu cho đám người phía sau mình. Nó liền xua tay lùi lại
- Từ nào, cái gì cũng phải để bọn tôi chuẩn bị tinh thần đã chứ_Nói rồi nó, Jen và Ran xúm lại
- Hyo cậu nghỉ đi, để bọn tớ giải quyết cho.
- Ồi, vậy là tớ không được chơi sao? Thôi cũng được. Ngồi chiêm ngưỡng là đủ rồi_Nó khẽ cười nhìn Jen và Ran_Giải quyết nhanh tí nhé!
- À mà nè, cho tớ mượn bảo bối của cậu đi. Gắn giảm thanh vào luôn giùm tớ, dù gì đây cũng là trường học mà!_Jen khêu tay nó. Nó nhìn Jen gật đầu rồi lấy trong túi áo trong của mình ra cây súng bảo bối của nó. Nó loay hoay lắp bộ phận giảm thanh vào
- Của cậu này_Nó thấy cây súng cho Jen._Ran, cậu cần vũ khí không?

- Có rồi _Dứt lời Ran cúi người và lấy ra hai con dao găm từ trong đế giày
- Nhanh lên nha! _Nó quay mặt đi về phía bọn hắc
- Em không tham gia sao? _Hắc hỏi nó
- Không, hôm nay em và mọi người sẽ là khán giả _Nói rồi nó ngồi bệch xuống đất
- Hai người đó sẽ không sao chứ? _Jill và Wan đồng thanh. Hai anh này đang rất là lo lắng vì 2 cô bạn gái của mình đang xông pha chiến trường mà
- Đừng quá xem thường bọn nó. Tôi là thần chết thì nó là ác quỷ đấy! _Nó khề nhếch môi. Mắt nó thì hướng về Jen. Cô nàng đang lôi ra một cây súng nữa từ trong túi quần. Cây súng này đã được gắn giảm thanh rồi. Thấy hai cô bạn mình đã chuẩn bị xong mọi thứ nó liền cười nói
- Đừng giết bọn họ nhá! Tàn phế là đủ rồi! _Lời nó nói ra làm bọn người kia chưa đánh đã run _Game STARTS. Lucky!

Sau khẩu hiệu của nó, Ran liền nhào về phía bọn người kia. Trong chốc lát bọn hắc không thấy nhỏ đâu cả, chỉ thấy từng người từng người một ngã xuống. Nhỏ cứ như một cơn gió vậy, vô hình và tàn nhẫn. Những tên kia chưa kịp ra tay đã lần lượt ngã xuống. Trên người là một vết cắt không lớn nhưng lại rất sâu. Máu từ đó chảy ra rất nhiều. Và những vết cắt đó chính là do con dao trên tay Ran tạo nên và người điều khiển con dao đó không phải ai khác mà chính là Ran.

Ran thì như thế còn Jen thì sao nhỉ? Jen không nhào vào bọn chúng như Ran mà đứng ở xa xa và mặc sức nhả đạn. Hai cây súng trên tay Jen cứ giật bắn liên tục. Từng viên đạn bay ra và rơi đúng vào tay, chân và vai của từng tên. Những nơi này tuy không nguy hiểm nhưng máu lại tuông ra xối xả. Nếu không cấp cứu ngay sẽ chết vì mất máu đấy. Nhìn hai nhỏ bây giờ thật giống như lời nó nói. Nếu nó là thần chết có thể cướp đi mạng sống của bất cứ ai vào bất cứ lúc nào thì Jen và Ran chính là hai con quỷ tàn nhẫn. Hai con quỷ không giết người mà làm cho con người ta sống còn không bằng chết. Chỉ 5' sau 2 nhỏ đã xử xong tất cả. Bọn hắc thì ngạc nhiên mà không nói được lời nào. Trước giờ cứ ngỡ hai nhỏ này hiền lành ai ngờ cũng thuộc loại dữ. Con nhỏ Mai hiện đang run sợ nhìn bọn nó.

- Biết tí võ mà đã lên mặt _Jen chống nạnh nhìn nhỏ Mai _Tuy bọn này không biết tài cán của cô đến đâu nhưng nếu động vào bọn này chỉ có đường chết thôi _Nói rồi Jen nhả một phát đạn vào cánh tay của nhỏ Mai. Tiếp theo là Ran, nhỏ phóng một con dao vào chân ả. Máu chảy lênh láng
 - Thôi nào, để cô ta sống mà còn tận hưởng những trò chơi phía sau chứ _Nó đứng lên rồi tiến về phía Jen và Ran
 - Trò chơi? Cậu đã chuẩn bị rồi sao?
 - Rồi. Vào ngày thanh trừng. Nhanh thôi _Nó nói mà cả bọn chẳng ai hiểu gì cả
 - Nhỏ kia, cậu, 2 và ba đang âm mưu làm chuyện gì đấy hả? Đừng gạt tớ ra ngoài nha. Tớ cũng là một thành viên trong gia đình mà _Jen tức giận nhìn nó. Nhiều lúc nhỏ cũng không biết nó hay nhỏ mới là con nuôi nữa
 - Có gì đâu! Chỉ là một trò chơi tớ muốn dành tặng cho nhỏ Mai thôi _Nó cười rồi khoác tay hắc bỏ về lớp
 - Em đang giấu mọi người chuyện gì vậy Hyo? _Hắc nhíu mày nhìn nó. Hắc nhìn thấy trong mắt nó một sự toan tính mà nó lại không muốn mọi người biết chuyện nó đang toan tính đó. Rốt cuộc đó là chuyện gì? Có nguy hiểm đến nó không? Trong lòng hắc chợt dâng lên một nỗi bất an khó hiểu. Chuyện gì sắp đến đây?
- Bọn nó quay lại lớp học và học nốt 3 tiết còn lại. Tiếng chuông báo hiệu giờ học kết thúc vang lên. Nó lại khoác tay hắc ra về trong tất cả ánh mắt của mọi người. Ai ai cũng phải ghen tị với nó và hắc-một cặp trời sinh. Ra đến cổng, nó đã thấy Bill chờ sẵn ở đấy rồi
- Chị à! _Bill vẫy tay gọi bọn nó. Nó liền bỏ tay hắc ra
 - Bye anh nha! Em về đây! _Công nhận nó thay đổi chóng mặt thật. Chỉ có bên hắc nó mới như vậy thôi! Nói rồi nó tọt lên xe của Bill ngồi. Còn nhóc Bill và Joe thì đang đơ ra như cây cơ. Một lát sau mới lắp bắp

- Chị! Gì mà...hai người...anh anh em em ghê vậy?
- Xin trình trọng thông báo với hai đứa, chị và Rey bây giờ là một cặp
- Hura, phải vậy chứ!_Bill nghe xong thì nhảy căng lên. Joe cũng nhiệt tình không kém. Nó thật không tưởng tượng ra hai đứa nhóc lại phản ứng như vậy. Hai đứa này thích hấn đến vậy sao?
- Hyo, tớ cũng không biết Rey là bạn trai cậu hay bạn trai của 2 đứa này nữa._Jen vỗ vai nó rồi thở dài nãy nê. Nó thì chỉ biết cười cười thôi! Chị này bây giờ cười hoài à
- Hai em tìm được nhà mới chưa?_Ran leo lên xe rồi hỏi bọn nhóc
- Rồi ạ. Các chị sẽ bất ngờ cho xem_Bill nói rồi quay sang bọn hấn_Mấy anh chị có muốn đến xem nhà mới của bọn em không?_Bill vừa nói xong thì bị Joe nhéo một cái đầu điên. Sau đó cô nàng đá mắt xuống nó. Nhìn thấy độ đỏ của Joe, bọn hấn cũng đủ hiểu. Nếu nó không đồng ý thì nói gì cũng không được đâu. Hấn cũng hướng mắt nhìn nó. Nó chột giật mình. Sao tất cả lại dồn ánh mắt về phía nó vậy chứ?
- Các cậu làm gì nhìn tớ ghê vậy?
- Chị à, cho bọn em đến tham quan nhà mới của chị nha, nha_Rin bay vào níu tay nó mà nũng nịu
- Thì chị có phản đối đâu. Em thích thì cứ đi
- Hura, chúng ta đến nhà mới của chị Hyo nào!_Rin reo lên rồi nhảy lên chiếc xe BMW do Vicky cầm lái. Bọn hấn cũng lên xe rồi lẩn bánh đi theo sau xe Bill. Chiếc xe của nó cứ chạy mãi. 5' sau chiếc xe của nó chạy vào khu nhà của bọn hấn rồi dừng lại trước nhà bà Ran
- Sao lại đến nhà bà? Chúng ta về nhà thôi!_Nó nói. Chẳng biết 2 cái đứa nhóc này muốn làm gì nữa
- Chúng ta đâu có đến nhà bà ạ! Chúng ta sống ở đây mà!_Bill bình thản nói
- Cái gì?_Nó, Ran và Jen cùng hét lên. Nói như vậy chẳng phải bọn nó sẽ sống cùng khu với bọn hấn sao
- Vậy nhà chúng ta đâu? Lại là nhà cấp 4 nữa hả?_Jen nhìn xung quanh tìm kiếm căn nhà cấp 4. Nhưng quanh đây toàn là nhà cao tầng không à. Vì đây là khu biệt thự mà.
- Đây ạ_Joe chỉ tay vào căn nhà đối diện nhà bà Ran. Nó và 2 nàng kia liền ngược nhìn căn nhà. Là một căn biệt thự rộng khoảng 200 m2. Tường nhà màu xanh. Căn biệt thự này gồm có hai tầng. Ở bên trái căn biệt thự còn có một hồ bơi nữa. Bên phải là một khuôn viên lớn. Ở giữa khuôn viên là một bộ bàn ghế màu trắng được đặt dưới một cây đại thụ có tán cây khá rộng. Ở đây sao lại không có hoa nhỉ? Chắc nó phải tự tay trồng một vườn hoa mới được
- Không chơi nhà cấp 4 nữa sao?_Nó nhìn căn biệt thự rồi hỏi
- Không ạ. Nhà cấp 4 ở đây xấu quá! Phải chơi cái gì nó đồ sộ và đẹp đẽ tí ạ_Bill tí tởn nói. 2 đứa nhóc này đã dành cả buổi để đi tìm nhà đấy! Một phần vì hai người này cũng muốn ở gần bà và bọn hấn nên mới chọn nhà ở đây chứ trong cái thành phố này, tìm nhà cấp 4 đẹp mắt cũng dễ thôi.
- Vào xem sao?_Ran nói rồi dẫn đầu đoàn tiến vào.
- Mọi người cứ thoải mái mà xem, bọn em đi mua ít đồ về làm tiệc chuyển nhà đây_Bill nói rồi nắm tay cô bạn gái lôi đi. Còn nó thì bị hai nàng kia kéo đi khắp nơi
- Biệt thự ở đây khác hẳn bên Mỹ Hyo nhỉ?_Jen tíu tít hỏi nó
- Ừm._Nó khẽ gật đầu. Quả thật rất khác. Nhìn căn nhà đậm chất phương đông. Nàng Ran của chúng ta lại chạy khắp từ phòng này sang phòng khác. Nhìn nhỏ chẳng khác gì một đứa con nít cả.
- Bọn em thật sự sẽ sống ở đây sao?_Hấn khều tay nó
- Ừm.
- Tốt quá rồi! Anh có thể an tâm hơn rồi. Lúc trước chẳng biết em ở đâu nên anh hơi lo_Hấn làm bộ mặt cún con
- Hi, em đảm bảo bọn anh sẽ cấm trụ ở nhà em luôn cho coi

- Điều đó là tất nhiên rồi_Hắn hất mặt

- Được rồi! Em cũng chả biết kết cấu ở đây ra sao nên không phục vụ được gì đâu nha! Cứ ngồi thế mà chơi đi_Nói rồi nó đi một mạch lên lầu. Phòng nó là phòng đầu tiên ngay khi lên cầu thang. Nó mở cánh cửa rồi bước vào. Va li của nó đang ở trên giường. Phải bày soạn mọi thứ nữa! Chán thật, thu vào rồi lại bày ra. Mong cho nó đừng có chuyển nhà nữa không thôi lại phải khổ cái thân. Sau khi sửa soạn xong mọi thứ, nó vơ đại cái quần Jean lưng cao cùng chiếc áo phông trắng rồi bỏ vào nhà tắm. Nó phải ngâm mình trong nước để phủi đi mệt mỏi đã. Sau 30' nó bước ra. Nó chải lại mái tóc của mình cho thẳng mượt, tết mái tóc trước của mình thành một bím nhỏ rồi dùng kẹp cố định một bên trên đỉnh đầu. Nhìn nó bây giờ thật cá tính. Đôi chân trần trắng trẻo không chút gì che đậy, vòng eo thon thả và khuôn mặt xinh đẹp như tiên nữ giáng trần. Phải nói là ông trời đã rất ưu ái nó, mọi nét đẹp trên thế gian này đều bị nó nắm giữ. Mọi sinh vật tồn tại trên đời này đều phải ganh tị với nó dù đó là vật hữu giác hay vô giác, hữu hình hay vô hình. Nó xỏ đôi dép mang ở nhà vào rồi ung dung bước xuống. Hắn phải chết sững mà nhìn nó, vì nó quá đẹp và cuốn hút mà. Mấy anh chàng kia cũng ngỡ ngàng nhưng với họ, họ quan niệm “vợ là trên hết” nên sắc đẹp của nó không thể nào làm lung lay con tim cũng như ý chí của họ được. Nó chỉ đứng hàng thứ 2 trong mắt họ thôi. Nó không quan tâm, nó chỉ cần biết có một người chết mê chết mệt nó là được rồi. Nó chỉ cần ánh mắt và sự quan tâm của một người thôi. Và người đó không ai khác chính là hắn.

- Mấy cô nàng kia đâu rồi?_Nó hỏi

- Ở trong bếp ấy! Các nàng ấy đang nấu ăn_Jun vừa chỉ tay vào bếp vừa nói

- À ừm. Tớ vào giúp họ mà các cậu cũng nên giúp bọn tớ một tay chứ, phải không Rey?_Nó hỏi hắn và hắn vô thức gật đầu

- Vậy các cậu giúp bọn tớ dọn bàn nha! Nhé anh?_Nó lại hỏi hắn. Chị này đang lợi dụng tình cảm nè. Sử dụng Mỹ nhân kế với hắn ý mà. Và hắn lại vô thức trả lời

- Ừ...Ừm_Nó hài lòng mỉm cười rồi đi vào bếp. Nó vừa đi khỏi thì cả bọn xông vào đánh hắn tới tấp. Giờ hắn mới hoàn hồn và ra sức chống trả

- Sao lại đánh tớ?_Hắn vừa nhăn mặt vì đau vừa nói

- Cậu là đồ mê gái. Sao Hyo bảo gì cậu cũng ừ vậy?_Bun vừa đánh hắn vừa nói

- Cô ấy bảo gì?_Câu hỏi của hắn làm bọn người kia sốc toàn tập. Jun cố kiềm nén cơn giận và kể lại cho hắn nghe. Hắn phải thừa nhận là hắn đã chết mê chết mệt nó rồi. Nhưng biết làm sao bây giờ? Hắn không kiềm chế nổi

- Lỡ hứa rồi thì đành đi làm vậy

- Cậu làm một mình đi. Là cậu hứa mà_Wan hất mặt

- Các cậu nữ bội bạc thì đừng trách tớ độc ác. Tớ sẽ gọi mấy cô bạn gái của các cậu trừng trị các cậu một lần cho biết mặt_Nói rồi hắn đứng bật dậy và toan bỏ vào bếp nhưng đã bị bọn người kia cản lại. 9 người kia dành tặng cho hắn những ánh mắt yêu thương nhưng hắn chẳng thấy sợ

- Giờ các cậu có làm không?

- Làm_9 người đồng thanh rồi tản ra mỗi người làm một việc. Trong lòng thì không ngừng rửa hắn. Tối hôm đó, cả bọn đã có một buổi tiệc khá hoành tráng. Các bậc phụ huynh của chúng ta cũng được mời sang chơi, có cả ông bà Ran nữa. Kelly và Ken cũng an tâm phần nào vì cô con gái của mình chuyển về sống gần nhà mình. Cô đã không phải lo lắng như trước đây nữa. Bây giờ cô đã có thể gặp nó bất cứ lúc nào. Đó là một điều đáng mừng. Mọi người ai nấy đều rất vui vẻ. Họ chơi đến 11h khuya thì tan rã. Các bậc phụ huynh thì ai về nhà nấy. Ông bà Ran đã về từ sớm rồi. Hai người cũng đã lớn tuổi rồi nên không thể thức khuya được. Chỉ còn bọn hắn và bọn nó thôi. Khung cảnh bây giờ thì khỏi nói. Ai cũng có đôi có cặp, trông rất hạnh phúc. Rin đang ngồi bên cạnh Vicky và nhẹ nhàng đút trái cây cho Vicky ăn. Chàng Vick nhà ta thì cứ há miệng để cho Rin bỏ trái cây vào rồi nhai ngấu nghiến. Cặp thứ nhất là thế. Cặp thứ 2 là cái cặp đang tình tứ không kém, đang ngồi ở bên cạnh cái cặp vừa rồi. Là cặp của Jun và Rika. Hai cái người này đang uống rượu. Nếu uống rượu một cách bình thường thì không nói chi nha! Tình hình là hai người đang móc tay vào nhau mà uống. Có lúc Jun con nốc rượu rồi truyền qua cho Rika bằng cách hô hấp

đấy. Bọn nó thấy mà nổi cả da gà da vịt. Tình tứ đến thế là cùng. Cặp tiếp theo là Bun và Sin. Hai người này có vẻ nhẹ nhàng hơn. Chỉ là nắm tay nhau rồi thủ thủ cái gì đó thôi. Chỉ là cấp độ yếu không đáng nói. Cặp kế tiếp là Jen và Jill. Hai cái người này thì trầm thôi. Chỉ đơn giản là cả hai cùng đeo một tai nghe rồi cùng xem một bộ phim tình cảm trên mạng thôi. Thay vì đi đến rạp thì họ lại xem phim ngay tại nhà ý mà. Kế tiếp là Ran và Wan. Nếu mấy người kia tình tứ bao nhiêu thì hai cái người này lạnh lùng với nhau bấy nhiêu. Hai người này đang đua xe trên mạng, và không biết thế nào mà hai người lại trở thành đối thủ với nhau. Hai người cầm hai cái điện thoại và bắt đầu đua. Cũng chả biết họ đua thế nào mà chốc chốc lại liếc nhau đến nỗi cảnh vật xung quanh và bọn nó cũng muốn cháy chứ nói gì đến 2 kẻ ấy. Lâu lâu lại có những tiếng chí chóa vang lên từ 2 người. Đến cặp kế tiếp, cặp này là Joe và Bill nè. Cô nàng Joe của chúng ta rất thích chăm sóc óng tay. Vì thế móng tay của nhỏ lúc nào cũng đẹp và sáng bóng. Và hiện tại trước mặt nhỏ là những dụng cụ cần thiết cho cái công việc chăm sóc tay đó. Nhưng nhỏ không hề động tay vào nha. Người làm việc đó không ai khác chính là chàng Bill của chúng ta. Cậu nhóc đang rất khéo léo và tỉ mỉ sơn móng tay cho Joe. Có vẻ trình độ của cậu nhóc cũng cao lắm đây. Ngón nào ngón nấy đều trông rất đẹp. Chắc ngày nào cũng làm nên trở thành thói quen rồi. (tg phải học hỏi thôi!). Quan sát tiếp nào. Cặp tiếp theo là cặp của Jin và Ryna. Nhey cậu em tình tứ và chơi nổi bao nhiêu thì người anh lại trầm bấy nhiêu. Ai ai cũng biết, Jin thích nhất là đọc sách và cậu ta cũng rất thông minh. Và hiện giờ Jin và Ryna đang chăm chú nhìn vào màn hình laptop. Cả hai đang vắt hết chất xám trong não để giải đáp cho câu hỏi trên mạng. Câu hỏi như thế này. Nếu có hai đường đi, một đường màu trắng và một đường màu đen. Bên đường màu trắng có một con sư tử đứng giữ, bên đường màu đen có một con hổ đứng giữ. Cả hai con đều đang rất đói. Vậy bạn sẽ chọn đường nào trong hai đường để đi? (Các bạn sẽ chọn đường nào? Theo mình chắc mình sẽ kiếm cái cây nào thật cao rồi leo lên đó ngồi cho chắc) Và hai anh chị nhà ta đang đau đầu bức tốc vì câu hỏi ấy đấy. Tiếp theo là cặp của Ren và Sam. Hai anh chị này đang cầm một cuốn truyện tranh hài và cùng đọc. Chị Sam nhảy luôn vào lòng anh Ren mà ngồi đọc truyện. Lâu lâu hai người cùng cười lên một tiếng thật là sảng khoái. Cặp tiếp theo là cặp của Yul và Laysi, hai đứa nhóc này thì đang tập trung đánh cờ vua. Hai người đánh cũng hơn 10 ván rồi. Và kết quả đều là Laysi thắng. Chả biết trình độ của nhóc Yul đến đâu nữa. Chơi dở quá trời! Và cặp cuối cùng chính là cặp của nó và hần, có lẽ cặp này ít gây chấn động nhất nè. Nó hiện đang ngồi trong lòng hần, dựa lưng vào ngực hần, mắt thì chăm chú mà nhìn mấy người kia. Còn hần thì vòng tay ôm nó thật chặt, tham lam ngửi lấy mùi hương của nó. Trên người nó phảng phất mùi hoa oải hương làm hần mê mẩn. Hần và nó cứ ngồi như thế mãi một lúc sau, nó ngược mặt lên nhìn hần

- Anh à, có nên gọi cho bệnh viện tâm thần đến hốt mấy người này đi không? Em thấy không ổn

- Đúng là không ổn. Hay chúng ta cùng chơi một trò chơi đi

- Trò gì?

- Quay chai uống rượu

- Ý hay đấy!_Nó reo lên rồi bọn nó bắt đầu thực hiện. Cả đám tụ tập dưới sàn. Người quay đầu tiên là nó, kẻ trúng chính là Jen. Cô nàng đã phải uống hết ly rượu mà nó rót cho. Nhà nó thì không sợ hết rượu đâu. Nó vừa bảo vệ sĩ ở Devil đưa đến tận mấy thùng mà. Uống đến sáng cũng chưa chắc đã hết đâu. Bọn nó cứ nốc rượu như thế cho đến khi người nào người nấy đều say bí tỉ. Nó là người uống ít nhất nên vẫn còn tỉnh táo. Nó phải nai lưng ra mà đưa các cô gái của chúng ta trở về phòng. Rồi lại phải mang chăn mền ra đắp cho các chàng trai kia. Thật là khổ cho nó mà! Rồi nó lại phải bỏ hơi sức ra mà dọn cái bãi chiến trường do cái bọn đó tạo ra nữa. Chén bát, vỏ rượu, sàn nhà...Có rất nhiều thứ phải làm. Nó khẽ thở dài rồi xắn tay áo lên. Mà khoan, hình như nó quên làm chuyện gì rồi nhỉ? À đúng rồi...Nó đã nhớ ra. Nó tiến về phía hần, nó khẽ cúi người rồi hôn lên môi hần một cái thật nhẹ rồi cười tươi

- Ngủ ngon nhé anh yêu!_Nó nhỏ nhẹ nói. Rồi nó đứng lên và bắt tay vào công việc. Nó vừa rời đi thì hần mở mắt ra rồi nhìn theo bóng lưng nó. Trong mắt hần ánh lên tia nhìn hạnh phúc. Khi bóng dáng người con gái ấy khuất sau bức tường thì hần cũng nhắm mắt lại và chìm vào giấc ngủ. Còn nó, sau 2 tiếng đồng hồ dọn dẹp thì trở về phòng tắm rửa rồi đánh một giấc tối sáng.

60. Chương 30__ Âm Mưu Thâm Độc

Đêm qua nó là người ngủ trễ nhất nhưng sáng hôm nay nó lại là người dậy sớm nhất. Đờn nó có cái nghịch lý thế đấy ạ. Nó chuẩn bị bữa sáng xong xuôi rồi ra cái bàn nơi khuôn viên mà ngồi. Bây giờ cũng đã 7h rồi, nó thông thả mở điện thoại ra xem. Chấm đỗ trong màn hình nó đang di chuyển về phía đông. Rồi bỗng nhiên chấm đỗ đó dừng lại tại một vùng khá xa thành phố, phải mất khoảng nửa tiếng đi xe chứ không ít. Nhưng với nó chắc không tới 20' đâu. Nhưng chỗ đó chẳng phải là bãi đất hoang sao? Ông ta làm gì ở đó

- Chẳng lẽ... Trong đầu nó thoáng qua một suy nghĩ. Nó chạy thật nhanh về phòng. Nó quơ lấy con dao và cái áo khoác rồi bỏ đi. Vừa xuống dưới thì nó gặp mặt hấn. Hấn giờ mới tỉnh lại, tay thì đang ôm lấy đầu. Nó đang vội nên chỉ buông cho hấn hai câu rồi bỏ đi

- Thức ăn trên bàn đấy! Em có việc nên đi đây!_Hấn chưa kịp ú ớ gì thì nó đã biến mất dạng. Nó đi đâu vậy chứ? Nó lên xe rồi phóng đến cái nơi mà lão đang có mặt. 20' sau nó đến nơi. Nơi đây là một bãi đất hoang nhưng cây cối cũng tự mọc um tùm. Giữa cái đám cây đó có một căn nhà gỗ mà không ai biết. Lão ta đang ở trong đó cùng với một vài tên áo đen nữa Bên ngoài cũng chẳng có ai canh gác, có vẻ mấy người đó đang bàn chuyện quan trọng lắm, không muốn ai nghe thấy nên mới đuổi bọn vệ sĩ đi. Cũng tốt, nó có thể tự do mà nghe lén. Nó nhẹ nhàng tiến đến chỗ cửa sổ, áp tai vào vách và lén nghe mọi chuyện. Có tiếng nói vang lên

- Mọi sự sao rồi?

- OK. Khi bên Mỹ chấp choạng tới, tôi sẽ cho người bắt cóc vợ ông ta và giết ả. Sau đó thì giá họa cho Queen tỷ. Ông ta và Queen tỷ sẽ đấu đá nhau và chúng ta chỉ cần há miệng chờ sung thôi!

- Làm sao ông có thể giá họa cho Queen tỷ chứ!

- Nhờ cái này_Cái gì vậy nhỉ?

- Phi tiêu hình bông tuyết. Làm sao ông có nó

- Năm xưa, tôi đã nhặt được phi tiêu này tại nơi mà chị Linh của tôi đã đổ máu

- Có cái này thì quá tốt rồi! Lão già đó sẽ bị lừa vào tròng thôi! Lão ta yêu vợ lắm!

Mấy tên trong đó cứ mãi bàn kế mà không hề biết kế hoạch của mình đã bị lộ. Nó liền lách vào một bụi rậm và gọi cho ai đó. Một lát sau, nó nhìn vào căn nhà gỗ đó rồi khẽ cười

- Tôi sẽ cho ông biết thế nào là gây ông đập lưng ông_Nó đã tính toán tất cả và một kế hoạch đã vạch ra trong đầu nó. Nó như nhìn thấy một màu đỏ trước mắt nhưng nó không thể nào ngờ được nó tính thế nào cũng không bằng ông trời. Nó không hề nhận ra một điều rằng nó đóng vai trò rất quan trọng trong kế hoạch của nó. Nếu nó vắng mặt, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Và ông trời đã không thương nó rồi. Nó vừa quay lưng bước đi thì dừng ngay mặt cái kẻ không còn xa lạ gì với nó nữa. Là Duy Khang

- Hyo! Sao cậu lại ở đây?

Nó chưa kịp trả lời thì cánh cửa gỗ mở ra. Lão Phạm trừng mắt nhìn nó. Lão liền hô hoán lên để đám vệ sĩ biết mà quay lại. Kì này thì nó khó mà thoát rồi. Nó là phạm liễu yếu đào tơ nhưng nó không hề yếu đâu nhá! Nó liền nhào vào mà đánh bọn người kia, đánh tới tấp. Từng tên lần lượt ngã xuống. Mắt nó rục lên một màu đỏ của máu. “Đoàng” Âm thanh khô khốc vang lên. Nòng súng trên tay lão Phạm bốc khói. Nó nhận ra viên đạn đang bay về phía mình nên nhanh chóng lách người. Viên đạn bay sượt qua tay nó làm tay nó bật máu. Nó khẽ nhăn mặt ôm tay. Cái đám người kia nhân lúc đó cũng bay vào mà đánh nó. Nó đánh trả lại nhưng cuối cùng cũng đành chịu thua. Nó đang bị thương lại còn bị mất thế, khó mà xoay sở tình huống được. Nếu lão ta không chơi xấu như thế thì có lẽ nó đã không thua như vậy. Người cầm đầu Killers không phải là hạng thường đâu. Nếu đường đường chính chính mà đấu thì cái bọn này không thấm gì với nó đâu, ngay cả lúc nó đang bị thương cũng thế

- Hôhồ, Con nhỏ này sao lại vác mặt đến đây? Cô đã nghe lén được gì?_Ông ta nâng cằm nó hỏi. Nó tức giận phun cho ông ta một bãi nước miếng

- Bẩn thỉu, đừng đụng vào tôi. Quân đánh lén

- Hừ_ “Chát” Ông ta vung tay tát nó. Máu từ miệng nó chảy ra_Đem con nhỏ này nhốt vào trong rồi gọi bé Mai tới. Để nó cho con nhỏ này một bài học

Một tên áo đen lập tức vâng một tiếng rồi đem nó trối lại và ném vào trong căn nhà gỗ đó. Tên Khang đau xót nhìn theo nó. Trong khi nó đang bị bắt như thế thì bọn hắn vẫn đang nhàn nhạp mà dùng cơm, chẳng hay biết gì. Rồi chuyện gì sẽ xảy ra đây? Các bạn hãy đón xem chương sau nhé!

61. Chương 31_ Sao Anh Lại Làm Vậy

Trưa hôm ấy, bọn hắn vẫn không thấy nó về nên rất lo. Điện thoại thì chỉ nhận được tiếng nói lãnh lút của cô nhân viên tổng đài. Cả bọn bắt đầu nháo nhào đi tìm nó. Một chút manh mối cũng không có, biết tìm nó ở đâu bây giờ? Ở Việt Nam thì vậy còn ở Mỹ thì sao?

Xác mẹ Jen vừa được tìm thấy. Trên thi thể của bà còn lưu lại cái phi tiêu hình bông tuyết nữa. Ba Jen sau khi nhớ ra cái phi tiêu đó là của ai liền lập tức cho tập hợp lực lượng và bay về để trả thù cho vợ. Nick và Jane dù biết rõ đó là ai nhưng cũng không nói ra. Nếu nói ra ba Jen sẽ vì nó mà dừng cuộc chiến này mất. Họ không muốn mẹ họ ra đi oan ức như vậy. Jen và các bạn không hề biết gì về cuộc chiến này. Họ đang dốc sức đi tìm nó. Vậy là sắp diễn ra cuộc đại chiến rồi và người duy nhất ngăn cản được cuộc đại chiến này chỉ có nó mà thôi nhưng giờ nó lại bị bắt thì làm sao mà ngăn cản cơ chứ? Liệu ba mẹ nó và ba nuôi nó có chém giết nhau không? Dù ai trong số họ ra đi thì người đau khổ nhất cũng là nó mà thôi!

Quay lại với nó nha. Trong cái căn nhà gỗ đó

Người nó be bét máu, khắp người chỗ nào cũng bị rách. Nó đã bị nhỏ Mai quất roi vào người. Đau lắm rất lắm nhưng nó không thốt lên một tiếng rên rĩ nào. Nó cứ cắn chặt răng mà chịu đựng. Tối hôm đó cũng chỉ có tên Khang là ở lại với nó. Tên đó lo cho nó lắm, không dám để nó ở lại với một đám sắc lang nên phải ở lại với nó. Dù sao thì tình cảm 2 năm dành cho nó không thể vứt bỏ trong một sớm một chiều được

- Xin lỗi...vì đã phụ lòng anh_Nó cố nói. Duy Khang hơi bất ngờ rồi cũng mỉm cười nhẹ

- Không sao đâu. Anh cũng không thể làm trái lời ba mình

- Anh...nói với ông ta...giết tôi đi...nếu không để tôi thoát...thì ông ta và con nhỏ đó sẽ không có...không có ngày nào sống yên đâu

- Em rốt cuộc là ai?_Tên Khang nhìn chằm chằm vào nó

- Anh...không cần biết! Kế hoạch của bọn anh...sẽ...sẽ không thành công đâu

- Không! Nó đã thành công một nửa rồi. Ông ta đang trên đường về đây. Gần đến nơi rồi! Ngày mai 8h cả hai, ông ta và Queen tỷ sẽ chết

- Cái gì? Sao có thể?_Nó ngạc nhiên la lên

- Ba anh đã đặt sẵn tay bắn tỉa rồi. Ngay khi một trong hai ngã xuống thì người kia cũng ra đi theo

- Thâm độc thật!_Nó cười chua chát. Chính nó đã dẫn 2 người 3 và mẹ nó đến bước đường này.

- Em ngủ đi. Anh sẽ canh cho em ngủ

- Anh tốt...tốt với tôi quá đấy! Nhưng dù sao...cũng cảm ơn...và xin lỗi. Nếu anh không phải kẻ thù của tôi...có lẽ...có lẽ tôi đã yêu anh rồi...Tất cả là do...là do ông trời định đoạt_Nói rồi nó khẽ nhắm mắt lại. Dây trói chân tay cũng đã được Duy Khang cởi cho nó rồi. Nó có cảm giác tên này có thể tin tưởng và nó yên tâm đi vào giấc ngủ. Nó mặc kệ mọi chuyện, giờ cũng chẳng có cách nào để thoát thôi thì cứ ngủ đã. Chuyện của ngày mai, ngày mai hẳn hay.

Cả đêm hôm đó, bọn hắn không ngủ mà đi tìm nó. Nhưng kết quả của cuộc tìm kiếm vẫn là con số 0 tròn trịa

- Rốt cuộc Hyo đã đi đâu kia chứ?_Hắn ôm đầu. Trong lòng lo lắng không thôi

- Ôi em tôi_Bun ngồi phịch xuống đất. Bỗng điện thoại của bọn hắn đồng loạt vang lên. Và những cuộc gọi đó đều mang một nội dung duy nhất là bảo bọn hắn quay về và chuẩn bị cho cuộc đại chiến. Kelly và Ken vẫn chưa hay biết gì về vụ mất tích của cô con gái mình. Bọn hắn dù trong lòng rất lo cho nó nhưng việc trước mắt bây giờ chính là cuộc đại chiến vào ngày mai. Bọn hắn phải giả quyết xong cái chuyện đó rồi mới tiếp tục đi tìm nó.

Sáng hôm sau, Ran, Jen, Bill và Joe uể oải trở về nhà

- Rốt cuộc vẫn không tìm thấy! Chị Hyo cứ như bốc hơi rồi ý

- Con nhỏ đó đi đâu mới được chứ? Còn bọn người kia nữa! Nghe nói hôm nay có cuộc quyết đấu gì đó mà. Ran cậu gọi cho họ thử xem_Jen mệt mỏi ngã người ra ghế rồi nói. Ran lập tức làm theo lời Jen. Cô nàng gọi cho Wan

- [Anh nghe đây!]

- Nghe bảo hôm nay anh có cuộc quyết chiến à? Ở đâu thế?

- [Ở xyz]

- Có cần bọn em giúp không?

- [Không đâu. Tìm kiếm Hyo cũng đủ làm em mệt rồi. Em tranh thủ nghỉ ngơi đi. Bọn anh sẽ giải quyết nhanh thôi! Còn phải giúp bọn em tìm Hyo nữa chứ! Mà vẫn chưa có tin tức gì và Hyo sao?]

- Vẫn chưa. Mà thôi, anh lo chuẩn bị đi. Cẩn thận nhé!

- [Ừm. Bye em]_Ran cố nở một nụ cười gượng rồi tắt máy

- Chị Hyo tóm lại đã đi đâu chứ?_Bill bực dọc đấm vào sofa

Tại căn nhà gỗ đó. Bây giờ đã 7h10 rồi. Cánh cửa gỗ lại bật mở lần nữa. Con nhỏ Mai bước vào, theo sau còn có một tên cao to nữa

- Anh đi ra đi. Đến giờ con nhỏ này vui vẻ rồi

- Em tính làm gì cô ấy_Tên Khang trừng mắt nhìn em mình

- Cho cô ta cảm thụ trước khi chết_Rồi nhỏ đó quay sang cái tên đứng sau ả_Cứ chơi cho thỏa thích nhé!

- Vâng thưa tiểu thư

- Anh, chúng ta ra ngoài nào

Duy Khang ngáp ngừng nhìn nó rồi không biết hắn suy nghĩ gì mà bế thốc nó lên rồi chạy đi.

- Chặn bọn họ lại_Nhỏ Mai la lên. Mấy tên áo đen liền bao vây lấy nó và Khang. Tên nào nhào vô cũng bị Khang đá bay đến 1m. Số lượng những kẻ vây quanh 2 người ngày càng thưa thớt. Duy Khang vùng chạy, trên tay bế nó hướng xe mà đến. Anh ta đặt nó vào xe rồi phóng xe đi mất vút. Nhỏ Mai chỉ biết trợn trừng mắt mà nhìn theo bóng dáng chiếc xe đang khuất dần. Ngồi trong xe, nó cứ nhìn Khang không hiểu

- Sao anh lại làm vậy? Anh dám chống lại ba mình sao?

- Anh thà chống lại ba còn hơn để em gặp nguy hiểm

- Anh biết nếu anh cứu tôi thì ba anh sẽ chết không?

- Nếu ông trời đã muốn ông ấy chết thì anh cũng chẳng thể làm gì. Em cứ làm những điều em muốn._Duy Khang quay qua nó cười tươi rồi tập trung lại xe._À, điện thoại em ở đằng sau đấy!

Nó nghe anh ta nói thì nhìn ra phía sau tìm kiếm điện thoại. Nó gọi cho bọn hắc nhưng không ai bắt máy, gọi cho ba mẹ, cho ba nuôi, gọi huynh, gọi tẩu nó nhưng kết quả vẫn vậy. Nó liền gọi cho Ran. Trong lòng thầm cầu nguyện cho nhỏ bắt máy và hi vọng của nó đã được đền đáp

- [Hyo, cậu đang ở đâu thế?]-Ran hốt hoảng hỏi

- Ran, cậu hãy đến..._Nó đang nói thì ngừng lại._Chúng có tay bắn tỉa. Nếu chẳng may đánh động đến chúng thì mọi người sẽ gặp nguy hiểm mất_Nó suy nghĩ

- Hyo, anh không thể đưa em đến đó được. Họ đang ở XYZ_Khang nói

- XYZ? Ran, bảo Jen tập hợp tất cả lực lượng chúng ta hiện có ở đây rồi kéo đến cuối đường XYZ. Khi nào có tiếng súng vang lên thì cho bao vây tất cả các ngõ thoát khỏi con đường đó_Nó hét qua điện thoại_còn cậu thì hãy đến đường XXX đón tớ. Nhanh lên chúng ta không còn nhiều thời gian đâu.

- [Ừm]

Chiếc xe của nó bon bon đến đường XXX

- Sau này anh tính sao? Nếu quay về, anh sẽ chết mất_Trong khi đợi Ran, nó quay sang nói chuyện với Khang

- Nếu ba chết, anh sẽ đi theo ba. Dù sao thì ông ấy vẫn là ba anh.

- Vậy cho phép tôi kết liễu mạng sống của anh ở đây nhé!_Nó rút trong đế giày mình ra một con dao, cầm tay trái Khang lên rồi mạnh tay cứa vào động mạch của anh. Máu chảy ra ối ối. Sau đó, nó thô bạo xé rách vạt áo sơ mi của Khang rồi băng bó lại vết thương cho anh ta.

- Từ hôm nay Phạm Duy Khang đã chết. Trên đời này chỉ còn Dương Hàn Gia Vinh-anh trai của em thôi! Anh...không được nghĩ đến cái chết đấy! Anh phải vì đứa em gái bé bỏng này của anh mà sống nếu không em sẽ hận anh suốt đời_Nó nói một tràng rồi ôm lấy Khang, con người đã được nó quyết định đổi tên thành Vinh (gọi là Vinh luôn nhé) Vinh vẫn còn lơ lửng ở nơi đâu ấy! Đừng một cái có tên mới, rồi lại có một cô em gái xinh đẹp như nó thì sao mà không ngờ ngàng được chứ

- Anh à, anh hãy sang Mỹ và sống một cuộc đời mới đi! Hãy sống vui vẻ và kiếm cho em một người chị dâu nhé!

- Hyo à!

- Em là Bi. Tên thật của em là Dương Hàn Mỹ Anh đấy! Em đã hồi phục trí nhớ! Anh là người đầu tiên biết chuyện này đấy! Anh trai của em

Nghe hai từ anh trai mà tim Vinh thắt lại. Từ người dưng trở thành người yêu rồi trở thành người yêu cũ bây giờ lại trở thành anh trai. Quá shock. Nhưng cứ như lời nó nói vậy. Bây giờ cũng đến lúc quên hết quá khứ và sống vì tương lai rồi. Nếu nó đã muốn thế thì anh sẽ sống đúng nghĩa một người anh trai của nó cho nó xem

- Được thôi! Em gái ngoan của anh. Anh sẽ sang Mỹ. Sau này quay về, anh sẽ mang chị dâu về cho em_Vinh xoa đầu nó. Nó nhìn anh cười hiền. Dù bị mất máu khá nhiều nhưng khuôn mặt nó bây giờ hồng hào đến lạ kì.

Từ xa có chiếc xe chạy về phía bọn nó

- Ran đến rồi! Em đi đây! Anh phải hứa với em sẽ sống thật tốt nhé Dương Hàn Gia Vinh, anh trai của em

- OK. Em đi đi. Nhanh lên, mọi người đang đợi em đấy!

- Vâng_Nó mở cửa xe bước xuống. Ran lập tức chạy đến bên nó, có cả Bill và Joe nữa

- Chị à, ai đã làm chị ra nông nổi này_Bill cuống cuống hỏi nó

- Đừng hỏi nữa. Đi mau thôi!_Nó bám vào Bill rồi đi

- Ồ, cái tên này..._Ran thấy Vinh thì khựng lại

- Anh trai tớ đây! Anh ấy sắp sang Mỹ nên đến chào tạm biệt tớ thôi_Nói rồi nó đưa tay tạm biệt anh
 - Cậu ta là anh trai cậu sao?
 - Ừm. Anh ấy là Gia Vinh.
 - Hiểu rồi_Ran cười. Đó là cách nó tha thứ ột người, cũng là cách nó chấp nhận một người. Ran liền quay qua vẫy chào Vinh_Chào anh nha_Khang cũng vẫy tay chào nhỏ. Cuộc sống mới của anh bắt đầu một cách âm áp như thế đấy
 - Tạm biệt em, tình yêu đầu của anh_Vinh nói trên môi nở nụ cười rồi phóng xe đi. Bọn nó cũng phóng xe với tốc độ cao nhất có thể. Mạng sống của những người mà nó yêu thương đang nằm trong tay nó. Liệu nó có về kịp không?
 - Mọi người phải chờ con đến, nhất định phải chờ con đến!
- Bill cho xe chạy hết tốc lực. Ngay cả đèn đỏ cậu nhóc cũng vượt. Kể nào muốn chết thì cứ đâm vào xe bọn nó. Bọn nó không quan tâm đâu. Bây giờ lòng bọn hấn chỉ hướng về một nơi mà thôi. Bọn nó có đến kịp lúc không?

62. Chương 32__ Kế Hoạch Không Thành

Hiện giờ tại XYZ, hai bên đã có mặt đông đủ. 500 người của Queen và 700 người của ba Jen. Cách biệt quá lớn. Tất cả các bậc phụ huynh cũng có mặt đầy đủ. Đây có thể coi là cuộc chiến lớn nhất từ trước đến nay của Queen. Huynh và tẩu nó cũng có mặt nhưng họ đeo mặt nạ. Họ không muốn để lộ chuyện Kelly và Ken là ba mẹ của nó. Họ không muốn ba mình nường tay. Họ phải trả thù ẹ của họ.

- Tại sao ông lại muốn quyết chiến với Queen. Trước nay Mafia và Queen chưa hề có xích mích mà_Kelly tiến lên phía trước
- Vì cô đẩy Queen tỷ à._Ba Jen chỉ tay vào mặt Kelly. Từ cái ngày định mệnh của hơn 20 năm về trước, Kelly và mọi người đã không còn đeo mặt nạ khi chiến đấu cũng như gặp mọi người trong Queen nữa. Và sau này bọn hấn cũng không đeo cho nên ai ai cũng biết mặt Queen tỷ cũng như người trong Queen, trừ nó-con người chẳng quan tâm đến mấy thứ không dính dáng đến mình.
- Vì tôi? Sao lại vì tôi?
- Tại sao cô lại giết vợ tôi? Cô ấy làm gì có lỗi với cô sao?_Ba Jen hét lên
- Tôi không có giết vợ ông_Mẹ nó vẫn bình thản nói
- Chúng tôi đã rửa tay gác kiếm lâu rồi (Giống phim kiếm hiệp ghê hihi) Sao lại có chuyện Kelly giết vợ ông chứ?_Anna khoanh tay trước ngực lên tiếng. Dù đã nhiều năm trôi qua nhưng khí thế của những con người này vẫn không có gì thay đổi nhỉ?
- Vậy giải thích xem đây là cái gì?_Nói rồi ba Jen phóng cái phi tiêu xuống đất.
- Cái...cái này..._Sandy hết nhìn phi tiêu rồi nhìn Kelly. Kelly cũng hơi ngỡ ngàng vì cái này. Cũng đã lâu rồi cô không sử dụng đến phi tiêu. Chắc chắn đã có kẻ hại cô nhưng làm sao để phân trần đây
- Không giải thích được chứ gì? Nếu cô vô tội hãy chứng minh đi. Còn không thì xuống dưới mà đền tội với vợ tôi_Dứt lời ba Jen giơ cao nòng súng và nhắm thẳng về mẹ nó mà bắn. “Đoàng” Viên đạn bay ra khỏi nòng rồi bay về hướng Kelly.
- Không!_Ken hét lên rồi nhào ra đứng trước vợ mình. Ngày xưa Ken đã đau khổ vì bao lần xém mất vợ rồi, anh không muốn đến bây giờ lại phải ném trái nỏ đau đó. Ngày xưa vợ anh đã đỡ cho anh một phát đạn thì giờ đến lượt anh đỡ cho người vợ yêu quý của mình. Ken nhắm mắt lại và chờ cái chết đến với mình. Nhưng sao mãi mà không thấy đau nhỉ. “Phịch”. Nghe âm thanh lạ Ken mở mắt ra. Một người con gái

đang nằm dưới đất, trước mặt anh, cách anh khoảng 1m. Mái tóc cô gái đó rũ xuống. Khắp người thì toàn là máu, da thịt thì bị rách, nhìn cũng biết là do roi quất vào người. Đó là ai nhỉ? Ai mà lại xả thân vì anh như thế? (Con gái anh chứ ai. Con mình mà cũng chẳng nhận ra)

- Hy...Hyo!_Tiếng gọi này không phải vang lên từ miệng Ken hay Kelly hay của bất cứ người nào trong số bọn hăn mà là phát ra từ miệng của người đàn ông đang cầm súng đây. Ông vội buông súng rồi chạy về phía nó. Bọn hăn và các bậc phụ huynh của chúng ta thì cũng sợ. Ngay cái lúc viên đạn đang bay tới chỗ Ken, họ chỉ thấy một bóng trắng nhào ra nhận lấy viên đạn đó thôi. Họ đâu ngờ rằng người con gái nằm dưới đất kia lại chính là nó. Ba Jen chạy đến chỗ nó rồi nhẹ nhàng nâng nó dậy. Động tác của ông nhìn rất dịu dàng và tràn ngập sự yêu thương. Ông đưa tay bịt chặt vết thương ở bụng của nó. Vết thương đang rỉ máu vì bị đạn găm vào. Nó bám víu vào vai ba nuôi mình rồi ngồi dậy.

- Hyo, con không..._Ông chưa nói hết câu thì phải khựng lại vì hành động của nó. Nó rút nhanh từ cạp quần ra một cây súng rồi chĩa vào đầu ba Jen. Cây súng này nó mới lấy ở chỗ Bill. Nhắc mới nhớ, Ran, Bill và Joe đâu nhỉ? Lạ nha! Lúc này bọn họ đi cùng nó mà. Thôi mặc kệ, quay lại với khung cảnh lúc này nào. Nick và Jane thấy nó chĩa súng vào ba mình thì liền vứt hết mặt nạ rồi trừng mắt nhìn nó

- Hyo, em đang làm gì vậy hả?

- Hai người này sao lại ở đây?_Jill ngạc nhiên nói.

Nó mặc kệ Nick và Jane la hét thế nào, nó vẫn chĩa súng vào ba Jen. “Cạch” Đạn đã lên nòng. Mắt nó bắt đầu đảo khắp nơi. Rốt cuộc cái tay bắn tỉa đó đang trốn ở đâu chứ?

- Hyo con..._Nhìn thấy biểu hiện lạ lùng của nó, ba Jen ngập ngừng

- Ba, con xin lỗi. Nếu...nếu con không làm như thế này...thì mọi người sẽ gặp nguy hiểm mất_Nó nói chỉ đủ cho ba nuôi nó nghe. Nó vừa nói vừa không ngừng đảo mắt nhìn xung quanh. Mắt nó quất khắp nơi và bỗng nhiên ánh mắt của nó dừng lại tại một bụi rậm khá lớn. Vừa rồi nó nhìn thấy có cái gì đó thụt vào, nhìn rất giống nòng súng. Nếu nó đoán không sai thì cái tên bắn tỉa đó đang nấp trong bụi rậm đấy. Mà trước giờ phán đoán của nó chưa bao giờ sai. Thần chết đã hiện diện rồi. Nó nhếch môi tạo thành hình bán nguyệt thật đẹp

- Vĩnh biệt!_Nó nhanh chóng hướng súng về bụi rậm đó và bóp cò. Tiếng súng lại một lần nữa vang lên. Và ngay sau tiếng súng đó là một tiếng la thất thanh của cái kẻ xấu số. Cái kẻ bị bắn đó ngã nhào ra khỏi bụi rậm. Bên cạnh còn có một cây súng bắn tỉa nữa. Sau đó vài giây lại có hai chiếc xe đen từ trong mây mù cây ven đường chạy đi. Nhìn cũng biết đó là bọn do thám rồi

- Chuyện này là sao?_Ba Jen lại hướng mắt nhìn nó

- Mọi chuyện...mọi chuyện con sẽ nói sau ạ. Ba hãy... cho người đến cuối đường và hỗ trợ Jen đi ạ.

- Nick, mau đưa người đến cuối đường và hỗ trợ cho Jen mau._Ba Jen quay sang bảo Nick. Nick liền vâng một tiếng rồi bỏ đi. Ba mẹ nó cùng bọn hăn liền chạy đến bên nó

- Hyo à, chị đã đi đâu thế? Sao chị lại thành ra thế này?_Rin liền ôm chầm lấy nó mà khóc sụt sùi. Nó vì bị Rin ôm liền nhắm mắt. Trên người nó có chỗ nào lạnh lặn đâu chứ! Hăn thấy thế liền lôi cô em mình ra

- Em làm cô ấy đau đấy!

- Hyo, con quen họ sao?_Ba Jen ngỡ ngàng nhìn nó

- Họ là gia đình của con. Hai người này..._Nó chỉ vào Ken và Kelly_Họ là ba mẹ ruột của con

- Cái gì?_Ba nuôi nó hét lên. Ông không thể ngờ cái người mà ông muốn giết kia lại là ba mẹ ruột của nó

- Hyo, con...con chịu nhận ba mẹ rồi sao?_Kelly rưng rưng nhìn nó

- Con...con nhớ ra mọi chuyện rồi! Con...con đã nhớ ra từ cái ngày bị tai nạn. Vì...an nguy của mọi người...và vì kế hoạch của con...con phải giấu nhem chuyện đó...Con xin lỗi_Nó cố nói, vết thương ở bụng nó càng trở nặng hơn, máu cũng ra ngày càng nhiều

- Chuyện gì nói sau, để ba đưa con đến bệnh viện đã_Ba Jen bế thốc nó lên
- Khoan đã ba, ba hãy...hãy đi gặp mẹ đi. Mẹ...mẹ đang ở nhà bà Ran đấy ạ. _Nó cười nhìn ba nuôi mình
- Mẹ con...mẹ con còn sống sao?_Nó khẽ gật đầu. Ba nuôi nó nước mắt lưng tròng rồi từng giọt nước mắt bắt đầu lăn trên má ông. Người vợ thương yêu của ông vẫn còn sống
- Ba hãy về với mẹ đi. Chắc...mẹ cũng đang lo lắng lắm!
- Jane, con hãy về nhà bà Ran và bảo vệ mẹ đi. Ba phải đưa con nhóc này đi chữa trị đã_Ba nuôi nó quay sang bảo Jane
- Vâng_Jane leo lên xe rồi phóng đi
- Ba, con lớn rồi đấy! Con không...không còn là con nhóc 10 tuổi...của...của ngày xưa đâu_Nó cố mở lời trách móc
- Với ba, con luôn là một cô nhóc mà con đừng nói nữa, vết thương sẽ trở nặng đấy. Ba sẽ đưa con đến bệnh viện_Ba Jen lập tức chạy đi. Nhưng mới chạy được một đoạn thì ông dừng lại. Nó đang nín áo ông
- Con không muốn đến bệnh viện. Con...con muốn về nhà
- Ba biết con ghét bệnh viện nhưng con phải đến đó để họ lấy viên đạn ra
- Đưa con bé về nhà đi. Bác sĩ sẽ đến chữa trị cho nó_Ken lên tiếng. Đây là con gái của anh nha. Nhưng nhìn nó và ba Jen còn giống cha con hơn là anh với nó. Ken thấy rất bức tức trong lòng. Nó nhìn ba mình rồi khẽ bật cười. Ba nó vẫn vậy, vẫn rất trẻ con như ngày nào. Bỗng điện thoại nó reo. Là Bill gọi. Nó liền bấm máy rồi đưa lên tai nghe
- Sao rồi?
- [Ông ta không có ở đây ạ]
- Chỉ sai bọn đàn em tới thôi sao?
- [Vâng]
- Bắt hết những tên đang tháo chạy...về cho chị
- [Vâng. Mà chị không sao chứ? Nghe anh Nick bảo chị bị trúng đạn]
- Không đến nỗi phải chết. Chỉ...chỉ là mất máu hơi nhiều thôi!
- [Chị chỉ toàn làm mấy chuyện đại dột]_Bill quả trách nó
- Lo làm nhiệm vụ đi rồi về!_Nó cố nói một câu hoàn chỉnh rồi tắt máy. Nó mệt mỏi dựa vào lồng ngực của ba nuôi mình rồi thiếp đi. Cả bọn lập tức đưa nó về nhà và gọi bác sĩ đến chữa trị cho nó. Còn ba nuôi nó vừa đặt nó xuống giường cho bác sĩ chữa trị liền phóng qua nhà bà Ran để gặp vợ yêu. Còn mọi người thì đang tụ tập ở nhà nó. Mấy bậc phụ huynh liền nháo nhào đi làm món ăn để tắm bổ cho nó. Còn bọn hần thì ngồi dưới phòng khách và không ngừng ngước mắt lên nhìn phòng nó. Vết thương của nó cũng không đáng lo ngại đâu. Một người đã nhiều lần bị thương và đối mặt với cái chết như nó thì bấy nhiêu có nhằm nhò gì! Không đáng lo. Các bậc phụ huynh của chúng ta hiểu được điều đó nên mới an tâm mà đi nấu ăn được đấy! Nếu tình trạng của nó nguy hiểm thì họ đã ngồi ở phòng khách mà khóc sụt sùi rồi. Ngay trong nhóm bọn hần còn có một vài người nhàn nhạt lôi điện thoại ra chơi điện tử đấy thôi!

63. Chương 33__ Ghen

Sau khi được chữa trị, nó đánh một giấc đến chiều mới dậy. Nó cố lê bước xuống dưới nhà. Người nó toàn thân đau nhức cộng với vết thương ở bụng khiến việc đi lại của nó gặp nhiều khó khăn. Hiện giờ mọi người đang vây quanh trong phòng khách và nói chuyện rôm rả, tiếng cười nói tràn ngập khắp nơi. Nó nhìn mà bất

mãn vô cùng. Nó thì đang bị thương mà mọi người chẳng thêm lo cho nó dù chỉ một chút. Ngay cả ba mẹ nó cũng vậy. Nó bị thương như thế này là vì ai cơ chứ? Nó vịn vào cầu thang mà đi. Cái kiểu này chắc nó phải nghỉ học nữa rồi. Con đường đi học của nó tính ra cũng gian nan quá nhỉ?

Nhìn thấy nó từ trên đi xuống, hấn liền chạy nhanh tới đỡ nó. Mọi người cũng hướng mắt về phía nó.

- Con tỉnh rồi à? _Mẹ Jen hướng nó hỏi

- Vâng._Hấn dìu nó lại sofa rồi nhẹ nhàng để nó ngồi xuống. Sau đó hấn cũng ngồi xuống bên cạnh nó

- Giờ con hãy nói xem, mọi chuyện là sao? Và ai đã làm con trở nên tàn tạ như thế này? _Ken hỏi nó. Đáy mắt của Ken hần lên nổi tức giận thấy rõ

- Con ra thế này là do cô bạn lúc nhỏ của Rey gây ra đấy ạ! _Nó nói rồi liếc sang hấn. Chuyện lúc nhỏ nó không quên đâu nhá! Do lúc trước nó phải đóng kịch nên buộc lòng cho qua thôi! Bây giờ đã đến lúc tính nợ với hấn rồi.

- Bạn lúc nhỏ? Là ai nhỉ? _Hấn vẫn lơ ngơ như con nai tơ. Cũng đúng thôi, trước giờ hấn có coi nhỏ Mai là bạn đâu. Từ sau cái ngày hấn biết sự thật thì con nhỏ đó đã trở thành kẻ thù của hấn rồi.

- Là con nhỏ Mai phải không, Hyo? Lúc nhỏ cô ta bám lấy Rey không buông mà. Mà không đến bây giờ vẫn bám theo Rey như đĩa ấy _Rika nói rồi đăm đăm nhìn hấn.

- Con nhỏ đó dám làm chị ra nông nổi này sao? _Bill nói lớn rồi đứng bật dậy _Em sẽ đi tìm con nhỏ đó để trả thù cho chị.

- Em ngồi xuống đi. Sau này rồi tính luôn một lần _Nó cười hiền nhìn Bill.

- Nhưng sao con nhỏ đó bắt được con mà làm con nên thế này? Trình độ của con thì không thể nào để con nhỏ đó làm mình ra thế này được _Ba Jen khoanh tay hỏi nó

- Con theo dõi ông ta và bị phát hiện. Con đã nghe được kế hoạch của ông ta và con đã định tóm gọn lão ấy. Con đã nhờ chị thư kí đưa mẹ về đây rồi cho người đóng giả thành mẹ. Nhưng không may con lại bị lão bắt và con đã vô tình kéo mọi người vào chuyện này. Con xin lỗi _Nó bày ra khuôn mặt hối lỗi làm mọi người thấy thương kinh khủng

- Vậy giờ con tính thế nào? _Kelly hỏi nó

- Khi con khỏe lại con sẽ dẫn người đánh trực diện vào lão ta. Không thể nhân nhượng thêm nữa rồi!

- Ba mẹ sẽ luôn sát cánh bên con _Kelly ôm nó vào lòng. Đây là lần đầu tiên Kelly ôm con gái mình sau 7 năm gặp lại.

- Phạm Nhật Mai, tôi sẽ trả lại cho cô gấp bội những thứ mà tôi nhận _nó tự nhủ trong lòng

Từ sau ngày hôm đó, ngày nào nó cũng được ăn sơn hào hải vị. Mẹ nó nấu cho nó không biết bao nhiêu là món và bắt nó ăn cho hết. Bọn hấn thì mọc rễ luôn ở nhà nó ấy chứ. Hấn không để cho nó một chút thời gian riêng tư nữa. Cứ bám lấy nó mãi không thôi! Hấn sợ nó gặp chuyện nữa ý mà. Hiện giờ nó đang ngồi nhâm nhi tách trà ngoài hoa viên. Kể ra cũng đã một tuần nó ở nhà không đi đâu rồi. Còn biết bao nhiêu việc chờ nó làm, vậy mà nó vẫn có thể thanh thoi mà nghỉ ngơi như thế, đúng là nhàn rồi thật. Mà không biết giờ này người anh thứ kia của nó đang làm gì nhỉ? Đã sang Mỹ chưa? Nó bỗng dưng sao lại nhớ tới anh ta

- Em đang suy nghĩ cái gì thế? _hấn bước đến cạnh nó rồi hỏi

- Chỉ là đang nhớ một người thôi!

- Nhớ ai?

- Anh của em! Không biết anh ấy sang Mỹ chưa nữa

- Anh? Em còn người anh nào khác sao?

- Ừm. Anh cũng biết đấy! _Nó vừa dứt câu thì điện thoại nó đổ chuông. Là số lạ

- Alo_Nó nhẹ nhàng bắt máy
- [Anh đây!]
- Oa, anh_Nó ngồi bật dậy._Anh đã sang Mỹ chưa?
- [Rồi. Anh đã tìm được nhà và công việc rồi.]
- Sao chứ? Anh mới 17 tuổi thôi mà. Chưa có bằng cấp gì sao xin việc được
- [Chưa có bằng cấp nhưng anh có trình độ. Anh đã giúp một công ty lớn sửa chữa phần mềm và họ đã nhận anh vào làm việc. Anh sẽ vừa đi học vừa đi làm.]
- Em sẽ giúp anh một tay
- [Không. Anh muốn tự sức mình làm lấy. Phạm Duy Khang đã chết, từ nay anh sẽ sống với cái tên mới mà em đã đặt cho anh. Anh sẽ tự tạo nên sự nghiệp từ hai bàn tay trắng]
- Anh có chí lắm. Vậy chúc anh may mắn nha! Sau khi mọi chuyện ở đây ổn định, em sẽ sang thăm anh. Mau mau kiếm chị dâu cho em nhờ
- [Biết rồi. Em cứ thúc mãi. Vậy nha, anh gọi để báo em biết vậy thôi!]
- Ủm. Em cũng yên tâm phần nào rồi. Bye anh nha!
- [Bye, em]_Nó tắt máy rồi cười nhẹ
- Anh anh em em hay quá ta_Hắn bực dọc cất tiếng. Bao nhiêu lời vừa rồi hắn đều nghe cả rồi
- Hơ, anh của em mà không gọi anh em thì gọi là cái gì?_Nó làm ra bộ mặt vô tội hỏi hắn
- Anh của em? Tên đó là Phạm Duy Khang mà, từ khi nào trở thành anh của em?_Hắn nói rồi quay phắt mặt đi hướng khác. Nó nhìn bộ dáng của hắn thì phì cười
- Anh là đang ghen?
- Ủ, ghen đấy! Ai bảo em cứ anh em với tên con trai khác trước mặt anh làm chi_Hắn phồng mang trợn má mà nhìn nó. Còn nó thì chỉ biết ôm bụng mà cười lăn cười lộn
- Anh...từ khi nào...từ khi nào lại dễ thương thế này?_Nó cố nén cười nói
- Dễ...dễ thương?_Mặt hắn dần đỏ lên. Dừng cái từ dễ thương với hắn thì có vẻ không hợp cho lắm
- Đó là anh trai của em, không phải là Khang. Khang đã chết rồi! Em đã giết cậu ta. Anh không cần phải ghen vậy đâu!_Nó vòng tay ôm lấy tấm lưng rộng lớn của hắn. Đầu thì dựa vào vai hắn
- Nhưng tên đó đã bảo là Phạm Duy Khang mà!_Hắn vẫn gân cổ cãi lại
- Anh phải nghe cho rõ chứ! Anh ấy bảo Phạm Duy Khang đã chết rồi. Từ nay anh ấy sẽ sống với cái tên mới mà em đã đặt cho anh ấy!
- Thì có khác gì nhau!
- Khác chứ! Bây giờ anh ấy là anh trai của em. Anh ấy không còn là kẻ thù của chúng ta nữa.
- Xùy, chỉ có em nghĩ thế thôi
- Vậy thì anh cũng nghĩ như vậy đi. Đừng nói về chuyện này nữa. Vào nhà thôi nào!_Nói rồi nó khoác tay hắn đi vào trong. Hắn cũng chẳng màng đến chuyện ấy nữa. Hắn phải tin nó chứ!

64. Chương 34__ Killers Trở Lại

Sau khi khỏe hẳn, nó liền bắt tay vào công cuộc chuẩn bị cho trận quyết chiến. Có vẻ như sẽ đổ máu nhiều đây!

- Tối nay đi chơi đi!_Nó quay sang nói với Jen và Ran.
- Đi chơi ở đâu vậy chị?_Bill hồ hởi
- 2 em lo mà đi quản lí bar đi. Nghe đi chơi thì nhanh lắm!_Nó lên giọng. 2 nhóc liền mặt ỉu xù
- Cậu tính đi đâu?_Jen bắt chéo chân hỏi nó
- Lâu rồi chưa tới Pop. Killers không thể biến mất mãi được.
- Ý cậu chúng ta sẽ..._Ran ngập ngừng
- Ừm. Đây là bí mật, không được nói cho bọn người kia._Nó quắc mắt sang Bill và Joe. Phải cảnh báo chứ không hai nhóc này sẽ nói tuốt tuần tuột với bọn hần thì khốn.
- Tại sao lại xuất hiện vào lúc này?_Jen hỏi. Nhỏ nhận ra nó đang tính toán cái gì đó
- Tổ đang thả mồi và chờ cá cắn câu_Nó đánh mắt._ Thôi nào, chúng ta phải lên chuẩn bị cho buổi tái xuất giang hồ đi thôi!
- OK._Jen và Ran hô lớn rồi người nào về phòng người nấy
- Chị ác, không cho bọn em đi cùng!_Bill dẫu môi
- Ngày mai rồi đi. Thời gian còn nhiều mà. Tối nay thế nào cái đám Rey cũng kéo đến Devil nếu không thấy bọn chị ở nhà. 2 em giúp chị nói khéo với mấy người đó giùm.
- Dạ!_Hai nhóc đồng thanh, mặt rũ xuống trông mà tội nghiệp.

Bọn hần sau khi đi học về liền chạy sang nhà nó. Mấy anh chị này bị các bậc phụ huynh ép đi học đấy chứ để gì họ chịu đi khi bọn nó đang ở nhà cơ chứ! Nhưng dường như đoán trước được mọi việc, nó và 2 nhỏ bạn đã rời khỏi nhà từ sớm. Nó vận trên người một cây đen từ trên xuống dưới. Áo pull đen, quần Jean đen, giày đen, áo khoát ngoài cũng đen nốt. Tóc nó thì xõa ra. Jen thì chơi màu đối lập với nó. Áo pull trắng, quần Kaki trắng, giày trắng và áo khoát tay lửng cũng màu trắng. Mái tóc nhỏ cũng được thả tự nhiên. Hai nhỏ là thế còn Ran thì sao? Nhỏ này là tổng hợp của nó và Jen. Áo pull trắng, quần Jean đen, giày Nike trắng, áo khoát ngoài màu đen. Mái tóc cũng xõa ra như hai nàng kia. Đây là trang phục mà bọn nó thường mặc khi là Killers. Giờ vẫn còn quá sớm, chẳng biết làm gì! Bọn nó liền lái xe đến DK-một bar nằm trong quyền sở hữu của nó-đánh một giấc ngon lành.

Trong lúc bọn nó ung dung như thế thì hai nhóc kia phải cực khổ tìm lí do trả lời bọn hần

- Hyo đi đâu rồi?_Hần vừa vào tới cửa đã hỏi nó
- O...chị Hyo...chị ấy..._Bill lắp bắp, cậu nhóc vẫn chưa tìm ra lí do chính đáng cả
- Jen và Ran đâu rồi Bill?_Đến lượt Jill hỏi. Nhóc Bill đã lúng túng giờ còn lúng túng hơn. Bọn hần nhìn thái độ lạ lùng của Bill thì có chút nghi ngờ
- Tóm lại 3 người đó đã đi đâu?_Hần trừng mắt nhìn Bill
- Về Mỹ rồi ạ!_Joe lên tiếng gỡ rối cho bạn trai
- Sao lại về Mỹ?
- Bọn em cũng không biết! Nghe nói có chuyện gì quan trọng lắm!
- Vậy sao? Thôi bọn anh về nhà đây!_Hần vẫy tay chào bọn nhóc rồi ra về. Mấy người kia cũng đi theo.
- Hú hồn nhưng nếu 3 chị ấy về thì biết nói làm sao?_Bill lại nhìn sang Joe
- Thì bảo 3 chị ấy trốn luôn đi. Mấy ngày sau rồi về!

- Ý hay_Nói rồi Bill lấy điện thoại và gọi cho nó nhưng kết quả nhận được chẳng có gì ngoài giọng nói lạnh lốt của cô nhân viên tổng đài_Không bắt máy

- Tối chúng ta đi gặp 3 chị ấy đi. Dù sao mấy người kia cũng giải quyết ổn thỏa rồi mà!

- OK.

8h tối hôm đó

Có 3 cô gái khuôn mặt bị che khuất một nửa đang bước vào bar. Nó đeo mặt nạ màu đỏ (giống mẹ chị ấy ghê), xung quanh mặt nạ là một hàng lông vũ và dọc theo hai bên sống mũi được đính ngọc Rubi. Ánh sáng hắt vào mặt nạ làm mặt nạ trở nên lấp lánh, óng ánh lạ kì. Trên ngực áo bên trái của nó là một huy hiệu hình chữ K nhỏ màu trắng, biểu tượng của Killers. Jen đeo một mặt nạ màu trắng giống nó, ở ngực áo trái cũng đính một huy hiệu chữ K nhưng có màu đen. Còn Ran thì đeo một mặt nạ màu hồng giống kiểu của nó. Ở ngực trái có đeo một huy hiệu chữ K màu hồng đậm. Bọn nó bước vào bar trước bao nhiêu con mắt của mọi người. Ai ai cũng đều bàng hoàng. Tuy đây là lần đầu tiên bọn nó đến bar này với danh nghĩa là Killers nhưng không ai không biết bọn nó. Một phần họ cũng biết trên đất nước này có biết bao nhiêu bar nhưng Killers lại chọn bar Pop làm căn cứ họp mặt. Vì thế mà số lượng khách đến đây cũng đông hơn. Họ muốn diện kiến những kẻ giết người lòng danh đã mai danh ẩn tích suốt 2 năm qua. Cũng không khó để nhận ra bọn nó là ai. Chỉ cần nhìn cái mặt nạ và huy hiệu trên áo thì cũng biết được nhưng có chắc những con người này không phải giả mạo. Mấy cái đó thì chỉ cần đặt làm là có thôi mà. Ngay cả Queen tỷ lòng danh còn bị giả mạo thì không ai chắc chắn những con người này là thật

- Cung nghênh 3 vị._Tên bồi bàn chạy đến chỗ bọn nó rồi cúi chào._Hai vị hộ pháp đang chờ 3 vị trong phòng vip 1 ạ

- Hộ pháp? 2 cái đứa nhóc này!_nó day nghiêng nói. Bọn nhóc dám không coi lời nó ra gì. Bảo đến bar Devil canh chừng bọn hắc mà, sao lại ở đây chứ? Nó sải bước đi về phòng vip 1. Bước chân của bọn nó bị ngăn lại vì có kẻ chần sững nhào ra cản đường

- 3 em có thật là nhóm Killers không?_Tên đó bày ra khuôn mặt phè phỡn hỏi bọn nó

- Muốn chết?

- Sao lại muốn chết chứ? Anh còn yêu đời lắm!

- Tránh ra!_Nó lách qua hắc rồi tiếp tục đi nhưng tên đó có vẻ không biết điều. Bàn tay dơ bẩn của hắc liền nắm lấy tay nó. Nó chửi ghét kẻ lạ mặt động vào người mình. Jen và Ran giật mình vội lùi ra xa. Đứng đó có nước bị vạ lây. Nó chẳng thèm nhìn lấy tên đó một lần mà nhanh chóng quay người và tặng cho tên đó một cước vào bụng. Tên đó văng xa 1m và ngã vào một cái bàn gần đó. Nhìn cũng biết tên này phải nằm viện cả đời rồi. Mấy vị khách thì càng thêm hoảng. Những người trong thế giới đêm thì được mở mang tầm mắt. Họ càng chắc chắn hơn 3 con người ở trước mặt họ đây chính là nhóm Killers nổi tiếng được mệnh danh “giết người như giết kiến”. Nó tặng cho cái tên đang nằm bẹp dí dưới đất kia một cái nhìn khinh bỉ rồi bỏ đi. “Rầm” Cánh cửa phòng vip 1 được mở một cách tàn bạo. Nó đang trút giận lên cánh cửa đây mà

- Sao lại ở đây?_Nó gặng giọng hỏi hai con người trong phòng. Bill và Joe đều đeo mặt nạ. Mặt nạ của bọn nhóc cũng giống bọn nó nhưng có màu xanh dương. Trên ngực trái của bọn nhóc là một huy hiệu gồm hai chữ ghép lại HK (Hộ pháp của Killers). Huy hiệu của bọn nhóc có màu xanh. Vậy là các thành viên của Killers đã họp mặt đông đủ

- Hi, bọn em giải quyết mấy người kia xong rồi nên đến đây luôn_Bill cười tươi nói với nó

- Giải quyết sao mà xong?_Jen ngồi xuống Sofa

- Em bảo mấy chị về Mỹ_Joe nói

- Về Mỹ? Vậy chẳng phải bọn chị phải trốn họ sao?

- Vâng_Hai nhóc đồng thanh

- Ôi trời ơi, có nhà mà không được về là sao?_Ran than trời. Tính ra cũng khổ thật

- Nhờ phúc của bọn em mà tụi chị phải chôn chân ở đây luôn rồi_Jen mĩa rồi quay sang nó_Có chắc là lão ta sẽ cắn câu không?
- Chắc
- Sao cậu tự tin thế?_Ran hỏi
- Ông ta giờ chẳng còn ai để nhờ vả nữa. Muốn triệt hạ Queen phải nhờ đến những kẻ ngang ngửa với Queen. Không phải tổ đề cao nhóm của chúng ta nhưng trong thế giới đêm này và trên thế giới này còn kẻ nào hay bang nào có thực lực ngang ngửa Queen ngoài Killers. Tổ tin chắc vài ngày sau ông ta sẽ đến tìm chúng ta thôi!_Nó nhún nhát cằm li rượu của Bill lên uống
- Cậu nói cũng đúng. Vậy chúng ta chỉ việc chờ đợi thôi_Jen ngả người ra ghế nói
- Cho đến lúc đó Bill, Joe hai em sẽ đảm nhận trách nhiệm chuẩn bị ngày ba bữa cho bọn chị._nó hướng mắt sang Bill và Joe nói
- Sao lại như thế?_bọn nhóc méo mặt nhìn nó
- Bọn chị đi Mỹ mà, đâu thể xuất hiện tùy tiện được
- Dạ_Tiếng dạ của bọn nhóc nghe sao nào nề kinh khủng. Cái này gọi là tự rước họa vào thân đây! Tự đừng nói bọn nó đi Mỹ làm chi để khổ như thế này. Tội ghê chưa!

65. Chương 35__ Cá Đã Cắn Câu

Nó vắng mặt đã hai ngày rồi. Chỉ mới hai ngày không gặp nó mà hần đã thấy nhớ nó quá trời. Rốt cuộc bao giờ nó mới về chứ? Đi Mỹ mà không nói với hần lời nào. Thật là đáng giận mà. Hiện hần đang nằm trên giường mà lẩn qua lẩn lại, rồi hần lại lấy điện thoại và mở hình nó ra xem cho đỡ nhớ. Đang nằm ưu tư thì hần nghe thấy tiếng Bun gọi mình. Hần liền bật dậy rồi đi xuống nhà

- Sao lại kéo hết đến đây?_Hần nhìn 14 con người rồi hỏi
- Hyo có gọi cho cậu không?_Bun hỏi
- Không. Còn hai người kia thì sao? Họ có gọi cho các cậu không Wan, Jill?_Hần nhìn hai thằng bạn của mình. Cả hai đồng loạt lắc đầu
- Bây giờ không chỉ mình Hyo biến mất mà cả hai người kia cũng thế! Thật là chán_Jill nói rồi thả người xuống Sopha nhà hần
- Chuyện đó nói sau đi. Mọi người có nghe tin gì chưa?_Jun nhìn tất cả con người ở đây tỏ ra vẻ mặt nghiêm trọng
- Chuyện gì?_14 người đồng thanh
- Killers đã trở lại.
- Cái gì?_Cả bọn hét lên
- Họ đã biến mất hơn 2 năm rồi mà. Sao bây giờ lại xuất hiện? Có khi nào là giả mạo không?_Hần nói với vẻ nghi ngờ
- Tổ nghĩ là không đâu. Nghe nói đã có một tên bị Killers cho nhập viện rồi.
- Em muốn diện kiến bọn họ_Rin reo lên. Nhỏ đang rất thích thú
- Đã hai đêm họ xuất hiện tại Pop rồi. Đó là nơi họ đã chọn làm căn cứ gặp mặt ở_Jun tiếp tục nói
- Thú vị thật! Tối nay chúng ta đến Pop đi. Lấy danh nghĩa là Queen mà gặp họ_Bun nói.

- OK._Cả bọn đồng thanh. Có vẻ tin tức Killers trở lại đã lan xa rồi nhỉ. Trong căn nhà của lão Phạm
 - Killers trở lại?_Lão nói với đứa con gái của lão. Con nhỏ này cũng rành về thế giới đêm lắm. Vì kẻ thù của gia đình nhỏ là những kẻ đứng đầu thế giới đêm mà
 - Vâng. Họ là những kẻ có thực lực ngang ngửa với Queen đấy ạ. Có khi còn giỏi hơn ấy chứ. Tuy chỉ có 5 người nhưng họ đã khiến không biết bao nhiêu người phải nể sợ. Chúng ta có thể nhờ họ giúp một tay
 - Được. Vậy chuẩn bị đi, tối nay chúng ta sẽ đi gặp họ
 - Vâng
- Vậy là cá đã cắn câu rồi, chỉ cần kéo lên nữa là có món cá kho ăn rồi.
- Tối hôm đó, tại bar Pop, bọn hắc đã có mặt đông đủ và ngay trong phòng vip, có một vài người đang chờ bọn nó. Đúng 8h, bọn nó mở cửa bar bước vào
- Là con gái sao?_Ryna ngỡ ngàng. Bọn hắc cũng vậy. Trước giờ bọn hắc cứ nghĩ Killers là những chàng trai cao to vạm vỡ chứ.
 - Bất ngờ! Quá bất ngờ_Yul thốt lên
- Bọn nó từ khi bước vào bar đã thấy bọn hắc rồi nhưng đành làm ngơ vậy. Anh bồi bàn chạy vội về phía bọn nó
- Có vài vị khách đang chờ các vị ở phòng vip đấy ạ!
 - Ừm. Cảm ơn_Nó nói. Anh bồi bàn cười tươi rồi quay lưng đi
 - Đến rồi. Cá đã cắn câu
 - Cậu dự việc như thần ấy
 - Chúng ta nên vào chào hỏi thôi!_4 người đồng loạt gật đầu. Nó dẫn đầu đoàn tiến về phòng vip. Ông ta sẽ nói gì đây? Có ngoài dự đoán của nó không?

66. Chương 36__ Hợp Tác

Nó mở cánh cửa phòng vip bước vào. Nhỏ Mai và lão Phạm đang khoanh tay trước ngực chờ bọn nó. Nó cũng chẳng muốn tốn nhiều thời gian nên vào thẳng vấn đề chính

- Các người tìm bọn tôi có chuyện gì?
- Các cô là Killers phải không?_Lão Phạm tươi cười nói. Nhìn mặt lão ta, bọn nó chỉ muốn phang chiếc dép vào mặt lão thôi_Hân hạnh được giới thiệu, tôi là...
- Ông là ai mặc kệ, điều bọn tôi quan tâm là lí do ông đến tìm bọn tôi kia!_Nó vẫn đứng đó, nó chẳng nhìn lão lấy một cái
- Cô nóng quá đấy, cô gái. Tôi chỉ muốn nhờ các cô một chuyện thôi!
- Chuyện gì?_Jen hỏi. Nhỏ bực lắm rồi nha._ Có gì thì nói đi, vòng vo hoài
- Chắc các cô biết Queen chứ?
- Thì sao?
- Bọn tôi muốn triệt hạ Queen. Chẳng hay các cô có thể gia nhập cùng bọn tôi_Nhỏ Mai tiếp tục lời của ba ả
- Tại sao?_Chất giọng lạnh như băng của nó vang lên. Nó bây giờ rất đậm chất sát thủ nha. Một khi nó là Killers thì nó trở nên lạnh lùng vô đối.

- Tôi biết trước nay Killers luôn được coi là ngang hàng với Queen. Sao các cô không thử cùng chúng tôi triệt hạ Queen và các cô sẽ trở thành người đứng đầu thế giới đêm_Nhỏ Mai đứng lên tiến về chỗ nó
- Ý hay đấy...Nhưng bọn tôi không ham trò quyền lực. Lòng thành của các vị tôi xin từ chối!_Nó quay lưng bước đi. Hai nhỏ bạn và hai đứa nhóc thì ngơ ngác nhìn nó không hiểu. Sao nó lại không chấp nhận? Chẳng phải kế hoạch lúc đầu của bọn nó là bắt tay với lão sao?
- Đi thôi! Chúng ta không nên làm phí thời gian của chúng ta cũng như thời gian của những người ở đây thêm nữa_Nó nói. Tay nó vừa đụng đến núm cửa thì mọi hành động của nó phải dừng lại. Tất cả cũng chỉ vì câu nói của nhỏ Mai
- Các cô không muốn hay không đủ tự tin thắng được Queen?
- Không đủ tự tin thắng Queen?_Nó quay lại và trừng mắt nhìn nhỏ. Nhưng có lẽ nhỏ không thấy được đâu vì nó đeo mặt nạ mà_Tôi sẽ cho cô thấy Queen sẽ thua thảm hại trước Killers như thế nào!
- Vậy chúng ta hợp tác được chứ!_Lão Phạm đứng dậy đi về phía nó. Lão ta đưa tay ra muốn bắt tay với nó
- Có nhất thiết là phải hợp tác?_Nó hỏi vụn lại
- Như thế sẽ giải quyết bọn Queen nhanh hơn. Vì sau Queen còn có một tập đoàn Mafia chống lưng mà
- Tập đoàn Mafia chống lưng? Bịa chuyện_Đó là suy nghĩ của bọn nó. Nó nhếch môi tỏ vẻ khinh bỉ.
- Thì ra có kẻ chống lưng nên mới đứng được ở vị trí đó! Được thôi, vậy chúng ta hợp tác. Thay vì bắt tay thì nâng ly chúc mừng nào_Nói rồi nó cầm lấy hai ly rượu, một đưa cho lão Phạm, một nó giữ. Nó chúa ghét phải nắm lấy cái tay bẩn thỉu của lão nên phải dùng đến kế này
- Cụng ly_Hai Ly rượu va vào nhau kêu lanh lảnh. Vậy là Killers đã hợp tác thành công với lão ta
- Vậy chúng tôi về đây_Lão Phạm cười tươi với bọn nó
- Trước khi đi, tôi muốn nói với ông một điều. Killers trước giờ làm việc quang minh chính đại vì thế trận đấu này tôi không muốn đánh lên hay dùng bất cứ thủ thuật nào. Có đánh thì phải đường đường chính chính mà đánh_Nó ngồi xuống Sopha, bắt chéo chân rồi nói
- Ý cô là chúng ta sẽ đánh trực diện?
- Chính xác. Không những thế còn phải gửi thư thách đấu đến họ.
- Gửi thư thách đấu?
- Chẳng lẽ lực lượng của ông không đủ?_Jen khinh khỉnh nói
- Không phải. Lực lượng của tôi hơn họ gấp 10 lần ấy chứ! Nhưng nói về trình độ tinh nhuệ thì chưa chắc. Dù tôi không muốn khen họ nhưng Queen có những thủ lĩnh không tầm thường
- Thì ra ông cũng biết_Bọn nó nhếch môi thâm nghĩ
- Chuyện đó ông khỏi lo. Mấy tên đó bọn tôi sẽ xử. Queen sẽ do bọn tôi giải quyết_Nó vừa lắc ly rượu trong tay vừa nói
- Vậy thì OK rồi! Tôi sẽ thông báo thời gian cho các cô. Nhưng làm sao để gặp các cô?_Lão ta ngập ngừng hỏi bọn nó
- Chỉ cần nói với anh bạn ở quầy rượu. Cậu ta sẽ báo lại cho chúng tôi!
- OK. Vậy xin phép_Nói rồi lão với con gái lão ra về. Sau khi lão đi khỏi thì bọn nó tụ họp lại
- Sao cậu lại dây dưa với lão thế?_Jen hỏi nó. Nhỏ đã thắc mắc từ nãy giờ rồi. 3 người kia cũng thế
- Đồng ý dễ dàng thì lão sẽ nghi đấy. Lão là một con cáo già mà
- Ừm. Cậu đúng là nhìn xa trông rộng thật. Kế tiếp chúng ta làm gì đây_Ran ngồi phịch xuống bên nó rồi hỏi

- Về ngủ nghỉ và chờ ngày chiến đấu!_nói rồi nó buông ly rượu đứng lên ra về. 4 người kia cũng tung tăng theo bọn nó. Vừa bước ra khỏi cửa thì anh bồi bàn liền chạy đến
 - Thưa, có vài người muốn gặp 5 vị
 - Là ai thế?_Bill hỏi
 - Họ ngồi đằng kia_Anh bồi bàn chỉ tay về cái bàn trong góc khuất nơi bọn hắn đang ngồi
 - Chị, có gặp không?_Joe e dè hỏi nó. Nó liền lắc đầu
 - Giờ chưa phải lúc._Nó lại quay sang bồi bàn_Đến nói với họ, giờ bọn tôi có chuyện nên phải đi rồi
- Anh bồi bàn vâng một tiếng rồi chạy đến chỗ bọn hắn báo cáo. Còn bọn nó thì nhanh chân mà rút khỏi đây càng nhanh càng tốt. Ở lại nhờ bọn hắn tóm lại không cho đi thì khôn. Bọn nó lên xe rồi phóng về nhà. Mấy ngày qua phải ngủ ở bar nên mình mấy bọn nó ê ẩm cả rồi. Nghĩ tới mấy ngày đó mà nó thấy ớn lạnh. Những ngày đó quả thật là rất khổ. Về tới nhà, nhìn thấy cái giường thân yêu, bọn nó liền nhảy lên giường mà ngủ. Đèn đuốc tắt ngúm. Nhìn ngôi nhà cứ như không có người ở ý
- Còn bọn hắn thì sao nhỉ? Sau khi được anh bồi bàn thông báo, bọn hắn như nổ đom đóm mắt. Người nào cũng tức giận vì nghĩ Killers không coi Queen ra gì. Bọn hắn liền nhào vào uống rượu cho đỡ tức. Đến 1h sáng, bọn hắn mới chịu rời bar về nhà. Tất cả ai về nhà này, chỉ còn Bun và hắn là vẫn chưa chịu vào nhà mà cứ đứng trước cổng nhà nó mà nhìn vào bên trong thôi
- Họ vẫn chưa về_Hắn buồn thiu nói. Nhìn ngôi nhà không một ánh đèn, lòng hắn chạnh lại. Nó về Mỹ mà không nói với hắn tiếng nào thì thôi vậy nhưng ít nhất cũng phải gọi về chứ! Chẳng biết nó có phải bạn gái hắn không nữa!
 - Thôi, chúng ta về nào. Bọn nhóc đó sẽ quay về thôi!_Bun vỗ vai hắn rồi hai chàng vác vai về nhà mà đầu hể hây biết bọn nó đã quay về và ngủ từ đời nào.

67. Chương 37__ Nơi Ẩn Định

Sáng hôm sau, hắn uể oải rời nhà. Hôm nay bọn hắn lại vác xác đến trường. Hắn vừa mở cổng thì thấy mọi người đã tập trung đầy đủ. Thường ngày là hắn chờ bọn họ nhưng hôm nay thì ngược lại nên hắn cũng hơi bất ngờ.

- Sớm nhỉ?_Hắn cười nhưng trong lòng thì buồn rười rượi và nguyên do chắc ai cũng biết.
- Không phải bọn này sớm mà do cậu trễ thôi!_Ren cười đáp lại
- Thôi nào đi học thôi! Sắp trễ rồi đây_Bun lên tiếng kéo mọi người về mục đích chính rồi nắm tay Sin bước đi. Trông hai người tình cảm vô cùng. Rồi mấy người kia cũng vậy. Chỉ còn hắn, Jill và Wan là cô đơn thôi. May sao còn hai thằng bạn cùng cảnh ngộ với hắn chứ không hắn tủi thân chết mất. Hắn thật muốn đi xe lăm cơ nhưng mấy người kia lại phản đối nên hắn đành phải thuận theo số đông thôi. Đi bộ thì bọn người kia mới có cơ hội tình tứ chứ, ngu gì đi xe. Bọn hắn đang đi thì nghe một âm thanh lớn lắm, giống tiếng trực thăng à!
- Quái lạ, khu này làm gì có chỗ nào mở sân bay đâu. Sao tiếng trực thăng nghe rõ thế?_Sam nói rồi cả bọn quắt mắt khắp nơi để tìm chiếc trực thăng lạ lùng đấy. Và sau vài giây tìm kiếm, bọn hắn đã phát hiện ra một chiếc trực thăng đang bay là là trên sân nhà nó
- Chẳng lẽ..._Cả bọn đồng thanh rồi chạy sang nhà nó. Cổng khóa, bọn hắn chỉ biết đứng ngoài, mắt thì không khỏi ngược nhìn lên chiếc trực thăng lạ lùng kia. Rồi một thang dây từ trên được thả xuống. Vài giây sau 2 con người từ trên máy bay từ từ bước theo từng nấc thang. Bọn hắn mong chờ người tiếp theo bước ra là bọn nó nhưng không có ai cả. Chỉ có hai người đó thôi. Cả bọn thất vọng rũ mặt xuống

- Vẫn chưa về sao?_Hắn lẩm nhẩm. Lời hắn vừa dứt thì cánh cửa nhà nó bật mở một cách tàn bạo. Sau đó là một tiếng nói vang lên.
- Nhà bọn em thành sân bay từ khi nào vậy hả?_Jen chống hông nhìn hai con người đang leo xuống. Nghe giọng nói quen thuộc, bọn hắn liền ngẩng mặt lên. Đập vào mắt bọn hắn là cảnh tượng Jen đang quát tháo còn nó thì đang nhàn nhạt dựa vào cửa nhìn hai con người sắp bị xử tử ấy
- Ôi ngôi nhà bọn em phải bỏ biết bao nhiêu công sức mới tìm được mà_Bill và Joe xịu mặt xuống
- Còn không mau xuống. Muốn bọn em trở thành người vô gia cư sao?_Ran cũng góp lời vào mắng hai người kia. Hai cái kẻ đang gây loạn kia không ai khác chính là Nick và Jane. Hai người này đã quay về Mỹ ngay sau khi nó tỉnh lại. Còn ba mẹ nuôi nó thì đang du ngoạn ở Nha Trang rồi.
- Huynh và tẩu kì này tiêu rồi!_Nó nói rồi hướng mắt khắp nơi. Chấn động của trực thăng lớn thật. Cây cối thì ngã rạp, bàn ghế trong khuôn viên thì đổ ngã mỗi thứ một nơi. Thảm cỏ và mái nhà cũng như muốn bốc lên luôn vậy. Cái này là chưa đáp xuống đây nha, trực thăng mà đáp xuống thì nó đảm bảo viễn cảnh sau này sẽ không có gì khác những lời Ran nói đâu. Lúc đó bọn nó chỉ có nước ra ngoài lót báo mà ngủ thôi. Nó lướt mắt hết khu vườn rồi dừng lại ở cánh cổng. Bọn hắn đang đứng chết trân ở đó. Nó thở dài rồi đi ra mở cổng cho bọn hắn
- Sao mọi người lại ở đây? Sắp đến giờ học rồi mà!
- Em về bao giờ thế?_Hắn hỏi nó với ánh mắt tràn ngập nỗi nhớ nhung và yêu thương
- Đêm qua!
- Cửa vừa mở thì hắn đã bay vào ôm nó mặc cho sự hiện diện của 20 con người ở đây!
- Anh nhớ em lắm!
- Nè nè, mọi người đang ở đây đây!_Hắn không thấy ngượng nhưng nó thì ngượng vô cùng. Nó khẽ đẩy hắn ra. Hắn nhìn nó rồi lại nhìn mọi người gãi đầu. Hai chàng Jill và Wan cũng đâu có thua kém gì bọn hắn. Cả hai đã nhào vào ôm chặt cứng hai cô nàng kia đấy thôi
- Tình cảm quá mức!_16 người kia đồng thanh.
- Bill_Nó gọi
- Vâng
- Tính chi phí thiệt hại đi, tính cả việc làm tổn hại tinh thần nữa._Tình hình là bọn nó đang ngủ, nghe thấy âm thanh lớn nên phải bật dậy mà chạy xuống xem chuyện gì đang xảy ra ý mà.
- Đúng đúng rồi!_Ran và Jen cũng hòa theo_Tính lái luôn nha Bill
- Hix, Hyo em/muội đúng là quá đáng mà!_Nick và Jane vừa xuống tới nơi đã sục sùi
- Hai anh chị nghe nè. Ưm hừm_Bill sửa giọng cho giống chủ nợ rồi bắt đầu kê khai_Phá hỏng cây cối phạt 5 triệu, làm đổ bàn ghế phạt 5 triệu, tàn phá thảm cỏ và mái nhà phạt 10 triệu và quan trọng nhất làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của 5 con người ở đây phạt 100 triệu. Vậy tổng chi phí phải trả là 120 triệu. Xin hỏi hai người sẽ trả bằng tiền mặt hay chi phiếu ạ?
- Hai người kia nghe Bill kê khai xong thì bật gong, nằm sõng soài dưới đất. Phải chăng vì số tiền quá lớn, họ trả không nổi nên mới ngắt xiu hay do họ choáng vì đồ vật ở đây vượt cả mức giá cả của “đồ cổ”, chắc phải quý lắm đây.
- Bọn em cắt cổ quá đây_Nick đứng dậy nhăn mặt nhìn Bill
- Anh à, thông cảm cho bọn em nha. Ngày nay vật giá leo thang nên bọn em cũng leo thang theo chứ không doi cả lũ mất_Bill cười xòa với Nick và Jane
- Có gì vào nhà rồi nói. Em mỗi chân lăm rồi_Nó lên tiếng thu hút sự chú ý của mọi người
- Ưm_Cả bọn kéo nhau vào nhà nói chuyện

- 2, anh và mọi người không đi học sao?_Nó hỏi Bun. Nó đã gọi Bun là 2 rồi đấy
 - Không. Hôm nay bọn anh cúp
 - Siêng phải biết_Nó bấu môi
 - Hyo này!_Nick gọi nó
 - Gì vậy huynh?
 - Lão ta có động tĩnh gì không? Có khi nào lão ta đánh úp căn cứ của chúng ta ở Mỹ không?_Nick lo lắng hỏi nó
 - Không đâu. Huynh đừng lo
 - Muội chắc chắn chứ?
 - Chắc chắn
 - Thế thì huynh an tâm rồi_Nick thở phào nhẹ nhõm
 - Em được tin tưởng quá nhỉ?_Hắn vòng tay qua eo nó rồi nói
 - Tất nhiên!_Nó hất mặt lên. Hắn liền lùi ra xa
 - Hình như tớ chọc trúng hố bom rồi thì phải.
- Nghe hắn nói cả bọn liền ôm bụng cười nghiêng cười ngã, còn nó thì ngượng chín cả mặt. Trong lòng thì không ngừng rửa hã. “Tin tin” Tin nhắn đến điện thoại nó. Nó liền mở ra xem
- “3h chiều, 3 ngày sau, tại bãi đất trống sau bar Star”_Là tin nhắn của anh bồi bàn bar Pop
- Star?_Nó nghĩ thầm. Sau đó nó nhắn lại
 - Cảm ơn. Không được phao tin này cho ai biết. Ngày hôm đó cũng không được đến. Nếu làm sai lệnh sẽ chết ngay tức khắc đấy
 - Nhanh vậy sao?_Jen hỏi
 - Ừ.
 - Ngu ngốc_Ran phán một câu xanh rờn. Bọn hắn thì không hiểu gì cả
 - Có chuyện gì sao?
 - Có một kẻ ngốc không đáng sống!_Nó nói rồi nhắm nghiền mắt. 3 ngày sau? Nó sẽ chờ đến ngày đó. Địa điểm cũng khá thú vị đấy! Theo như nó điều tra thì cái nơi đó là nơi mà mẹ nó đã cởi bỏ mặt nạ Queen tỹ, là nơi đã xảy ra trận chiến của 20 năm về trước. Và 3 ngày sau nơi đó sẽ lại là nơi nó cởi bỏ mặt nạ của Killers, sẽ là nơi kẻ thù của gia đình nó ra đi. Đó sẽ là mồ chôn của lão Phạm và con gái lão. Bãi đất trống sau bar Star sẽ là nơi ẩn định sự diệt vong của gia tộc họ Phạm. Đứa cháu trai cuối cùng của gia tộc đó sẽ ra đi. (không kể Gia Vinh nha! Vì Vinh đã không còn là con cháu của gia tộc đó nữa rồi). Nó hứa chắc trong lòng sẽ biến nơi đó trở thành nơi mà lão Phạm sẽ không thể nào quên được dù đã đi sang thế giới bên kia. Nó hứa đấy!

68. Chương 38__ Buông Bỏ Mặt Nạ

Chương 38: Buông bỏ mặt nạ

Cuối cùng ngày quyết chiến cũng đến. Hôm qua, bọn hắn đã nhận được thư quyết đấu. Coi như lão ta không thất hứa với bọn nó. 3h chiều hôm đó tất cả kéo đến bãi đất trống sau Star. Người của Queen và Mafia đều đến riêng chỉ có bọn nó là không thấy đâu. Bọn hắn cũng chẳng gọi cho bọn nó làm gì. Bọn nó không đến thì tốt chứ sao. Bọn nó sẽ không gặp nguy hiểm. Ước tính người của bên bọn hắn cũng phải

trên 2000 người chứ không phải ít. Lực lượng của bọn hắn đã đông rồi nhưng bên đối thủ còn đông hơn. Khoảng 3000 người chứ không ít. Chênh lệch rất chi là lớn. Nhìn những kẻ cầm đầu của bên địch, bọn hắn trợn mắt ngạc nhiên

- Killers?
- Thì ra họ đã hợp tác với lão để lật đổ ta__Bun khinh khỉnh nói__Nham hiểm thật
- Mặc kệ đi. Killers thì sao chứ?__Rin mạnh miệng
- Sắp chết rồi. Muốn nói gì thì nói đi__Lão Phạm vênh mặt lên
- Chết? Từ đó hợp với ông hơn đấy!
- Hừ. Để rồi coi! Lên đi__Ông ta phẩy tay cho bọn đàn em mình xông lên. Lập tức đám người phía sau ông ta và bọn nó lập tức nhào lên. Người bên bọn hắn cũng thế. Hai bên xáp lá cà. Còn thủ lĩnh hai bên thì vẫn đứng đó và nhìn nhau bằng những ánh mắt yêu thương
- Bọn tôi đang rất muốn xem khả năng của Killers đến đâu!__Ren khoanh tay trước ngực nói. Nó nhìn anh hồi lâu rồi cũng lắc đầu. Khích nó? Nó không dễ bị chiêu khích tướng của anh lừa vậy đâu
- Không cần đầu bọn tôi cũng biết kẻ thua là ai rồi__Jen lạnh giọng nói. Cô nàng hạ giọng để bọn hắn không nhận ra ý mà
- Vậy sao? Khả năng của các người tới đâu mà mạnh miệng thế?
- Muốn biết thì đợi cái đám người này đánh đám xong đã__Nó nói. Ran, Jen, Bill và Joe không hiểu nó đang làm gì. Chỉ cần cho cha con lão phát đạn là đi đời thôi mà, cần gì dây dưa thế
- Xử nhé?__Jen hỏi nó một cách trắng trợn. Lão Phạm thì cứ nghĩ Jen bảo xử đám người bọn hắn nên khẽ nhếch môi và thâm thương cảm cho số phận bi đát của bọn hắn. Nó khẽ lắc đầu.
- Nghỉ ngơi tí đi__Nó nói rồi đảo mắt xung quanh. Dường như nó đang tìm kiếm cái gì đó. Hành tung và suy nghĩ của nó trước giờ vẫn khó hiểu, khó nắm bắt như vậy. Jen cũng chẳng muốn nói nữa. 15' trôi qua mà nó vẫn chưa có một mệnh lệnh nào. Đám người kia thì vẫn đang đánh đám, chẳng ai chịu thua ai cả. Nó thì vẫn đang nhìn xung quanh. Bỗng nó phát hiện ra một thứ rất thú vị. Nó khẽ nhếch môi
- Bắt đầu được rồi!__Lời nó vừa dứt thì Bill và Joe liền lấy trong người ra hai cây súng lục.
- Killers ra tay rồi__Nhỏ Mai vui mừng reo lên. Nhỏ vừa dứt câu thì phải hoảng hồn vì nòng súng của Joe đã áp sát vào lưng nhỏ. Bill thì đang chĩa súng vào đầu lão Phạm. Tất cả đều phải trợn ngược mắt nhìn bọn nó.
- Mấy người...
- Thật ngu ngốc mới đi bắt tay kẻ thù__Nó nói rồi bỏ mặt nạ xuống.
- Bi/Hyo__Bọn hắn, Nick, Jane và các bậc phụ huynh cùng hét lên. Họ càng thêm bất ngờ khi 4 người kia bỏ mặt nạ xuống.
- Các người là Killers sao?__Nhỏ Mai trừng mắt nhìn nó
- Đúng vậy. Lọt vào bẫy của tôi dễ dàng quá đấy!__Nó khoanh tay nói.
- Mày...__Nhỏ Mai nghiến răng nghiến lợi nhìn nó
- Bill, Joe, xử đi!
- Vâng

“Đoàng Đoàng” Hai tiếng súng vang lên. Nhưng những phát súng đó không phải xuất phát từ súng của Bill và Joe. Vậy tiếng súng đó từ đâu mà ra? Và hai viên đạn vừa bắn ra đó không nhắm vào Lão Phạm và nhỏ Mai mà lại nhắm vào Joe và Bill. Hai đứa nhóc đã ngã xuống. Vùng lưng phía sau của bọn nhóc không ngừng chảy máu. Hai nhóc đã nhắm mắt. Chẳng biết hai nhóc đã chết hay là hôn mê nữa. bọn hắn, Jen và

Ran chỉ biết gào thét tên của bọn nhóc còn nó thì chẳng có biểu hiện gì. Nó rút từ trong cặp quần ra cây súng bảo bối của nó

- Động vào người của Killers thì phải chết!_Nó rút lên rồi hướng súng về phía lão Phạm. Trong tích tắc, một viên đạn đã găm vào giữa trán của lão. Lão ngã xuống. Còn nhỏ Mai thì phải để nhỏ sống để còn tận hưởng những màn về sau. Jen và Ran lập tức chạy về phía Joe và Bill.

- Hyo à_Hắn chạy đến bên nó

- Lùi lại đi, chưa xong đâu_Nó đẩy hắn ra sau, rồi tiến về phía trước.

- Đừng trốn chui trốn nhủi như một con mèo nữa. Ra đi, kẻ đứng dưới một người nhưng đứng trên vạn người trong tổ chức Mafia.

69. Chương 39_ Chấm Hết

- Khá hay vì đã phát hiện ra tao_Một người đàn ông khoảng 40 tuổi từ trong một bụi rậm gần đó đi ra. Sau đó lại có thêm một đám người nữa. Quân địch đã đông giờ càng đông hơn

- Quốc sao anh...?_Ba nuôi nó hết sức ngạc nhiên

- Kể phản bội_Nó nói. Jen và Ran cũng chạy đến bên nó

- Mà là ai? Sao biết rõ về tao thế?_Ông ta trừng mắt nhìn nó

- Là kẻ bị ông tóm được ở căn nhà gỗ đó

- À, nhớ ra rồi! Là con nhỏ đó

- Và tôi là con gái nuôi của đại ca ông đây. Cô gái này_Chỉ Jen_Là con gái ruột của ba nuôi tôi. Hai bọn tôi chưa bao giờ xuất hiện trong giới Mafia nên có lẽ ông không biết nhưng tôi thì nắm rõ ông như lòng bàn tay đấy!

- Mà... Thì sao chứ? Rồi mà cũng phải chết dưới tay tao thôi

- Đừng quá đắc ý, kẻ đứng sau mọi chuyện à!

- Ý mà là gì?_Ông ta khó hiểu nhìn nó. Bỗng có hai thân ảnh như làn gió phóng đến chỗ ông ta. Thoáng chốc đầu ông ta đã bị hai cây súng chĩa vào

- Bill, Joe!_Jen ngơ ngác

- Diễn đạt lắm!_Nó khinh khỉnh nói

- Đi theo chị nên có nhiều kinh nghiệm lắm rồi!_Bill cười toe toét nói

- Giống thật lắm phải không chị?_Joe hỏi

- Ừ.

- Bọn mà..._Ông ta nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn nó. Nó từ từ đưa súng lên cao

- Mọi chuyện sẽ chấm dứt kể từ đây! “Đoàng” Một viên đạn đã găm vào chân của ông ta. “Đoàng” Một viên đạn nữa bay ra và găm vào cái chân kia. Máu tuông ra xối xả. “Đoàng” Một viên nữa đã găm vào bả vai của lão. Bill và Joe lập tức lùi ra xa. Giờ lão cũng chẳng thể nào phản kháng được nữa rồi

- Vĩnh biệt!

Phát đạn cuối cùng của nó đã găm vào chính trán của người đàn ông đó. Ông ta liền ngã rộp ra đất mà chết.

- Đúng là thủ lĩnh của Killers, tàn nhẫn thật_Jen nhếch khóe môi nhìn nó

- Chúng ta lại có một huyền thoại nữa rồi!_Ken nói rồi vòng tay ôm lấy Kelly_Con bé rất giống em
- Nó quay sang đám đàn em của bọn người đó rồi lạnh giọng
- Tất cả quay về đi. Ai muốn rời khỏi tổ chức thì có thể đi. Đây không miễn cưỡng, còn ai muốn ở lại thì cứ ở nhưng tuyệt đối không được nghĩ đến chuyện tạo phản nếu không kết cục sẽ giống lão ta đây_Nó chỉ tay vào lão Quốc
- Vâng._Cả đám đồng thanh rồi rút đi. Nhỏ Mai nhân lúc nó không để ý thì tháo chạy. Nhỏ leo lên xe rồi phóng đi
- Muốn thoát? Không dễ đâu!_Nói rồi Bill lấy xe và phóng theo nhỏ. Chỉ 10' sau, nhỏ Mai đã nằm gọn trong tay Bill
- Đem ả về nhà kho sau Pop và cho người canh giữ. Chị sẽ xử lí sau_Nó nói với Bill rồi nhìn nhỏ Mai với ánh mắt khinh bỉ
- Bi/Hyo à, cậu/em cừ quá đấy_Bọn hắn liền bu lấy nó, miệng thì không ngớt lời khen nó. Nó nhìn cả bọn rồi chỉ biết cười trừ
- Mọi chuyện đã kết thúc rồi!_Jen ngược nhìn lên bầu trời rồi thở phào nhẹ nhõm
- Đúng thế!_Jill bước đến rồi ôm lấy nhỏ_Đau khổ đã kết thúc thật rồi!
- Chúng ta về nhà thôi nào!_Ran hồ hởi lên tiếng_Phải mở tiệc ăn mừng thôi
- OK._Cả bọn đồng thanh rồi lên xe ra về. Đám đàn em của bọn hắn thì ở lại để dọn dẹp bãi chiến trường. Kelly vẫn đứng lặng ở đấy
- Chúng ta về thôi em yêu!_Ken thủ thỉ vào tai cô
- Nơi này...luôn tàn khốc như thế! Cùng một nơi đã xảy ra đến 2 trận chiến và cũng cùng một dòng họ đã ngã xuống. Vậy là gia tộc họ Phạm đã diệt vong thật rồi_Kelly ngược mặt lên trời. Trong lòng cô bỗng chốc nổi lên một nỗi thương tiếc khôn cùng. Nếu ngày xưa cô tha thứ cho nhỏ H.Linh thì có lẽ mọi chuyện đã không thành ra thế này. Nhưng đâu thể trách cô được, là do nhỏ đó tự rước họa vào thân thôi
- Đừng nghĩ nữa. Là do bọn họ tự chuốc lấy mà. Họ đáng chết. Em không phải đau đầu vì họ đâu. Chúng ta hãy về nhà thôi vợ yêu_Ken nhẹ nhàng dỗ dành Kelly
- Ừm._Kelly gạt nhẹ đầu rồi hai người cũng lên xe về nhà. Vậy là mọi chuyện đã chấm hết thật rồi.

70. Chương 40__ Tha Cho Mai Đi Con Gái

Sau khi về nhà, bọn nó đã mở tiệc linh đình ở nhà nó. Ngày hôm sau, mọi người lại bắt tay vào công việc của họ. Ba mẹ nuôi nó tiếp tục đi du ngoạn sơn thủy. Mọi chuyện của tổ chức và công ty, ba nuôi nó đều giao hết lại cho Nick. Vì thế mà Nick và Jane đã cấp tốc bay về Mỹ để giải quyết công chuyện. Các bậc phụ huynh thì ai đến công ty của người nấy. Bọn hắn và bọn nó quyết định sẽ nghỉ học bữa nay. Bọn nó dự tính sẽ giải quyết nhỏ Mai ý mà. 20 người chạy xe đến nhà kho.

- Mà tính làm gì tao!_Nhìn thấy nó, nhỏ Mai hét lên
- Thử ném trái những nỗi nhục mà tôi phải chịu đựng đi!_Nói rồi nó hất mặt ra lệnh cho đàn em của hắn. Một nhóc khoảng 16 tuổi cầm roi tiến lên. Từng tiếng roi vang lên cùng với tiếng thét của nhỏ nghe mà thương tâm. Nhỏ cảm thấy đau không? Nó đã phải chịu đựng những cảm giác đó đấy. Sao nhỏ cứ oan oan cái miệng lên vậy nhỉ? Ngày nó bị nhỏ đánh, nó có la như thế đâu. Nó đã cắn răng chịu đựng chẳng cầu xin một lời. Sao bây giờ nhỏ đó lại hét lời van xin thế nhỉ?

- Đau không? Đó là cảm giác mà tôi nhận được đấy!_Nó nhếch môi nhìn nhỏ. Nhìn nhỏ như thế nó có hả dạ không? Đáp án là không. Một cảm giác buồn khó tả đang len lỏi trong tim nó. Tại sao thế? Đáng lí nó phải vui chứ, không phải sao? Lắc đầu cho trôi mọi suy nghĩ, nó lại trừng mắt nhìn nhỏ

- Tôi sẽ cho cô vui chơi thỏa thích. Ai muốn làm gì cô ta cứ làm_Nói rồi nó quay lưng bỏ đi. Cái này chẳng phải nhỏ đã muốn làm với nó lắm sao? Vậy thì tận hưởng đi. Bọn đàn em e dè quay sang nhìn Bun. Dù gì thủ lĩnh của họ cũng là Bun mà. Nhận được cái gật đầu của Bun, bọn đàn em liền xúm vào nhỏ. Bọn hấn nhắm mắt rồi cũng bỏ đi. Bọn nó đi thẳng đến bar Pop rồi uống rượu. Nó nốc rượu cứ như nốc nước ý.

- Em sao vậy Bi? Em không vui à?_Hắn vòng tay ôm lấy nó. Nó sụt sùi rồi ôm lấy hắn. Nước mắt nó không kiềm được bắt đầu tuông rơi. Nó bắt đầu nói lên tất cả những thứ hỗn loạn trong lòng mình. Vì ở trong phòng Vip nên không ai nghe được tiếng khóc của nó.

- Hix, nhìn nhỏ đó như thế...sao...sao em không thấy vui tí nào? Còn thấy buồn ghê gớm. Từ khi nào mà em lại...em lại quan tâm tới con nhỏ đó chứ? Tại sao...Tại sao chứ?...hix huhuhu_Nó cứ ở trong lòng hắn mà khóc như thế. Bọn hấn hiểu tại sao nó lại như vậy. Nó rộng lượng quá mà. Bọn nó chơi đến 11h mới về. Về đến nhà, nó lại không muốn vào

- Sao vậy?_Jen thấy lạ nên hỏi

- Các cậu vào đi. Hôm nay tớ muốn ở cạnh mẹ_Nó nở một nụ cười gượng gạo rồi đi về ngôi nhà thân yêu-nơi chứa đựng biết bao nhiêu tuổi thơ của nó. Đến trước cổng nhà, nó vẫy tay chào hấn rồi bước vào. Vừa đến bậc tam cấp thì Bun đã hét toáng lên

- Mẹ ơi, ba ơi, con có ngạc nhiên cho hai người nè!

Nó nhìn ông anh của nó rồi phì cười. Anh của nó phải nói là không thể nào trẻ con hơn được nữa. Ken và Kelly đang chuẩn bị ngủ thì phải bật dậy rồi chạy ra chỗ thằng con quý hóa để xem có chuyện gì có thể khiến hai người ngạc nhiên. Và thật sự, hai người đã rất ngạc nhiên khi thấy nó

- Bi, sao con lại ở đây?_Ken và Kelly đồng thanh

- Ba, cho con mượn mẹ một đêm nha! Nha ba!_Nó bay vào ôm lấy Ken mà nũng nịu

- Được rồi, con gái ngoan. Ba sẽ vì con mà nhường vợ yêu một đêm vậy.

- Hì, con cảm ơn ạ!_Nó nhón chân hôn nhẹ vào má Ken rồi ôm lấy Kelly đang đứng bên cạnh_Mẹ ơi, con buồn ngủ rồi. Mẹ hát ru con ngủ nhé!

- Con bé này, sao hôm nay trẻ con thế!_Kelly nhéo cái má phúng phính của nó

- Không chỉ riêng hôm nay đâu ạ. Con sẽ luôn trẻ con như thế này. Cái tính này con thừa hưởng từ ba mà!_Nó nói rồi đá mắt sang Ken. Ken thì vội hét toáng lên

- Con nói gì vậy, ba con mà trẻ con à!

- Hì, đây mẹ thấy chưa? Trẻ con quá phải không mẹ?_Nó lại châm dầu vào lửa.

- Đúng rồi!

- Yaaaaaa, hai cái cô này..._Ken la to đến nỗi ở nhà hấn cũng nghe thấy luôn. Còn mẹ con nó thì đã chạy lên phòng nó từ đời nào. Sau khi xác định cả hai được an toàn, nó và Kelly liền ôm bụng mà cười lăn cười lộn

Sau một hồi cười đến sắp vào hòm, nó lấy lại vẻ nhí nhảnh rồi bay lên giường. Người nó đáp xuống giường một cái phịch. Kelly nhìn cái mặt cứ tỏ ra không có gì của nó rồi thở dài

- Con có chuyện gì? Nói mẹ nghe đi_Cô nằm xuống kế bên nó rồi vòng tay ôm lấy nó. Nó nhìn Kelly rồi dúm đầu vào ngực cô

- Không có gì đâu ạ!

- Không có gì sao? Tự dưng lại sang tìm mẹ thế này thì không thể không có gì rồi! Nói mẹ nghe đi_Nó im lặng hồi lâu rồi cũng cất tiếng nói.

- Hôm nay con đã trừng phạt nhỏ Mai rồi mẹ à. Nhưng con...con..._nó ghen ngào. Từng giọt nước mắt nó rơi xuống và thấm vào lớp áo ngủ mỏng manh của Kelly. Kelly cảm nhận được chứ! Cô thở dài
- Con không vui đúng không?_Nó rời khỏi lòng mẹ rồi đưa đôi mắt đắm lệ nhìn mẹ nó
- Mẹ hiểu sao?
- Tất nhiên mẹ hiểu rồi con gái! Năm xưa mẹ cũng đã rất buồn. Thật tâm thì mẹ không muốn H.Linh bị như vậy. Nhưng khi nhận ra điều đó thì đã quá muộn rồi. Và mẹ đã bị trừng phạt đầy thôi! Thời gian xa con đâu phải ngắn, 7 năm trời mất con là quá sức chịu đựng đối với mẹ_Kelly vuốt ve mái tóc của nó mà nói
- Mẹ ơi, làm sao mới hết cảm giác này đây? Khó chịu lắm mẹ ạ_Nó lại vùi đầu vào ngực Kelly. Nó giờ cứ như một đứa bé con cần mẹ vỗ về an ủi vậy
- Con hãy tha thứ cho Mai đi, con gái!_Kelly nhẹ nhàng nói
- Tha sao ạ? Nhưng nhỏ đó...
- Tha thứ được thì hãy tha cho họ đi. Cứu sống được một người cũng quý lắm con ạ. Như con đã làm với Khang ấy!
- Mẹ biết chuyện đó rồi sao?_Nó ngược đôi mắt ngạc nhiên nhìn mẹ mình
- Ừm. Ran đã kể ẹ và mọi người nghe cả rồi. Cảm ơn con, nhờ con mà mẹ có thêm một đứa con trai cưng nữa_Kelly cười hiền với nó. Còn nó thì thở phào nhẹ nhõm. Nó cứ sợ mọi người không thích người anh trai này của nó nên nó chưa dám nói. Có vẻ mọi chuyện tốt hơn nó tưởng.
- Mẹ ơi, mẹ hát ru con ngủ nhé!
- Được thôi, con gái!_Kelly cười rồi cất tiếng hát. Nó ôm chặt lấy mẹ nó rồi theo từng lời ru của Kelly đi vào giấc mộng đẹp. Nó đã ngủ. Nó ngủ nhưng khóe môi nó vẫn mang ý cười. Có vẻ nó đã trút được gánh nặng rồi.

71. Chương 41__ Happy Ending

Chương 41: Happy ending

Ngày hôm sau, bọn nó lại nghỉ học. Hấn lái xe đưa nó tới căn nhà kho đó. Chỉ có nó và hấn đi thôi, mấy người kia đánh lẹ cả rồi. Xe còn cách nhà kho 10m, nó đã trông thấy đám đàn em của hấn đã tập trung đầy đủ ở ngoài cửa. Có chuyện gì xảy ra sao?

- Sao tất cả lại tập trung ở đây?_Hấn hỏi khi đã dừng xe
- Anh...anh à, con nhỏ đó...
- Chuyện gì đã xảy ra?_Nó trừng mắt nhìn bọn đàn em của hấn
- Con...con nhỏ đó...nó không chịu nổi hành hạ...nên...nên đã cắn lưỡi tự tử rồi!_Một tên cúi gầm mặt xuống đất rồi lấp bắp nói
- Đã chết rồi sao?_Nó hỏi lại. Mặt nó không biểu thị tí cảm xúc nào
- Vâng
- Đem cô ta đi chôn đi._Nó lại quay sang hấn_Anh à, chúng ta đi thôi!
- Em không sao chứ?_Hấn lo lắng hỏi
- Không sao. Con nhỏ đó sống chết thế nào cũng không liên quan đến em_Nó dụi mặt vào lưng hấn rồi nói. Hấn thở dài rồi rồ ga chở nó đi.

- Tôi đã muốn cho cô một con đường sống, tại sao cô lại bỏ đi? Cô ghét tôi lắm sao? Tôi làm gì có lỗi với cô chứ? Mọi chuyện đến nước này đều do gia đình cô mà ra. Còn mẹ cô thì sao? Giờ bà ấy chỉ có một mình thôi! _Nó dựa đầu vào lưng hắn, mắt nhìn vào xa xăm và thầm nói trong lòng. Nó thật sự đã muốn tha thứ cho nhỏ, muốn nhỏ gặp lại mẹ và sống một cuộc đời mới nhưng tại sao lại ra đi như thế? Tại sao lại làm nó thấy tội lỗi trong khi nó chẳng có lỗi gì

- Bi à, giờ chúng ta đi đâu đây? _Hắn hỏi trong khi đang lái xe. Hắn lái xe nhưng không biết đích đến là đâu

- Về nhà đi anh! Em thấy hơi mệt

- Ừm.

Hắn lập tức đưa nó về nhà. Nó nở một nụ cười gượng tạm biệt hắn rồi đi thẳng lên phòng. Nó muốn ở một mình nên hắn đành phải về nhà. Hắn cứ nghĩ nó sẽ ổn định trở lại sau một ngày. Nhưng hắn đã nhầm. Đã 3 ngày nó không rời khỏi phòng rồi. Cơm cũng do Ran mang vào cho nó nhưng nó ăn ít lắm. Chẳng lẽ chuyện của con nhỏ Mai đó lại ảnh hưởng đến nó vậy sao? Dù mọi người có khuyên rằng thế nào nó cũng không ra khỏi phòng. Tất cả ai cũng lo lắng cho nó. Thấm thoát một tuần cũng trôi qua. Hắn dường như cảm thấy nhàm chán nó luôn ấy chứ! Lúc này mọi người đã đi hết chỉ còn mình hắn ở nhà với nó thôi! Hắn cũng rất mệt mỏi nên đã ngủ từ đời nào! Sau một tuần nhốt mình trong phòng, cuối cùng nó cũng đã ra ngoài. Nó nhẹ nhàng đi xuống từng bậc cầu thang để không làm hắn thức giấc. Nó kéo ghế ngồi xuống bên cạnh và ngắm nhìn hắn ngủ. Không tự chủ, bàn tay nó đưa lên và vuốt thật nhẹ mái tóc của hắn. Bỗng hắn “Ừm” một tiếng làm nó giật mình. Tưởng làm hắn thức giấc rồi nữa chứ! Nó rút đôi tay mình lại rồi ngắm nhìn hắn. Mắt nè, mũi nè, miệng nè, tất cả đều đẹp và cân đối. Phải nói ông trời đã thương hắn một cách quá đáng rồi. Làm sao mà lại cho hắn một vẻ đẹp ngay cả con gái như nó cũng phải ganh tị cơ chứ! Nó lại lướt mắt trên khuôn mặt hắn và cuối cùng dừng lại ở đôi môi quyến rũ của hắn. Hối thật nha! Hắn có sơn chất gì lên môi hắn không mà sao nó lại bị hút hồn như thế? Nó nhồm người dậy và đặt vào môi hắn một nụ hôn nhẹ, có thể coi là “mi” nhưng không ngờ ngay giây phút môi nó sắp rời khỏi môi hắn thì đầu nó bị một lực ấn vào. Nó phải mở to con mắt mà nhìn khuôn mặt chỉ cách mình 1mm đó. Hắn tỉnh dậy từ lúc nào vậy chứ?

- Xấu hổ... xấu hổ chết mất _Nó hét lên trong lòng. Mắt nó liền nhắm tịt lại. Vài phút sau, hắn bỏ nó ra rồi kéo nó ngã vào lòng hắn

- Anh không thích bị hôn lên đầu nhé! _Hắn cười đều

- Hôn... hôn lên gì chứ? _nó ngượng chín cả mặt, liền cúi gằm mặt xuống đất

- Haha, Bi của chúng ta mà cũng biết ngượng kìa!

- Anh mà còn cười nữa, em giận đấy! _Nó phụng phịu đến dễ thương

- Anh không cười nữa là được chứ gì! _Bỗng hắn xiết chặt vòng tay ôm nó hơn

- Anh đã rất lo.

- Em xin lỗi.

- Đừng xin lỗi mà hãy hứa sau này không được làm anh lo như vậy nữa, được chứ?

- Em...không thể hứa!

- Tại sao? _Hắn khó hiểu nhìn nó

- Em... định đi xa một thời gian _nó ngập ngừng nói

- Đi xa? Đi đâu?

- Đi hết mọi nơi trên thế giới. Em sẽ đi cùng ba mẹ. Em muốn giành thời gian cho họ và em muốn quên đi mọi chuyện _Nó quay người lại và ôm lấy hắn, còn hắn thì đang buồn vô cùng. Hắn lại sắp xa nó rồi. Hắn rất muốn đi theo nó nhưng hắn không muốn phá vỡ sự riêng tư của gia đình nó. Hắn phải biết tế nhị chứ!

- Em đi... bao giờ về? _Hắn cố mở lời để hỏi nó

- Em không biết!

- Em sẽ giữ liên lạc với anh chứ?

- Tất nhiên! Em phải quản anh từng phút từng giây chứ! Bạn trai em đẹp quá nên sẽ có nhiều cô gái lắm le anh lắm! Lơ là một tí là bị cướp à!_Nó nói với chất giọng vui nhất có thể. Nó không muốn không khí trở nên khó thở chỉ vì nó.

- Em đừng lo mà!

- Phải lo chứ! Anh mà dám lên phen với con nhỏ nào thì biết tay em!_Nó đe dọa rồi nó và hấn cùng bật cười. Cô nàng Hyo ít nói đã biến mất rồi

3 ngày sau nó cùng ba mẹ lên máy bay rời đi. Trước khi đi, nó đã tổ chức tiệc chia tay và cả bọn ai cũng khóc sụt sùi rồi. Đến lúc rời đi, nước mắt mà nó đã cố kiềm nén lại tuông ra như mưa. Nó nhìn một lượt tất cả mọi người rồi đi vào cửa soát vé.

Trong khi nó đi du ngoạn thì hấn lại ra sức mà học. Hấn nghe nói nó đã hoàn thành chương trình học nên cũng muốn được như nó. Vả lại hấn phải kiếm việc mà làm để không phải nghĩ đến nó. Như thế hấn mới mong mà sống được. Bọn hấn giờ cũng bước sang năm học mới, bước sang cái tuổi 18 rồi. Càng phải ra sức học hơn nữa, dù gì cũng là năm cuối cấp mà. Nhưng hấn siêu lười nhá, chỉ trong vòng vài tháng đã hoàn thành chương trình học rồi. Chỉ cần bỏ chút tiền ra thì vượt lớp là OK thôi. Một người có chỉ số IQ đến mức tối đa như hấn thì mấy bài thi đó có nhằm nhò gì.

Thời gian thấm thoát trôi, một năm đã trôi qua. Nó vẫn chưa về nhưng ba mẹ nó đã trở về từ tháng trước rồi. Tình hình là mấy anh chị kia chuẩn bị đám cưới nên ba mẹ nó phải về lo đám cưới cho con trai ý mà. Còn nó thì vẫn còn ngao du đây đó, giờ cũng chả biết ở đâu nữa. Một tuần qua hấn không liên lạc được với nó. Chẳng biết nó có bình an không nữa. Hấn như đang ngồi trên đồng lửa vậy, ăn không ngon ngủ không yên. Mà bọn hấn mới 19 tuổi thôi, mấy nhóc kia thì chỉ mới 18 tuổi thì làm sao đám cưới được nhỉ? Pháp luật đâu cho phép đâu. À mà quên, bọn hấn thì cần gì quan tâm đến cái pháp luật đó chứ! Dám động vào bọn hấn, người còn biến khỏi mặt đất chứ đừng nói đến cái luật pháp gì gì kia. Người có tiền là người có quyền mà. Đến nơi đăng kí, quảng cái tờ giấy kết hôn cho họ làm việc là OK, cần gì phải quan tâm đến độ tuổi làm gì. Mà hình như cái đám cưới này là đám cưới tập thể thì phải. Ngay cả Nick và Jane cũng là nhân vật chính mà. Họ cùng tổ chức chung một đám cưới tại biển Nha Trang đấy. Vậy chỉ có nó và hấn là chưa thể nên vợ nên chồng thôi! (Bi ơi, rốt cuộc chị đang ở đâu? Anh Rey nhớ chị kìa)

Lại một tuần nữa đã qua, ngày đám cưới đã đến. Vậy mà nó vẫn chưa về. Rốt cuộc nó đang ở đâu? Hôm nay là đám cưới của anh nó mà nó không tham dự sao? Không nhất định nó sẽ tham dự nếu nó bình an vô sự. Hấn đang rất lo, hấn sợ nó đã gặp chuyện chẳng lành. Giờ lành đã đến, các cô dâu chú rể tiến vào lễ đường được rải bằng những cánh hoa hồng rực rỡ. Bấy giờ là mùa xuân, lại là buổi sáng nên không khí rất trong lành. Một phần nhờ đó mà mặt ai cũng tươi rói, rạng ngời, đầy sức sống. Riêng các bậc phụ huynh, hấn và các cô dâu chú rể thì cái mặt cứ như đưa đám ý. Họ quất mắt tìm trong cái đám quan khách láo nháo dưới kia hình bóng quen thuộc nhưng tìm mãi vẫn chẳng thấy người đó đâu. Mặt ai cũng rù xuồng trông mà tội nghiệp. Tiếng linh mục vang lên kéo các cô dâu chú rể và mọi người hướng mắt về ông

- Buổi lễ xin được bắt đầu!_Linh mục nhìn khắp quan khách rồi dừng mắt tại 10 cặp đang đứng trước mặt ông. Linh mục phải giật bắn người khi thấy bộ mặt ủ dột của họ

- Các con tươi cười lên đi_Ông nhăn mặt chịu thua nói. Lần đầu tiên thấy một đám cưới tập thể mà cả thấy cô dâu chú rể đều mang bộ mặt không cam đó, giống như bị ép hôn vậy. Tiếng xì xào bắt đầu vang lên. Chủ yếu là

- Chắc bị ép hôn rồi đây

- Chắc chắn rồi. Buồn đến vậy mà

- Sao lại ép hôn bọn chúng chứ? Tội nghiệp!

Vâng vâng và vâng vâng. Nguyên nhân sâu xa dẫn đến tình trạng này không cần nói cũng biết là nó. Bỗng một giọng nói vang lên

- Không phải chứ? Đám cưới của mình mà tất cả đều mang bộ mặt như đưa đám đó là sao?_Giọng nói này quen thuộc lắm nhá! Mọi người bắt đầu hướng mắt đến nơi phát ra tiếng nói. Nó đang bước vào với bộ váy

trắng cúp ngực dài chấm đất. Đi sau là Vinh và một cô gái nữa. Và cuối cùng là 2 người mặc áo đen đang khệ nệ khiêng một món quà lớn.

- Bi/Hyo!_Cả đám cô dâu chú rể liền bay đến chỗ nó mặc cho sự hiện diện của đông đảo người ở đây

- Có vẻ như tớ phá hỏng đám cưới của các cậu rồi!_Nó cứ để cho bọn người đó ôm. Một lúc sau

- Mau lên làm lễ đi. Tớ chưa thấy cô dâu chú rể nào như mấy người cả_Nó cười, một nụ cười tỏa nắng_À quên, có quà nè. Muốn nhận trước hay sau đám cưới đây?

- Ngay bây giờ!_Cả bọn đồng thanh

- Ok. 2_Nó quay sang Bun_Cùng em bóc quà nhé!

- Ừm_Bun gật đầu rồi đi về phía nó. 2 anh nó bóc từng mảnh giấy ra. Cuối cùng món quà của nó là...một biểu tượng bằng kim cương nguyên chất to tởm chẳng. Biểu tượng đó gồm hai chữ QK đang xen vào nhau. Phía trước hai chữ QK còn có một nhánh hoa hồng và một cái mặt nạ nữa.

- Queen-Killers_Cả bọn đồng thanh tập 2

- Vật kỉ niệm được chứ?_Nó cười tươi như ánh mặt trời

- Quá đẹp!_Cả bọn đồng thanh tập 3

- Bi, cháu nhận được nhiều sự chú ý quá rồi đấy. Phải trả sân khấu lại cho các nhân vật chính thôi!_Won tiến đến chỗ nó_Cháu làm mọi người lo lắng đấy! Con bé này_Won nhéo hai cái má phúng phính của nó

- Huhu đau, giỡn này!_Nó ôm lấy mặt rồi rưng rưng_Mất hết hình tượng của cháu rồi

- Nào, lại chỗ của cháu đi!

- Chỗ của cháu? Ở đâu ạ?_Nó làm ra bộ mặt ngu ngơ

- Đó_Won chỉ tay vào cái chỗ ở bên cạnh hắn

- À, à_nó cười rồi quay sang Vinh và cô bạn phía sau nhưng hai người đã biến đâu mất rồi. Nhìn loang quanh một hồi, cuối cùng nó cũng phát hiện ra hai người. Hai người đang ngồi cùng bàn với ba mẹ nó và 4 người đang nói chuyện rất vui vẻ

- Nhanh thật!_Nó thở phào rồi lon ton chạy đến chỗ hắn. Hắn đang ngồi với ba mẹ hắn và không ngừng nhìn nó. Nó vừa đến nơi thì hắn liền ôm chầm lấy. Mọi người lại dõi ánh mắt vào nó và hắn. Hôm nay nó chơi nổi quá rồi đấy. Nhân vật chính đâu phải là nó đâu

- Anh nhớ em lắm!_Hắn sụt sùi

- Em cũng vậy! Nhưng bỏ em ra đi. Camera đang dõi hết về đây đấy! Cô dâu chú rể đang khóc kìa!_Nó tỉnh ngịch nói

- Em thay đổi rồi!

- Tốt hay xấu?

- Tốt

- Hihi._Nó cười rồi chuyển ánh mắt từ hắn sang 10 cặp cô dâu chú rể trên kia. Họ cười tươi với nó rồi quay sang vị linh mục để tuyên thệ. Vị linh mục thì hết sức ngạc nhiên vì khuôn mặt mấy con người này đã thay đổi ngay sau khi gặp nó. Ông ta hết nhìn bọn họ lại quay qua nhìn nó. Nó cũng cười tươi với ông rồi ra hiệu cho ông bắt đầu buổi lễ. Vị linh mục hiểu ý nên quay trở về với công việc của mình. Rồi những lời tuyên thệ cũng vang lên. Kế tiếp là màn trao nhẫn và cuối cùng là màn vợ chồng trao nhau những nụ hôn nồng thắm. Từng công đoạn của một buổi lễ đã được hoàn thành. Những con người ở đây chính thức trở thành vợ chồng kể từ hôm nay. Hắn và nó nhìn mà trong lòng dâng trào một niềm mong ước, mong cái ngày này sẽ mau đến với hai người. Và tất nhiên điều gì đến cũng đến

1 tháng sau đó, nó và hắn cùng với Gia Vinh và cô bạn gái đó kết hôn. Ba mẹ nó đã ra mặt với danh nghĩa ba mẹ của Gia Vinh để gặp mặt gia đình cô gái đó và chuyện kết hôn đã được bàn tính và dàn xếp

ổn thỏa. Khi tiếng kèn vang lên, 2 cô dâu khoác tay chú rể của mình rồi sải bước vào trong lễ đường. Rồi những bước tiến hành của một hôn lễ cũng trôi qua một cách suông sẻ. Có vẻ hôn lễ của nó không bị gậy sốc như cái hôn lễ trước. Thế cũng tốt! Bây giờ nó là gái đã có chồng rồi. Điều đó đồng nghĩa với việc nó hết được bay nhảy rồi. Nó có hơi tiếc nuối về điều đó nhưng không sao đổi lại nó đã có hân mà. Cũng không mất mát gì! Cuộc sống sau này của nó liệu có luôn tràn ngập màu hồng không nhỉ? Chắc còn gian nan lắm đây! Có câu: Đời là bể khổ, đi qua bể khổ là hết đời mà! Nhưng chắc chắn nó sẽ vượt qua được thôi vì bên cạnh nó còn biết bao nhiêu người mà nó thương yêu và thương yêu nó mà.

72. Ngoại Truyện 1

Công việc yêu thích của nó là kinh doanh nên hân quyết định để nó làm phó tổng còn hân là tổng giám đốc và Kan là chủ tịch. Nó rất ham làm nên có thời gian rảnh là nó lại lao đầu vào làm việc. Không biết nó có định nghĩa được chữ “kiệt sức” không nữa. Người chứ có phải trâu bò đâu mà làm việc không nghỉ như thế! Tình trạng đó kéo dài cho đến một ngày, là một ngày sau khi kết hôn được 3 tháng. Cái ngày đó nó phát hiện ra mình đã mang thai. Từ ngày hôm đó, nó bị cấm cửa luôn. Hân không cho nó động vào bất cứ giấy tờ hay văn kiện nào. Laptop, điện thoại nó cũng bị hân giữ. Ra ngoài thì phải có người đi theo nhưng không được đi đâu xa. Hân quản nó còn hơn quản một đứa bé mới lớn nữa. Nó bất mãn vô cùng nhưng không cách nào nói với hân được. Cứ vừa mở miệng trách hân thì hân lại lôi con ra mà nói “Anh lo cho con chứ có lo cho em đâu!” Nghĩ đến câu nói đó của hân, nó lại sôi máu lên. Cái này thai nhi chỉ mới có 2 tháng rưỡi thôi nha, nếu con lớn hơn nữa chắc nó trở thành tù nhân luôn quá! Mỗi ngày nó chỉ biết than vãn với mẹ nó và mẹ hân thôi! Họ cũng chỉ bảo nó

- Rey vì lo cho con thôi
- Rey làm đúng mà
- Con phải lo cho thai nhi chứ
- Rey là một người chồng tốt đấy

Cuối cùng thì hai người đó cũng chỉ bênh hân thôi! Bỗng nhiên nó cảm thấy thương nó vô cùng.

Đang ngồi vắt vẻo uống trà ở nhà mẹ nó thì hân chạy sang. Hôm nay hân nghỉ làm nhưng không biết từ sáng giờ trốn đi đâu nữa.

- Anh đi đâu mới về thế?_Nó hỏi
- Anh đi mua ít trái cây để em ăn thôi! Con chào mẹ ạ_Hân lễ phép chào Kelly
- Ủm, con rể. Con chu đáo quá đấy!_Kelly cười cười
- Hứ, Anh ấy chỉ lo con của mình không đủ dinh dưỡng thôi chứ có lo gì cho con đâu mà mẹ khen!_Nó xía xối hân rồi quay phắt mặt đi hướng khác. Hân thì chỉ biết nhăn mặt đau khổ nhìn nó mà thôi. Còn Kelly thì gợn tay và cốc vào đầu nó một cái rõ đau
- Lớn rồi mà còn giận dỗi chuyện không đâu
- Đau mẹ, con đang là sản phụ đấy! Hix_Nó ôm đầu nhăn mặt nói mẹ nó. “King kong” Chuông cửa nhà nó vang lên
- Ai vậy nhỉ?_Kelly hỏi rồi toan đứng lên
- Để con mở cửa cho ạ!_Hân nói rồi chạy vụt đi. Cánh cửa mở ra và hân khá bất ngờ khi thấy người con gái trước mặt. Vài giây sau,
- Xin hỏi cô tìm ai?

- Đây có phải là nhà vợ chồng chủ tịch Dương không ạ?_Cô gái đó ngẩn người lúc lâu vì vẻ đẹp của hắn rồi lấy lại tinh thần trả lời
 - Vâng.
 - Tôi...tôi là con gái thất lạc của họ. Tôi...tôi có thể gặp họ không?
 - Con gái thất lạc sao? Mời cô vào!_Hắn mở rộng cửa cho cô gái đó vào.
 - Cảm ơn
 - Mẹ ơi, có con gái thất lạc của mẹ tìm mẹ kìa!_Nó và Kelly ở trong phòng khách chưa thấy hắn đâu đã nghe cái giọng oan oan của hắn rồi.
 - Con gái thất lạc sao?_Kelly khá ngạc nhiên vì chuyện này. Còn nó thì vẫn bình thản mà nhấp chén trà. Nó hiểu rõ chuyện gì đang diễn ra mà. Vài giây sau, một người con gái có khuôn mặt giống nó lúc nhỏ đã đứng trước mặt nó và Kelly. Từ khi nhìn thấy nó thì chân tay cô ta bắt đầu run lẩy bẩy. Giả mạo nó? Cô ta không nắm bắt được tin tức sao? Chẳng lẽ không biết việc con gái của chủ tịch Dương và nhà thiết kế nổi tiếng K đã quay về
 - Cô là ai?_Kelly khó chịu hỏi
 - Tôi...tôi xin lỗi_Cô ta vùng chạy ra khỏi nhà nó
 - Sao cứ thích giả mạo người khác vậy chứ?_Hắn thở dài
 - Gia tài của ba mẹ lớn quá mà!_Nó vẫn bình thản nói
 - Mẹ đã cho ngừng việc tìm kiếm và cũng cho đăng tin tìm được con rồi mà! Sao cô gái đó lại còn tìm đến vậy chứ?_Kelly khoanh tay tỏ ra khó hiểu
 - Hạng người ham tiền mà không theo dõi tin tức đây mà_Nó nhàn nhạt nói.
 - Đúng rồi!_Hắn chêm vào._Bi trên đời này chỉ có một mà thôi!
- Có nhiều người bảo “Mỗi một người có đến ba phiên bản” Liệu bạn có tin vào điều đó?

73. Ngoại Truyện 2

Ngoại truyện 2: Ngoại truyện này hơi ngắn, mọi người thông cảm

9 tháng 10 ngày cuối cùng cũng trôi qua, ngày sinh của nó cũng đến rồi. Hiện nó đang nằm trong phòng sinh. Nó đã vào đó gần 1 tiếng rồi. Ở ngoài hắn cứ đi qua đi lại, lòng lo lắng không thôi! Mấy anh chàng kia cũng đến còn mấy nàng kia thì phải ở nhà vì mới sinh được 1 tháng nên không được ra ngoài. Mấy bậc cha mẹ của bọn nó ai cũng đến đầy đủ cả. Ai nấy cũng như ngồi trên đống lửa vậy

- Sao Bi lại chịu đựng mà không la lên chứ?_Anna vòng tay đi qua đi lại_Nó thật giống cậu đấy Kelly
- Trách sao được. Bản tính của mẹ con tớ mà_Kelly thở dài
- Sinh con đâu phải dễ_Sandy cũng chêm vào_Cùng cầu nguyện cho con bé đi._ Cả đám người liền chấp tay cầu nguyện cho nó. 30' sau “Oe...oe...oe” Tiếng khóc trẻ con vang lên. Tất cả vui mừng, trên môi ai cũng nở nụ cười
- Sinh rồi, sinh rồi_Anna và Kelly đồng thanh. Một vị bác sĩ đi ra, đi sau là cô y tá với một đứa bé kháu khỉnh trên tay
- Chúc mừng các vị, tiểu thư đã sinh được một cậu quý tử_Bác sĩ tươi cười nói. Hắn lập tức bay đến bế con mình. Rốt cuộc hắn đã được làm cha rồi. Cảm xúc dâng trào trong lòng hắn. Vui mừng, hạnh phúc. Hắn vui đến nỗi nước mắt trào ra ngoài. Hắn ngắm nhìn con trai hồi lâu rồi quay sang hỏi bác sĩ

- Vợ tôi không sao chứ?

- À vâng, tiểu thư vừa sinh xong, mất nhiều sức nên đã ngủ rồi!

Nghe bác sĩ nói hấn thở phào nhẹ nhõm. Nó không sao là hấn yên tâm rồi. Hấn giao đứa bé lại ẹ mình rồi đi vào thăm nó. Mặt nó toàn là mồ hôi. Nó đã rất mạnh mẽ. Hấn lau đi những giọt mồ hôi trên mặt nó rồi ngắm nhìn nó. Ôi chao, sao bây giờ mặt nó lại nhợt nhạt thế? Xấu lắm nha! Hấn vuốt nhẹ mái tóc của nó. Hành động đó đã làm nó tỉnh giấc. Nó mở to mắt nhìn hấn rồi nhìn xung quanh như tìm kiếm cái gì đó. Hấn biết nó đang tìm gì

- Con đang ở cùng với mẹ. Nó khỏe, em đừng lo.

- Ừm

- Em đã vất vả rồi!_Hấn thâm tình nhìn nó

- Là con trai hay con gái?

- Con trai. Nó rất giống anh. Lần sau phải sinh cho anh một tiểu nha đầu giống em đấy!_Hấn cười

- Ừm. Anh định đặt tên cho con là gì?

- Trịnh Gia Nhân, được chứ?

- Hay đấy!_Nó cố nở nụ cười thật tươi với hấn_Em mệt quá! Em muốn ngủ

- Em ngủ đi!_Hấn lại vuốt mái tóc của nó. Mí mắt nó rũ xuống và nó bắt đầu chìm vào giấc mộng đẹp. Gia đình nó vậy là đã hoàn thiện rồi. Chồng giỏi, vợ hiền, con ngoan. Tốt quá rồi còn gì!

Bộ truyện của chúng ta cuối cùng đã kết thúc rồi. Cảm ơn mọi người đã đón đọc và ủng hộ mình trong thời gian qua! :* :* :*

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-hoang-cua-bang-kay-hida>